

С Е Р И Я

ЧЕЖДЕ

БЛОНДИНКА
В БЕТОНА

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ТЕ СА КУКЛИЧКИ ОТ ПОРНОБИЗНЕСА.
МЕЧТАЯТ ЗА ПАРИ И СЛАВА. И ЧАКАТ ПРИНЦА.
НО В ТЪМНОТО ГИ ДЕБНЕ ДРУГ...

СПЕЦИАЛНА КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСАЦИИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА,
ОСНОВАНО ПРЕЗ 1991 Г.

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ БЛОНДИНКА В БЕТОНА

Превод: Рени Димитрова

chitanka.info

УЖАСЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

(в. „Лос Анджелис Таймс“)

Открита е нова жертва. Престъплението носи почерка на серийния убиец, наречен Майстора на кукли, който бе ликвидиран миналата година от детектив Хари Бош. Което значи, че застреляният е бил невинен.

ПОЛИЦАЙ ПРЕД СЪДА

(в. „Лос Анджелис Таймс“)

Вдовицата на убития ще съди детектив Бош. Според нея мъжът ѝ е жертва на полицейска бруталност...

СЛУЧАЯТ НЕ Е ПРИКЛЮЧЕН

(Из доклад на отдел „Убийства“)

... особено го привличат момичетата от порнобизнеса. Но ние сме сигурни, че Майстора на кукли е мъртъв.

Кой тогава е този?

*На Сюзън, Пол и Джейми,
Боб и Марлин, Елен,
Джейн и Деймиън*

Къщата в Силвърлейк беше тъмна, прозорците ѝ празни като очите на мъртвец. Беше стара къща на калифорнийски занаятчия, с широк двоен входен портал и два прозореца, разположени под дългата страна на покрива. И лъч светлинка не се промъкваше зад прозорците или под вратата. Мракът обгръщаше къщата като поличба, която не допуска дори и уличното осветление да проникне в нея. Бош помисли, че даже и да имаше някой, застанал в тъмнината на портала, той не би могъл да го види.

— Сигурна ли си, че е тук? — попита той.

— Не е в къщата — отвърна тя. — Зад нея. В гаража. Карай по-нататък и ще видиш входа.

Бош натисна газта на каприса и след малко пресече отклонението на пътя към гаража.

— Там — показа тя.

Бош спря колата. Зад къщата имаше гараж и над него малък апартамент, към който водеше дървено стълбище отстрани. Под вратата се процеждаше светлина, а двата прозореца бяха осветени отвътре.

— Добре — каза Бош.

И двамата гледаха няколко минути към гаража. Бош не знаеше какво всъщност очаква да види. Може би нищо. Парфюмът на проститутката беше изпълнил купето и той спусна прозореца. Не знаеше дали да вярва на думите ѝ. Знаеше само, че не може да поиска подкрепление. Не беше си взел радиостанцията, а в колата нямаше телефон.

— Какво ще правиш... ето го! — настоя тя.

Бош вече го беше видял. Една сянка бе пресякла малкия прозорец. Предположи, че това е прозорецът на банята.

— Той е в банята — каза тя. — Там видях онези неща.

Бош отмести поглед от прозореца и я погледна.

— Какви неща?

— Ами аз... хм, разгледах банята. Когато бях вътре, знаеш... Просто исках да видя какво има там. Едно момиче трябва да бъде внимателно все пак. И тогава видях всичко онова... Проклетите гримове... Нали знаеш, спирали за мигли, червила, пудри, други работи. Така разбрах, че това е той. Използвал е тези неща да ги изрисува, след като... хм... е свършил, след като ги е убивал де, нали знаеш.

— Защо не ми каза това по телефона?

— Ами ти не ме попита.

Той видя фигурата да преминава зад пердетата на другия прозорец. Сега мисълта на Бош препускаше, а сърцето му подскачаше бързо.

— Преди колко време си избягала оттам?

— Отде да зная, мама му стара. Притичах надолу до „Франклин“ да намеря скапана пиячка някъде по булеварда. Постоях към десетина минути... Не знам.

— Опитай да прецениш, важно е.

— Не знам. Сигурно повече от час.

„Мамка му — помисли Бош. — Спирала е да пие, преди да позвъни на полицията. Но е била наистина разтревожена. Сега там горе може и да има друга, а пък аз си седя тук навън и гледам.“

Той подкара колата нагоре по улицата и намери място да паркира пред един пожарен кран. Загаси мотора, но остави ключа в стартера. След като изскочи от колата, провря глава през отворения прозорец.

— Слушай. Аз отивам там, горе. Ти стой тук. Ако чуеш изстрели или ако не се върна до десет минути, започваш да чукаш по вратите и извикваш полицията да дойде на място. Кажи им, че техен офицер се нуждае от подкрепа. На таблото има часовник. Десет минути!

— Десет минути, бибчо. Сега ще станеш герой. Но и аз ще го приема като награда.

Бош извади пистолета си и се спусна бързо по пътя. Стълбището отстрани на гаража беше старо и изкорубено. Той взе по три стъпала наведнъж, като стъпваше колкото бе възможно по-тихо и все пак му се струваше, че цял свят го чува. На площадката вдигна пистолета и бутна настрани рамката с мрежа пред вратата. После се отдръпна в

тъмнината и се облегна на парапета. Вдигна левия си крак и вложи цялата си сила в удара на стъпалото. Тласна точно под дръжката.

Вратата се отметна със силен трясък. Бош се промъкна през отвора, свит в типичната поза за нападение. Видя мъжа точно пред себе си, в отсрещния край на стаята, изправен пред леглото. Човекът беше гол и не само плешив, но и напълно обезкосмен. Погледът му се впи в очите на мъжа и той видя как изведнъж ужасът ги изпълни. Бош изкрещя високо и ясно.

— ПОЛИЦИЯ! НЕ МЪРДАЙ, МАМКА ТИ!

Мъжът замръзна, но само за миг, а после започна да се снишава, като насочи дясната си ръка към възглавницата. Поколеба се за миг, но продължи движението. Бош не можеше да повярва на очите си. Какво, по дяволите, правеше оня? Времето като че ли спря. Адреналинът, натрупан в тялото му, го караше да вижда движението ясно, като на бавен кадър. Бош знаеше, че мъжът или искаше да вземе възглавницата, за да покрие голотата си, или...

Ръката се плъзна под възглавницата.

— ДА НЕ СИ ПОСМЯЛ!

Ръката хвана нещо под възглавницата. Мъжът не отделяше очи от Бош. Едва сега Бош осъзна, че очите не бяха ужасени. Беше нещо друго. Ярост? Омраза? Ръката започна да се измъква изпод възглавницата.

— НЕ!

Бош стреля веднъж. Пистолетът отскочи, здраво стиснат в двете му ръце. Голият мъж подскочи нагоре и назад. Удари се в обшитата с дървена ламперия стена, после се залюля напред и се просна на леглото, като се мятеше и отваряше уста да поеме дъх. Бош бързо прекоси стаята към леглото.

Сега мъжът посягаше с лявата си ръка към възглавницата. Бош вдигна левия си крак и натисна с коляно гърба му. Откачи белезниците от колана си, дръпна опипващата лява ръка и я заключи. След това и дясната. На гърба. Голият мъж се тресеше и стенеше.

— Не мога... не мога — каза той, но думите се изгубиха в последвалата кашлица, изпълнила устата му с кървава пяна.

— Не можеш да изпълниш заповедта ми — каза Бош. — Казах ти да не мърдаш!

„Умри, човече — помисли Бош, но не го каза. — За всички ни ще бъде по-леко така.“

Той заобиколи леглото и приближи до възглавницата. Повдигна я и погледа известно време онова, което беше под нея. После я пусна на място. Затвори за миг очи.

— Проклет да си! — извика в тила на голия мъж. — Какво се опитваше да направиш? Видя, че съм насочил скапания пистолет към теб, а ти, ти се пресягаш... Нали ти казах да не мърдаш!

Бош заобиколи леглото, за да може да види лицето на мъжа. Кръвта се изливаше през устата върху мръсния бял чаршаф. Бош разбра, че куршумът е засегнал белия дроб. Сега голият мъж умираше.

— Не биваше да умираш — каза му Бош.

Но човекът вече не беше жив.

Бош огледа стаята. Нямаше никой друг вътре. Нямаше заместничка на курвата, която беше избягала. Значи предположението му не е било вярно. Отиде в банята и отвори шкафчето под мивката. Гримовете бяха там, както беше казала онази уличница. Бош позна някои от марките. „Макс Фактор“, „Л’Ореал“, „Ковър Гърл“, „Ревлон“. Като че ли всички съвпадаха...

Погледна през вратата на банята към трупа в леглото. Във въздуха все още се носеше мирис на барут. Той запали цигара. В стаята беше толкова тихо, че можеше да чуе пращенето на тлеещия тютюн, докато дърпаше силно от цигарата, за да изпълни дробовете си.

В апартамента нямаше телефон. Бош седна на стола в кухненския бокс и зачака. Докато гледаше към тялото отгатък в стаята, осъзна, че сърцето му все още е разтуптяно, а главата — замаяна. Съзна още, че не изпитва никакви чувства — нито съжаление, нито вина или скръб — към мъжа в леглото. Изобщо нищо.

Опита се да се съсредоточи върху звука от сирена, който се чуваше в далечината и приближаваше. След малко вече беше в състояние да различи звука на повече от една сирена. Бяха много.

ЕДНО

В коридорите на сградата на щатския съд, намираща се в центъра на Лос Анджелис, няма пейки. Няма изобщо къде да се седне. Всеки, подпрял се на стената или опитал да се отпусне върху студения мрамор на пода, би бил накаран да се изправи от първия помощник-секретар, който премине оттам.

Тази липса на удобства е породена от желанието на федералното ръководство да не дава повод дори и неосъзнато някой да допусне, че тук правосъдието може да се раздава бавно или да липсва въобще. То не желае тук да има хора, удобно облегли се по пейките или седнали по пода, очакващи с изморени очи вратите на съдебната зала да се отворят, за да бъдат извикани за разглеждането на собствените им дела или за делата на вече арестуваните им близки. И без това такива хора има достатъчно на улица „Спринт“, където се намира зданието на провинциалния криминален съд. Всеки ден пейките по коридорите на всички етажи там са претъпкани с чакащи. Преобладават жени и деца, чиито съпрузи, бащи или любовници са задържани. Повечето от тях са черни или мургани. По-голямата част от пейките приличат на претъпкани живи рафтове — жените и децата отпред, а останалите — събрани заедно и подредени в едно безкрайно очакване да бъдат открити. Остроумниците в съда ги наричат „хората от лодките“.

Докато стоеше на стълбището пред федералната съдебна палата и пушеше, Хари Бош си мислеше за тази разлика. Но имаше и друга. Тук вътре пушенето беше забранено. Затова той трябваше да ползва ескалаторите, да слиза долу и да се измъчва навън през почивките на съдебния състав. Тук отвън имаше сандъче, пълно с пясък, поставено пред бетонната основа на статуя на жена със завързани очи и държаща в ръката си везни. Бош погледна нагоре към статуята. Така и не можа да си спомни името ѝ. Богинята на правосъдието. Нещо гръцко, но не беше сигурен. Разтвори отново вестника и препрочете статията.

Напоследък сутрин четеше само спорта, като обръщаше най-вече внимание на последните страници, където всеки ден публикуваха в

таблица класацията на боксьорите и постигнатите от тях точки. Кой знае защо колоните от цифри и проценти го успокояваха. Те бяха ясни и абсолютно точно подредени в този иначе толкова объркан свят. Като се информираше кой от „Доджърс“ е събрал най-много точки за отбора, той се чувстваше все още свързан по някакъв начин с града и неговия живот.

Но днес бе оставил спортните новини сгънати в куфарчето под стола си в съдебната зала. Държеше в ръце страниците с градските новини на „Лос Анджелис Таймс“. Внимателно сгъна вестника на четири, както бе виждал да правят това шофьорите, когато искаха да прочетат нещо, докато пътуват и пътят пред тях е свободен. Така статията за процеса попадна в горния ъгъл на първата страница. Той прегледа отново написаното и пак почувства как лицето му пламва, когато чете за себе си.

„ЗАПОЧВА ПРОЦЕСЪТ СРЕЩУ ПОЛИЦИЯ, ЗАСТРЕЛЯЛ ЧОВЕК ЗАРАДИ ПЕРУКА

ОТ ДЖОУЕЛ БРЕМЕР, РЕПОРТЕР НА «ТАЙМС»

Днес започва необикновен процес срещу полицейски детектив от Лос Анджелис, обвинен в превишаване на правата си, когато преди четири години е застрелял масов убиец, мислейки, че той посяга за пистолет. Всъщност предполагаемият убиец е искал да вземе перуката си.

Хари Бош, детектив в полицията на Лос Анджелис, 43-годишен, е даден под съд от вдовицата на Норман Чърч, технически служител в летището, когото Бош е застрелял в хода на разследването по убийствата на така наречения «Майстор на кукли».

Повече от година преди убийството полицията е търсила серийния убиец, чийто прякор е измислен от масмедииите поради това, че той е използвал гримове, за да изрисува лицата на единадесетте си жертви. Разследването на случая доби широка известност поради това, че убиецът е изпращал бележки в стихотворна форма както до Бош, така и до «Таймс».

След като Чърч бе убит, полицията заяви, че има безспорни доказателства, потвърждаващи извършването на убийствата от машинния инженер.

След направената проверка относно правомерността на действията на Бош, той е бил преместен от специалния отдел по убийствата на Лосанджелиското полицейско управление (ЛАПД) — отдел «Кражби и убийства», в отдел «Убийства» на управлението в Холивуд. Ръководството на полицията е взело решение за понижението му заради грешките, допуснати от Бош в процедурата, като например това, че не е поискал навреме помощ и прикритие при отиването си в апартамента в Силвърлейк, където бе осъществен фаталният изстрел.

Полицейското ръководство обаче потвърди, че убийството на Чърч е било «добре свършена работа», което според полицейската терминология означава, че не е неправилно.

Тъй като със смъртта на Чърч провеждането на процес е било невъзможно, голяма част от доказателствата, събрани от полицията, така и не бяха съобщени на обществеността и останаха неизвестни. Сега, след започване на делото във Федералния съд, вероятно някои от тях ще получат гласност. Очаква се процесът да продължи една седмица, считано от днес, когато ще бъдат произнесени встъпителните речи на адвокатите на страните.“

За да продължи да чете статията, Бош трябваше да разгърне вестника. Вниманието му веднага бе привлечено от неговата собствена снимка, отпечатана на вътрешната страница. Беше стара и не приличаше на моментална. Същата, която имаше и върху служебната си лична карта. Бош се ядоса повече на снимката, отколкото на статията. Публикуването ѝ беше нарушение на правото му на поверителност. Опита да се съсредоточи в статията.

„Защитата на Бош е поета от канцеларията на градската адвокатура, тъй като по време на стрелбата той е действал в качеството си на длъжностно лице. Ако ищецът в случая спечели делото, обезщетението ще бъде изплатено от данъкоплатците, а не лично от Бош.

Съпругата на Чърч — Дебора — е представена пред съда от адвокатката по защита на гражданските права Хани Чандлър, която е специалист по дела за превишаване на пълномощия от страна на полицията. През миналата седмица в интервю пред пресата Чандлър заяви, че ще се опита да докаже пред съда как неразумните действия на Бош неизбежно са предизвикали фаталното убийство на Чърч.

Чандлър заяви, че човекът е убит поради това, че Бош е действал предубедено. «Не знам дали е било само неразумност, или причината е по-сериозна, но това ще разберем на делото» — каза тя.“

Този ред Бош беше прочел и препроочел поне шест пъти, откакто купи вестника по време на първата почивка. „Сериозна“? Какво ли искаше да каже с това? Опитваше да не се оставя да го обхване безпокойството, защото знаеше, че Чандлър няма да се принизи дотолкова, че да използва едно вестникарско интервю за психологически натиск, но все пак го възприемаше като някакво предупреждение. Знаеше, че ще си има още доста неприятности.

„Чандлър също така заяви намерението си да изиска полицейски доказателства за това, че Чърч е точно «Майстора на кукли». Тя твърди, че Чърч, баща на две непълнолетни дъщери, не е серийният убиец, когото полицията е търсела, а е нарочен за такъв само за да бъдат прикрити погрешните действия на Бош.

Чандлър каза: «Бош хладнокръвно е убил невинен човек. По време на този процес ние ще докажем онова, което градската адвокатска колегия непрекъснато отказва

да направи — да изкара наяве истината и да осигури правосъдие за семейството на Норман Чърч.»

Бош и Родни Белк — помощник градски адвокат, който е поел защитата — отказаха да коментират настоящата статия. Освен Бош в следващите една или две седмици свидетели по делото ще бъдат...“

— Имаш ли дребни, приятел?

Бош вдигна поглед от вестника към нечистото, но познато лице на скитника, който беше свързан със сградата на Съдебната палата така, както зелената площ пред нея. По време на седмицата, когато се избираха съдебните заседатели, Бош го беше виждал тук всеки ден да обикаля и да проси дребни пари или да събира фасове. Човекът бе облечен с окъсано сако от туид върху два пуловера и панталон от рипсено кадифе. Мъкнеше всичко, което притежаваше, в пластмасова торба и държеше тенекиено канче за събиране на монети в ръка, като го разтърсваше от време на време пред хората, за да ги подкани да пуснат нещо в него. Освен това винаги носеше със себе си жълт юридически бележник, изписан от край до край.

Бош инстинктивно потупа джобовете си и сви рамене. Нямах дребни.

— Мога да взема и долар, знаеш.

— Нямам излишен долар.

Скитникът го отмина и се загледа в пепелника. От пясъка като ракови образувания стърчаха пожълтели фасове. Той прибра жълтия бележник под мишница и започна да подбира фасовете, като вземаше тези, по които бе останал поне половин сантиметър недопушен тютюн. Доста често успяваше да намери почти цяла недопушена цигара и тогава примлясваше с устни от задоволство. След като подбра фасовете, той ги изсипа в тенекиеното си канче.

Доволен от придобитото, човекът отстъпи от пепелника и вдигна очи към статуята. Погледна към Бош и му смигна, а после разтърси бедра в неприлична имитация на полов акт.

— К'во ще кажеш за мойто момиче, а? — каза той. После целуна пръсти и протегна ръка да потупа статуята.

Преди дори и да помисли да му отговори, Бош чу чуруликането на пейджъра си, закачен на колана. Скитникът отстъпи още две крачки и вдигна свободната си ръка, като да се предпази от някакво зло. Бош видя как лицето му придобива тревожно — панически вид. Приличаше на човек, чиито мисловни връзки действат, но са така нарушени, че не могат да свържат събитията. Човекът се извърна и забърза към улица „Спринг“ с пълното си с фасове канче в ръка.

Бош гледа подире му, докато го загуби от поглед, и едва тогава взе пейджъра в ръка. Позна номера, изписан на екранчето. Беше лейтенант Харви. Съобщаваше да се обади на „деветдесет и осем“ — директния номер на Паундс в управлението в Холивуд. Той забучи остатъка от недопушената си цигара в пясъка и влезе в Съдебната палата. Близо до съдебните зали на втория етаж до ескалатора имаше цяла редица с телефонни автомати.

— Хари, какво става там? — попита Паундс.

— Нищо особено. Просто чакам. Вече имаме съдебен състав, а сега адвокатите се съвещават със съдията по процедурата за встъпителните речи. Белк каза, че не е необходимо да присъствам и затова се въртя тук наоколо.

Погледна часовника си. Беше дванадесет без десет.

— Скоро ще има обедна почивка — добави той.

— Добре. Трябваш ми.

Бош не отговори. Паундс му беше обещал, че докато приключи процесът, няма да го включва в дежурствата. Малко повече от седмица, най-много две. Нямахше как да не обещае. Паундс знаеше, че Бош не може да провежда разследвания за убийства, тъй като ще бъде в съда поне четири дни от седмицата.

— Какво е станало? Мислех, че не съм на смяна.

— Не си. Но може да възникне проблем при нас. Засяга те.

Бош отново се поколеба. Така се работеше с Паундс. Винаги имаше явна и скрита причина. Май сега лейтенантът си играеше по навик. Говореше със заобикалки и се опитваше да накара Бош да му се хване на въдицата.

— Проблем ли? — най-послед попита Бош. Беше с нищо необвързващ го отговор.

— Да. Мисля, че днес си виждал вестника. Онази статия в „Таймс“ за твоето дело.

— Аха. Тъкмо я чета.

— Добре, но се получи нова бележка.

— Бележка ли? За какво говориш?

— Говоря за някой, който е оставил бележка в приемната. Адресирана до теб. И проклет да съм, ако не прилича на бележките, които получаваше от Майстора, когато още го издирвахме.

Бош можеше да се закълне, че Паундс изпитва удоволствие от това, което говореше сега.

— Ако е била адресирана до мен, как си могъл да я прочетеш ти?

— Не е дошла по пощата. Няма плик. Просто един лист, сгънат на четири. От едната му страна пише името ти. Някой го е оставил на гишето в приемната. После пък някой от нашите го е прочел, без да види надписа, и можеш да си представиш какво последва.

— Какво пише?

— Ами, Хари, няма да ти хареса. Бог знае кога се е получила, но пише, че си хванал не този, когото трябва. Че Майстора е жив. Този, който го е писал, твърди, че самият той е Майстора и че продължава броенето на труповете. Твърди, че си убил друг човек.

— Глупости. Писмата на Майстора бяха цитирани в книгата на Бремер, писана по този случай. Всеки може да прекопира стила и да напише бележка. Ти...

— Ти мен за тъпак ли ме мислиш, Бош? Знам, че всеки може да го напише. Но също и авторът го знае. Затова, за доказателство е нарисувал и малка карта, която предполагам, че е вярна. Показва местонахождението на следващата жертва.

Линията се изпълни с напрегнато мълчание, докато Бош мислеше, а Паундс чакаше.

— И какво? — най-после рече Бош.

— Ами изпратих Едгар да намери мястото. Помниш ли сградата на Бинг в западния край?

— На Бинг ли? Да, на юг от булеварда. На Бинг... Покритият басейн. Не го ли разрушиха миналата година по време на размириците?

— Точно — каза Паундс. — Изгоря изцяло. Ограбено е и разрушено. Само плочата и три стени са останали. Има заповед за разчистване на терена от кметството, но собственикът още не я е изпълнил. Така или иначе според бележката мястото е това. В нея е

казано, че тялото е погребано под плочата. Едгар отиде там с екип работници от общината с пневматични чукове, инструменти...

Паундс протакаше. „Какъв задник!“ — помисли си Бош. Този път трябваше да изчака по-дълго. Когато мълчанието се затегна толкова, че вече го хванаха нервите, Паундс най-последно проговори:

— Той намери тялото. Точно както беше описано в бележката. Под бетона. Намери го. Това е...

— От колко време е там?

— Още не знам. Но е отдавна. Затова ти се обаждам. Трябва да отидеш там по време на обедната почивка и да видиш какво е това. Знаеш, че само ти можеш да кажеш дали е работа на Майстора, или някой друг ненормалник ни прави номера. Ти си специалист. Би могъл да прескочиш дотам, докато трае обедната почивка в съда. И аз ще дойда. Ще се видим там. А за въстъпителните речи ще си бъдеш обратно в съда.

Бош се чувстваше като вцепенен. Нуждаеше се от цигара. Опита се да подреди някак в ума си онова, което току-що му беше казал Паундс. „Майстора на кукли“ — Норман Чърч — беше мъртъв вече от четири години. Нямаше грешка. Бош беше убеден тогава. И сега беше убеден. Чърч беше Майстора на кукли.

— Значи бележката се появи ей така на гишето, а?

— Дежурният сержант я намери на полицата преди около четири часа. Никой не е видял кой я е оставил. Знаеш, че сутрин през приемната минават много хора. Освен това и дежурните се сменят. Михан се качи горе да говори с първата смяна. Никой не си спомня нищичко до мига, в който са я открили.

— Ех, мамка му. Прочети ми я.

— Не мога. Вече е в отдела за отпечатъци. Съмняваме се, че може да има някакви следи, но трябва да спазваме реда. Ще получа копие и ще го взема с мен на мястото, ясно?

Бош не отговори.

— Знам какво си мислиш — каза Паундс. — Но нека да задържим топката, докато не видим какъв е случаят. Още няма място за опасения. Може и да е някой номер от страна на оная адвокатка Чандлър. Изобщо не би ме учудило. Тя е от този тип хора, които биха направили всичко, за да свалят поредния полицейски скалп и да си го окачат на стената. Обича да си вижда името във вестниците.

— А медиите? Чули ли са вече нещо за това?

— Получихме няколко обаждания за намерено тяло. Сигурно са прехванали разговорите на патрулите. Не бяхме ги закодирали. Но още никой не знае за бележката, нито за връзката с Майстора. Само знаят, че има труп. Предполагам, мисълта, че е намерен под плочата на изгоряла до основи сграда, им звучи възбуждащо.

— Все едно. Засега трябва да запазим мисълта за Майстора само за себе си. Освен, разбира се, ако онзи, който я е написал, не е изпратил копия и до медиите. Ако е така, до довечера вече ще се разчуе.

— Как ли е успял да я зарови под плочата на басейна?

— Басейнът не заемаше цялата сграда. Отзад имаше складове. Освен това, преди да я вземе Бинг, сградата е била за даване складови помещения под наем. Дори и след като Бинг е взел предната част, отзад все още е имало наематели. Това го научих от Едгар. Той е намерил собственика. Убиецът може да е наел някоя от стаите, да е разбил съществуващата плоча и да е бетонирал отново тялото на момичето там. Така или иначе при безредиците всичко е изгоряло. Но огънят не е засегнал плочата. Тялото на бедното момиче си е било все там, отдолу. Едгар каза, че приличало на мумия.

Бош видя вратата на съдебна зала номер 4 да се отваря и оттам излезе семейството на Чърч, следвано от адвокатката им. Беше обедна почивка. Дебора Чърч и двете ѝ дъщери не погледнаха към него. Но Хани^[1] Чандлър, известна сред полицейските и съдебни среди повече като Мани^[2] Чандлър, го гледаше с убийствен поглед, докато минаваше. Очите ѝ бяха тъмни като опушен махагон и красиво разположени на загорялото ѝ лице с ясно очертана долна челюст. Тя беше привлекателна жена с гъста златиста коса. Фигурата ѝ бе скрита под правата линия на синия костюм. Бош усети омразата на цялата група да го залива като вълна.

— Бош, още ли си там? — питаше Паундс.

— Аха. Май току-що ни пуснаха в обедна почивка.

— Добре. Тогава тръгвай. Ще се видим на мястото. Не съм напълно уверен, макар че го казвам, но се надявам все пак това да е просто поредният ненормалник. Би било по-добре и за теб.

— Така е.

Докато насочваше слушалката да я закачи на място, Бош чу гласа на Паундс и отново я приближи до ухото си.

— Още нещо. Ако се появят репортери, остави ги на мен. Каквото и да се случи, ти не бива да бъдеш официално замесен в този нов случай заради делото, произлязло от предишния. Значи ние сега те ползваме само като експерт на следствието. Така ще казваме.

— Добре.

— Ще се видим на мястото.

---

[1] Honey (англ.) — мед. — Б.пр. ↑

[2] Money (англ.) — пари. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Бош тръгна по „Уилшайър“, за да излезе от центъра, и зави по Трета улица, след като премина покрай остатъка от парка „Макартър“. Когато зави на север и тръгна към западната част, там вече се виждаше струпването на полицейски коли вляво на улицата. Бяха пристигнали и бусчетата на спомагателните екипи. В далечината малко на север, замъглен от надвисналия смог, се виждаше надписът „ХОЛИВУД“.

Мястото представляваше три опушени стени, между които беше струпана купчина обгорели отпадъци. Покрив нямаше, но полицаите бяха провесили синьо пластмасово покривало, хванато отгоре на задната стена и простиращо се до оградата на парцела като навес. Бош знаеше, че това не е направено с цел да се пази сянка на инспекторите. Наведе се напред и погледна нагоре през страничното стъкло. Видя ги там горе да обикалят. Бяха градските лешояди — хеликоптерите на медиите. Когато паркира зад завоя, Бош забеляза двамата работници, застанали до камионетката със строителни инструменти. И двамата дърпаха яко от цигарите си, а на лицата им беше изписано отвращение. Пневматичните чукове лежаха на земята. Те чакаха да ги повикат, но си личеше, че все пак се надяват вече да са си свършили работата и повече да не бъдат нужни.

От другата страна на камионетката, близо до синия микробус на следователите, стоеше Паундс. Изглеждаше, като че ли се съвзема от някакво неприятно чувство, и Бош забеляза същото отвращение, както по лицата на цивилните. Въпреки че Паундс беше шеф на холивудското управление, което включваше и отдел „Убийства“, самият той всъщност никога не бе работил по някой от случаите, свързани със смърт. Както по-голямата част от административните ръководители, издигането му беше базирано не на опит, а по-скоро на добър успех от изпити и проведени разследвания. Бош винаги изпитваше удоволствие да види някой като Паундс, когато поеме поне малка доза от онова, с което ежедневно се сблъскват редовите следователи.

Преди да излезе от колата си, Бош погледна часовника. Разполагаше с един час, след което трябваше да се върне в съда.

— Хари — каза Паундс, като се насочи към него. — Радвам се да те видя.

— За мен е удоволствие, лейтенант, да изследвам поредния труп.

Бош съблече сакото си и го постави върху седалката на колата. После отвори багажника и облече син гащеризон. Щеше да му е горещо, но не му се искаше да се връща в съда покрит с прах и мръсотия.

— Добра идея — каза Паундс. — Трябваше и аз да си взема работно облекло.

Само че Бош знаеше, че той изобщо няма такова. Паундс се появяваше на местопрестъпленията само когато знаеше, че ще ги показват по телевизията и ще има шанс да направи изявление. Интересуваше се само от телевизионните репортери. Не обръщаше внимание на вестникарите, защото те не включваха в репортажите си повече от две изречения. Освен това написаните изявления можеха да отровят не само следващите ти дни, но и да останат да висят на съвестта ти цял живот. Обикновено администраторите в полицията не обичаха да дават интервюта за вестниците. Телевизията беше помимолетно и по-безопасно средство.

Бош влезе под синьото покривало. Там намери обикновеното за тези случаи струпване на следователи. Те стояха до купчината натрошен бетон покрай продълговатата дупка в плочата, която някога е била основа на сградата. Бош вдигна глава и видя един от хеликоптерите на телевизията да обикаля съвсем ниско над мястото. Нямах да успеят да снимат кой знае какво през покривалото. Но може би вече са изпратили и наземни екипи с репортери.

Между стените все още имаше купища отпадъци — изгорели каси от врати, овъглени греди, счупени тухли и парчета бетон. Паундс тръгна след Бош и двамата започнаха внимателно да се промъкват сред отпадъците към групата под навеса.

— Тук всичко ще бъде изринато и ще направят още един паркинг — каза лейтенантът. — Това дадох на града метежниците — място за паркиране на поне още хиляда коли. Ако сега ти се наложи да спреш в южната част, нямаш проблем, но искаш ли да си пийнеш една сода или да заредиш колата, няма къде. Там също всичко е изгоряло. Случвало

ли ти се е да минаваш оттам преди Коледа? Във всяко каре от улици има празно място за елха. Още не мога да разбера защо тези хора подпалваха къщите на собствените си съседи.

Бош знаеше, че причината „тези хора“ да повтарят понякога отново онова, което бяха сторили, е тъкмо Паундс и такива като него, които „не разбираха“. Бош го виждаше като цикъл. Всеки двадесет и пет години духът на града се гърчеше в огъня на реалността. А после се възстановяваше и продължаваше да се развива. Бързо и без да поглежда към миналото. Като в някаква щафета.

Изведнъж Паундс се спъна и падна. Успя да се подпре с ръце и бързо и смутено се изправи.

— Дявол да го вземе — извика той и макар че Бош не беше реагирал, добави: — Добре съм. Всичко е наред.

Бързо приглади разрошената си коса с ръка, без да забележи, че изцапа челото си със сажди. Бош не му каза нищо.

Най-после стигнаха до групата. Хари се насочи към бившия си партньор Джери Едгар. Той разговаряше с други двама следователи, които Бош познаваше, и с още две непознати жени. И двете бяха облечени в зелените униформи на полицейската морга. Бяха от онези нископлатени работници, които пътуваха в синия микробус от едно място на друго, прибираха мъртвите тела и ги поставяха в хладилните камери.

— Къде си бе, Хари? — каза Едгар.

— Тук.

Едгар тъкмо се беше върнал от фестивала на блуса в Нови Орлеан и бе донесъл последната фраза като поздрав оттам. Казваше я толкова често, че вече ставаше досаден, но май единствен той не го забелязваше.

Едгар стоеше по средата на групата. Той не беше облечен в гащеризон като Бош. Всъщност никога не обличаше гащеризон, защото смяташе, че така ще мачка костюмите си. Но някак успяваше да върши работата си на местопрестъпленията, без дори да напраща и маншетите на панталона от сивия си костюм с двойно закопчано сако.

Пазарът на недвижими имоти, където допреди три години Едгар си изкарваше допълнителен доход, беше замрял, но той все още успяваше да държи нивото си на най-елегантен в управлението. Бош погледна светлосинята копринена вратовръзка, стегната около черната

шия на следователя, и си помисли, че сигурно само тя струва колкото собствената му риза и връзка, взети заедно.

Хари погледна настрани и кимна на Арт Донован, техник по снемане отпечатъци в управлението, но не каза нищо нито на него, нито на другите. Придържаше се към протокола. Тук действаха строгите правила за спазване на йерархията при всеки оглед на място на убийство. Обикновено следователите разговаряха само помежду си или най-много с техника. Униформените не говореха, освен ако не се обърнеха специално към тях. Служителите от моргата разменяха по някоя дума само със своя ръководител, а той пък от своя страна се обръщаше при необходимост към полицаите. Той всъщност ги мразеше, тъй като според него те бяха нещо като победители. Винаги имаха изисквания нещо да се свърши бързо, и то до утре — аутопсия, проверка за отрови...

Бош погледна към дупката, пред която стояха. Работниците бяха разбили бетона и бяха оформили отвор, дълъг около два метра и дълбок към метър и двадесет. Бяха струпали парчетата отстрани и после оформили нещо като стъпало на около метър дълбочина. Бош скочи долу, за да може да погледне отблизо. Видя, че дупката в бетона беше изваяна като очертание на женско тяло. Изглеждаше като матрица, в която може да се налее пластмаса и да се изработи фигура на манекен. Но мястото беше празно.

— Къде е тялото? — попита Бош.

— Онова, което беше останало от него, го вдигнаха — отговори Едгар. — Сложено е в микробуса в найлонов чувал. Сега се чудим как да вдигнем оттук отпечатъка, без да го разрушим.

Бош мълчаливо погледна към дупката, после се изправи, излезе от мястото и се насочи извън навеса. Лари Сакай, следователят на моргата, го придружи до микробуса и отвори задната врата. Вътре беше ужасна жегга, а и дъхът на Сакай беше по-силен от мириса на промишлен дезинфектант.

— Предположих, че ще те извикат да дойдеш — каза Сакай.

— Така ли? Защо?

— Щото мяза на работата на скапания Майстор.

Бош не каза нищо, за да не дава повод на Сакай да мисли, че е съгласен с него. Той беше работил по няколко от случаите на убийства на Майстора преди четири години. Даже Бош подозираше, че прякорът

на убиеца, който после стана популярен, е подхвърлен от него. Беше изтекла информация към едно от предаванията на четвърти канал за това, че убиецът винаги гримира жертвите си. Каналът нарече престъпника „Майстора на кукли“ и след това всички, дори и полицаите, вече използваха прякора.

Бош мразеше този прякор. Той смесваше личността на убиеца с тази на жертвите. По този начин съобщенията за убийствата вместо ужасяващи, изглеждаха по-скоро развлекателни.

Бош огледа вътрешността на микробуса. Вътре имаше два трупа. Единият изпълваше изцяло чувала си. Невидимото тяло трябва да е било на доста обемист човек. Другото тяло едва издуваше материята. Разбра, че точно то е изваденото изпод бетона.

— Аха, това е — каза Сакай. — Този другият е наръган в Ланкършим. По него работи управлението на Северен Холивуд. Тъкмо се насочвахме натам, когато ни повикаха да дойдем да вземем това оттук.

„Това обяснява защо репортерите са разбрали толкова бързо за мястото“ — помисли Бош. Радиовръзките на колите на моргата се подслушваха от всички редакции на вестници в града.

Той разгледа за момент по-малкия чувал и без да чака Сакай, разтвори ципа. Острата неприятна миризма, която го лъхна, не беше толкова силна, колкото ако бяха намерили тялото по-рано. Сакай бутна настрана пластмасата и Бош се загледа в останките на човешкото тяло. Кожата беше тъмна и сбръчкана върху костите. Хари не се потресе, защото беше привикнал и можеше да се абстрахира от ужаса на подобна гледка. Понякога дори му се струваше, че огледът на трупове е работа, която е вършил през целия си живот. Още преди да навърши дванадесет години, той бе идентифицирал пред полицията тялото на собствената си майка. Бе виждал безброй мъртви във Виетнам, а след двадесет години полицейска служба труповете, които бе оглеждал, вече нямаха чет. Доста често му се случваше да осъзнае, че просто регистрира видяното като камера. Струваше му се, че реагира като психопат.

Жената в чувала е била дребна. В това Бош беше сигурен. Но разлагането на тъканта и изсушаването бяха направили тялото да изглежда още по-малко. Онова, което беше останало от косата, даваше възможност да се предположи, че е била дълга до раменете и изрусена

до бяло. Върху кожата на лицето се виждаха остатъци от грим. Очите му бяха привлечени от гърдите, които бяха изненадващо големи в сравнение с останалата част на тялото. Те бяха едри и закръглени и кожата върху тях беше опъната. Изглеждаха най-гротескното нещо върху този труп, защото бяха различни от онова, което би трябвало да представляват.

— Изкуствени — каза Сакай. — Те не се разлагат. Могат да се свалят и присадят на следващата глупачка. Бихме могли да развием програма по рециклиране.

Бош не каза нищо. Той изведнъж се натъжи при мисълта за жената, която и да е била тя. Извършила е тази операция с тялото си, за да изглежда по-привлекателна, а пък ето как е свършил животът ѝ. Дали не е успяла да бъде привлекателна единствено за убиеца си?

Сакай прекъсна мислите му.

— Ако Майстора го е направил, значи тя лежи в бетона поне от четири години, нали? Обаче тялото не изглежда чак толкова разложено за такъв дълъг период от време. Даже още е останала коса, очи, някои вътрешни тъкани. Ще можем да работим. Миналата седмица ми се наложи да изследвам един турист, намерен в каньона Соледад. Предполагаше се, че е момче, изчезнало миналото лято. А сега от него бяха останали само кости. Е, навън има много животни. Знаеш ли, че започват да ядат жертвата откъм задника. Той е най-мекото място и животните...

— Знам, Сакай. Нека се съсредоточим върху това тук.

— Все пак при тази жена бетонът явно е забавил процесите и е оставил работа и за нас. Сигурен съм, че не може да се спре съвсем разлагането, но поне е забавено. Било е като във вакуум.

— Ще можете ли да определите поне от колко време е мъртва?

— Може би не от трупа. Ще я идентифицираме, а после вие ще установите откога е изчезнала. Това е начинът.

Бош разгледа пръстите. Приличаха на черни клечки, тънки като молив.

— Ами отпечатъци?

— Ще ги получим, но не от нея.

Бош вдигна глава и видя, че Сакай се усмихва.

— Какво? Да не ги е оставила върху бетона?

Усмивката на Сакай отлетя. Бош беше развалил ефекта от досетливостта му.

— Аха, точно така. Може да се каже, че е оставила отпечатък. Ще го вземем. Може да се направи дори маска — отпечатък от лицето, ако успеем да изнесем бетонното парче оттук. Оня, който е замесвал бетона, е използвал много вода. Направил го е много фин. И с това ни е помогнал. Ще вземем отпечатъците.

Бош се надвеси да разгледа завързаната на възел кожена лента, увита около врата на трупа. Тясна ивица черна кожа, в края на която се виждаше шевът. Беше каишка, отрязана от дамска чанта. Както и при всички останали жертви. Той се наведе по-ниско и миризмата на трупа го блъсна в носа и устата. Примката около шията беше малка, почти колкото да обхване обиколката на бутилка вино. Достатъчно стегната, за да е фатална. Можеше да се види къде е прорязала кожата, за да отнеме живота. Той погледна възела. Яко стегнат плъзгащ се възел, вързан отдясно, явно с лявата ръка на извършителя. Както и при всички останали. Чърч беше левак.

Трябваше да се провери още нещо. „Подписът“, както го бяха нарекли помежду си следователите.

— Нямах ли дрехи? Обувки?

— Нищо. Както и другите, нали си спомняш?

— Отвори чувала докрай. Искам да видя всичко.

Сакай дръпна ципа до долу. Бош не знаеше дали другият има представа за подписа, но и нямаше намерение да говори за това. Той се надвеси още повече над тялото и заразглежда долната част, като че ли го интересуваше всичко. Но всъщност искаше да разгледа само ноктите на краката. Пръстите бяха свити, почернели и изпочупени. Ноктите също, даже някои съвсем липсваха. Но върху онези, които бяха останали, се виждаха остатъци от розов лак, потъмнял от разлагането, прахта и годините. А върху нокътя на десния палец той видя подписа. Или поне онова, което все още можеше да се види от него. Върху нокътя внимателно бе изрисуван мъничък бял кръст. Знакът на Майстора. На всички тела го имаше.

Бош чуваше силните удари на сърцето си. Огледа вътрешността на микробуса и усети да го обхваща клаустрофобия. Първата мисъл, дошла в главата му, беше, че го обзема параноя. Мислено започна да преценява всички възможности. Щом това тяло носеше всички познати

белези от убийствата на Майстора, значи го е извършил Чърч. Ако обаче Чърч е убил тази жена, то кой, четири години след смъртта му, би могъл да остави бележката на гишето в приемната на участъка в Холивуд.

Той се изправи и за първи път огледа тялото изцяло. Голо, свито, забравено... Чудеше се дали там, под бетона, няма и други такива, очакващи да бъдат открити.

— Затвори ципа — каза на Сакай.

— Той е, нали? Майстора.

Бош не отговори. Измъкна се от бусчето, дръпна ципа на гащеризона си малко надолу, като че ли да може да поеме повече въздух.

— Хей, Бош — извика Сакай отвътре. — Само съм любопитен. Как успяхте да намерите това нещо? Щом Майстора е умрял, кой ви каза къде да търсите?

Бош и сега не отговори. Той бавно се насочи под навеса. Останалите като че ли още не бяха решили какво да правят с отпечатъка в бетона. Едгар се въртеше наоколо, като внимаваше да не се изцапа. Бош направи знак на него и на Паундс и тримата се оттеглиха в единия край на навеса, където можеха да си поговорят, без да ги чуе някой.

— Е? — попита Паундс. — Какво си открил?

— Прилича на работа на Майстора — каза Бош.

— Мамка му — изруга Едгар.

— Защо си толкова сигурен? — попита Паундс.

— Всичко, което видях, съвпада до последния детайл с неговите убийства. Включително и подписа. Има го.

— Подписа ли? — попита Едгар.

— Белият кръст върху нокътя на крака. По време на разследването не сме му давали гласност, за да не го раздухат репортерите.

— Ами ако е имитация? — с надежда за положителен отговор попита отново Едгар.

— Възможно е. Бялото кръстче беше споменато след приключването на разследването. А после Бремер от „Таймс“ написа книга по този случай. В нея то също се споменава.

— Значи имаме имитатор — замислено каза Паундс.

— Всичко зависи от времето, когато е умряла — каза Бош. — Книгата беше публикувана около година след смъртта на Чърч. Ако са я убили след това, може би наистина е имитация. Но ако е положена в бетона преди това, тогава не знам...

— Мамка му — прекъсна го Едгар.

Преди да заговори отново, Бош се замисли.

— Може да си имаме работа с най-различни неща. Възможно да е имитация. Или пък Чърч да е имал помощник и ние никога да не сме се досетили. Или може... може да съм застрелял невинен човек... Възможно е онзи, който е написал бележката, която сме получили, да казва истината.

Последните думи увиснаха в тишината като заплаха. На всички им се искаше да я заобиколят по-отдалеч.

— Къде е бележката? — най-после наруши мълчанието Бош.

— В колата ми — каза Паундс. — Взех я. Какво искаш да кажеш с това, че може да е имал помощник?

— Ами ако приемеш, че Чърч го е извършил, тогава откъде може да се появи тази бележка, след като той е умрял? Явно трябва да има някой, който знае, че го е направил, а също и къде е скрил тялото. Ако е така, кой е вторият човек? Помощник? Възможно ли е Чърч да е имал помощник и ние да не сме разбрали нищо за него?

— Спомняте ли си удушвача от Хилсайд? — попита Едгар. — Оказа се, че са били удушвачи. Двама братовчеди с еднакъв вкус към убийствата на млади жени.

Паундс отстъпи и поклати глава, като че ли да се предпази от заплаха за кариерата си.

— Ами какво ще кажете за Чандлър? Адвокатката — каза той. — Представете си, че жената на Чърч знае къде той е заравял телата... Тя казва на Чандлър, а оная измисля схемата. Написва бележка като Майстора и я оставя в участъка. Гарантирано ще спечели делото срещу тебе!

Бош превъртя тази мисъл през ума си. Изглеждаше вероятна, но после видя явните несъответствия.

— Ами защо Чърч ще закопава някои от телата, а други — не? Тогава психиатърът, който ни консултираше, каза, че в разполагането на телата има цел. Бил е ексхибиционист. Към края, след седмата жертва той започна да изпраща бележки до нас и до вестниците. Какъв

смисъл има да оставя част от телата да бъдат открити, а други да крие в бетона?

— Вярно — каза Паундс.

— Харесва ми идеята за имитатор — намеси се Едгар.

— Но защо трябва да се имитират напълно нечии действия чак до подписа, а после да се заравя тялото? — попита Бош.

Всъщност не питаше тях. Беше въпрос, на който трябваше сам да намери отговора. Те постояха мълчаливо доста време. Всеки от тях сам за себе си помисли, че най-удобното решение на въпроса би било Майстора да е жив.

— Който и да го е сторил, за какво му е била бележката? — каза Паундс. Изглеждаше силно възбуден. — Защо ни е оставил тази бележка? Трябваше да се скрие.

— Защото иска внимание — отговори Бош. — Такова, каквото получи Майстора. Каквото ще привлече и този съдебен процес.

Отново последва дълго мълчание.

— Ключът към случая — най-накрая се обади Бош — е да я идентифицираме и да разкрием от колко време е скрита в бетона. Едва тогава ще знаем с кого си имаме работа.

— И какво ще правим? — попита Едгар.

— Аз ще ви кажа какво — рече Паундс. — Няма да съобщаваме на никого нищичко за това. Все още. Нищо, докато не бъдем сигурни с кого си имаме работа. Ще чакаме аутопсията и идентификацията. Ще разберем кога е умряло момичето и с какво се е занимавало, преди да изчезне. А после... после аз ще ви кажа какво да се прави. Засега си трайте. Ако сбъркаме нещо, цялото управление ще пострада. Виждам, че някои от медиите вече са надушили и са изпратили репортери, но с тях ще се заема аз. Никой друг няма да говори. Ясно?

Бош и Едгар кимнаха и Паундс тръгна, като се промъкваше бавно между строителните отпадъци към групата журналисти и оператори, които стояха зад жълтата пластмасова лента, поставена от полицията, за да не влизат външни лица на мястото.

Бош и Едгар постояха мълчаливо няколко минути, докато го гледаха как се отдалечава.

— Надявам се, че знае какво говори — каза Едгар.

— Не ти вдъхва много доверие май, нали? — отговори Бош.

— О, да.

Бош се върна под навеса и Едгар го последва.

— Какво ще правите с отпечатъка, който е оставила в бетона? Работниците мислят, че няма да може да се отдели като цяло парче. Казват, че онзи, който е замесвал сместа, не го е правил професионално. Използвал е много вода и съвсем ситен пясък. Прилича повече на гипс. Ако се опитаме да го измъкнем на цяло, ще се счупи от собствената си тежест.

— И тогава?

— Донован вече замесва гипс. Ще направим гипсова отливка на лицето. А за ръката — имаме само отпечатъка на лявата. Дясната се е извила при поставянето долу. Донован ще опита да използва силиконова смола. Казва, че това е най-добрият начин да се получат фините отпечатъци от пръстите.

Бош кимна. Погледа известно време как Паундс разговаря с репортерите и забеляза първото нещо, което си заслужаваше усмивката днес. Лейтенантът говореше пред камерата, но явно никой от журналистите не беше му казал, че челото му е изцапано. После запали цигара и отново се обърна към Едгар.

— Значи всичко тук наоколо е било складове под наем, така ли? — попита той.

— Точно така. Собственикът беше преди малко тук. Каза, че цялата площ тук отзад е била разделена на помещения, всяко с отделен вход. Майстора... хм... убиецът де, който и скапаняк да е бил, може да е наемал едно от помещенията и да си е правил с него каквото поиска, без някой да го види. Единственият проблем би бил шумът от разбиването на пода. Но това е могло да се прави нощем. Собственикът каза, че почти никой от наемателите не е използвал складовете през нощта. Всички са имали ключ от външната врата в края на алеята. Извършителят е можел да дойде и да си свърши работата за една нощ.

Следващият въпрос се подразбираше и затова Едгар отговори, преди Бош да го попита:

— Собственикът не може да ни каже името на наемателя. Не може да бъде сигурен, защото книгите му са изгорели по време на пожара. Застрахователната компания е обезщетила повечето от хората, които са подали заявления, и ние ще получим тези имена. Но той каза, че има няколко, които изобщо не са подавали молби след метежа.

Никога повече не е чувал за тях. Не може и да си спомни всички имена, но дори ако някой от тях е бил нашият човек, той при всички случаи е използвал фалшиво име. В края на краищата и аз да бях наел помещението, за да циментирам труп в пода, сигурно щях да използвам друго име.

Бош кимна и погледна часовника си. Скоро трябваше да тръгва. Усети, че е гладен, но сигурно нямаше да има време да хапне. Отново сведе поглед към дупката и видя разликата в цветовете на стария и новия бетон. Старата плоча бе почти бяла. А бетонът, в който е била погребана жената, беше тъмносив. Забеляза малко парче червена хартия, което се показваше от сивата маса в края на дупката. Скочи долу и го взе. Беше с големината на топчица за тенис. Дръпна го силно и то остана в ръката му. Хартията беше част от смачкан и празен пакет „Марлборо“. Едгар извади от джоба си една пластмасова торбичка за веществени доказателства и я поднесе отворена към Бош да пусне откритието в нея.

— Сигурно е паднала вътре заедно с тялото — каза той. — Добра находка.

Бош се измъкна от дупката и отново погледна часовника си. Беше време да тръгва.

— Обади ми се, ако я идентифицирате — каза на Едгар.

Съблече гащеризона, пхна го в багажника и после запали цигара. Застана до каприса и загледа как Паундс провежда внимателно планираната си „импровизирана“ пресконференция.

Хари можеше да се хване на бас, че повечето от репортерите са от телевизията. Личеше по камерите и скъпите им костюми. Видя Бремер, онзи от „Таймс“, застанал в периферията да чака телевизионните репортери да свършат, за да цапардоса Паундс с някакъв труден въпрос, който да го накара да се замисли, преди да отговори.

Бош почака лейтенантът да приключи. Рискуваше да закъснее в съда, но искаше да види бележката. Когато най-последва свърши с журналистите, лейтенантът кимна и Бош го последва до колата. Хари седна на мястото до шофьора и Паундс му подаде копието.

Дълго време оглежда бележката. Беше написана с познатите неграмотни печатни букви. Експертът по графология беше го нарекъл „филадельфийски печатен шрифт“ и бе заключил, че особенният наклон

на буквите е предизвикан от писане с несвикнала ръка. Еwentуално левак е писал с дясната си ръка.

*Днес почва процеса, писа нашата преса.
Ще има присъда голяма, щом Майстора го няма.
Бош стреля направо, но куклите знаят:
на моето дело не се вижда краят.*

*На запад е мястото, за което
сладки песни ми пее сърцето,
щом мисля за кукличката малка,
лежаща под Бинговата залъгалка.*

*Лошо, лошо, добричък ми Бош,
куршумът уцели не онзи кош.
Минават години, минават, вървят,
а аз играя... за пореден път.*

Бош знаеше, че стилът може да бъде изкопиран, но нещо в стихчетата го разтърси дълбоко. Бяха като другите. Същите слаби, ученически рими, същият полулитературен опит да звучат на възвишен език. Усети смут да стяга гърдите му.

„Той е — помисли. — Това е той!“

ТРИ

— Дами и господа — заговори федералният съдия Алва Кейес с поглед, отправен към съдебните заседатели. — Започваме съдебното дело с встъпителни речи на адвокатите. Не забравяйте, че казаното в тях не може да бъде считано от вас като доказателство. Това по-скоро са описания, ако желаете, можем да ги наречем и планове за начина, по който всеки от адвокатите би желал да работи по разглежданото дело. Вие няма да ги приемате за доказателства. Сигурно ще се направят някои бомбастични изявления, но от това, че точно те ги казват, не следва, че са истини. Те преди всичко са адвокати на страните.

Сред съдебния състав и присъстващите в залата премина вълна от възпитани усмивки. Изглежда, южняшкият акцент на съдията добави още малко за спадане на напрежението. Даже Мани Чандлър се усмихна. Бош се огледа от мястото си зад масата на ответника, където седеше, и забеляза, че седалките за публиката във високата почти осем метра съдебна зала бяха заети само наполовина. На първия ред откъм страната на ищеца седяха осем души, които бяха приятели и членове на семейството на Норман Чърч, без да се смята вдовицата, седнала зад масата заедно с Чандлър.

Още около половин дузина постоянни посетители на съдебните дела, предимно възрастни мъже, които нямаха друга работа, освен да наблюдават драмите в живота на другите, бяха заели места в залата. Освен тях имаше доста съдебни помощници и студенти, които вероятно искаха да наблюдават как великата Хани Чандлър води делото си. Присъстваше и група репортери с приготвени за писане моливи и бележници. Встъпителните речи винаги даваха повод за някой репортаж, защото, както вече беше казал съдията, адвокатите можеха да кажат всичко, каквото поискат. След този ден репортерите щяха да се появяват само от време на време, колкото да следят хода на делото, но Бош знаеше, че едва след заключителните речи и присъдата може би щяха да се появят следващите им репортажи.

Освен ако не се случи нещо необикновено...

Бош гледаше право пред себе си. По банките отпред нямаше никой. Той знаеше, че Силвия Мур няма да дойде. Бяха се разбрали предварително. Не желаше тя да присъства на това тук. Беше й казал, че е само една формалност, част от товара, който всяко ченге носи по време на службата си. Но в себе си знаеше, че действителната причина да не иска тя да присъства е, че в случая не той беше онзи, който контролира ситуацията.

Налагаше му се да седи там, зад масата на ответника, и да оставя хората да говорят каквото си искат. Възможно беше да се каже и нещо в повече и сигурно нямаше да се избегне. Той не искаше тя да присъства на това.

Чудеше се дали съдебните заседатели, като виждат празните банки пред него, не си мислят, че никой не е дошъл да покаже, че го поддържа морално, защото е виновен.

Когато шумът от смеха затихна, той отново погледна към съдията. Кейес изглеждаше внушително зад голямото бюро. Той беше огромен мъж и черната роба му стоеше добре. Големите му ръце с широки длани лежаха скръстени пред обемистия му гръден кош и подсказваха съдържана мощ. Олисяващата, огряна от слънчев лъч глава изглеждаше голяма, абсолютно кръгла, със сивееща коса и правеше впечатление на добре организиран склад на голямо количество юридически познания и умения.

Беше южняк, специализиран в гражданското право, и си беше създал име с многобройните дела, спечелени срещу Лосанджелиското полицейско управление за смъртта на черни граждани след сблъсъци с полицията. Бе назначен за федерален съдия от президента Джими Картър точно преди да го върнат в Джорджия. Оттогава насам съдия Кейес държеше дървеното чукче при всички процеси, провеждани в зала номер 4.

Защитникът на Бош, заместник градски адвокат Род Белк, се беше борил като лъв по време на предварителните заседания да отстрани Кейес като съдия и да успее да получи друг състав. Предпочиташе съдия с не толкова голям стаж като защитник на гражданските права. Но не бе успял.

Въпреки това Бош не беше притеснен колкото Белк. Той съзнаваше, че съдията Кейес е замесен от същото тесто като адвокатката на ищеца — Хани Чандлър. Отнасяше се със съмнение

към полицията, дори я мразеше понякога. Но Бош чувстваше, че той беше абсолютно честен човек. А според него това беше достатъчно, за да свърши всичко добре. Щеше да бъде честен двубой със системата. Защото Бош усещаше със сърцето си, че действията му в апартамента в Силвърлейк са били правилни. Беше направил онова, което трябваше.

— Вашата задача ще бъде — казваше съдията на заседателите — да решите дали онова, което адвокатите казват по време на делото, е вярно. Помнете това. Сега, госпожо Чандлър, започнете първа.

Хани Чандлър кимна и се изправи. Тя застана зад катедрата, поставена между масите на ищеца и ответника. Съдията Кейес още преди делото бе наложил строгите си правила. В неговата съдебна колегия не можеше да се допуска движение или приближаване на адвокатите до масите на обвинението и защитата или пък до свидетелите, или съдебните заседатели. Всяка дума, казана от адвокатите, трябваше да се изрече само от катедрата, поставена между масите. Като знаеше строгите изисквания на съдията, Чандлър помоли за неговото разрешение да помести тежката махагонова катедра така, че да може да гледа към съдебните заседатели. Съдията величествено ѝ кимна в знак на съгласие.

— Добър ден — започна тя. — Съдията беше прав, когато ви каза, че тези речи няма да бъдат нищо повече от един план.

„Добра стратегия — помисли Бош, загърнат в пашкула на цинизма, с който се отнасяше към това дело. — Угодничиш на съдията още с първото си изречение.“

Той наблюдаваше как Чандлър се консултира с жълтия си юридически бележник, поставен на катедрата пред нея. Бош забеляза, че върху най-горното копче на блузата ѝ имаше забодена дълга игла — брошка с кръгъл черен оникс. Той беше плосък и изглеждаше мъртвешки като окото на акула. Косата ѝ беше опъната силно назад и прибрана в стегната плитка. Но един кичур се беше измъкнал и ѝ придаваше вид на жена, която не се притеснява за външния си вид, а се е отдала изцяло на закона, на делото, заради отвратителната подмяна на правосъдието, извършена от ответника. Бош вярваше, че ако е необходимо, тя би си разпуснала косата...

Докато я гледаше как започва словото си, Бош си спомни тежестта, която усети в сърцето си, когато разбра, че тя е адвокат на

съпругата на Чърч. За него това беше дори по-тревожно от факта, че делото ще се води от съдията Кейес. Тя беше толкова добра! Затова я наричаха Мани.

— Бих искала да ви дам някои обяснения — каза Чандлър и Бош се зачуди дали не чува в гласа ѝ южняшки акцент. — Само искам да ви осветля за какво точно става дума в нашия случай и какво ние считаме, че фактите ще докажат. Това е гражданско дело. То се отнася до фаталното убийство на човек, наречен Норман Чърч, от ръката на полицаи.

Тук тя направи пауза. Не за да погледне в жълтия си тефтер, а за да постигне определен ефект, да привлече вниманието към онова, което щеше да каже след това. Бош огледа съдебните заседатели. Пет жени и седем мъже. Трима негри, трима латиноамериканци, един азиатец и пет бели. Те бяха насочили възхитеното си внимание към Чандлър.

— Този процес се отнася за полицейски служител, който не е бил доволен в достатъчна степен от своя пост и огромната власт, която той му е давал. Този служител е искал да заеме вашето място. И мястото на съдия Кейес. Искал е да получи правомощията на държавата за изпълнение на присъдите, които се издават от съдиите и съдебните заседатели. Искал е всичко това. Това дело е срещу детектив Хари Бош, когото вие виждате седнал до масата на защитата — тя насочи пръста си към него, докато натъртваше на думата „за-щи-тата“.

Белк моментално скочи прав и възрази.

— Госпожица Чандлър ненужно сочи моя клиент пред съдебния състав и натъртва саркастично думите. Да, ние сме зад масата на защитата. Така е, защото делото е гражданско и в тази страна всеки може да даде под съд всекиго, дори и семейството на...

— Възражение, ваша светлост — извика Чандлър. — Той използва думите, за да се опита да засегне репутацията на господин Чърч, който никога не е бил обвиняван в нищо, защото...

— Достатъчно — изгърмя гласът на съдията Кейес. — Възражението е прието. Госпожо Чандлър, не е необходимо да ни сочите някого с пръст. Всички знаем кои сме. Също така не ни е необходимо натъртване върху която и да било дума. Думите са прекрасни и грозни, всяка по свой начин. Оставете ги да говорят сами за себе си. Що се отнася до господин Белк, намирам за твърде досадно,

когато опонентите прекъсват встъпителните или заключителни речи. Ще дойде и вашият ред, господине. Препоръчвам ви да не изказвате възражения по време на словото на госпожа Чандлър, освен ако тя не злоупотреби опасно с личността на вашия клиент. Не смятам, че посочването му си заслужаваше възражението.

— Благодаря, ваша светлост — казаха едновременно Белк и Чандлър.

— Продължавайте, госпожо Чандлър. Както ви казах тази сутрин в канцеларията, искам встъпленията да приключат до края на деня, защото в четири имам друга работа.

— Благодаря, ваша светлост — повтори тя. После се обърна към заседателите, за да продължи: — Дами и господа, нашата полиция ни е нужна. Ние всички се надяваме на нашата полиция. Повечето от служителите ѝ, по-голямата част от тях, извършват неблагоприятна работа и я вършат добре. Полицията е необходима част от нашето общество. Какво бихме правили, ако не можехме да се доверим на служителите в полицията, за да ни служат, да ни защитават и да ни пазят? Но настоящият процес няма да се занимава с това. Искам да помните това по време на делото. Защото ние ще се занимаваме с въпроса какво трябва да се направи, когато някой служител на полицията наруши правилата и законите, които ръководят полицейските служби. Това, за което ще говорим, се нарича изключение. И доказателствата ще покажат, че Хари Бош е едно изключение сред ченгетата, човек, който в една нощ преди четири години е решил да стане съдия, съд и екзекутор. Той е застрелял човек, когото е мислел за убиец. Отвратителен, сериен убиец. Да! Но в момента, когато ответникът е решил да извади пистолета си и да стреля в господин Норман Чърч, за подобно обвинение не е имало юридически доказателства.

След малко ние ще чуем от защитата, че полицията разполага с неопровержими доказателства, свързващи господин Чърч с тези убийства. Но по време на процеса вие трябва да помните откъде идват тези доказателства. От самата полиция. И също кога са открити те. След като господин Чърч е бил екзекутиран. Аз мисля, че ние ще успеем да ви покажем, че тези предполагаеми доказателства са най-малкото дискутируеми. Че те в най-добрия случай са не дотам убедителни. И всъщност вие ще трябва да отсъдите дали господин

Чърч, женен човек, с две малки деца и добре платена работа в самолетостроенето, е бил наистина онзи убиец, така нареченият „Майстор на кукли“, или просто е нарочен за такъв, принесен е в жертва, за да може полицейското управление да прикрие греха на един от своите служители, а именно бруталната, непредизвикана и ненужна екзекуция на невъоръжен човек.

Тя продължи да говори надълго и широко за неписаното правило на мълчание, което се знаеше, че съществува в полицията, за дългата история на брутални постъпки от служителите, за побоя над Родни Кинг^[1], за безредиците. Според Хани Чандлър те всички бяха отворителни цветове на растението, което бе посадил Хари Бош с убийството на Норман Чърч. Бош я чуваше да говори, но всъщност вече не слушаше. Държеше очите си отворени и дори понякога срещаше погледа на някой от съдебните заседатели, но всъщност не присъстваше в залата.

Беше се задействала вътрешната му защита. На адвокатите, съдиите и заседателите сигурно щеше да им е нужна седмица, може би и повече, за да правят разбор на онова, което бе мислил и извършил за по-малко от пет секунди. За да може да стои в съдебната зала през цялото това време, той трябваше понякога да се оттегля вътре в себе си.

Мислено си представи лицето на Чърч. Тогава, когато дойде краят, в апартамента над гаража на улица „Хиперион“. Бяха се гледали в очите. Очите, които Бош беше видял, бяха очи на убиец — черни, като камъка до шията на Чандлър.

— ... дори и да беше посягал за пистолет, какво от това? — казваше Чандлър. — Някой е ритнал вратата и я е отворил. Човек с оръжие. Кой би обвинил някого, че посяга — според полицията — за оръжие да се защити. А фактът, че той е посягал за нещо на пръв поглед толкова смешно като перука, прави този епизод още по-отблъскващ. Той е бил застрелян хладнокръвно. Нашето общество не може да приеме това.

Бош отново се изключи и се замисли за новата жертва, погребана, изглежда, от години в бетонния под. Чудеше се дали изобщо е имало съобщение за изчезването ѝ, дали е имала майка, баща, съпруг или дете, които да я очакват през цялото това време. След като се върна от местопроизшествието, той бе започнал да разказва на

Белк за находката. Беше го помолил да поиска от съдията Кейес отлагане на делото, докато приключи новото следствие. Но Белк го беше прекъснал, като му каза, че колкото по-малко знае, толкова по-добре. Белк изглеждаше толкова изплашен от усложненията с новото разкритие, че реши да направи точно обратното на онова, което му предлагаше Бош. Той искаше да претупа делото, преди новината за разкритието и възможната му връзка с Майстора да стане публично достояние.

Чандлър приближаваше края на едночасовото си слово. Беше се разпростряла върху политиката на полицейското управление по отношение на употребата на оръжие и Бош си помисли, че тя може и да е изпуснала вниманието на заседателите, което бе привлякла силно в началото. За известно време дори Белк, който седеше до него, също беше се отвлякъл от словото ѝ, прелистваше бележника и поправяше някои части от речта си.

Белк беше едър човек, с повече от четиридесет килограма наднормено тегло според Бош. Освен това се потеше дори и в хладната съдебна зала. По време на подбора на съдебните заседатели Бош все се чудеше дали потенето беше реакция от наднорменото тегло, или притеснение за това, че ще бъде опонент на Чандлър.

Думата „правосъдие“ привлече вниманието на Бош. Разбра, че Чандлър е преминала средата и сега започва отново да нанася удари, като споменава тази дума почти във всяко изречение. В гражданския съд правосъдие и пари бяха взаимозаменяеми понятия, защото означаваха едно и също.

— Правосъдието за Норман Чърч е било краткотрайно. Траяло е само няколко секунди. Правосъдието според детектив Бош също не е траяло дълго. Само докато блъсне вратата, насочи деветмилиметровия си „Смит и Уесън“ и дръпне спусъка. Правосъдието се е състояло в един изстрел. Куршумът, който детектив Бош е избрал, за да ексекутира господин Чърч, е бил от така наречените „експлозивни“. Използва се при екстремни ситуации. Този вид куршуми се разширяват един и половина пъти при удара и разрушават много тъкани и органи по пътя си. Той е разкъсал сърцето на господин Чърч. Ето това е било правосъдието.

Бош забеляза, че повечето от заседателите гледат не към Чандлър, а към мястото на ищеца. Като се наведе леко напред, той

надникна покрай катедрата и видя вдовицата Дебора Чърч да попива с кърпичка сълзите по бузите си. Беше жена с тесни рамене и широк ханш — приличаше на камбана. Тъмната ѝ коса бе подстригана късо, очите ѝ бяха малки, сини на цвят. Обикновена домакиня от предградията и майка на дъщерите си до оная сутрин, след като Бош бе застрелял съпруга ѝ, а полицията бе обърнала къщата ѝ с главата надолу при обиска и репортерите я бяха засипвали с въпросите си. Всъщност тогава Бош я съжали, дори я смяташе за жертва, докато тя не нае Мани Чандлър и не започна да го нарича убиец.

— Доказателствата, дами и господа, ще покажат, че Бош е продукт на своето полицейско управление — продължаваше Чандлър. — Закоравяла, арогантна машина, която раздава правосъдие по свои собствени закони. Ще ви питат това ли е, което вие искате от полицейското си управление. От вас ще се иска да отсъдите правилно, да осигурите правосъдие за едно семейство, чийто баща и съпруг е бил отнет.

В заключение бих искала да ви цитирам един немски философ, който се казва Фридрих Ницше и преди около век е написал нещо, което мисля, че е все още актуално. Той е писал: „Онзи, който се бори с чудовища, трябва да внимава да не се превърне сам в чудовище по време на борбата. Когато погледнете в бездната, тя също ви наблюдава...“

Дами и господа, ето за това се отнася делото. Детективът Хари Бош не само е надникнал в бездната. В нощта, когато е бил убит Норман Чърч, бездната също е надникнала в него. Мракът го е обхванал и детектив Бош е бил победен. Той се е превърнал в онова, срещу което се е борил. В чудовище.

Мисля, вие ще установите, че доказателствата ви водят точно до това заключение. Благодаря.

Чандлър седна на мястото си и потупа успокоително ръката на Дебора Чърч. Бош, разбира се, знаеше, че тя направи това заради съдебните заседатели, а не за да успокои вдовицата.

Съдията вдигна поглед към часовника, вграден в махагоновата ламперия над вратата на съдебната зала, и обяви петнадесет минути почивка преди речта на Белк. Когато се изправи, за да изпрати съдиите, Бош видя, че едната от дъщерите на Чърч го гледа откъм пейките за публиката. Беше на около тринадесет години — по-голямата — Нанси.

Той бързо отмести поглед и се почувства виновен. Чудеше се дали някой от съдебните заседатели е забелязал.

Белк каза, че иска да остане сам по време на почивката, за да прегледа отново речта си. На Бош му се прииска да отиде до барчето на шестия етаж, защото още не беше ял, но предположи, че някои от заседателите могат също да идат там, или още по-лошо — членовете на семейството Чърч. Затова слезе с ескалатора надолу и излезе пред сградата. Застана до сандъчето за цигари. Запали и се облегна на фундамента на статуята. Сега усети, че лепне от пот. Часът, докато бе траяла встъпителната реч на Чандлър, му се беше сторил като вечност. Вечност, през която целият свят се беше втренчил в него. Знаеше, че този костюм няма да издържи чист цялата седмица. Трябваше да провери дали другият му костюм е почистен. Като мислеше за такива дреболии, той се отпусна.

Вече беше забил един фас в пясъка и пушеше втората си цигара, когато остъклената врата на съдебната палата се отвори. Хани Чандлър я беше отворила с гръб и затова още не го виждаше. Когато премина през вратата, тя наведе глава, за да запали цигара със златната си запалка. Щом изправи глава, го видя. Насочи се към сандъчето, готова да загаси току-що запалената цигара.

— Доколкото знам, това е единственото място за пушене — каза Бош.

— Така е, но мисля, че няма да е добре за нито един от нас да се виждаме извън сградата на съда.

Той повдигна рамене и не отговори. Щом мисли така, ако иска, може да си иде. Тя смукна още веднъж от цигарата.

— Само половината. Така или иначе трябва да влизам.

Той кимна и погледна към улица „Спринг“. Пред сградата на провинциалния съд видя опашка от хора, които чакаха ред да влязат, като преминат през детектора за метални предмети. Видя скитника да се насочва през площада за следобедното събиране на реколтата от фасове. Човекът изведнъж се обърна и се насочи обратно към улица „Спринг“. Само веднъж погледна изплашено през рамо към тях, докато се отдалечаваше.

— Той ме познава.

Бош погледна към Чандлър.

— Познава ли те?

— Беше адвокат. Знаех го. Том еди-кой си. Не си спомням. Май Фарадей. Да, точно така. Предполагам, че не иска да го виждам в това му положение. Но всички тук знаят неговия случай. Това им напомня какво може да стане, когато нещата тръгнат ужасно зле.

— Какво се е случило?

— Дълга история. Може би твоят адвокат ще ти я разкаже. Мога ли да попитам нещо?

Бош не отговори.

— Защо не настоя делото да се гледа в градския съд? След Родни Кинг и метежа... Сега е най-лошият момент да се съди полицай във федералния. Аз не мисля, че Бълк^[2] — аз така го наричам, защото знам, че той ми вика Мани, — не мисля, че той ще се справи. И ти ще бъдеш пожертван.

Бош се замисли, преди да отговори.

— Извънслужебно ти го казвам, Бош — продължи тя. — Просто разговаряме, нали?

— Аз му казах да не се захваща. Казах му, че ако реши, мога да си намеря адвокат срещу заплащане.

— Толкова си сигурен в правотата си, а? — Тя млъкна, за да смукне от цигарата си. — Добре, ще видим.

— Предполагам.

— Знаеш, че не е лично отношение.

Той си знаеше, че тя ще бъде достатъчно нахална, за да му каже това. Беше най-голямата лъжа в цялата игра.

— Може би.

— О, ти ли си засегнатият? Ти си застрелял невъоръжен човек, а сега приемаш като лична обида това, че жена му възразява против действията ти и те обвинява.

— Съпругът на твоята клиентка режеше каишките на чантите на жертвите си, правеше от тях примки и после бавно ги душеше, докато ги изнасилва. Предпочиташе кожени каишки. Той като че ли не се интересуваше кой знае колко от самите жени. Интересуваше се само от кожената лента.

Тя дори не трепна. Той и не очакваше това от нея.

— Става дума за починалия съпруг. Починалият съпруг на моята клиентка. И единственото нещо, което е съвсем ясно в този случай, е, че ти си го убил.

— Аха, и бих го направил отново.

— Знам, детектив Бош. Затова сме тук. — Тя сви устните си в студена целувка, която ярко очерта линията на челюстта ѝ. В косата ѝ проблесна отразен лъч от следобедното слънце. Ядосано смачка остатъка от цигарата си в пясъка и влезе в сградата. Бутна вратата толкова силно, като че ли тежеше поне тон.

---

[1] През 1991 г. четирима полицаи пребиват чернокожия Родни Кинг, в резултат на което в Лос Анджелис пламват расови безредици. — Б.пр. ↑

[2] Bulk (англ.) — голямо количество вещество в насипно състояние. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Малко след четири часа следобед Бош паркира колата си зад управлението в Холивуд. Белк беше използвал само десет минути от отпускания му един час за встъпително слово и съдията Кейес обяви края на заседанието, като каза, че иска разпитът на свидетелите да не започва в деня на откриването, за да не би някой от съдебните заседатели да се повлияе от речите на адвокатите.

Бош не беше доволен от кратката реч на Белк пред съда, но адвокатът му каза, че няма за какво да се страхува. Той влезе през задния вход и се насочи по коридора към детективското бюро. Обикновено към четири офиса вече беше празен. И сега, когато Бош влезе, вътре беше само Джери Едгар, застанал пред една от пишещите машини. Бош видя, че той попълва стандартна форма номер 51 — „Хронологична записка на следователя“. Когато Бош се приближи, колегата му вдигна глава.

— Къде си бе, Хари?

— Тук.

— Свършил си по-рано май. Не ми казвай, че делото е предрешено. Съдията ще й го изкара през носа на Мани Чандлър.

— Надявам се.

— Аха, сигурен съм.

— Казвай сега, какво ново?

Едгар отговори, че няма нищо ново. Още няма идентификация.

Бош седна до бюрото си и отпусна вратовръзката. В офиса на Паундс беше тъмно, значи можеше да си запали цигара. Мисълта му отново се върна към делото и Мани Чандлър. Повечето от нейните аргументи бяха завладели вниманието на заседателите.

Всъщност беше го нарекла убиец, беше го обвинила, че е стрелял под въздействие на емоциите си. Белк бе отвърнал с препратка към закона и правото на полицейския служител да използва смъртоносно оръжие при неизбежна опасност. Дори и да се е разбрало в последствие, че не е имало опасност и под възглавницата е нямало

оръжие, Белк беше наблегнал на това, че действията на Чърч са създали впечатление за наличието на такова, което е давало право на Бош да действа по начина, по който е трябвало.

Накрая Белк беше контрирал цитата на Чандлър от Ницше, като цитира „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ. Белк каза, че Бош е бил навлязъл в „мъртвата зона“, когато е отворил вратата на апартамента на Чърч. В този момент той или е трябвало да се бие, или да загине. Да убие, или да бъде убит. Друго обяснение на неговите действия би било невярно.

Сега, когато вече беше седнал срещу Едгар, Бош трябваше да признае пред себе си, че речта не беше направила впечатление. Белк навяваше досада, докато Чандлър беше интересна и убедителна. Началото не изглеждаше добро... Забеляза, че Едгар беше спрял да говори, а той не беше чул и дума.

— Какво става с отпечатъците?

— Хари, ама ти слушаш ли ме? Току-що ти казах, че преди около час сме приключили със силиконовата смола. Донован взе отпечатъци от ръката. Каза, че изглеждат добре, смолата ги е запечатала идеално. Тази нощ той ще прегледа базата данни и може би до сутринта ще намери онези, които са подобни на нашите. После вероятно ще му е нужно времето до обяд, за да ги сравни. Но поне с това няма да се бави. Паундс нареди да го обслужват с предимство.

— Добре, ще ми съобщиш какво се е получило. Аз ще идвам от време на време през тази седмица.

— Хари, не се притеснявай. Ще те осведомявам за всичко. Но ти се опитай да запазиш спокойствие. Виж какво, наистина си хванал този, когото трябва. Ти имал ли си някакви съмнения по този въпрос?

— До днес не.

— Тогава не се бой. Силата е право. Дори Мани Чандлър да се скъса да го духа на съдията и заседателите, това няма да се промени.

— Правото е сила.

— Какво?

— Нищо.

Бош се замисли върху онова, което беше казал Едгар за Чандлър. Интересно колко често заплахата от страна на жена, дори и тя да е специалист в професията си, се превръщаше за ченгетата в сексуална заплаха. Мислеше, че повечето от тях, също като Едгар, считат, че

сексуалността на Чандлър ѝ дава предимство. Те не искаха да признаят, че тя е дяволски добър професионалист, докато дебелакът градски адвокат, който защитава Бош, не е.

Бош се изправи и се приближи до шкафчетата с документи. Отвори едно от своите чекмеджета и бръкна в дъното, за да извади две сини папки, наречени „книги за убийствата“. И двете бяха тежки и почти по шест сантиметра дебели. На гърба на първата пишеше „Основни биологични данни“, а на втората, „Документи“. И двете бяха по случая „Майстора на кукли“.

— Кой ще свидетелства утре? — попита Едгар откъм дежурната.

— Не знам точно какъв ще бъде редът на извиканите. Съдията не ѝ позволи да го каже. Но аз съм призован, също така Лойд и Ървинг. Извикала е също Амадо — координатора по медицинските изследвания, и дори Бремер. Всички трябва да се явят и тогава тя ще каже кой ще дава показания утре и кой по-късно.

— „Таймс“ няма да позволи на Бремер да свидетелства. Те винаги се пазят от подобни лайна.

— Да, ама той не е призован като репортер на „Таймс“. Нали беше написал онази книга по този случай. Така че тя му е изпратила призовка като на автор на книгата. Съдията Кейес вече каза, че в случая той няма да може да се ползва от правото на репортерите. Юристите на „Таймс“ може и да се опитат да възразят, но заповедта е вече издадена. Бремер ще дава свидетелски показания.

— Чуй ме какво ти казвам. Тя сигурно си е поиграла със стареца в задните стаи. Както и да е, Бремер не може да ти причини вреда. В онази негова книга ти си описан като герой на деня.

— Предполагам, че си прав.

— Хари, ела тук да хвърлиш един поглед.

Едгар стана иззад машината и се насочи към шкафчетата. Той внимателно свали една кутия отгоре и я сложи върху масата. Беше с размерите на опаковка за шапки.

— Внимавай. Донован каза, че трябва да съхне цяла нощ.

Той повдигна капака и вътре се появи женско лице, отлято от гипс. Лицето е било леко извърнато, така че дясната му страна беше се получила цяла. По-голяма част отдолу вляво под челюстта липсваше. Очите бяха затворени, устата леко отворена и неравна. Линията на косата беше почти незабележима. Лицето изглеждаше издуто откъм

дясното око. Приличаше на класическа маска от някой фриз, каквито Бош беше виждал по гробищата и музеите. Но това лице не беше красиво. Защото беше посмъртна маска.

— Изглежда, като че ли оня я е ударил по окото. Подуто е.

Бош кимна, но не проговори. Имаше нещо изнервящо в разглеждането на това лице в кутията. Доста по-неприятно от огледа на истински труп. Не знаеше защо. Най-после Едгар сложи капака на кутията и внимателно я постави обратно върху шкафа.

— Какво ще правите с това?

— Не знам. Ако не получим информация чрез отпечатъците, може би това ще е единственият начин да я идентифицираме. В Кол Стейт Нортридж има един антрополог, който сътрудничи по договор със следствието, когато при смъртни случаи има нужда от възстановяване на образи. Той обикновено работи с черепи. Ще му занеса това и ще го питам дали би могъл да възстанови лицето, да й сложи руса перука или нещо подобно. Може да изрисува гипса, да му придаде телесен цвят. Не знам, може би си губим времето, но си мисля, че си заслужава усилието да опитаме поне.

Едгар се върна при пишещата машина, а Бош седна и постави пред себе си двете папки. Отвори онази, която съдържаше биологичните данни, но така си и остана седнал и загледан в Едгар. Не знаеше дали да се възхищава от активността му или не. По-рано бяха работили заедно и всъщност Бош беше го обучавал цяла година, за да го направи следовател по убийства. Но така и не можа да се увери дали Едгар е станал добър професионалист. Той винаги излизаше да си върши работата с недвижимите имоти, обядваше по два часа, преди да направи заключенията... Като че ли не разбираше, че работата в екипа по убийствата не е служба. Това е мисия. Така както убийствата бяха изкуство за извършителите, разследването им също беше изкуство за екипа. И това не беше професия, която човек си избира по вкус. Напротив, самата работа намираще хората, които да й служат.

Тъкмо защото мислеше така, Бош трудно можеше да повярва, че Едгар ще си скъса задника от работа по този случай поради същите причини, които би имал той самият например.

— Какво гледаш? — попита Едгар, без да вдига глава и без да спре да печата.

— Нищо. Мисля си.

— Хари, не се бой. Всичко ще се оправи.

Бош пусна фасата си в чашата с изстинало кафе и запали нова цигара.

— Обслужването с предимство, което е наредил Паундс, отнася ли се и за извънработно време?

— Абсолютно — усмихна се Едгар. — Нали всички работим и мислим по случая непрекъснато.

„Така е“ — помисли Бош.

Доволен, че авторитетът му пред Едгар е непокътнат, той насочи вниманието си към папката за убийствата. Вътре имаше единадесет разделителни картона, всеки надписан с името на една от жертвите на Майстора. Започна да ги прелиства, като разглеждаше снимките от местопрестъпленията и биографичните данни на всяка от жертвите.

Всички жени бяха, общо взето, със сходни професии. Бяха или улични проститутки, или такива, които обслужват при повикване по телефона. Стриптийзъорки или порноактриси, които проституират в извънработно време. Майстора явно е познавал тази част от подземния живот на града. Той бе намирал жертвите си със същата лекота, с която и те са го следвали в тъмнината... Психологът, който бе работел с екипа тогава, бе казал, че в действията може да се открие шаблон, спомни си Бош.

Но като гледаше застиналите в смъртта лица на снимките, той си спомни също, че екипът така и не успя да определи някакви общи физически особености на жертвите. Имаше руси и брюнетки. Едри жени и слаби наркоманки. Шест бели жени, две латиноамериканци, две азиатки и една чернокожа. Нямаше шаблон. В това отношение Майстора не бе проявявал специални предпочитания. Единственият шаблон беше, че той търсеше жените в периферията на града, където нямаше голям избор и те без много да се замислят, тръгваха с непознат. Психологът беше казал, че всички жени са били като наранени риби — изпращали са невидим сигнал, който е привлякъл акулата.

— Била е бяла, нали? — попита той Едгар.

— Аха, така каза докторът.

— Аутопсираха ли я вече? Кой?

— Не, аутопсията е утре или вдругиден, но Корасон погледна, когато я вкарвахме. Тя предложи, че е била бяла. Защо питаш?

— Нищо. Руса ли е била?

— Аха, поне когато е умряла, е била. Изрусена. Ако ще ме питаш и дали съм проверявал за бели, руси мацки, изчезнали преди четири години, да си гледаш работата, Хари. Мога да използвам цялото си време за проверка, но с това описание няма да стигна далеч. Ще излязат три, четири хиляди имена. Няма да си губя времето сега с това, след като утре може би ще имаме името ѝ на база на пръстовите отпечатъци. Би било чиста загуба на време.

— Аха, знам. Само бих искал...

— Само би искал да получиш някои отговори. Всички го искаме. Но, човече, трябва ни малко време.

Едгар отново продължи да пише на машината, а Хари сведе очи към папката. Обаче лицето от кутията все стоеше пред очите му. Безименно, неизвестно. Не знаеха нищо за нея. Но нещо от гипсовата маска го караше да мисли, че тя все пак някак си се вписва в шаблона на Майстора. Някаква твърдост, която нямаше нищо общо с гипсовата отливка. Тя също е била от покрайнините...

— Да сте намерили още нещо в бетона, след като си тръгнах?

Едгар спря да пише, въздъхна шумно и поклати глава.

— Какво друго? Като цигарения пакет ли?

— Майстора оставяше при другите чантите им. Само режеше дръжките, за да ги души с тях, но когато изхвърляше телата, винаги намирахме чантите и дрехите им наблизко. Липсваха само гримове. Той винаги ги прибираше.

— Не и този път. Или поне в бетона ги няма. Паундс остави един униформен да прегледа мястото след всички. Нищо повече не беше намерено. Може всички тези неща да са били оставени в стаята. Вероятно са изгорели или откраднати. Хари, да не се съмняваш, че е имитация?

— Предполагам.

— Ей, аз също.

Бош кимна и каза на Едгар, че съжалева, дето го е прекъснал. Насочи вниманието си отново към папките. След няколко минути Едгар измъкна формуляра от машината и го сложи върху масата. После го класира в нова папка, където имаше съвсем малко документи от днешния случай. След това пхна папката в чекмеджето на бюрото си. Най-накрая се върна към ежедневния ритуал да позвъни на жена си по телефона, докато подрежда бележниците върху бюрото. Каза ѝ, че ще

спре за малко по работа по пътя си за вкъщи. Докато слушаше разговора, Бош си помисли за Силвия Мур и за някои от домашните ритуали, които бяха си създали.

— Тръгвам си, Хари — каза Едгар, след като остави слушалката. Бош кимна.

— Докога ще се мотаеш тук?

— Не знам. Трябва да попрегледам тези работи, за да съм сигурен в онова, което ще говоря, когато ме извикат за свидетелски показания.

Това беше лъжа. Не му беше необходима папката, за да освежава спомена си за Майстора.

— Надявам се, че ще изядеш Мани Чандлър с парцалите.

— Може пък тя да ме разкъса. Добра е.

— Добре де, но се надявам аз да съм прав. Хайде, до скоро.

— Хей, не забравяй, ако утре откриете името, да ми бипнеш по пейджъра или изобщо да намериш как да ми кажеш.

След като Едгар си тръгна, Бош си погледна часовника. Беше пет. Включи телевизора и седна върху шкафа близо до кутията с маската. Докато чакаше в новините да съобщят за намереното тяло, той вдигна слушалката и набра номера на Силвия вкъщи.

— Няма да дойда довечера.

— Хари, какво се е случило? Как минаха встъпителните речи?

— Не става дума за делото. Има нов случай. Днес беше намерен труп. Изглежда, като че ли Майстора е работил. Получихме бележка в участъка. В общи линии пише, че съм убил не този, когото трябва. И че Майстора, истинският, е още на свобода.

— Възможно ли е?

— Не знам. До днес нямаше никакво съмнение.

— Как би...

— Чакай малко, тъкмо съобщават новината. Втори канал.

— Сега го пускам.

Те гледаха различни екрани, но се чуваха по телефона, докато съобщаваха за случката в ранните новини. Говорителят не каза нищо за Майстора. Показаха как изглежда местопрестъплението отгоре, а после включиха Паундс, който казваше, че все още има малко информация, а полицията е открила тялото след анонимно обаждане. Хари и Силвия се засмяха, когато видяха изцапаното чело на Паундс.

Бош се почувства по-добре от този смях. След репортажа Силвия стана сериозна.

— Значи той не е казал на медиите.

— Да, трябва да сме съвсем сигурни. Първо трябва да сме наясно какво става. Дали е бил той, или е имитация... или може би е имал помощник, за когото не сме узнали.

— Кога ще знаете в каква посока да търсите?

Беше един по-мек начин да го попита кога ще разбере дали не е убил невинен.

— Не знам. Може би утре. Аутопсията ще ни разкрие някои неща. Но пък идентификацията ще ни каже кога точно е умряла.

— Хари, това не е бил Майстора. Не се бой.

— Благодаря, Силвия.

Безрезервната ѝ вяра в него е приятна, помисли Бош. И веднага се почувства виновен, че никога не е споделил с нея всичко за себе си. Той беше този, който се въздържаше.

— Още не си ми казал как мина днес денят в съда или пък защо няма да дойдеш тук, както съобщи в началото.

— Заради този новия случай днес. аз съм замесен... и искам да помисля по него...

— Можеш да мислиш навсякъде, Хари.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Да, знам. А съдът?

— Предполагам, че е минало добре. Имаше само встъпителни слова. Утре започва разпитът на свидетелите. Но този, новият случай... Надвиснал е като дамоклев меч...

Той превключи каналите, докато говореше, но беше изпуснал репортажите по другите новини.

— Добре, а какво казва адвокатът ти?

— Нищо. Не иска дори и да знае за този случай.

— Лайно!

— Иска само делото да мине бързо и да не се споменава по никакъв начин, че е възможно Майстора или негов помощник да са на свобода, преди делото да приключи.

— Но това е неетично, Хари. Дори и да е доказателство в полза на ищеца, той не е ли длъжен да го представи?

— Да, ако знае за него. Точно така е. Той не иска да го знае изобщо. Така се чувства по-сигурен.

— Кога ще бъде твой ред да даваш показания? Искам да дойда. Мога да си взема свободен ден и да бъда там.

— Не. Не се безпокой. То е само формалност. Не искам да знаеш за този случай повече от това, което вече знаеш.

— Защо? Отнася се до теб.

— Не, не до мен. До него.

След като ѝ каза, че ще ѝ се обади утре, той затвори телефона. После остана загледан дълго време в апарата. От близо година те със Силвия Мур прекарваха заедно три или четири нощи всяка седмица. Тъй като Силвия беше тази, която говореше за смяна на мебелировката и дори беше обявила къщата си за продан, Бош никога не бе пожелал да засяга въпроса за опасението си, че това би могло да разруши крехкото разбирателство и топлина, което чувстваше, когато беше с нея.

Сега се чудеше дали не прави точно това — да нарушава баланса помежду им. Беше я излъгал. Наистина беше замесен до известна степен в новия случай, но всъщност беше изтощен от деня и искаше да си иде у дома. Беше я излъгал, защото чувстваше, че има нужда да бъде сам. Само с мислите си. И с Майстора.

Прелисти втората папка до края, където имаше прозрачни пластмасови пликосе за писмени веществени доказателства. Там имаше копия от предишните писма на Майстора. Бяха три. Убиецът беше започнал да ги изпраща след канонадата, започната от медиите и след като вече го бяха кръстили с името „Майстора на кукли“. Едното беше пристигнало до Бош преди единадесетото — последното убийство. Другите две се бяха получили на името на Бремер от „Таймс“ след седмото и единадесетото убийство. Сега Хари разглеждаше фотокопието на плика, който беше адресиран до него с печатни букви. После погледна и стихотворението. То беше написано със същия странно наклонен шрифт. Прочете думите, които знаеше наизуст.

*Чувствам дълг да те предупредя:
тази нощ аз пак ще се явя.*

*Любимото ми хоби — кукличка с грим
ще сложа аз на рафта кат' онез преди.
Когато тя изпусне последния си дъх,
и мойта страст голяма ще стигне своя връх.*

*Стига хълца, майче, татко, и ти — спри!
Хубавото маце е веч' под знака ми.
Приготвям каша, преди да взема душ.
Представям си лицето, украсено с руж.
Преди дъхът да секне, отрязан като с нож,
аз чувам как издишва... Звукът е като Боиши!*

Бош затвори папките и ги прибра в куфарчето си. Загаси телевизора, излезе и се насочи към паркинга. Задържа вратата, за да могат да влязат две униформени ченгета, които се опитваха да усмирят един пияница. Той се засили да го ритне, но Хари се дръпна назад.

Насочи колата на север и хвана пътя към Мълхоланд, който после водеше към „Удроу Уилсън“. След като влезе в гаража, остана доста дълго седнал, с ръце върху кормилото. Помисли за писмата и „подписа“, който Майстора оставяше върху тялото на всяка своя жертва — кръстчето, изрисувано върху нокътя на крака. Чак след като Чърч^[1] бе убит, те се сетиха какво означаваше то. Кръстчето беше неговия „знак“. Символът на църквата — кръст!

---

[1] Church (англ.) — църква. — Б.пр. ↑

ПЕТ

На сутринта Бош седна пред масата в задната част на кухнята и се наслади на изгрева на слънцето над прохода Кахуенга. То изсушаваше утринната мъгла и къпеше в светлина дивите цветя по склоновете на хълма. Хари гледаше, пушеше и пиеше кафе. Така дочака звукът от трафика по холивудското шосе да прерасне в непрекъснато бучене.

Облече тъмносиния си костюм с бяла риза. Докато връзваше тъмночервената си връзка със златисти фигури пред огледалото, той се чудеше как ли ще погледнат на него съдебните заседатели днес. Предния ден беше забелязал, че когато погледнеше някой от тях в очите, човекът винаги пръв отместваше поглед. Какво ли означаваше това? Трябваше да попита Белк, но понеже не го харесваше изобщо, знаеше, че ще се почувства неудобно да го пита за мнение по каквото и да било въпрос.

Като използва направената вече във вратовръзката дупчица, той я притисна с иглата, на която беше написано „187“ — номерът на онзи член в наказателния закон на Калифорния, който предвижда наказанията за убийство. Среса все още влажната си посивяваща кестенява коса с четка, а после приглади и мустаците си. Сложи си капки в очите, а после се наведе към огледалото. Очите му бяха зачервени от недоспиване, а ирисите им — блестящи и тъмни като парченца лед върху асфалта. „Защо те избягват погледа ми?“ — зачуди се отново. Помисли как Чандлър го беше описала пред тях и разбра причината.

Беше се насочил към вратата с куфарчето в ръка, когато тя се отвори и влезе Силвия.

— Здравсти — каза тя, щом го видя. — Надявах се да те заваря.

После се усмихна. Носеше панталони в цвят каки и розова блуза с копчета. Той знаеше, че във вторник и четвъртък тя не облича рокли, защото това бяха дните, когато беше дежурна в двора на училището. Понякога ѝ се налагаше да тича подир учениците. Дори да ги

разтървава. Слънцето, което я осветяваше откъм гърба, правеше тъмнорусата ѝ коса да изглежда златна.

— Защо?

— Знам, че те бавя. Аз също закъснявам. Но просто исках да дойда и да ти пожелаая късмет днес. Не че ти е необходимо...

Той я прегърна и помириса косата ѝ. Откакто се познаваха, беше минала почти година, но Бош все още я прегръщаше със затаен страх, че тя може да се дръпне и да си иде, да заяви, че той повече не я привлича. Може би просто е заместник на починалия съпруг — ченге като Хари, но в управлението по наркотици, чието предполагаемо самоубийство Бош беше разследвал.

Връзката им бе достигнала до пълно разбирателство, но през последните седмици той бе усетил, че помежду им като че ли нещата тръгват по инерция. Тя го бе забелязала също и дори му го беше казала. Смяташе, че проблемът е в това, че той не може да се отпусне напълно, и той знаеше, че е така. Бош бе прекарал голяма част от живота си сам, но не и самотен. Имаше си тайни, много от тях заровени твърде дълбоко, за да ѝ ги открие. Или поне не толкова скоро.

— Благодаря ти, че мина — каза той и се отдръпна да погледне лицето ѝ, което още излъчваше светлина. На един от предните зъби имаше следа от червило. — Ще внимаваш днес на двора, нали?

— Да — тя трепна. — Знам за какво намекваш, но аз все пак искам да дойда в съда. Поне веднъж. Искам да съм там заради теб, Хари.

— Не е нужно да си там, за да присъстваш. Нали знаеш какво искам да кажа?

Тя кимна, но на него му беше ясно, че думите му не я удовлетворяват. Изоставиха темата и поговориха за други неща още няколко минути, като решиха да вечерят заедно. Бош каза, че ще отиде при нея у дома в каньона „Букет“. Целунаха се отново и тръгнаха. Той за съда, а тя към гимназията — и двете места пълни с опасности.

В началото на всеки съдебен ден, докато се очакваше председателят на съда да отвори вратата и да се изкачи на мястото си, в залата винаги цареше напрежение. Минаваше вече 9,10, а още нямаше и следа от съдията — нещо необичайно, защото той бе педантичен

привърженик на точността. Бош се огледа и видя няколко репортери. Бяха като че ли повече от предния ден. Стана му чудно, защото обикновено встъпителните речи привличаха повече репортерите.

Белк се наведе към Бош и зашепна:

— Може би Кейес чете статията в „Таймс“. Ти видя ли я?

Понеже бе тръгнал по-късно заради Силвия, Бош не бе успял да прочете вестника. Беше го оставил в джобчето на предната врата на колата.

— За какво става дума?

Преди Белк да успее да отговори, тежката врата се отвори и съдията се появи.

— Извикайте съдебните заседатели, госпожице Ривера — нареди той на помощничката си. След това тежко зае мястото си в тапицирания стол, огледа съдебната зала и каза:

— Адвокати, имаме ли въпроси за дискутиране, преди заседателите да заемат местата си? Госпожо Чандлър?

— Да, ваша светлост — отвърна Чандлър и се насочи към катедрата. Днес беше облечена в сив костюм. Откакто бе започнал подборът на заседателите, тя се обличаше основно в три костюма. Белк беше казал на Бош, че е така, защото тя не иска да набива в очите на заседателите факта, че е богата. Каза още, че адвокатките понякога губят гласовете на жени съдебни заседатели поради подобни грешки.

— Ваша светлост, ищецът моли за санкции срещу детектив Бош и господин Белк.

Тя вдигна в ръка сгънатия „Таймс“. Бош видя, че статията е заела горния десен ъгъл, така както и вчерашната. Заглавието беше „Бетонната блондинка — свързана с Майстора“. Белк стана, но не каза нищо, защото се съобрази със строгото изискване на съдията да не се прекъсват.

— Санкции за какво, госпожо Чандлър? — попита съдията.

— Ваша светлост, откриването на този труп вчера ще има огромно влияние върху показанията по нашето дело. Като служител на съда господин Белк е бил длъжен да съобщи тази информация. В съответствие с правилник 11 за новите факти адвокатът на защитата е длъжен...

— Ваша светлост — прекъсна я Белк. — Аз не съм бил информиран за случката до снощи. Смятах тази сутрин да съобщя на

съда. Тя...

— Спрете, господин Белк. Моля да се изказвате по единично в моята съдебна зала. Изглежда, трябва да ви напомням това всеки ден. Госпожо Чандлър, прочетох статията, за която говорите, и мисля, че детектив Бош е споменат само във връзка с нашето дело, иначе не. А господин Белк достатъчно ясно каза, че до приключване на заседанието вчера, не е бил информиран за този нов случай. Честно казано, аз не виждам какво бихме могли да санкционираме и кого. Освен ако нямате да ни кажете нещо различно.

Тя имаше.

— Ваша светлост, детектив Бош е знаел много добре за това ново събитие, независимо дали е споменат в статията или не. По време на вчерашното обедно прекъсване той е бил на местопрестъплението.

— Ваша светлост? — обади се срамежливо Белк.

Съдията Кейес се обърна, но погледна към Бош.

— Вярно ли е това, което тя казва, детектив Бош?

Хари погледна към Белк, а после се обърна към съдията. „Мамка ти, Белк“ — помисли той. Лъжата на адвоката поставяше него на мушката.

— Бях там, ваша светлост. Когато се върнах за следобедната сесия нямаше време да осведомя господин Белк. Казах му снощи, след приключване на заседанието. Тази сутрин още не съм чел вестника и не знам какво пише там, но нищо, което да е свързано с Майстора или с който и да било друг все още не е разкрито. Дори трупът още не е идентифициран.

— Ваша светлост — обади се Чандлър. — Детектив Бош за свое удобство забравя, че между встъпителните слова имаше петнадесетминутна почивка. Аз мисля, че времето е било напълно достатъчно, за да съобщи на своя адвокат толкова важна информация.

Съдията погледна към Бош.

— Имах желание да му го съобщя по време на почивката, но Белк каза, че има нужда от малко време, за да подготви речта си.

Съдията го погледа внимателно няколко секунди, без да каже нищо. Бош беше сигурен, че съдията се досеща, че твърдението му е на ръба между истината и неистината. Кейес като че ли вземаше някакво решение в момента...

— Добре, госпожо Чандлър — най-последно проговори той. — Не мога да разбера какви тайни планове кроите. Ще отхвърля молбата ви с предупреждение към всички — прикриването на доказателства е най-ужасното престъпление, което може да бъде допуснато в моята съдебна зала. Ако го допуснете и ви хвана, ще съжалявате, че изобщо сте се дипломирали по право. А сега, ще разговаряме ли още по новите събития?

— Ваша светлост — обади се бързо Белк. Той се насочи към катедрата. — В светлината на това ново разкритие отпреди по-малко от двадесет и четири часа аз бих предложил отлагане, за да може да се прецени внимателно новата ситуация и да се разбере точно каква връзка има тя с нашето дело.

„Най-последно се сети да го поиска“ — помисли Бош. Но знаеше, че точно сега нямаше начин да се спечели подобно отлагане.

— Хм, хм — промърмори съдия Кейес. — Какво мислите по този въпрос вие, госпожо Чандлър?

— Никакво отлагане, ваша светлост. Това семейство е чакало делото четири години. Аз мисля, че всяко забавяне ще увековечи престъплението. Освен това, кого предлага господин Белк да разследва този случай? Детектив Бош ли?

— Сигурен съм, че защитата ще бъде задоволена, ако Лосанджелиското полицейско управление разследва това престъпление — каза съдията.

— Но аз няма да съм.

— Знам това, госпожо Чандлър, но това не е ваша работа. Вие самата вчера казахте, че по-голямата част от полицаите в този град са добри и компетентни хора. Затова просто трябва да вярвате на собствените си думи... Но аз ще откажа искането за отлагане. Започнахме процеса и няма да спрем. Полицията може и ще разследва новия случай и ще информира съда, но аз няма да я чакам. Това дело ще продължи, докато не се разбере дали е необходимо да се съобразяваме с новия случай или не. Нещо друго? Съдебните заседатели чакат.

— А по отношение на статията във вестника? — попита Белк.

— Какво за нея?

— Ваша светлост, бих искал да бъде проверено дали някой от заседателите я е чел. Също мисля, че те отново трябва да бъдат

предупредени да не четат вестници и да не гледат новините по телевизията довечера. Сигурно всички канали ще предават репортажи след публикацията във вестник „Таймс“.

— Вчера дадох инструкции на заседателите да не четат вестници, нито да гледат новините по телевизията. Но смятам да ги проверя точно заради този репортаж днес. Нека чуем какво ще кажат и едва тогава в зависимост от това ще решим дали има основание вашето искане за невалидност на процеса.

— Аз не желая обявяване на невалидност — каза Чандлър. — Защитата го иска. Това само ще забави делото с още два месеца. А семейството вече е чакало четири години, за да получи правосъдие. Те...

— Добре, нека просто чуем заседателите. Съжалявам, че ви прекъснах, госпожо Чандлър.

— Ваша светлост, искам да се изкажа за санкциите — обади се Белк.

— Не мисля, че е необходимо, Белк. Отказах искането за санкции вече. Какво още има да се говори?

— Знам, ваша светлост. Аз бих искал да поискам санкции срещу госпожица Чандлър. Тя предизвика недоверие към мен с твърдението, че съм премълчал доказателства и аз...

— Господин Белк, седнете на мястото си. Току-що ви казах и на двамата: престанете с излишните спорове, защото те няма да доведат доникъде. Особено пред мен! Няма да има санкции по този въпрос. Още веднъж питам: нещо друго?

— Да, ваша светлост — каза Чандлър.

Тя имаше още един коз. Изпод юридическия си бележник адвокатката извади някакъв документ и се приближи до помощничката, която го взе и го подаде на съдията. Чандлър се опря при катедрата.

— Ваша светлост, това е призовка, която съм приготвила за полицейското управление и желая да бъде отразена в стенограмата. Искам копие от бележката, за която пише „Таймс“. Бележката, написана от Майстора и получена вчера, трябва да ми бъде предоставена като писмено доказателство.

Белк скочи прав.

— Почакайте, господин Белк — предупреди съдията. — Оставете я да довърши.

— Ваша светлост, това е доказателство към настоящото дело. Трябва да бъде предоставено веднага.

Съдия Кейес кимна на Белк и заместник градският адвокат се втурна към катедрата, което накара Чандлър да отстъпи назад, за да освободи мястото.

— Ваша светлост, тази бележка по никакъв начин не може да бъде доказателство към настоящото дело. Още не е потвърдено от кого е написана и може да е била изпратена от всеки. Освен това тя е вещественно доказателство по убийство, което няма никаква връзка с настоящото дело. Полицията няма тази практика да размахва доказателства в съда, докато заподозреният още не е арестуван. Моля ви да откажете искането й.

Съдията Кейес преплете пръсти и се замисли за момент.

— Знаете ли какво ще ви кажа, господин Белк? Вземете пие копие от полицията и ни го донесете. Аз ще го видя и тогава ще реша дали ще се ползва като доказателство. Това с всичко. Госпожице Ривера, извикайте заседателите, моля. Загубихме цялата сутрин.

След като заседателите заеха местата си и всички присъстващи в залата седнаха, съдията Кейес попита дали някой е виждал или чел нещо, засягащо делото. Никой от заседателите не вдигна ръка. Бош знаеше, че дори някой да е чел статията, няма да си признае. Това би предизвикало отстраняване от заседанието и изпращането му в стаята на заседателите, където минутите се точеха като часове.

— Много добре — каза съдията. — Извикайте първия си свидетел, госпожо Чандлър.

Тери Лойд зае свидетелското място като човек, който е свикнал с него като със столчето на бара, където си пие питието всяка вечер. Той дори нагласи микрофона пред себе си без чужда помощ. Лойд имаше пиянски зачервен нос и необикновено тъмна за възрастта си коса. За всеки, който го видеше, освен, изглежда, за самия него, бе очевидно, че носи перука. Чандлър започна с няколко предварителни въпроса, за да потвърди, че той е бил лейтенант в елитния отдел по кражбите и убийствата.

— Бяхте ли натоварен преди четири и половина години да ръководите екипа от детективи, които се занимаваха с

идентифицирането на серийния убиец?

— Да, бях.

— Можете ли да кажете на съда как бе съставен този екип и как действаше?

— Екипът беше създаден, след като бе определено, че удушвачът е извършител на пет убийства. В отдела бяхме известни неофициално като „Целеви екип по издирване на удушвача от западния район“. След като медиите научиха, убиецът беше наречен „Майстора на кукли“, защото използваше гримове на жертвите, за да изрисува лицата им след убийството. В екипа ми участваха осемнадесет души. Бяхме разделени на две смени — А и Б. Смяна А работеше през деня, а Б — през нощта. Ние разследвахме извършените убийства на базата на съобщенията, които получавахме. След като и медиите се заеха да пишат за тях, вече имахме стотици обаждания на седмица. Хората съобщаваха, че този или онзи е Майстора. Трябваше да проверяваме всяко едно съобщение.

— Значи този целеви екип, или както и да са го наричали, не си е вършил добре работата, така ли е?

— Не, госпожо, не е така. Ние имахме успех. Хванахме убиеца.

— И кой беше той?

— Норман Чърч беше убиецът.

— Преди или след като беше убит, беше идентифициран като такъв той?

— След това. Той беше отговорен за всичките убийства.

— Беше удобен за отдела, нали?

— Не ви разбирам.

— За отдела ви беше удобно да го приеме за убиец, щом е можело да бъде свързан с убийствата. Иначе вие щяхте...

— Задавайте въпроси, госпожо Чандлър — прекъсна я съдията.

— Извинете, ваша светлост. Лейтенант Лойд, човекът, който вие казвате, че е бил убиецът — Норман Чърч, — беше застрелян чак след като последваха още поне шест убийства от създаването на целевия екип, така ли е?

— Така е.

— Тоест вие сте допуснали поне още шест жени да бъдат удушени. Как е било оценено това от управлението?

— Ние не сме допуснали нищо. Ние направихме всичко възможно да установим кой е извършителят. И го открихме. Значи сме работили успешно. Много успешно по мое мнение.

— По ваше мнение. Кажете ми, лейтенант Лойд, името Норман Чърч появявало ли се е във вашите разследвания, преди да бъде убит от детектив Бош? Да се е споменавало някъде?

— Не. Но ние свързахме...

— Отговаряйте само на въпросите, които ви задавам, лейтенант. Благодаря ви.

Чандлър се консултира с жълтия си бележник. Бош забеляза, че Белк непрекъснато си водеше бележки в единия от тефтерите пред себе си, а във втория записваше въпроси.

— Добре, лейтенант — каза Чандлър. — Значи вашият целеви екип, след като е бил създаден, не е успял да хване извършителя на още шест убийства. Може ли да се каже, че ние и хората ви сте били подложени на силен натиск да го откриете, за да бъде приключен този случай?

— Ние бяхме подложени на натиск, да.

— От кого? Кой ви караше да бързате, лейтенант Лойд?

— Ами вестниците, телевизията. От отдела също ми искаха резултати.

— Така ли? И от отдела ли? Викаха ли ви началниците на отчет?

— Аз се отчитах ежедневно пред ръководителя на отдела си и всяка седмица в понеделник пред началника на полицията.

— Какви нареждания ви даваха те за разрешаването на случая?

— Те изискваха да бъде приключен. Умираха хора. Нямаше нужда да ми се повтаря това.

— А вие споделяхте ли тези разговори с хората от екипа си?

— Разбира се. Но на тях също не беше нужно да им се напомня. Те виждаха какво става. Виждаха всеки следващ труп. Беше тежко. Искана да открият този човек. Не им беше необходимо нито да четат от вестниците, нито да чуват от шефа или дори от мен какво трябва да правят.

Лойд като че ли започна да се вживява в ролята на ченгето — самотен ловец. Бош забеляза, че той, без да се усети, е влязъл в клопката на Чандлър. На края на този процес тя щеше да пледира, че Бош и другите ченгета са били подложени на такъв натиск да намерят

убиеца на всяка цена, че след като той е застрелял Чърч, те са изфабрикували връзката му с убийствата. Теорията за погрешно убийтия... На Хари му се искаше да прекъснат, за да може да каже на Лойд да си затваря проклетата уста.

— Значи всеки един в екипа е бил подложен на натиск да намери убиец?

— Не убиец. Убиецът. Да, имаше натиск. Това е част от службата.

— Каква беше ролята на детектив Бош в целевия екип?

— Той беше ръководител на смяна Б. Работеше нощна смяна. Като детектив трети ранг той можеше да ръководи, когато мен ме нямаше, което се случваше често. По принцип аз имах часове и с двете смени, но обикновено работех през деня със смяна А.

— Спомняте ли си да сте казвали на детектив Бош „трябва да го хванем тоя“ или нещо подобно?

— Не съвсем. Подобни думи съм казвал на съвещанията на екипа. Той присъстваше. Но това беше нашата цел и затова няма нищо лошо, че съм го казал. Ние трябваше да го имаме тоя човек. Ако сега се случи, пак бих го казвал.

На Бош започна да му се струва, че Лойд му връща, защото сам е приключил случая, без негово участие. Отговорите му бяха не само образец на глупост, а като че ли на лошотия. Бош се наведе към Белк и пошепна:

— Такова ми мамата тоя. Защото аз, а не той е застрелял Чърч.

Белк сложи пръст пред устните си, за да го накара да замълчи. После се наведе и продължи да пише.

— Чували ли сте някога за отдела по поведенчески изследвания на ФБР? — попита Чандлър.

— Да, чувал съм.

— С какво се занимава?

— Изследват поведението на масовите убийци между другото. Правят психологически изследвания на убийци, на жертви, дават съвети, такива работи.

— След единадесет убийства какъв съвет ви даде отделът от ФБР?

— Никакъв.

— Защо така? Объркани ли бяха?

— Не, ние не сме ги питали.

— Аха. И защо не ги попитайте?

— Ами, госпожо, мислехме, че ще се справим сами. Ние също бяхме правили изследвания и не считахме, че ФБР може да ни помогне кой знае колко. Съдебният психолог ни помагаше — доктор Локи от Калифорнийския университет, който е бил и съветник по престъпленията на сексуална основа към ФБР. Ние също имахме опит, а и служебният психолог ни помагаше. Ние считахме, че силите ни са достатъчни.

— Предложи ли ви ФБР помощ?

Тук Лойд се поколеба. Като че ли най-после разбра накъде го водеше тя.

— Хм, да, някой се беше обадил, след като пресата зашумя. Искаха да се включат. Казах им, че се справяме и нямаме нужда от помощ.

— Сега съжалявате ли за това си решение?

— Не. Не мисля, че ФБР би се справило по-добре от нас. Те обикновено се включват в разследванията на по-малките полицейски управления в случаи, които са раздухани от пресата.

— А вие мислите, че така не е честно, нали?

— Какво?

— Фукльовци, мисля, че така ги наричат. Не сте искали да дойдат тези от ФБР, да вземат случая от ръцете ви, така ли е?

— Не. Беше, както вече ви казах. Ние се справяхме и без тях.

— Не е ли вярно, че между Лосанджелиското полицейско управление и ФБР съществуват дългогодишни отношения на ревност и конкуренция, които се изразяват в това, че двете служби рядко се свързват в съвместна дейност?

— Не, не бих казал, че съм съгласен с това.

Нямаше значение дали е съгласен. Бош знаеше, че тя събира своите точки пред заседателите. Дали те ще се съгласят, това беше от значение.

— Вашият целеви екип имаше евентуално описание на заподозрения, вярно ли е?

— Да. Мисля, че го споменах.

Тя попита съдията Кейес дали може да се приближи до свидетеля и да му покаже документ, който е заведен под номер 1А от

ищеца. Подаде го на секретарката, която го връчи на Лойд.

— Какво е това, лейтенант?

— Това е рисунка по описание и психологическият профил, до който достигнахме след седмото убийство, мисля.

— Как получихте описанието на заподозрения?

— Между седмата и осмата жертва имаше друг опит за убийство, но жената бе успяла да се спаси. Тя избягала от мъжа и се обадила в полицията. Работихме с нея и направихме портрета.

— Добре. Познат ли ви е външният вид на Норман Чърч?

— Не много добре. Видях го след смъртта.

Чандлър отново поиска разрешение да стане от мястото си, за да представи документ 2А на ищеца. Това беше колаж от няколко снимки на Чърч, залепени на картон. Тя позволи на Лойд да ги разглежда няколко минути.

— Виждате ли някаква прилика между портрета по описание и снимките на господин Чърч?

Лойд се поколеба за момент.

— Знаехме, че убиецът се дегизира, а нашата свидетелка беше наркоманка — каза той. — Тя беше порноактриса. Нейното описание не беше много благонадеждно.

— Ваша светлост, моля да наредите на свидетеля да отговаря точно на зададените въпроси.

Съдията го направи.

— Не — отговори Лойд с наведена глава. — Няма прилика.

— Добре — каза Чандлър. — Да се върнем към описанието, което имаме. Как бе съставено то?

— Първоначално от доктор Локи от Калифорнийския университет и доктор Шафер — щатния психиатър на управлението. Мисля, че те се консултираха и с други специалисти, преди да го съставят.

— Можете ли да прочетете първия абзац?

— Да. Там се казва: „Предполага се, че обектът е бял мъж, на възраст между двадесет и пет и тридесет и пет години. Той е физически силен, макар че може и да не е едър. Живее сам, откъснат от семейство и приятели. Реагира с дълбоко вкоренена омраза към жените, което предполага злоупотреба със сила от страна на майката или друга жена. Гримирането на лицата на жертвите е опит да се

преработи техният образ във вид, който му харесва. Да им придаде образ на жена, която му се усмихва. Да ги превърне от заплахата в приятелски усмихната кукла.“ Искате ли да прочета и частта за повторемост на убийствата?

— Не, не е необходимо. Вие бяхте включен в разследването за господин Чърч, след като той бе убит от Бош, така ли е?

— Точно.

— Избройте пред заседателите всички точки от описанието, които вашият екип е установил, че съвпадат с такива на господин Чърч.

Лойд остана дълго време мълчалив и загледан в листите, които държеше в ръка.

— Ще ви помогна да започнете, лейтенант — каза Чандлър. — Той беше бял мъж, така ли е?

— Да.

— Какво от другите качества съвпада? Сам ли е живял?

— Не.

— Всъщност той е имал жена и две дъщери, така ли е?

— Да.

— Беше ли на възраст между двадесет и пет и тридесет и пет години?

— Не.

— Всъщност е бил на тридесет и девет, нали?

— Да.

— Бил ли е ниско образован?

— Не.

— Всъщност той е бил дипломиран машинен инженер, нали?

— Тогава какво е правил там, в онази стая? — каза ядосано Лойд. — Защо гримове на жертвите бяха там? Защо...

— Отговаряйте на въпросите, лейтенант — прекъсна го съдия Кейес. — Не задавайте въпроси. Това не е ваша работа тук, на това място.

— Извинете, ваша светлост — каза Лойд. — Да, той беше с висше образование. Но не знам какво точно.

— Споменахте за гримове преди малко, когато се опитвахте вие да задавате въпроси — продължи Чандлър. — Какво искахте да кажете?

— В апартамента над гаража, където Чърч беше убит, бяха намерени гримове. Те принадлежаха на девет от жертвите и бяха намерени в шкафа в банята. Това беше пряка връзка с нашия случай. Девет от единадесетте — това е убедително.

— Кой намери гримове там?

— Хари Бош.

— Когато е отишъл сам и го е убил.

— Това въпрос ли е?

— Не, лейтенант. Оттеглям думите си.

Тя замълча, за да остави време на заседателите да помислят, докато прелистваше жълтите страници на бележника си.

— Лейтенант Лойд, разкажете ни за онази нощ. Какво се случи?

Лойд разказа всичко така, както бе разказвано много пъти. И както бе описано от вестниците, телевизията и в книгата на Бремер. Било е полунощ, времето на смяна Б е приключвало, когато на „горещия“ телефон се е получило последното обаждане. Бош го приел. Улична проститутка на име Дикси Маккуин е казала, че, току-що е избягала от Майстора на кукли. Бош е тръгнал сам, тъй като останалите са си били отишли и той е предположил, че обаждането би могло и да е фалшиво. Той взел жената в колата си от тъгъла на булевард „Холивуд“ и Западния булевард и следвал указанията ѝ за посоката до Силвърлейк. Тя убедила Бош, че е успяла да се спаси от Майстора, и му показала осветените прозорци на апартамента над гаража. Бош се качил там сам. След няколко минути Чърч бил убит.

— Той е ритнал вратата, за да я отвори, нали? — попита Чандлър.

— Да. Имало е вероятност убиецът да е излязъл и да е довел друга на мястото на избягалата проститутка.

— Извикал ли е, че е полицаи?

— Да.

— Откъде знаете?

— Той каза така.

— Някой свидетел да е имало? Някой да е чул?

— Не.

— А госпожица Маккуин, проститутката?

— Не. Бош я е оставил в паркираната кола на улицата. За в случай, че нещо се обърка.

— Значи според вас излиза, че детектив Бош се е опасявал, че там може да има друга жертва, че той се е представил и че господин Чърч е направил заплашително движение към възглавницата.

— Да — неохотно потвърди Лойд.

— Забелязвам, че вие самият носите перука, лейтенант Лойд.

Откъм залата се чу тих смях. Бош се обърна и видя, че групата на репортерите се е увеличила значително. Видя и Бремер, седнал в галерията.

— Да — каза Лойд. Лицето му силно почервения и цветът му стана като на носа му.

— Поставяли ли сте някога перуката си под възглавницата? Така ли се съхранява тя обикновено?

— Не.

— Нямам повече въпроси, ваша светлост.

Съдията Кейес погледна към часовника на стената и после към Белк.

— Какво ще кажете, господин Белк, ако направим сега обедната почивка, за да не прекъсваме после въпросите ви?

— Аз имам само един въпрос.

— О, тогава го задайте, моля.

Белк взе бележника си, отиде до катедрата и се наведе към микрофона.

— Лейтенант Лойд, от всичко, което знаете по този случай, възниквали ли са у вас някога съмнения, че Норман Чърч може и да не е Майстора на кукли?

— Никога. Никакви... никога.

След като заседателите напуснаха залата, Бош се наведе към ухото на Белк и зашепна настойчиво:

— Какво става? Тя го обърна с червата навън, а ти му задаваш само един въпрос. Ами другите неща, които свързват Чърч с делото?

Белк вдигна ръка, за да успокои Бош, а после му заговори спокойно:

— Ти ще даваш показания по тях. Това дело е твое. Ние с теб или ще го спечелим, или ще го загубим.

ШЕСТ

По време на рецесията „Кодекс Седем“ беше затворил ресторанта си и някой беше открил там закусвалня за пици и салата, която обслужваше държавните служители. Барът все още принадлежеше на „Седем“, но закусвалнята беше последното място в „Паркър сентър“, където Бош би седнал да се храни. Затова по време на обедната почивка той изкара колата си от паркинга на управлението и се насочи към търговския център, за да обядва в „Горки“. Руският ресторант предлагаше закуски целодневно и той си поръча бекон с яйца и картофи и ги занесе до една маса, където някой беше оставил броя на „Таймс“.

Репортажът за бетонената блондинка беше подписан от Бремер. В него се комбинираха цитати от встъпителните речи на адвокатите в съда с откриването на трупа и се намекуваше за възможна връзка с делото. Споменаваха се за информация от полицейски източници, разкриваща, че детектив Хари Бош бил получил бележка от някого, който твърдял, че е истинският Майстор.

Очевидно от холивудското управление изтичаше информация, но Бош знаеше, че би било невъзможно да открият човека, който я съобщава. Бележката бе намерена на гишето и кой знае колко униформени полицаи знаеха за нея. Явно някой от тях се е изпуснал пред Бремер. Той така или иначе беше полезен като приятел. Самият Бош му беше давал информация в миналото и бе имал възможност да се убеди, че журналистът може да бъде доста полезен.

Като се позоваваше на анонимни източници, той пишеше в репортажа, че следователите още не са установили дали бележката е оригинална и дали откриването на трупа е свързано със случая на Майстора, приключен преди четири години.

Единственото друго нещо, което привлече интереса на Бош в статията, бе кратко разказче за историята на зданието на Бинг. То изгоряло през втората нощ на безредиците и не е имало арестувани по случая. Следователите на Арсън казали, че преградите между

складовите помещения не са били носещи стени, което означавало, че да се опитат да спрат пожара би било все едно да наливат вода в чаша от тоалетна хартия. От подпалването до обхващането на цялата сграда от пламъци били минали не повече от осемнадесет минути. По-голямата част от помещенията са били наемани от работещи във филмовата индустрия, поради което в огъня изчезнала и ценна апаратура. Сградата изгоряла изцяло. Следователите открили причината за пожара в залата за бiliarд. Била подпалена една от игралните маси и огънят се разпространил оттам.

Бош остави вестника и се замисли за свидетелските показания на Лойд. Спомни си какво му беше казал Белк. Че делото набира скорост. Чандлър не можеше да не го знае. Тя щеше да изчака и да го разпитва после така, че показанията, които взе от Лойд, да му изглеждат като детска игра. Макар и неохотно, той трябваше да признае, че уважава нейната ловкост и ум. Това го накара да се сети за нещо и да отиде до обществения телефон пред ресторанта. Изненада се, че намира Едгар в отдела, защото беше време за обяд.

— Някакъв късмет с идентификацията? — попита Бош.

— Не, човече, отпечатъците не съвпадат изобщо. Не е била регистрирана. Все още търсим други източници. Нещо като разрешително за работа или други документи.

— Мамка му!

— Е, попригответхте все пак нещо. Нали си спомняш за оня професор антрополог, дето ти бях казал? Та той беше цяла сутрин тук с един студент и изрисуваха гипсовото лице. Готово е. Поканил съм пресата в три часа да им го покажа. Рохас отиде да купи руса перука, която ще сложим също. Ако се получи добра картинка, може и да я идентифицираме.

— Звучи ми като план.

— Аха. Как е в съда? Днес „Таймс“ се размириша. Тоя момък Бремер си има информатори.

— В съда е нормално. Чакай да те питам нещо. Вчера, след като ти си отиде от местопрестъплението, Паундс къде беше?

— Паундс ли? Ами той... прибрахме се едновременно. Защо?

— Той кога си отиде?

— Малко по-късно. Точно преди ти да дойдеш.

— Говори ли по телефона от офиса си?

— Мисля, че се обади на две места. Всъщност не го гледах. Какво става, да не мислиш, че той е източникът на Бремер?

— Един последен въпрос. Беше ли си затворил вратата, когато говореше по телефона?

Бош знаеше, че Паундс е параноик. Той винаги държеше вратата си отворена и щорите вдигнати, за да може да вижда и чува какво става в канцеларията на следователите. Ако изобщо затвореше вратата или спуснеше щорите, или направеше и двете, служителите знаеха, че нещо става.

— Ами сега като го спомена, мисля, че за малко си беше затворил вратата. Какво има?

— Не се опасявам за Бремер. Но някой е говорил с Мани Чандлър. Тази сутрин в съда тя знаеше, че вчера сте ме извикали на мястото. Това го нямаше в „Таймс“. Някой ѝ е казал.

Едгар замълча за малко, преди да отговори.

— Да, ама защо пък Паундс ще говори с нея?

— Не знам.

— Може би Бремер. Той може да ѝ е казал, независимо че не го е писал в репортажа.

— В репортажа се казва, че не са я намерили, за да коментира случая. Някой друг ѝ е казал. Вероятно същият човек, който е говорил и с Бремер. Някой, който иска да ми разгони фамилията.

Едгар не каза нищо и Бош реши да приключи.

— Трябва да тръгвам за съда.

— Хей, как мина Лойд? Чух по радиото, че той бил първият свидетел.

— Мина, както се очакваше.

— Мамка му! Кой е следващият?

— Не знам. Повикала е Ървинг и Локи. Изпратила им е призовки. Предполагам, че ще бъде Ървинг. Той го замести, когато Лойд напусна.

— Е, късмет. Впрочем, ако искаш да правиш нещо... Тази маска, която вече имаме, сигурно ще бъде показана по телевизията в новините. Аз ще съм тук довечера — дежурен на телефона. Ако искаш, няма да се откажа от помощта ти.

Бош се сети за плана си да вечеря със Силвия. Тя ще го разбере.

— Добре, ще дойда.

Следобедната сесия на съда беше доста скучна. На Бош му се струваше, че Чандлър води разпита на свидетелите така, че да удари с един куршум два заека и да могат клиентите ѝ да спечелят във всеки случай. Едната линия беше теорията за убийството на невинен човек, тоест, че Бош бе застрелял хладнокръвно не този, когото трябва. А втората беше изобщо по повод използването на сила. Дори и съдът да приеме, че Норман Чърч, семеен човек, е бил серийният убиец с прякор Майстора на кукли, той трябваше да реши още и дали действията на Бош са били правилни.

Веднага след обяда Чандлър призова своята клиентка Дебора Чърч на свидетелската скамейка. Тя описа една съзлива картина на прекрасен живот с чудесен съпруг, който се грижел за всички. За дъщерите си, за съпругата си, за майка си и за тъщата. Никакви намеци за омраза към жени. Никакъв знак за малтретиране в детска възраст. Вдовицата държеше цяла кутия с еднократни носни кърпички и докато свидетелстваше, използва почти всички да си бърше сълзите.

Беше облечена в традиционната за вдовица черна рокля. Бош си спомни колко трогателно изглеждаше Силвия на погребението на мъжа си, облечена в черно. Дебора Чърч изглеждаше направо ужасяващо. Тя като че ли се наслаждаваше на ролята си. Вдовицата на невинно загинал. Истинската жертва. Чандлър я беше подготвила доста.

Представлението беше добро, но твърде хубаво, за да е истина, и Чандлър го знаеше. Вместо да позволи лошите неща да излязат наяве при кръстосания разпит, тя направи завой, като зададе на Дебора Чърч въпроса как така, щом бракът им е бил толкова прекрасен, съпругът ѝ се е намирал в онзи апартамент над гаража, нает под чуждо име, когато Бош е отворил вратата.

— Имахме някои проблеми. — Тя млъкна и избърса очи с кърпичка. — Норман беше в стрес. Носеше големи отговорности в отдела по конструиране на самолетите. Имаше нужда да го преживее и затова нае апартамента. Каза, че му е нужна самота. За да мисли. Аз не знаех за онази жена, която е завел там. Мисля, че той за пръв път е направил подобно нещо. Той беше наивен човек. Мисля, че тя е разбрала. Взела му е парите, а после извикала полицията, за да се

измъкне тя, а него е набедила, че бил Майстора. Нали знаете, имаше награда, обявена за онзи, който го открие.

Бош написа бележка и я подаде на Белк, който, след като я прочете, надраска нещо в бележника си.

— Какво ще кажете за гримовите, които са намерени там, госпожо Чърч? — попита Чандлър. — Можете ли да обясните това?

— Мога да кажа само, че ако моят съпруг беше онова чудовище, аз щях да знам. Ако там са намерили гримове, те са били поставени от някой друг. Може би даже след като е бил умрял.

Бош имаше чувството, че очите от залата го изгарят, докато вдовицата направо го обвини, че е поставил веществените доказателства, след като е убил съпруга ѝ.

После Чандлър насочи въпросите си към по-сигурни неща, като например взаимоотношенията на Норман Чърч с дъщерите му, с което директният разпит на опечалената приключи.

— Обичаше ли той дъщерите си?

— Много — каза госпожа Чърч и нова порция сълзи бликна от очите ѝ. Този път тя не ги изтри. Остави съдебния състав да гледа как те се стичат по бузите и гънките на двойната ѝ брадичка.

След като ѝ даде няколко минути да се съвземе, Белк стана и зае мястото зад катедрата.

— Аз отново ще бъда кратък, ваша светлост. Госпожо Чърч, искам съдът да бъде съвсем наясно по този въпрос. Казахте ли вие, когато давахте показания току-що, че сте знаели за апартамента на съпруга ви, но не сте знаели той да е водил там жена?

— Да, точно така.

Белк погледна в бележника си.

— Не бяхте ли казали на детективите в нощта на убийството, че никога не сте чували за някакъв апартамент? Не отричахте ли категорично, че вашият съпруг е имал някога такъв апартамент?

Дебора Чърч не отговори.

— Мога да уредя да получим магнетофонния запис на първия ви разпит, ако това ще ви помогне да си спомните...

— Да, така казах. Излъгах.

— Излъгали сте? Защо ще лъжете полицията?

— Защото един полицаи току-що бе убил моя мъж. Аз не... не можех да ги понасям.

— Истината е онова, което сте казали тогава, така ли е, госпожо Чърч? Вие не сте знаели за апартамента.

— Не, не е истина. Аз знаех.

— Говорили ли сте със съпруга си за това?

— Да, разговаряхме.

— Вие съгласихте ли се с него?

— Да... с неохота. Надявах се, че той ще си стои вкъщи и ние двамата ще се справим със стреса.

— Добре, госпожо Чърч, тогава, щом вие сте знаели за апартамента, говорили сте за това и сте се съгласили, неохотно или не, защо тогава вашият съпруг го е наел под фалшиво име?

Тя не отговори. Белк я бе засегнал. На Бош му се стори, че вижда как вдовицата извива очи в посока към Чандлър. Той погледна адвокатката, но тя не помръдна, нито промени израза на лицето си, за да помогне на клиентката.

— Предполагам — накрая каза вдовицата, — че това е въпрос, който трябваше да зададете на него, ако господин Бош не беше го убил хладнокръвно.

Без да изчака Белк да протестира, съдията Кейес се обади:

— Съдебният състав няма да има предвид последната реплика. Госпожо Чърч, моля да се въздържате.

— Извинете, ваша светлост.

— Нямам повече въпроси — каза Белк и напусна катедрата. Съдията обяви десет минути почивка.

По време на почивката Бош излезе навън при сандъчето за пушене. Мани Чандлър не дойде, но скитникът мина. Бош му предложи цяла цигара, която онзи взе и сложи в джоба на ризата си. Пак беше небръснат и в очите му имаше лек намек на слабоумие.

— Казваш се Фарадей — каза Бош, като че ли говореше с дете.

— Да, и какво от това, лейтенанте?

Бош се усмихна. Отговорът беше неочакван. Очакваше да чуе всичко друго, но не и ранга си.

— Нищо. Просто така дочух. Чух също, че някога си бил адвокат.

— Още съм. Само че не практикувам.

Той се извърна и погледна затворническия автобус, завиващ по „Спринг“ към съда. Беше пълен с гневни лица, надничачи през прозорците, покрити с метална мрежа. Някой откъм задните прозорци позна в Бош полицая и показа през мрежата среден пръст. Бош му се усмихна.

— Казвах се Томас Фарадей. Но сега предпочитам Томи Фарауей^[1].

— Какво се случи, та престана да практикуваш?

Томи го погледна с бялото на очите си.

— Извърши се правосъдие. Това се случи. Благодаря за цигарата.

После се отдалечи с канчето си в ръка и се насочи към градския съвет. Може би там също беше негово място.

След почивката Чандлър призова лаборанта от моргата, наречен Виктор Амадо. Той беше много дребен. Изглеждаше начетен човек. Докато отиваше към свидетелския стол, очите му се местеха от съдията към заседателите. Беше силно оплешивял, макар че не изглеждаше на повече от двадесет и осем години. Бош си спомни, че преди четири години той изобщо не беше плешив, а членовете на екипа му викаха „Дечко“. Знаеше, че ако Чандлър не призове Амадо за свидетел, Белк щеше да го извика.

Белк се наведе напред и пошепна, че Чандлър следва модела „добро момче — лошо момче“, като редува свидетелите на полицията със свои, предизвикващи съчувствие.

— Тя може би ще призове някоя от дъщерите след Амадо — каза той. — Абсолютно неоригинална стратегия.

Бош не спомена, че защитата на Белк, базирана на „вярвайте на нас, ние сме полицията“, също не е много оригинална.

Амадо свидетелства с много и изморителни детайли как са му били дадени за изследване всички видове гримове, намерени в апартамента, нает от Чърч, и как е било установено, че те са принадлежали на жертвите на Майстора. Той каза, че е започнал с девет отделни комплекта гримове — спирала за мигли, руж, червило, сенки и т.н. Всеки комплект чрез химически анализ е бил определен на коя от жертвите е принадлежал, след като е бил сравнен с мострите, взети от лицата им. После е било направено сравнение и с

показанията, получени от роднини и приятели на жертвите по отношение на марките грим, които те са ползвали. Амадо каза, че всичко е съвпаднало.

— Освен това — добави той — една мигла, намерена върху спирала, иззета от банята на Чърч, е идентифицирана като принадлежаща на втората му жертва.

— А какво ще кажете за двете жертви, чиито гримове не бяха намерени? — попита Чандлър.

— Това беше мистерия. Никога не открихме техните гримове.

— Всъщност с изключение на миглата, която сте открили и която е съответствала на жертва номер две, вие не можете да сте сто процента сигурен, че гримове, които се предполага, че полицията е намерила в апартамента, са на жертвите. Така ли е?

— Тези неща се произвеждат масово и се продават по целия свят. Има ги и тук, навсякъде. Но аз предполагам, че шансът да се намерят току-така, случайно, точните девет комбинации е астрономически.

— Аз не съм искала от вас да предполагате, господин Амадо. Моля, отговорете на въпроса, който ви зададох.

След като премигна няколко пъти, Амадо каза:

— Отговорът е, че ние не можем да бъдем сто процента сигурни. Така е.

— Добре. Сега кажете на съда за тестовете с ДНК, които сте направили и които свързват Норман Чърч с единадесетте убийства.

— Нямаше такива. Има...

— Само отговорете на въпроса, господин Амадо. Имаше ли органични и серологични тестове, които да свързват Норман Чърч с единадесетте убийства?

— Нямаше.

— Тогава значи необоримото доказателство е било само сравнението на гримове. Това е била основата, върху която е било решено, че господин Чърч е Майстора, така ли?

— Е да, за мен. Не знам за следователите. В моя отчет се казваше...

— Сигурна съм, че за следователите необоримото доказателство е бил куршумът, с който са го убили.

— Възражение — изкрещя ядно Белк и скочи от мястото си. — Ваша светлост, тя не може...

— Госпожице Чандлър — изрева съдия Кейес. — Предупредих и двама ви за тези неща! Защо казвате неща, които много добре знаете, че са предубеждения и не се допускат?

— Извинявам се, ваша светлост.

— Малко е късно за извинения. Ще разговаряме по този въпрос, след като заседателите си отидат.

След това съдията даде указания на заседателите да не вземат предвид нейния коментар. Но Бош знаеше, че този ход бе много добре измислен от Чандлър. Сега заседателите ще гледат на нея като на онеправдана. „Дори съдията е против нея“, което не беше вярно в действителност. Освен това после, когато Белк излезе, за да продължи разпита на Амадо, те вече ще са разсеяни.

— Нямам повече въпроси, ваша светлост — каза Чандлър.

— Господин Белк — повика съдията.

„Недей да казваш: «Имам само няколко въпроса», отново“ — помисли си Бош, докато адвокатът му отиваше към катедрата.

— Имам само няколко въпроса, господин Амадо — каза Белк. — Адвокатът на ищцата спомена за тестове на ДНК и серологични тестове, а вие казахте, че такива не са правени. Защо?

— Ами защото нямаше какво да се изследва. В нито едно от телата не бе намерена семенна течност. Убиецът е ползвал презерватив. Без такива проби нямаше защо да изследваме ДНК или кръв от господин Чърч. Ние имахме кръвни проби от жертвите, бихме могли да вземем и от господин Чърч, но с какво да сравняваме?

Белк задраска с молива си въпрос, написан в бележника му.

— Щом не е имало следи от семенна течност или сперма, как разбрахте, че тези жени са били изнасилени, а не са имали доброволен полов акт?

— Аутопсиите на всичките единадесет жертви показаха вагинални наранявания, много по-силни от нормалните или възможните при доброволен полов акт. Две от жертвите дори имаха разкъсвания на стените на вагината. Жертвите са били брутално изнасилени. Това е моето мнение.

— Но всички тези жени са от места, където сексуалната активност обикновено и доста често е „груба“, ако може така да се каже. Две от тях са се снимали в порнографски видеофилми. Как

можете да сте сигурен, че те са били сексуално насилени против волята си?

— Нараняванията бяха такива, че явно са били силно болезнени, особено онези с разкъсванията. Кървенето е установено „перимортем“, което означава по време на смъртта. Лекарите, които извършиха аутопсиите, единодушно заключиха, че тези жени са били изнасилени.

Белк задраска и този въпрос, обърна страницата и зададе следващия. Бош си помисли, че той работи добре с Амадо. По-добре от Мани. Може би тя е допуснала грешка, като го е призовала за свидетел.

— Как разбрахте, че убиецът е използвал презерватив? — попита Белк. — Не е ли възможно тези жени да са били изнасилени с предмет, което да обяснява липсата на семенна течност?

— Би могло да се е случило и някои от нараняванията биха могли да се сметнат за такива. Но имаше ясни доказателства в пет от случаите, че те са имали секс с мъж, носещ презерватив.

— И какви са тези доказателства?

— Ние събрахме комплекти доказателства. Там имаше...

— Една секунда, господин Амадо. Какво е „комплект доказателства“?

— Това е протокол за събраните веществени доказателства от телата на хора, които се предполага, че са жертва на изнасилване. Когато са жени, ние вземаме вагинални и анални проби, претърсваме областта на половите органи за чужди тела или косми. Вземаме също проби от кръвта и косми от жертвите, в случай че се изисква сравнение за доказателство при съмнение. Всичко това се събира в комплект.

— Добре. Преди да ви прекъсна, вие щяхте да ни кажете за доказателствата, намерени при пет от жертвите, за това, че са имали полов акт с мъж, носещ презерватив.

— Да. Всеки път, когато имахме жертва на Майстора, ние правехме „комплект доказателства“. Във вагиналните проби на пет от жертвите имаше чужда субстанция. При всички жени тя беше еднаква.

— И каква беше тя, господин Амадо?

— Беше идентифицирана като омекотител за презервативи.

— Беше ли този материал идентифициран като специфичен за някой вид презервативи?

Като гледаше Белк, Бош виждаше как грамадният мъж се насочва към целта. Бош забеляза как адвокатът му едва изчаква отговора на

зададения въпрос, за да премине към следващия. Белк настъпваше.

— Да — каза Амадо. — Ние идентифицирахме продукта. Той беше от омекотени презервативи марка „Троян-Енц“ със специална розетка. — Като погледна към секретарката на съда, Амадо добави: — Последното по букви се пише е-ен-це.

— Същият омекотител ли беше намерен в телата и на петте трупа? — попита Белк.

— Да.

— Ще ви задам един хипотетичен въпрос. Ако приемем, че нападателят на единадесетте жени е използвал една и съща марка презервативи с омекотител, как е възможно само в пет от жертвите да бъде открит омекотителя, а при другите не?

— Мисля, че тук влияят много фактори. Като например силата на съпротивлението на жертвата. Но всъщност има значение само каква част от омекотителя е излязла от презерватива, за да може да остане във вагината.

— Когато полицаите ви предадоха за анализ различните кутии с гримове от апартамента, наеман от Норман Чърч, донесоха ли и нещо друго?

— Да.

— Какво беше то?

— Кутия с омекотени презервативи „Троян-Енц“ със специална розетка.

— Колко презерватива съдържа кутията?

— Дванадесет, опаковани по отделно.

— Колко имаше в кутията, когато полицаите я донесоха?

— Бяха останали три.

— Нямам повече въпроси.

Белк се върна към масата на защитата с триумфална походка.

— Един момент, ваша светлост — обади се Чандлър.

Бош видя как тя отваря дебела папка, пълна с полицейски документи. Тя прелисти страниците и взе малка пачка документи, хванати с кламер. Прочете бързо най-горната страница и я прелисти, за да прегледа другите. Бош видя, че първата страница беше протокол от „комплект доказателства“. Тя четеше протоколите на единадесетте жертви.

Белк се наведе към него и зашепна.

— Тя след малко ще стъпи в голямо говно. Това ще го използвам аз, но по-късно, по време на твоите свидетелски показания.

— Госпожице Чандлър? — подкани я съдията.

Тя скочи.

— Да, ваша светлост, готова съм. Имам малко допълнителни въпроси към господин Амадо.

Тя взе пачката протоколи със себе си на катедрата, прочете и последните два и погледна към лаборанта от моргата.

— Господин Амадо, вие споменахте, че в някои от комплектите е имало чужди косми от половата област, вярно ли е?

— Да.

— Можете ли да обясните по-подробно процедурата?

— Е, всъщност през половата област на жертвата се прекарва четка, която събира незахванатите косми. Често те са от нападателя на жертвата или може да бъдат от други сексуални партньори.

— Как попадат там?

Лицето на Амадо се изчерви силно.

— Ами, хм... те... по време на секса има... предполагам нещо като... триене между телата, нали така?

— Аз задавам въпрос, господин Амадо. Вие отговаряте.

Откъм столовете в галерията се зачу тихо подсмиване. Бош почувства неудобство заради Амадо и си помисли, че той също би се изчервил.

— Да, добре. Има триене — каза Амадо. — И поради тази причина се получава размяна. Свободните косми от единия човек могат да преминат върху тялото на другия.

— Ясно — каза Чандлър. — Вие като координатор на веществените доказателства по случая на Майстора сте запознат с комплектите на всичките единадесет жертви. Така ли е?

— Да.

— При колко от жертвите бяха намерени чужди косми? Чак сега Бош разбра какво става и осъзна, че Белк беше прав. Чандлър сама се набутваше.

— При всички — отвърна Амадо.

Бош видя как Дебора Чърч вдигна глава и погледна люто към Чандлър. После погледна към Бош и очите им се срещнаха. Тя бързо отмести поглед, но Бош разбра. И тя знаеше какво ще се случи. Защото

тя също познаваше добре мъртвия си съпруг, така както и Бош го бе видял през онази последна нощ. Тя знаеше как изглежда той гол.

— Ах, значи при всички — каза Чандлър. — А сега можете ли да кажете на съда колко от тези косми, намерени при жените, са били анализирани и идентифицирани като косми от тялото на Норман Чърч?

— Нито един от тях не беше на Норман Чърч.

— Благодаря.

Белк беше станал и се насочи към катедрата още преди Чандлър да успее да си вземе бележника и протоколите. Бош гледаше как тя си седна на мястото, а вдовицата Чърч се наведе към нея и започна отчаяно да ѝ шепне. Бош видя как очите на Чандлър помръкнаха. Тя вдигна ръка, за да покаже на вдовицата, че е чула достатъчно, и изтощена се облегна назад.

— Нека сега най-напред да изясним нещо — каза Белк. — Господин Амадо, вие казахте, че сте намерили чужди косми у всичките единадесет жертви. Бяха ли те от един и същи човек?

— Не. Ние открихме множество проби. В повечето случаи те бяха от двама или трима души.

— На какво се е дължало това?

— На техният начин на живот. Ние знаехме, че тези жени имат множество сексуални партньори.

— Анализирахте ли тези проби, за да установите дали има еднакви? С други думи, имаше ли косми от един и същ човек при всички жертви?

— Не, не го направихме. По тези случаи имаше събрани много веществени доказателства и здравият разум диктуваше, че трябва да се съсредоточим върху доказателствата, които ще ни помогнат да идентифицираме убиеца. Тъй като имахме твърде много различни косми, беше решено, че това са веществени доказателства, които ще бъдат изследвани тогава, когато ще имаме арестуван определен заподозрян в деянието.

— Ясно. Добре тогава. Когато Норман Чърч беше убит и идентифициран като Майстора, направихте ли сравнение на намерените у жертвите косми с неговите?

— Не.

— И защо така?

— Защото Норман Чърч бе избърснал всички косми по тялото си. Нямахме с какво да извършваме сравнение.

— Защо ли е направил той това?

Чандлър направи възражение, като каза, че Амадо не може да отговаря заради Чърч, и съдията я подкрепи. Но Бош знаеше, че това вече няма значение. Всички в съдебната зала разбраха защо Чърч се е бил обърснал навсякъде — за да не оставя след себе си косми като веществено доказателство.

Бош погледна към заседателите и видя, че две от жените записваха нещо в тетрадките, които им бяха раздали, за да си водят бележки за важните точки от свидетелските показания. Искаше му се да почерпи Белк и Амадо с по една бира.

---

[1] Фарауей (faraway — англ.) — много далеч. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Приличаше на торта в кутия. Една от онези новости, направени да приличат на Мерилин Монро или нещо подобно. Антропологът беше боядисал лицето в бежовия цвят на кожата, бе сложил на устните подходящо за сините очи червило. На Бош всичко това му заприлича на глазура. Беше добавена и перука с чуплива руса коса. Той стоеше в канцеларията и гледаше към гипсовата маска, като се чудеше дали тя изобщо има прилика с някого.

— Пет минути до предаването — каза Едгар.

Той седеше на стола си, обърнат към шкафовете, върху които беше поставен телевизорът. В ръката си държеше дистанционното за смяна на каналите. Тъмносиньото му сако висеше подредено на закачалката до масата. Бош съблече якето си и също го окачи. Провери отделението си в кутията за съобщения и седна на своето място. Нямаше никакво важно съобщение, освен обаждане от Силвия. Новините по четвърти канал започваха, когато той набра номера ѝ. Знаеше добре приоритетите в новините на града, така че не очакваше съобщението за бетонената блондинка да бъде в началото им.

— Хари, щом я покажат, линията ще трябва да е свободна — каза Едгар.

— Ще ми отнеме само минутка. Засега няма да я покажат, ако изобщо съобщят за нея.

— Ще я покажат. Аз им се обаждах тайно на всички. Ако успеем да я идентифицираме, всички станции се надяват, че ще получат изключителните права. Искат да показват после интервюта с роднините.

— Играеш си с огъня, човече. Обещавах такива неща, а после, като разберат, че си ги минал...

Силвия вдигна слушалката.

— Хей, аз съм.

— Здравсти, къде си?

— В службата. За известно време ще дежурим на телефона. Тази вечер ще покажат лицето на жертвата, която намерихме вчера.

— Как беше в съда?

— В момента вървят свидетелите на ищеца. Но мисля, че ние събрахме малко точки.

— Днес на обяд четох „Таймс“.

— Да. Е, хванали са около половината от истината.

— Ще дойдеш ли? Нали каза?

— Ами сигурно. Не сега. Трябва да помогна за съобщенията на телефона, а после зависи от това, което ще разберем. Ако ни изиграят, сигурно ще си тръгна рано.

Забеляза, че е понижил глас, за да не чуе Едгар разговора.

— А ако получите добра информация?

— Ще видим.

Сподавена въздишка, после мълчание. Хари изчака.

— Много често казваш „ще видим“, Хари. Бяхме си говорили по този въпрос. Понякога...

— Знам.

— ... мисля, че ти просто искаш да бъдеш сам. Да си стоиш в малката къща на хълма и да се откъснеш от целия свят. Включително от мен.

— Не от теб. Знаеш го.

— Понякога не съм сигурна. Точно сега се чувствам така. Ти ме отстраняваш винаги, точно когато всъщност имаш нужда от мен, от някой... близък.

Той не отговори. Представи си я там, на другия край на жицата. Тя може би седеше на стола в кухнята. Може би току-що е започнала да приготвя вечеря за тях двамата. Или може би вече беше свикнала с навиците му и е очаквала да ѝ звънне преди това.

— Виж, извинявай — каза той. — Знаеш как е. Какво гласиш за вечеря?

— Нищо. И няма да направя нищо.

Едгар свирна тихичко. Хари погледна към телевизора и видя, че показват изрисуваното лице на жертвата. Сега телевизорът беше настроен на седми канал. Камерата показва лицето в близък план. На екрана изглеждаше добре. Поне не приличаше чак толкова на торта. Появиха се двата телефонни номера на детективското бюро.

— Показват го в момента — каза Бош на Силвия. — Трябва да освободя линията. Нека да ти се обадя по-късно, когато ще знам нещо по-определено.

— Добре — каза тя студено и затвори.

Сега Едгар бе обърнал на четвърти канал, където също показваха лицето. После се прехвърли на втори и хвана последните две секунди от съобщението им. Те бяха успели даже да интервюират антрополога.

— Бедни новини — каза Бош.

— Мамка им — отговори Едгар. — А ние се изтрепваме от работа. Само ако...

Телефонът звънна и той грабна слушалката.

— Не, току-що свършиха — каза, след като слуша няколко секунди. — Да, да, добре. Добре.

Той затвори и поклати глава.

— Паундс? — попита Бош.

— Аха. Мисли, че до десет секунди след предаването ще знаем името ѝ. Господи, каква вечер се задава.

Следващите три обаждания бяха шеги, потвърждаващи ярката липса на оригиналност и ум у телевизионните зрители. И тримата, които се обадиха, ги псуваха на майка и затвориха с подигравателен смях. След около двадесет минути Едгар вдигна слушалката на звънящия телефон и започна да си води бележки. Другият телефон иззвъня и Бош се обади.

— Аз съм детектив Бош, с кого говоря, моля?

— Това записва ли се?

— Не, не се записва. Кой се обажда?

— Няма значение. Обаче мисля, че ще поискате да знаете, че името на момичето е Маги. Маги някоя си. Името е латиноамериканско. Виждал съм я на видео.

— Какво видео? МТВ?

— Не, Шерлок. Порно. Тя се чукаше във филма. Беше добра. Можеше да постави презерватива с устицата си на самото място.

Прекъсна. Бош записа няколко реда върху бележника пред себе си. Латиноамериканско? Не мислеше, че начинът, по който бе изрисувано лицето, даваше някакъв намек, че жертвата е латиноамериканка.

Едгар затвори и каза, че събеседникът му я е нарекъл Беки и съобщил, че преди няколко години е живяла в „Студио сити“.

— А ти какво получи?

— Маги. Без фамилно име. Вероятно да е латиноамериканско. Каза, че била в порнобизнеса.

— Може и да съответства, само че на мен не ми се струва тя да е мексикански тип.

— Знам.

Телефонът звънна отново. Едгар вдигна слушалката, слуша няколко минути и затвори.

— Още един, който е познал мамка ми.

Бош пое следващия разговор.

— Само искам да ви кажа, че момичето, което показаха по телевизията, беше в порнобизнеса — каза гласът.

— Откъде знаете?

— Мога да кажа от това, което видях по телевизията. Взех под наем видеокасата. Само веднъж. Тя беше във филма.

„Само веднъж ли? Ами естествено...“ — помисли Бош. Но не го каза.

— Знаете ли името ѝ?

— Не го знам, човече — отвърна събеседникът на Бош. — Те и без това винаги ползват фалшиви имена.

— А какво беше името върху лентата?

— Не си спомням. Бях пиян, като го гледах. Както казах, беше само веднъж.

— Виж, аз не искам признания от теб. Кажи само каквото знаеш. Нещо друго да ти е направило впечатление?

— Не, умнико.

— Кой си ти?

— Не е необходимо да казвам.

— Виж, ние се опитваме да открием убиеца. Как се казваше мястото, откъдето взе лентата?

— Няма да кажа, защото можете да намерите моето име чрез тях. Няма значение. Тези филми ги има навсякъде. Във всяко място, където дават порно видеофилми под наем.

— Откъде знаеш, щом си вземал само веднъж?

Онзи затвори.

Бош остана още един час. Накрая бяха се събрали пет обаждания, в които се твърдеше, че лицето принадлежи на порноактриса. Само един беше казал, че името ѝ е Маги. Другите четирима не бяха обърнали внимание на имената. Имаше едно обаждане, в което я бяха нарекли Беки от „Студио сити“ и едно, което ги осведоми, че тя е била стриптийзьорка, работила кратко в „Капана на Боби“ в Ла Бреа. Един от мъжете, който се беше обадил, беше казал, че лицето било на изчезналата му съпруга, но когато Бош продължи да го разпитва, се оказа, че нея я няма само от два месеца. Надеждата и отчаянието в гласа на човека изглеждаха искрени на Бош и той не знаеше дали е направил добро, като е казал на човека, че това не може да бъде неговата жена, или зло, като го е захвърлил отново в неизвестността.

Имаше още три обаждания, в които събеседниците описваха надълго и нашироко коя жена мислят, че може да е бетонената блондинка, но във всеки разговор след няколко въпроса Едгар и Бош установяваха, че това са манияци, които изпитват удоволствие от разговор с полицията.

Най-странното позвъняване дойде от някаква жена медиум от Бевърли Хилс. Тя спомена, че си била сложила ръката на екрана на телевизора, когато показали лицето, и усетила, че душата на умрялата вика.

— Какво викаше? — попита търпеливо Бош.

— Възхвала.

— Възхвала за какво?

— За Господ, нашия спасител, бих казала, но не знам. Само това можах да усетя. Бих могла да усетя повече, ако мога да пипна истинската гипсова маска на...

— Добре. А душата, която се молеше, каза ли си името? Вижте, ние тук това правим. Нас ни интересува по-скоро името, отколкото виковете ѝ за възхвала.

— Някой ден вие ще повярвате, но дотогава ще сте загубен.

Тя затвори.

В седем и половина Бош каза на Едгар, че ще се чупи.

— А ти? Ще висиш ли тук за новините в единадесет?

— Да, ама няма да мога да се справя. Ако се обаждат много, ще сваля едната от скапаните слушалки.

„Ще набере точки извънреден труд“ — помисли Бош.

— А после какво ще се прави? — попита той.

— Не знам. Ти какво мислиш?

— Ами, като изключим всички обаждания, които казаха, че това е мамка ти, на мен ми се струва, че си заслужава да се насочим по линия на порното.

— Остави благословената ми майка на мира. Как мислиш, че ще мога да проверя в порното?

— Управлението на нравствената полиция. Имаме човек там. Детектив. Казва се Рей Мора, работи по порното. Той е най-добрият. Беше също и в целевия екип по случая на Майстора. Обади му се и виж дали не може да дойде да погледне лицето. Може и да я е познавал. Кажу му, че сме имали обаждане и са казали, че името ѝ е Маги.

— Ще го направя. Прилича на Майстора, нали? Говоря за порното.

— Да, прилича. — Той помисли момент и добави: — Две от другите жертви бяха в този бизнес. Онази, която успя да избяга, също.

— Щастливката... още ли е в бизнеса?

— Така бях чул. Но вече може и да е умряла, нали знаеш...

— Това още нищо не значи, Хари.

— Кое?

— Порното. Още не означава, че е бил Майстора. Говоря за истинския.

Бош само кимна. Беше си намислил да свърши нещо по пътя към къщи. Отиде до колата си и взе фотоапарата „Полароид“ от багажника. В канцеларията направи две снимки на лицето в кутията и след като се проявиха, ги прибра в джоба на самото си.

Едгар го гледаше.

— Какво ще правиш? — попита той.

— Може да спра в онзи сексмагазин в Долината по пътя към Силвия.

— Гледай да не те хванат в някоя от онези малки стаички и да те разпознаят.

— Благодаря за предупреждението. Дръж ме в течение, след като говориш с Мора.

Бош мина направо към холивудската магистрала. Зави на север и излезе на „Ланкършим“, който го изведе към Северен Холивуд в долината Сан Фернандо. Беше свалил всички прозорци. Въздухът беше хладен и му духаше от всички посоки. Той пушеше цигарата си и остави вятърът да издухва пепелта. По радиото свиреха някакъв техно-фънк джаз и той го изключи. Продължи да шофира.

Долината беше нещо като спалнята на града не само в буквалния смисъл. Тук беше мястото на националната порнографска индустрия. Търговско-индустриалните райони Ван Найс, Канога Парк, Нортридж и Чатсуърд приютяваха стотици производители, дистрибутори и складове на порнографската промишленост. Агенциите за модели в Шърман Оукс осигуряваха деветдесет процента от жените и мъжете, които се представяха пред камерите. И естествено, Долината беше също един от най-големите продавачи на продукцията. Тя се изготвяше тук и се продаваше също тук. Чрез видеопощата по поръчка, която също си беше намерила място в складовите помещения на производителите. Също и чрез магазините „Х-Марк“ за сексматериали на булевард „Ланкършим“.

Бош спря на паркинга пред обширен магазин и го огледа. Порано това беше обикновен супермаркет, но сега стъклата на предните прозорци бяха свалени и под червения неон на „Х-Марк“ се виждаше, че стените бяха измити и пребоядисани. Сега там се мъдреха изрисувани в черно фигури на голи, доста гърдести мадами, също като металните силуети, които Бош бе виждал по калниците на камионите по магистралите. Мъжете, които слагаха подобни неща по камионите си, вероятно бяха същите, за които бе предназначено и това място — мислеше си Бош.

„Х-Марк“ бе притежание на Харолд Барне, който беше начело на чикагските производители. Той изкарваше по повече от милион годишно — на книга. Вероятно изкарваше още един милион на черно. Всичко това Бош го беше научил от Мора от нравствената, с когото беше патрулирал заедно няколко нощи, когато ги събраха в целевия екип преди четири години.

Бош наблюдаваше един мъж на около двадесет и пет години, който излезе от тойотата си, запъти се бързо към масивната дървена входна врата и се вмъкна вътре като таен агент. Той го последва.

Предната половина на бившия супермаркет беше предназначена за търговия на дребно. Продаваха се или се даваха под наем видеокасети, списания и други, предимно гумени изделия за секс. Задната част беше нещо смесено между стаи за „срещи“ и самостоятелни кабинни за видеофилми. Към тази част се минаваше през отвор със завеса. Бош чуваше хевиметъл рока, носещ се оттам, примесен с приглушени викове на фалшива страст, идещи откъм кабините за видео.

Отляво имаше остъклена будка, в която стояха двама мъже. Единият беше едър, явно за да усмирява посетителите, а другият дребен и по-възрастен — да събира парите. По начина, по който го погледнаха, Бош разбра, че са го познали още с влизането. Той заобиколи и сложи една от снимките върху поставката.

— Опитвам се да я идентифицирам. Чувал съм, че е работила във видеото. Познавате ли я?

Дребният се наведе да разгледа снимката, но другият не се помръдна.

— Прилича на шибана торта, човече — каза дребният. — Не познавам торти. Само ги ям.

Той се обърна към другия и двамата си размениха хитри усмивки.

— Значи не я познаваш. А ти?

— Ще кажа каквото и той — отвърна едрият. — Аз също ям торти.

Този път те се изсмяха силно и вероятно едва се сдържаха да не си плеснат ръцете от радост. Очите на дребния блеснаха зад розовите стъкла на очилата.

— Добре — каза Бош. — Тогава ще поогледам наоколо. Благодаря.

Големият пристъпи напред.

— Само си дръж пищова скрит, човече — каза той. — Не ни се иска да тревожим шефовете.

Очите му бяха мътни и от тялото му вонеше на два метра.

„Парцал“ — помисли си Бош. Чудеше се защо ли дребният го търпи.

— Няма да са по-разтревожени от друг път — каза Бош. Обърна се към двете стени с рафтове със стотици видеокасети за продан и даване под наем. Имаше дузина мъже, включително и тайния агент,

които ги разглеждаха. Преценявайки мястото и многобройните кутии с касети, Бош си спомни как веднъж беше изчел всички имена в мемориала на падналите във виетнамската война. Беше му отнело няколко часа.

Стената с видеокасетите обещавахе да отнеме по-малко време. Като прескачаше онези с мъжки секс и чернокожи, той разгледа всяка друга касета, търсейки лицето на бетонената блондинка или името Маги. Касетите бяха подредени по азбучен ред и му отне почти час, докато стигне до буквата „П“. Лицето, върху кутията на една видеокасета със заглавие „Приказки от гробницата“ привлече погледа му. Това беше гола жена, лежаща в ковчег. Беше руса, с чип нос, също като гипсовото лице. Той обърна кутията. Отзад имаше друга снимка на актрисата, застанала на колене и подпряна на ръцете си, с някакъв мъж зад нея. Устата ѝ беше леко отворена, а лицето бе извърнато към секспартньора.

Бош разбра, че това е тя. Погледна надписите и видя, че името съвпада. Взема празната кутия и се върна при гишето.

— Тъкмо навреме — каза дребният. — Не позволяваме да се шляят тук. Ченгетата ни пречат.

— Искам да наема тая.

— Не може, вече е наета. Не виждаш ли, кутията е празна.

— Тая тук има ли я в някой друг филм? Дребният взе кутията и разгледа снимките.

— Магна Кум Лауди^[1], аха. Ми не знам. Тя тъкмо започна и изчезна някъде. Сигурно се е оженила за някой богаташ. Много го правят.

Големият се приближи да погледне и той кутията, а Бош се дръпна от зоната на вонята му.

— Сигурно — каза той. — В кой друг филм играе тя?

— Ами — поколеба се дребният. — Тъкмо започна да се снима в главни роли и пуф — изчезна. „Приказките“ бяха първият ѝ филм с главна роля. Беше направила страхотен акт с двама в „Блудницата на розите“ и с това започна. Преди това беше само в клиповете.

Бош се върна и на „Б“ намери кутията на „Блудницата на розите“. Тя също беше празна, а и върху нея нямаше снимки на Магна Кум Лауди. Името ѝ беше на последно място в надписите. Той се върна пак при дребния и му показа кутията на „Приказки от гробницата“.

— Ами кутията? Ще я купя.

— Не можем да продаваме само кутиите. Иначе, като ни върнат касетата, как ще я изложим? Тук не продаваме кутии. Хората, които искат снимки, си купуват списания.

— Каква е цената на цялата касета? Ще я купя. Когато онзи, който я е взел, я върне, вие ще ми я запазите и аз ще си я взема. Колко?

— Ами... „Приказките“ са популярни. Иначе ги даваме за 39,95 долара, но на теб, полицай, не мога да ти дам законната отстъпка. Петдесет кинта.

Бош не възрази. Имаше парите и плати.

— Искам фактура.

След като приключи с писането, дребният пхна кутията в кафяв хартиен плик.

— Знаеш ли — каза той. — Маги Кум Лауди я има в два клипа. Може да искаш да ги провериш, а? — Той се усмихна и показа знака на стената зад себе си. — Между другото при нас няма дубльорки.

Бош също му се усмихна.

— Ще ги проверя.

— Хей, а на чие име да запазим филма, като го върнат, а?

— Карло Пинци.

Беше името на техния бос от Лос Анджелис.

— Ега ти смешката, господин Пинци. Ще ти я запазим.

Бош премина през втора завеса към стаичките отзад и почти веднага бе посрещнат от жена на високи токове, черна престилчица и чантичка за пари на кръста. Не носеше нищо друго по себе си. Огромните ѝ силиконови гърди бяха украсени с необикновено дребни зърна. Боядисаната руса коса беше къса, а около стъкленокафявите очи имаше твърде много грим. Можеше да бъде както на деветнадесет, така и на тридесет и пет години.

— Лична среща ли искате, или дребни за видеокабините? Бош извади отгнялото си портмоне и ѝ даде два долара да ги размени за дребни.

— Мога ли да задържа един долар за себе си? Тук не ми плащат нищо. Издържам се от бакшишите.

Бош ѝ даде още един долар и взема монетите. Влезе в една от кабините със завеси, над която не светеше „заето“.

— Ако искате нещо, обадете ми се — каза жената.

Тя или беше много закоравяла, или много глупава, щом не позна, че е ченге. Бош ѝ махна да си гледа работата и дръпна завесата зад себе си. Пространството беше с размерите на телефонна кабина. Имаше прозорче, през което се виждаше видеоекран. На него бяха изредени надписите на дванадесет клипа за избор.

Нямаше стол, но видя малка поличка с пепелник и кутия кърпички за еднократна употреба. Върху пода се търкаляха използвани кърпи и в кабината миришеше на дезинфектанта, който се използваше в колите на моргата. Той пусна всички монети в устройството и картината се появи.

Бяха две жени в легло, които се целуваха и мачкаха. Само след две секунди Бош елиминира всяка възможна прилика с момичето от кутията. Започна да превключва каналите и картината заскача от двойка на двойка — хетеросексуални, хомосексуални, бисексуални — очите му ги оглеждаха, колкото да определи дали жената, която търси, е някоя от тях.

Тя беше в деветия клип. Позна я от снимката върху кутията от видеокасата, която беше купил. Това, че я вижда в движение, му помогна да се убеди, че жената, която се е наричала Магна Кум Лауди, е блондинката в бетона. На клипа тя лежеше по гръб на кушетка, захапала единия пръст на ръката си, докато мъж, коленичил между бедрата ѝ на пода, ритмично се приближаваше и отдалечаваше от нея.

Знанието, че тази жена е мъртва и е умряла по насилствен път, и това, че стоеше тук и я гледаше подложена на друг вид насилие, го засегна по начин, който не беше сигурен, че разбира. Докато гледаше, го заля вълна от вина и скръб. Както повечето ченгета, той бе работил известно време в нравствената полиция. Също така беше гледал някои от филмите на две от другите порноактриси, убити от Майстора. Но сега за пръв път се почувства неудобно.

На екрана актрисата извади пръста от устата си и започна да стене високо, за да покаже, че приближава оргазма си. Бош се пресегна и изключи звука. Но все още я чуваше. Чуваше стенанията ѝ, които се превърнаха във викове, откъм другите кабинни. Други мъже гледаха същия клип. На Бош му се стори зловещо това, че филмчетата привличат интереса на различни мъже по различни причини.

Завесата зад него помръдна и той чу, че някой се движи зад гърба му в кабината. В същия миг почувства една ръка да се движи по

бедрото му. Той посегна към пистолета под сакото си, но като се обърна, видя жената, която обменяше парите.

— Какво да направя за теб, скъпи? — изчурулика тя.

Той бутна настрани ръката ѝ.

— Можеш да започнеш, като се махнеш оттук.

— Хайде, миличък, защо да гледаш на екрана, като можеш да го направиш сам? Двайсет кинта. Не мога да сляза по-надолу. Трябва да ги деля с управата.

Сега тя се беше притиснала до него и Бош не можеше да прецени неговият или нейният дъх миришеше на цигари. Гърдите ѝ бяха твърди и тя се натискаше в него. После изведнъж се вцепени. Беше усетила пистолета. Очите им се срещнаха за момент.

— Точно така — каза Бош. — Ако не искаш да се разходиш до участъка, се махай оттук.

— Няма проблеми, полицай — каза тя.

Дръпна завесата и си отиде. Точно тогава на екрана отново се появиха заглавията. Монетите на Бош се бяха свършили.

Докато излизаше, откъм други кабинни се чуваха фалшивите радостни стенания на Магна Кум Лауди.

---

[1] Една от трите степени за отличие при завършване на университет (лат.). — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Докато караше по магистралата към следващата долина, той се опита да си представи този начин на живот. Чудеше се какви ли надежди е можела да има, да храни и пази като свещ в дъжда, когато е лежала така по гръб с очи, извърнати към непознатия, проникващ в утробата ѝ. Сигурно ѝ е била останала едната надежда. Бош знаеше, че тази надежда крепи живота. Без нея няма нищо. Само мрак.

Чудеше се как двата живота — на убиеца и на жертвата — се бяха пресекли. Може би семето на убийствената похот бе посадено от същия клип, който току-що бе видял. Може би убиецът е гледал филма, за който Бош преди малко бе платил петдесет долара. Можеше ли това да е бил Чърч? Или имаше и друг? Бош се сети за кутията на касетата и на следващия изход излезе от магистралата по булевард „Ван Найс“ в Пакома.

Той спря на банкета и извади кутията от кафявия плик, където я беше сложил дребният. Светна лампата в колата, разгледа я от всички страни и прочете всяка дума, написана по нея. Но дата на производството нямаше, така че не можеше да се разбере дали филмът е правен преди или след смъртта на Чърч.

Върна се обратно на магистралата, която го поведе на север в долината Санта Кларита. След като излезе на пътя за каньона „Букет“, той премина през няколко улици с резиденции, а после покрай безкрайната редица къщи на дребни собственици. На „Дел Прадо“ паркира на тревата пред къщата, на която се мъдреше знакът на „Недвижими имоти Титенбаух“.

Вече повече от година Силвия правеше безуспешни опити да продаде къщата. Като помисли за този ѝ проблем, Бош почувства облекчение. Защото така не му се налагаше още да взема решение какво ще правят оттук нататък те двамата със Силвия.

Още преди да достигне до вратата, Силвия отвори.

— Хей.

— Хей.

— Какво носиш?

— Нещо от работата. Трябва да звънна по телефона на две-три места. Яде ли?

Той се наведе, целуна я и влезе вътре. Тя беше облечена в дългата сива тениска, която обикновено носеше вкъщи след работа. Косата ѝ беше пусната и падаше върху раменете. Светлината от хола проблясваше в русите кичури.

— Ядох салата. А ти?

— Още не. Ще си направя сандвич с нещо. Извинявай. Делото, пък и този нов случай сега и... е, ти знаеш.

— Нищо, нищо. Просто ми липсваш. Извинявай за държанието ми по телефона.

Тя го целуна и прегърна. С нея той се почувства у дома. Това беше най-хубавото. Това чувство. По-рано никога не беше го изпитвал, а когато беше далеч от нея, го забравяше. Но щом бяха заедно, това чувство също присъстваше.

Тя го поведе за ръка към кухнята и му каза да седне, докато му направи сама сандвича. Той я гледаше как слага тиганчето на печката и пуска газта. После сложи четири резена бекон в тигана. Докато се пържеха, тя нарязва домати и авокадо и сложи отгоре им лист маруля. Той стана, взе една бира от хладилника и я целуна по врата. Отдръпна се бързо и за момент се ядоса на спомена за жената, която го опипваше в кабината. Защо ли се сети?

— Какво има?

— Нищо.

Тя сложи две филийки хляб в тостера и извади беконата от тиганчето. След няколко минути сложи сандвича пред него и седна.

— На кого трябва да се обаждаш?

— На Джери Едгар и може би на един от нравствената.

— Нравствената ли? Тя порно ли е била? Тази, новата жертва?

Силвия по-рано бе женена за полицаи и се беше научила да мисли като ченге. Бош харесваше това у нея.

— Така мисля. Имам някои сведения. Но аз ще бъда в съда и затова искам да им ги съобщя.

Тя кимна. Той никога не ѝ беше казал да не задава много въпроси. Но тя винаги знаеше кога да спре.

— Как беше днес в училище?

— Чудесно. Яж си сандвича. Искам да побързаш и да свършиш с разговорите, за да можем после да забравим и съда, и училището, и разследването. Искам да си отворим бутилка вино, да запалим няколко свещи и да легнем.

Той ѝ се усмихна.

Животът им заедно бе толкова спокоен. Свещите винаги бяха сигнал от нейна страна. Нейният начин да покаже, че иска да се любят. Докато си седеше на стола, Бош се сети, че той не подава сигнали. Почти винаги инициаторът беше тя. Чудеше се какво ли означава това от негова страна. Боеше се да не би взаимоотношенията им да са базирани само на тайни. Надяваше се да не е така.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — попита тя. — Ти наистина си разсеян.

— Добре съм. Това е вкусно. Благодаря.

— Пени се обади тази вечер. Има двама души, които се интересуват, така че в неделя ще им показва къщата.

Той кимна и продължи да яде.

— Може би бихме могли да идем някъде през деня. Не искам да съм тук, когато ги доведе. Какво ще кажеш да заминем още в събота и да преспим някъде навън? И ти трябва да се откъснеш от всичко това. Може би ще е добре да идем в „Лон Пайн“.

— Звучи ми добре. Но нека видим какво ще стане.

След като тя излезе от кухнята и отиде в спалнята, Бош се обади в управлението на Едгар. Заговори тихо:

— Знаете ли, обаждам се за онова, което показахте по телевизията. Нали не си казах името?

— Да, можете ли да ни помогнете?

— Мога, разбира се.

Бош покри устата си с ръка, за да не се засмее.

Сети се, че преди не беше помислял да се шегува. Бързо прехвърли през ума си как да продължи.

— Да, кой сте вие, господине? — попита нетърпеливо Едгар.

— Аз... аз съм... ами...

— Кой?

— Домъкна ли се вече Харви Паундс?

Бош избухна в смях и Едгар веднага се сети кой е на телефона. Беше глупаво. Дори не звучеше смешно, но и двамата се посмяха.

— Бош, какво искаш?

Трябваше му малко време, за да спре да се смее. Най-после можа да проговори:

— Само проверявам. Обади ли се на Рей Мора?

— Не, говорих с нравствената и ми казаха, че тази нощ не е на работа. Щях да му се обаждам утре. Как си ти?

— Мисля, че намерих името. Ще се обадя на Мора вкъщи, за да може той веднага да провери какво има за нея при тях.

Той каза на Едгар името и чу как другия детектив се изсмя.

— Е, поне е оригинално. Как... какво те кара да мислиш, че това е тя?

Бош отговори тихо, за да не се чуе гласът му в спалнята.

— Гледах клип и имам кутия от видеофилм с нейната снимка. Прилича на гипсовото лице. Перуката е малко различна. Но аз мисля, че е тя. Утре, като отивам в съда, ще мина да оставя кутията на бюрото ти.

— Екстра.

— Може би Мора ще може по-бързо да открие истинското ѝ име и да ти го съобщи. Тя може да е имала разрешително за работа. Да му се обадя ли аз?

— Давай. Ти го познаваш.

Те затвориха. Бош нямаше домашния телефон на Мора. Той се обади в полицейското управление, каза си името и служебния номер и поиска да го свържат. Минаха около пет минути и след три позвънявания Мора се обади. Звучеше задъхано.

— Обажда се Бош. Имаш ли минутка време?

— Бош? А, да, Бош. Какво има, човече?

— Как е работата?

— Още ме мъчи.

Той се засмя и Бош предположи, че това е шега.

— Всъщност запада непрекъснато — няма хъс. Видеоето развали всичко, Бош. Направи производството твърде голямо, а качеството — ниско. Вече никой не го е еня за качеството.

Мора говореше по-скоро като поддръжник на порноиндустрията, отколкото като следовател.

— Липсват ми дните, когато всичко беше съсредоточено в задимените театри на Кахуенга и Хайленд. Тогава нещата бяха по-

управляеми. Поне за мен. И така, как е в съда? Чух, че момчетата ви са намерили още една, която изглежда като работа на Майстора. Какво става с това? Как е могло...

— Затова ти се обаждам. Намерих едно име. Мисля, че е била от твоите подопечни. Жертвата.

— Кажи го.

— Магна Кум Лауди. Може би също известна като Маги.

— Да, чувал съм я. Беше тук преди време, а после, ти май си прав. Тя изчезна или се е махнала.

Бош зачака да чуе по-нататък. Помисли, че му се счува глас от стаята — на човек или от телевизора. Мора му каза да изчака за момент.

Не можа да разбере какво беше казано, нито дали гласът бе мъжки или женски. Зачуди се какво ли е правил Мора, когато му звънна. В управлението се носеха слухове, че Мора се е сближил твърде много с бизнеса, по който беше експерт. То си беше обикновена болест по ченгетата. Освен това знаеше, че в първите години, когато го изпратиха, Мора успешно се бе противопоставял на всякакви опити да го преместят. Сега вече имаше толкова голям опит, че щеше да бъде смешно да го местят. Все едно да махнат Орел Хершизър от „Доджърс“ като титуляр и да го сложат за резерва. Той си вършеше добре работата. Трябваше да го оставят на мястото му.

— Хм, Хари, не знам. Мисля, че тя беше тук преди около две години. Искам да кажа, че ако е тя, не може Чърч да я е... Знаеш какво искам да кажа, нали? Не знам как това ще се върже с онова, върху което се работеше.

— Не се бой за това, Рей. Ако не го е направил Чърч, някой друг е. И ние пак трябва да го хванем.

— Така е. Аз ще се захвана. Между другото как откри името?

Бош му разказа за посещенията си в „Х-Марк“.

— Да, знам ги ония момчета. Големият е племенник на боса Карло Пинци. Джими Пинци. Викат му Джими Пинс. Може да изглежда едър и тъп, ама е шеф на дребния. Наглежда мястото вместо чичо си. На дребния му викат Пинки заради розовите очила, които носи. Пинки и Пинс. Всичкото е театър. Както и да е, обаче са ти взели с почти четиридесет кинта повече за онази касета.

— И аз така предположих. О, щях да те питам още. На кутията няма дата на производството. Дали я има върху лентата и изобщо има ли начин да разбере кога е правена?

— Обикновено върху кутиите няма дата. Клиентите искат свежа плът. Така че ако видят на кутията, че филмът е стар, ще вземат друг. Това е бърз бизнес. Стоката се разваля. Затова няма дати. Понякога не ги слагат и на лентата. Обаче в офиса аз съм събрал каталозите от дванадесет години насам. Мога да намеря датата, няма проблем.

— Благодаря, Рей. Аз може и да не успея да мина. Един приятел от отдела по убийствата, Джери Едгар, може да дойде при теб. Аз ще съм в съда.

— Няма нищо, Хари.

Бош нямаше какво повече да казва и беше готов да се сбогува, когато Мора заговори отново.

— Знаеш ли, много си мисля за това.

— За кое?

— За целия екип. Ако не бях си тръгнал по-рано, може би щях да бъда с теб онази нощ. Кой знае, може би щяхме да го хванем жив оня приятел.

— Аха.

— Тогава нямаше да има съд. За теб говоря.

Бош замълча, загледан в снимката на гърба на кутията. Лицето на жената бе обърнато настрани, точно както и на гипсовата маска. Беше тя. Почувства, че е съвсем сигурен в това.

— Рей, само по този псевдоним — Магна Кум Лауди — ще можеш ли да откриеш истинското ѝ име? Да намерим отпечатъци от пръсти?

— Сигурно ще може. Без значение какво мислят хората за тази продукция, но и там си има законна и незаконна работа. Това момиче Маги, изглежда, е от законните. Измъкнала се е от клиповете и другата мръсотия и е влязла в редиците на порнофилмите. Това значи, че тя вероятно е имала и филмов агент и разрешително за работа. Нали ги карат да доказват, че са навършили осемнадесет години. Така че разрешителното ще е на истинското ѝ име. Мога да прегледам картотеката и да го намеря. Там има и снимка. Ще ми отнеме час-два, но ще я открия.

— Добре, отлично. Ще го направиш ли утре сутринта и ако Едгар не дойде, да му отнесеш отпечатъците в отдела по убийствата на Холивуд?

— Джери Едгар. Добре, ще го направя.

Нито един от двамата не каза нищо. Замислиха се за работата си.

— Хей, Хари?

— Да.

— Във вестника пишеше, че имало нова бележка. Вярно ли?

— Да.

— Оригинална ли е? Осрали ли сме се?

— Не знам още, Рей, но ти благодаря, че казваш „сме“. Повечето хора сочат само мен.

— Да, слушай какво ще ти кажа. Днес тая кучка Мани ми изпрати призовка.

Това не учуди Бош, тъй като Мора беше в целевия екип по случая на Майстора.

— Не бой се. Тя сигурно е изпратила на всички от екипа.

— Добре.

— Но ако можеш, гледай да си затваряш устата за този нов случай.

— Доколкото мога.

— Тя още преди да пита, знае какво иска да получи в отговор. Аз просто трябва да спечеля малко време, за да поработя по този случай, нали разбираш?

— Няма проблеми, човече. Ние с тебе знаем, че сме хванали човека, когото трябваше. По това няма съмнение, Хари.

Но като го каза на глас, като че ли всъщност едва сега се усъмни. Бош разбра. Мора си мислеше същото, каквото и Бош в момента.

— Има ли нужда да ти донеса тази кутия от видеокасетата утре, за да знаеш как изглежда, като я търсиш в картотеката?

— Не, както ти казах, ние имаме всякакви каталози. Просто ще потърся „Приказки от гробницата“ и ще я видя там. Ако не стане, ще прегледам дневниците на агенциите.

Те затвориха и Бош си запали цигара, макар че Силвия не обичаше той да пуши вкъщи. Не че ѝ пречеше, но мислеше, че потенциалните купувачи могат да се откажат, ако решат, че къщата е била на пушачи. Той остана така сам няколко минути, като сваляше

несъзнателно етикета от празната бирена бутилка и си мислеше колко бързо се променят нещата. Вярваш в нещо цели четири години и изведнъж откриваш, че може да си сгрешил.

Занесе две стъклени чаши и бутилка вино в спалнята. Силвия беше в леглото. Завивките бяха дръпнати до голите ѝ рамене. Беше си светнала нощната лампа и четеше книга със заглавие „Не позволявай никога да видят, че плачеш“. Бош мина откъм нейната страна на леглото и седна. Наля вино в чашите, чукнаха се и отпиха едновременно.

— За победа в съда — каза тя.

— Звучи ми добре.

Целунаха се.

— Пак ли си пушил?

— Извинявай.

— Лоши новини ли имаше? От разговорите?

— Не. Тъпотия.

— Искаш ли да поговорим?

— Не сега.

Той отиде в банята с чашата в ръка и взе набързо един душ. След като си изми зъбите, отпи от чашата. Виното, което всъщност беше хубаво, имаше ужасен вкус. Когато излезе, нощната лампа беше загасена, а книгата сложена настрана. На двете нощни масички и върху бюрото горяха свещи. Бяха поставени в сребърни свещници с инкрустирани отстрани луна и звезди. Трептящите пламъчета хвърляха ярки отблясъци по стените, завесите и огледалото.

Тя лежеше облегната на три възглавници с отметната завивка. Той постоя няколко секунди гол в края на леглото. Усмиваха се един на друг. За него тя бе красива. Тялото ѝ беше загоряло и почти момичешко. Беше тънка, с малък бюст и плосък корем. По гърдите си имаше лунички от многото слънчеви дни на плажа като малка.

Той беше с осем години по-възрастен и знаеше, че му личи, но не се срамуваше от външния си вид. На четиридесет и три години коремът му все още бе плосък, а тялото — мускулесто. Мускули, създадени не с тренировки в салони, а от това, че ежедневно носеше тежестта на живота и службата си. Интересно, че космите по тялото посивяваха много по-бързо от косата на главата му. Силвия често се

шегуваше с това, като го обвиняваше, че си боядисва косата от суетност, от каквато и двамата знаеха, че е лишен.

Когато той се плъзна в леглото до нея, тя прекара пръсти по татуировката му от войната във Виетнам, и по белега, който един куршум бе оставил преди няколко години на рамото му. Тя опипваше хирургическия шев, както го беше правила всеки път, откакто бяха заедно.

— Обичам те, Хари — каза тя.

Той се търкулна отгоре ѝ и я целуна силно, като остави вкуса на червеното вино и усещането на топлата ѝ кожа да го откъснат от страховете и виденията на насилие. Помисли, че сега е в домашния храм, но не го каза. „Обичам те“ — помисли също и пак не го каза.

ДЕВЕТ

Напук на всичко, което вчера, във вторник, бе тръгнало добре, следващата сутрин започна зле. Първото нещастие се случи в кабинета на съдията Кейес, където той бе събрал адвокати и клиенти, след като половин час бе проучвал насаме бележката, получена от твърдящия, че е Майстора на кукли. Това бе направил след възражението на Белк против включването на бележката в делото.

— Прочетох бележката и обсъдих аргументите — каза съдията. — Не виждам как това писмо, поема или каквото и да е то, би могло да не се покаже на този съд. То е така свързано с целта на госпожица Чандлър, че не може да бъде отминато. Аз не обсъждам въпроса дали е истинско, или е изпратено от някой чудак, това ще трябва да преценят заседателите. Ако могат. Но няма причина да се скрие само заради това, че разследването е още в ход. Аз давам разрешението си да бъде разкрито и вие, госпожице Чандлър, можете да го направите в подходящ момент по ваше усмотрение. Няма да възразявам. Господин Белк, вашето възражение ще бъде записано.

— Ваша светлост? — опита да се обади Белк.

— Не, повече няма да спорим по този въпрос. Да отиваме в съдебната зала.

— Ваша светлост! Ние не знаем кой е написал това. Как може да разрешавате да се ползва като доказателство, при положение че нямаме и най-бегла представа откъде е дошло и кой го е изпратил?

— Знам, че решението е разочарование за вас, затова ви дадох малка отсрочка, като не ви направих забележка за очевидното ви незачитане на разпоредбите на съда. Казах, без повече спорове, господин Белк, тъй като аз прощавам само веднъж. Фактът, че тази бележка от неизвестен произход е довела до откриването на труп, носещ всички подобни белези с жертвите на Майстора, сам по себе си е потвърждение на някаква автентичност. Това не е шега, господин Белк. Няма шега. Тука има нещо. И съдът ще трябва да го види. Хайде. Всички вълн.

Сесията на съда едва бе започнала, когато дойде следващият разгром. Белк, вероятно замаян от поражението си в канцеларията, се напъха право в капана, който Чандлър сръчно му беше заложила.

Първият ѝ свидетел за деня беше човек, на име Виечорек, който потвърди, че познава Норман Чърч много добре и е сигурен, че той не е извършил единадесетте убийства, които му се приписват. Виечорек и Чърч били работили заедно дванадесет години в конструкторския отдел, каза той. Виечорек беше на около петдесет години, с бяла коса, подстригана толкова ниско, че отдолу прозираше розовият му скалп.

— Какво ви кара да сте толкова уверен, че Норман не е бил убиецът? — попита Чандлър.

— Ами поради поне един факт, който знам. Сигурен съм, че не е убил онова, единадесетото момиче, защото той беше с мен през цялото време, когато нея са... каквото там са ѝ сторили. Той беше с мен. После полицията го уби и му лепна единадесет убийства. Е, мисля, че щом знам, че той не е убил едно от онези момичета, тогава те може да лъжат и за останалите. Цялата работа е да се прикрият заради убийството...

— Благодаря ви, господин Виечорек — каза Чандлър.

— Само казвам каквото мисля.

Белк стана и възрази все пак. Отиде до катедрата и заяви, че целият отговор е спекулация. Съдията се съгласи, но злото беше сторено. Белк се върна на мястото си и Бош го видя да прелиства препис от показанията, взети под клетва от Виечорек преди два месеца.

Чандлър зададе още няколко въпроса по отношение на това къде са били свидетелят и Чърч в нощта, когато е била убита единадесетата жертва, и Виечорек отговори, че са били в собствения му апартамент с още седем други мъже. Имали ергенско парти за свой приятел от отдела.

— Колко време стоя Норман Чърч във вашия апартамент?

— През цялото време. Бих казал, че беше от девет часа вечерта нататък. Свършихме след два сутринта. Полицията каза, че онова момиче, единадесетото, отишло в някакъв хотел и било убито към един през нощта. В един часа Норман беше с мен.

— Би ли могъл той да се е измъкнал за около час, без да забележите?

— Няма начин. Ако сте в стая с осем души, ще разберете, че един от тях е изчезнал по странен начин, нали?

Чандлър му благодари и си седна. Белк се наведе към Бош и зашепна:

— Чудя се как ли ще се измъкне той от онова тъмно и миризливо място, където ей сега ще го набутам.

Той стана и въоръжен с писмените показания се подпря на катедрата с вид, като че се прицелваше в слон с пушка. Виечорек, който носеше очила с дебели стъкла увеличаващи очите му, го загледа със съмнение.

— Господин Виечорек, помните ли ме? Спомняте ли си показанията, които дадохте преди два месеца?

Белк вдигна нагоре листите, за да му ги покаже.

— Помня ви — каза свидетелят.

— Деветдесет и пет страници, господин Виечорек. Никъде в тях не се споменава за ергенско парти. Защо?

— Предполагам, защото не сте ме питали.

— Но вие не го казахте, нали? Полицията твърди, че вашият най-добър приятел е убил единадесет жени, вие вероятно знаете, че това е лъжа, но не казвате и дума, така ли е?

— Да, така е.

— Бихте ли казали защо?

— Защото вие ме забъркахте в тая история. Аз не дойдох сам да давам лай... показания.

— Позволете да ви попитам. Вие изобщо казвали ли сте на полицията за това? Още тогава, когато Чърч беше убит и всички вестници пишеха, че той е затрил единадесет жени? Да сте звъннали поне веднъж по телефона, за да им кажете, че са застреляли не този, когото трябва?

— Не, тогава не знаех. Чак когато прочетох книгата, която излезе преди две години и в която имаше детайли по убийството на последното момиче. Тогава аз разбрах, че той е бил с мен през цялото време, когато е станало убийството. Обадох се в полицията и поисках да говоря с целевия екип, но ми казаха, че бил разтурен отдавна. Оставих съобщение за онзи човек, за който в книгата се казва, че бил отговорник. Мисля, че се казваше Лойд. Но той не ме потърси.

Белк въздъхна в микрофона на катедрата, за да покаже колко му е трудно да се разправя с този кретен.

— Значи, доколкото схващам, вие казвате на този съд, че две години след убийствата, когато излезе онази книга, вие сте я прочели и веднага сте разбрали, че имате сигурно алиби за умрелия си приятел. Греша ли в нещо, господин Виечорек?

— Хм, само в частта за това, че веднага съм разбрал. Не беше веднага.

— Кога тогава?

— Ами когато прочетох датата 28 септември, се замислих и си спомних, че ергенското парти беше на 28 септември онази година и че Норман беше там, у дома, през цялото време. После проверих и се обадох на съпругата на Норман, за да ѝ кажа, че той не е бил такъв, за какъвто го обявиха.

— Проверихте ли? С другите участници в партито ли?

— Не, нямаше нужда.

— Как тогава, господин Виечорек? — попита Белк с изморен глас.

— Погледнах видеофилма, който имах от онази нощ. Долу в ъгъла на картината има дата и час.

Бош видя как лицето на Белк леко пребледня. Адвокатът погледна съдията, после сведе поглед към бележника си, после пак към съдията. Белк беше нарушил същото основно правило, както бе направила и Чандлър предния ден. Беше задал въпрос, чийто отговор не знаеше предварително.

Не му трябваше много време, за да се сети, че щом Белк беше предизвикал споменаването на видеофилма, сега Чандлър можеше спокойно да го използва, като поиска той да се представи като вещественно доказателство. Тъй като това беше нещо ново, казано от Виечорек, което не се съдържаеше в показанията, Чандлър е трябвало да информира Белк по-рано, ако е смятала да го изисква за проверка. Тя обаче умело беше позволила на Белк да се набути и сам той да го извади на бял свят. Сега тя можеше да го използва свободно. А той стоеше там безпомощен след отговора на своя въпрос, който чуваше за пръв път едновременно със съдебните заседатели.

— Нямам повече въпроси — каза Белк и се върна на мястото си с наведена глава. Той веднага взе една от книгите със закони, подредени

на масата до него, и започна да я прелиства.

Чандлър се насочи към катедрата, за да проведе допълнителен разпит.

— Господин Виечорек, имате ли още тази видеолента, която споменахте на господин Белк?

— Разбира се, даже я нося със себе си.

Чандлър се приближи, за да вземе касетата и да я покаже на заседателите. Съдията Кейес погледна към Белк, който бавно се беше заклатил към катедрата.

— Ваша светлост — успя да каже Белк. — Може ли защитата да получи десетминутно прекъсване, за да се консултира със закона за прецедентите?

Съдията погледна часовника.

— Малко е рано май, господин Белк. Едва сме започнали.

— Ваша светлост — обади се Чандлър. — Ищецът няма възражения. На мен също ми трябва време, за да се монтира видеоапаратурата.

— Добре — каза съдията. — Десет минути за подготовка. Заседателите могат да ползват петнадесет минути почивка, след което да се съберат в стаята за съвещание.

Докато стояха прави, за да изпратят съда, Белк бързо прелистваше страниците на дебелия том. Когато вече можеше да седне, Бош бутна стола си до този на адвоката.

— Не сега — каза Белк. — Имам само десет минути.

— Таковаха ти мамата.

— Не, на нас ни я... Ние сме екип. Помни това.

Бош остави адвоката си и излезе да изпуши една цигара. Когато стигна до статуята, Чандлър вече беше там. Той все пак запази, но запази дистанция от нея. Тя го погледна и се ухили самодоволно. Бош заговори:

— Изигра го, нали?

— Изиграх го с истината.

— Така ли?

— О, да.

Тя пхна полуизпушената цигара в пясъка на сандъчето.

— По-добре да вляза вътре — каза. — Трябва да включа апаратурата. — И отново се усмихна самодоволно.

Бош се зачуди тя наистина ли е чак толкова добър адвокат, или просто Белк е некадърник.

Белк загуби в половинчасовия спор, който започна, за да отмени показването на лентата. Каза, че щом не е била спомената в предварителните клетвени показания, тя е ново вещественно доказателство, което ищецът не може да предлага чак сега. Съдията Кейес отказа възражението, като му припомни, че както всички знаят, Белк е бил този, който е предизвикал разкритието за нея.

След като съдебните заседатели бяха извикани отново, Чандлър зададе на Виечорек няколко въпроса относно видеолентата и попита къде е била тя през последните четири години. После съдия Кейес отхвърли още едно възражение на Белк и тя избута количката с телевизора и видеото пред заседателите. Сложи касетата със записа, която Виечорек бе взел от свой приятел, седящ в галерията, и пушна апаратурата.

Докато тя вършеше работата си, Хари видя Бремер от „Таймс“ да седи на един от задните редове. Той леко кимна към Бош. Хари се зачуди дали той е тук, за да отразява делото, или е извикан с призовка.

Записът беше дълъг и досаден, но не непрекъснат. По време на вечерта на ергенското парти бяха записвали по нещо и спирали записа, но цифровата индикация в десния долен ъгъл показваше часа и датата. Всичко беше вярно. Чърч имаше алиби за последното приписано му убийство.

Бош беше зашеметен от видяното. Там беше Чърч без перука, гладък като бебе. Пиеше бира и се смееше заедно с приятелите си. Човекът, когото Бош беше убил, празнуваше предстоящата сватба на свой приятел и приличаше на обикновен старомоден американец, какъвто Бош знаеше, че не е бил.

Записът траеше деветнадесет минути и завършваше с донасянето на поздравителна телеграма от някаква стриптийзьорка, която пееше песен за бъдещия младоженец и хвърляше върху главата му всяка част от бельото си, която събличаше. На записа Чърч изглеждаше притеснен от онова, което вижда. Очите му гледаха повече младоженеца, отколкото жената.

Бош отклони очи от екрана, за да погледне към заседателите, и видя как филмът разбива защитата му. Погледна настрани.

След като записът свърши, Чандлър зададе още няколко въпроса на Виечорек. Бяха въпроси, които и Белк беше задал, но тя искаше просто да го притисне до стената.

— Как се появява датата върху записа?

— Ами когато купите камерата, вие я включвате. После батерията поддържа надписа. Не ми се е наложило да я поправам, откакто съм я купил.

— Но ако искахте, бихте могли да сложите която дата си пожелаете и какъвто час искате, така ли е?

— Възможно е.

— Значи, ако бяхте взели камера от приятел, за да направите запис, който после да послужи за алиби, вие бихте могли да сложите друга дата, например с година разлика и после да направите записа.

— Разбира се.

— А може ли да се сложи дата върху вече направен, запис?

— Не. Не може да се преекспонира дата върху готов запис. Не става по този начин.

— Тогава в този случай как бихте могли да го направите? Как бихте могли да създадете фалшиво алиби за Норман Чърч?

Белк стана и възрази, тъй като отговорът на Виечорек би бил хипотетичен, но съдията Кейес не прие, като каза, че свидетелят има опит от работата със собствената си камера.

— Е, добре. Сега не може да се направи такова нещо, защото Норман е мъртъв — каза Виечорек.

— Значи твърдите, че за да можете да направите фалшив запис, е трябвало да конспирирате заедно с господин Чърч, за да го пригответе, преди той да е бил убит от господин Бош, така ли?

— Да. Трябвало е да знаем, че тази лента ще му бъде необходима след време, а той да ми каже коя дата да сложа и така нататък. Всичко това е само едно предположение, още повече че вие можете да вземете вестниците от онази година и да намерите в тях съобщението за сватбата на нашия приятел, в което пише, че тя ще се състои на тридесети септември. Това ще ви помогне да се досетите, че ергенското му парти трябва да е било на двадесет и осми или там някъде. Това не е фалшификация.

Съдията Кейес се съгласи с възражението на Белк относно последното изречение, което не беше отговор на зададения въпрос, и каза на заседателите да не го вземат под внимание.

Бош знаеше, че на тях не им беше и нужно да го чуват. Всички знаеха, че видеолентата не е фалшива. Знаеше го и той. Чувстваше се лепкав и болен. Нещо не вървеше както трябва, но не знаеше какво. Искаше да стане и да излезе, но знаеше, че ако го направи, то щеше да бъде прието като толкова ярко признание за вина, че чак стените биха се разтърсили като от земетресение.

— Един последен въпрос — каза Чандлър. Лицето ѝ се беше изчервило от задоволство, тъй като приближаваше победата ѝ. — Чували ли сте някога Норман Чърч да е носил перука?

— Никога. Аз го познавах от много години и никога не съм видял или чул подобно нещо.

Съдията Кейес разреши на Белк да разпита свидетеля. Последният тронаво се насочи към катедрата, без да взема жълтия си бележник. Очевидно беше твърде объркан от обрата на нещата и затова даже не се сети да каже своето „само няколко въпроса“. Пристъпи направо към въпросите в опита си да поправи отчасти поне загубите, които им бяха нанесени.

— Вие казахте, че сте прочели книгата по случая на Майстора и след това сте открили, че датата на този филм съвпада с едно от убийствата, така ли е?

— Така е.

— Опитвали ли сте се да намерите алиби за останалите десет убийства.

— Не, не съм.

— Така. Значи, господин Виечорек, вие не можете да предложите нищо в защита на своя дългогодишен приятел срещу останалите обвинения към него на множеството служители от целевия екип?

— Лентата доказва лъжливостта на всичките. Целият екип...

— Вие не отговаряте на въпроса.

— Отговарям. Щом като се покаже неверността на един от случаите, значи и другите не са верни, ако питате мен.

— Ние обаче не ви питаме, господин Виечорек. Сега... хм... вие казахте, че никога не сте виждали Норман Чърч да носи перука. Така ли?

— Така казах. Да.

— Знаехте ли, че той е наемал онзи апартамент под чуждо име?

— Не, не знаех.

— Значи е имало доста неща, които вие не сте знаели за своя приятел, нали?

— Предполагам.

— Можете ли да предположите, че е възможно, така както е наемал онзи апартамент, без вие да знаете, да е носил понякога и перука без ваше знание?

— Предполагам.

— Сега... Ако господин Чърч е бил убиецът, както твърди полицията, и се е дегизирал, както полицията казва, че е правил, нямаше ли...

— Възражение — каза Чандлър.

— ... да се очаква, че това може да е било нещо...

— Възражение!

— ... като перуката, намерена в апартамента?

Съдията Кейес подкрепи възражението на Чандлър към въпроса на Белк, с мотивацията, че отговорът не може да е точен, а само предположение. После разреши на Белк да продължи разпита. Белк обаче само си пое дъх и каза, че няма повече въпроси. Той си седна на мястото. По челото и слепоочията му беше избила пот.

— Можеше и по-добре — прошепна му Бош.

Белк не му обърна внимание. Извади кърпа и избърса лицето си.

След като прие видеолентата за вещественно доказателство, съдията обяви обедна почивка. Когато заседателите напуснаха залата, към Чандлър бързо се запъти цяла група репортери. Когато ги видя, Бош си каза, че това всъщност е показателно за развитието на нещата. Медиите винаги гравитират около победителите. Около предполагаемите и сигурните победители. Винаги е по-лесно да задаваш въпросите си на тях.

— По-добре е да измислиш нещо, Бош — каза Белк. — Тези, изминалите шест месеца, можем да ги загубим като нищо. Начинът, по който се развиват нещата, няма да ни доведе доникъде.

Бош се извърна и го погледна. Бяха застанали пред парапета до масата на защитата.

— Ти го вярваш, а? Вярваш всичко. Че съм го убил и после ние сме поставили там всички доказателства, за да оправдаем убийството, а?

— Няма никакво значение какво мисля аз, Бош.

— Майната ти, Белк.

— Както вече казах, по-добре е да измислиш нещо.

Той промъкна огромното си тяло през вратата и излезе от съдебната зала. Бремер и още един репортер се насочиха към него, но той им махна отрицателно с ръка и се отдалечи. Бош го последва след няколко минути и също отказа коментар. Но Бремер се закачи за него и го придружи по ескалатора.

— Слушай, човече, и на мен ми се е запалил задника. Аз написах книгата за оня и ако той не е истинският, аз трябва да знам.

Бош се спря и Бремер едва не се блъсна в него. Загледа се отблизо в репортера. Беше на около тридесет и пет години, пълен, с кестенява оредяваща коса. Като много други мъже, той се бореше срещу това, като си беше пуснал гъста брада, което го състаряваше. Бош забеляза, че репортерът се беше изпотил и под мишниците му имаше мокри петна по ризата. Но проблемът не беше в мириса на тялото му, а в дъха на пушач, който излизаше от устата му.

— Виж какво, ако мислиш, че това не е убиецът, напиши друга книга и вземи още сто хиляди аванс. Какво те интересува дали е той или не?

— Имам си репутация в този град, Хари.

— Аз също. Какво ще напишеш за утре?

— Трябва да напиша за това, което става тук.

— Ти също ли ще свидетелстваш? Етично ли е това, Бремер?

— Няма да свидетелствам. Вчера тя ме освободи от призовката. Трябва само да подпиша декларация.

— За какво?

— За това, че доколкото аз знам, книгата, която съм написал, съдържа истинска и точна информация. Че източник на тази информация почти изцяло е полицията, както и други официални органи.

— Като си говорим за източници. Кой ти каза за бележката, която спомена във вчерашната си статия?

— Хари, не мога да ти разкрия това. Помисли само колко пъти съм си мълчал, че ти си ме информирал. Знаеш, че аз никога няма да си издам източника.

— Да, знам. Знам също обаче, че някой се опитва да ме натопа. Бош стъпи върху ескалатора и тръгна надолу.

ДЕСЕТ

Офисите на нравствената полиция се намираха на третия етаж на Централното управление в града. Бош стигна дотам за десет минути и намери Рей Мора зад бюрото му с телефонна слушалка, залепена до ухото. Върху плота беше разтворено списание с цветни снимки на двойки, занимаващи се със секс. Момичето от снимките изглеждаше твърде младо. Мора разглеждаше списанието и обръщаше страниците, докато слушаше какво му говорят по телефона. Той кимна на Бош и посочи стола пред бюрото си.

— Добре, това е всичко, което и аз съм проверил — каза Мора по телефона. — Не се опитвам да направя на морето дупка. Ти поразпитай и ми се обади да кажеш какво си разбрал.

После се заслуша отново. Бош се вгледа в него. Той беше горедолу на височина колкото Хари с тъмнобронзов цвят на кожата и кафяви очи. Правата му кестенява коса беше подстригана ниско, а по брадата си нямаше косми. Като повечето ченгета от нравствената, беше облечен обикновено. Сини джинси и черна трикотажна блуза, отворена на врата. Ако можеше да погледне под бюрото, Бош би видял и каубойските обувки. На гърдите му висеше златен медальон с гравирани гълъб, разперил криле — образа на светия дух.

— Мислиш ли, че можеш да ми посочиш мястото на снимките?

Мълчание. Мора приключи със списанието си, написа нещо върху корицата и взе друго, което също започна да разлиства.

Бош забеляза календара на гилдията на артистите в порнофилми, окачен отстрани на етажерката до бюрото. Беше със снимка на една порнозвезда на име Делта Буш, която се беше излегнала гола над датите на седмицата. В последните години тя бе станала много известна, защото в клюкарската хроника бяха писали, че има любовна връзка с един от известните филмови актьори. А върху бюрото под календара имаше статуетка с религиозен мотив, изобразяваща Пражкия младенец.

Той знаеше това, тъй като една от приемните майки му беше подарила подобна статуетка, когато беше хлапе и го изпратиха обратно в Макларън. Не беше момчето, което приемните родители желаеха. Когато му даде статуетката и си взеха довиждане, жената му беше обяснила, че този младенец е наричан още „малкия крал“ и е светец, който се занимава само с изслушването на детските молитви. Бош се чудеше дали Мора знае тази история, или статуята бе поставена на това място заради вица.

— Казвам ти просто да опиташ — продължаваше Мора разговора. — Дай ми мястото на снимките. А после само чакай хонорара си... да, да. После.

Той затвори.

— Как е, Хари?

— Едгар идва ли?

— Отиде си преди малко. Каза ли ти?

— Не.

Мора забеляза, че Бош гледа снимката върху разтворената страница. Бяха две жени, коленичили пред мъж. Той сложи едно жълто листче там и затвори списанието.

— Господи, трябва да прегледам всичкия този боклук. Има сигнал, че издателят използва малолетни за модели. И знаеш ли как проверявам?

Бош поклати глава.

— Не по лицето или по гърдите. По глезените, Хари.

— Глезените ли?

— Аха, глезените. Има нещо в тях. При младите мацки са малко по-тънки. Обикновено мога да кажа дали тя е под или над осемнадесет години, като ѝ видя глезените. После, разбира се, отивам и проверявам акта за раждане, регистрацията и всичко друго. Шантаво е, но върши работа.

— Добре. Какво каза на Едгар?

Телефонът иззвъня. Мора вдигна слушалката, каза името си и слуша известно време.

— Сега не мога да говоря. Трябва да дойда при теб. Какво?

След като си записа нещо, той затвори.

— Извинявай. Дадох на Едгар идентификацията. Маги Кум Лауди. Имах отпечатъци, снимки, всичко. Намерих няколко работни

снимки, ако искаш да ги видиш. — Той бутна стола си назад към етажерката, но Бош му каза, че няма нужда от снимките.

— Няма значение. Все пак Едгар получи всичко. Занесе отпечатъците в моргата май, за да потвърди идентичността. Името на мацето е било Ребека Камински. Беки Камински. Ако беше жива, сега щеше да е на двадесет и три години. Преди да дойде в града на греха за слава и пари, е живяла в Чикаго. Каква загуба, а? Беше чудесно парче, бог да я благослови.

Бош се почувства неудобно пред Мора. Не му се случваше за пръв път. Когато работеха заедно в целевия екип, Хари никога не бе имал чувството, че убийствата означаваха нещо кой знае какво за полиция от нравствената. Не го засягаха много. Мора просто си отработваше времето и помагаше там, където беше необходим. Той бе определено добър в своята област, но като че ли не го интересуваше много дали Майстора е заловен или не.

Мора имаше странен начин на съчетаване на работата с религията. Най-напред Бош беше си помислил, че той разиграва ролята на новопокръстен, която беше доста популярна в управлението преди няколко години, но всъщност не беше сигурен, че е така. Веднъж видя Мора да се кръсти и да си казва тихо молитвата на едно от местопрестъпленията на Майстора. Поради неудобството, което чувстваше след застрелването на Норман Чърч и разформироването на целевия екип, Бош се беше срещал много рядко с Мора. Рей се бе върнал в нравствената, а Бош го изпратиха в Холивуд. Понякога те се виждаха в съда или в „Седмицата“, или в „Червеният вятър“. Но дори и в баровете бяха в различни компании или сядаха отделно, като понякога само си изпращаха по една бира за поздрав.

— Хари, тя определено е била между живите допреди поне две години. Онзи филм, дето ти си го намерил, „Приказки от гробницата“... той е правен преди две години. Значи Чърч явно не я е... Може би го е направил онзи, който е изпратил бележката. Не знам дали това за теб е добра, или лоша новина.

— Аз също не знам.

За убийството на Камински значи Чърч си имаше желязно алиби. Той беше мъртъв. Като се прибавеше това към очевидното алиби, което осигуряваше видеофилмът на Виечорек за единадесетото убийство,

усещането на Бош за параноя се превръщаше в паника. Цели четири години той не се беше съмнявал в онова, което бе извършил.

— Е, всъщност как върви делото? — попита Мора.

— Не питай. Мога ли да ползвам телефона?

Бош набра номера на пейджъра на Едгар и после телефонния номер на Мора. След това затвори и докато чакаше обаждането, не знаеше какво повече да каже.

— Делото си е дело. Ти ще свидетелстваш ли?

— Предполагам. Повикали са ме за утре. Не знам какво иска тя от мен. Аз даже не бях на смяна онази нощ, когато ти хвана копелето.

— Е, нали си бил в целевия екип с мен. Това е достатъчно основание да те забъркат.

— Да, да...

Телефонът звънна и Мора вдигна слушалката. После я подаде на Бош.

— Как е, Хари?

— Тук съм с Мора. Той ме информира. Нещо с отпечатъците?

— Още не. Изпуснах човека. Трябва да е отишъл на обяд. Оставих ги там. Сигурно днес по-късно ще получи потвърждение. Но няма да чакам там.

— Къде си сега?

— В отдела за изчезналите. Опитвам се да видя дали някога е имало съобщение за изчезване на това момиче. Нали сега знаем името.

— Ще се бавиш ли там?

— Тъкмо съм започнал. Търсим отзад напред. Започнали сме от осемнадесет месеца назад от днес.

— Ще дойда.

— Имаш си дело, човече.

— Имам малко време сега.

Бош чувстваше, че трябва да продължи да се движи, да продължава да мисли. Това беше единственият начин да не позволява на ума си да се поддаде на ужаса от мисълта, че е твърде вероятно наистина да е застрелял не този, когото трябва. Върна се в „Паркър сентър“ и слезе по стълбите до първия подземен етаж. Отделът за изчезнали беше малък офис в управлението за бежанци. Едгар седеше върху бюрото и преглеждаше купчина бели формуляри. По цвета Бош позна, че това са случаи, които дори още не са разследвани след

съобщението. Ако бе имало някакво развитие по тях, щяха да са вече картотекирани.

— Засега нищо, Хари — каза Едгар. После представи Бош на детектив Морган Рандолф, който седеше на близкото бюро. Рандолф подаде на Бош пачка формуляри и през следващите петнадесет минути той ги преглеждаше. Всеки един разказваше за личната мъка на някого, надяващ се да получи отговор от глухото към скръбта му управление.

— Хари, в описанията търси и татуировка върху задника.

— Откъде знаеш?

— Мора имаше няколко снимки на Магна Кум Лауди. Работни, както ги нарича той. Там видях татуировката. Герой от рисуваните филми е — Сам, нали го знаеш? Отляво на цепката, върху задника.

— Добре де, а намерихте ли я върху трупа?

— Не съм го забелязал, защото кожата е силно обезцветена. Но всъщност не съм я гледал отзад.

— А какво става там? Нали каза, че ще правят аутопсия още вчера.

— Да, така казаха, но им се обадох и те са още в почивка. Даже не са започнали. Преди малко звъннах на Сакай. Той ще надникне следобед във фризера, за да потърси татуировката.

Бош се зачете отново във формулярите. Правеше впечатление младостта на повечето изчезнали. Лос Анджелис привличаше бегълци отвсякъде. Но тук също така и много изчезваха.

Бош свърши своята купчинка формуляри, без да попадне на името Ребека Камински, нейния псевдоним, или някой, който да съответства на описанието ѝ. Погледна часовника си и разбра, че трябва да се връща в съда. Все пак взе още една пачка от бюрото на Рандолф и започна да я преглежда. Докато прелистваше, се заслуша в разговора на Едгар и Рандолф. Ясно беше, че те се познават отпреди. Едгар го наричаше Морг. Бош си помисли, че може би се познават от асоциацията на чернокожите пазители на реда.

Не намери нищо и във втората пачка.

— Трябва да тръгвам. Ще закъснея.

— Добре, човече. Ще те държа в течение, ако намерим нещо.

— И за отпечатъците също, нали?

— Става.

Когато стигна до зала номер четири, съдът вече заседаваше. Той отвори тихичко вратата, мина по пътеката и зае мястото си до Белк. Съдията го погледна осъдително, но не каза нищо. Бош се огледа и видя, че на свидетелското място е седнал помощник-началникът Ървин Ървинг. Мани Чандлър беше зад катедрата.

— Хубава работа — прошепна му Белк. — Закъсняваш за собственото си дело.

Бош не му обърна внимание. Гледаше Чандлър, която беше започнала да задава на Ървинг встъпителните въпроси за образованието му и трудовия стаж в силите на реда. Разбра, че не е пропуснал много.

— Слушай — зашепна отново Белк. — Дори и да не те интересува кой знае колко това дело, поне заради заседателите се преструвай на заинтересован. И аз знам, че тук става дума главно за парите на данъкоплатците, но трябва да се преструваме, че се отнася за собствени средства, с които ще трябва да платим.

— Задържах се. Няма да се случва повече. Нали знаеш, че се опитвам да спечеля това дело. Може би за теб няма значение, ако вече си взел решение... — Той се облегна и се отдалечи от Белк. Острото свиване на стомаха му напомни, че не е обядвал. Опита да се съсредоточи върху свидетелските показания.

— За какво отговаряте като помощник-началник? — питаше Чандлър.

— В момента ръководя всички служби по разследването.

— По време на случая с Майстора сте били на едно стъпало по-ниско. Заместник, така ли?

— Да.

— Като такъв сте отговаряли за отдел „Вътрешно разследване“, така ли?

— Да. ОВР и оперативното бюро, което означава, че отговарях за ръководството и разпределението на персонала на управлението.

— Каква е основната дейност на ОВР?

— Контрол на полицията. Ние разследваме всички оплаквания на гражданите и всички вътрешни оплаквания за нередности.

— Разследвате ли стрелбата на полицаи?

— Не по същество. Има екип по този тип дейност, който извършва първоначалното разследване. След това, ако има съмнения за нередност или изобщо нещо неясно, то се поема от ОВР за доразследване.

— Да. И какво си спомняте за разследването на ОВР по повод убийството на Норман Чърч от детектив Хари Бош?

— Всичко.

— Защо беше отнесено до ОВР?

— Екипът установи, че детектив Бош не е изпълнил процедурата. Самата стрелба беше от компетенцията на екипа, но някои от предварителните му действия, не.

— Можете ли да бъдете по-обстоен?

— Да. Най-напред той е отишъл там сам. Влязъл е в апартамента на този човек без осигуряващ екип, като по този начин се е изложил на опасност. Всичко това е приключило със стрелбата.

— Нарича се лов, нали?

— Чувал съм тази дума. Аз не я използвам.

— Но е подходяща, нали?

— Не бих могъл да зная.

— Не бихте могли да знаете. Ако днес господин Чърч беше жив, вие щяхте ли да знаете дали детектив Бош не е създавал тази ситуация, като се е правил на лов...

— Възраждам! — извика Белк.

Но преди да успее да отиде до катедрата, за да се аргументира, съдията Кейес подкрепи възражението му и каза на Чандлър да избягва въпроси, базиращи се на предположения.

— Да, ваша светлост — каза тя любезно. — Господин Ървинг, това, което вие установихте в основни линии, е, че детектив Бош е извършил редица действия, които са довели до убийството на невъоръжен човек, права ли съм?

— Не, не сте. Разследването не откри показания или доказателства за умишлено създаване на ситуация от страна на детектив Бош. Било е моментен импулс. Той е проверявал следа. След огледа е трябвало да извика подкрепление. Но той не го е направил. Влязъл е. Представил се е, а господин Чърч е направил заплашително движение. Това е. То не значи, че резултатът щеше да бъде различен, ако е имало подкрепление. Искам да кажа, че човек, който не се

подчини на заповедта на полицай, държащ пистолет в ръка, би сторил същото дори и ако полицаите са двама.

Чандлър успя да убеди съда последното изречение да не се вписва в протокола.

— За да достигнат до извода, че детектив Бош не е създал съзнателно ситуацията, вашите следователи разгледаха ли случая от всички страни.

— Разбира се.

— Беше ли разследван детектив Бош?

— Задължително. Той бе разпитан задълбочено за предприетите от него действия.

— А за мотивите му?

— Мотивите ли?

— Знаете ли вие или някой от вашите следователи, че майката на детектив Бош е била удушена в Холивуд преди около тридесет години от убиец, който така и никога не е бил арестуван? Или факта, че преди това тя самата е била арестувана множество пъти за скитничество?

Бош усети как кожата му пламва, като че ли към лицето му са насочени прожектори и всеки в залата е вперил поглед в него. Сигурен беше, че го наблюдават. Но той гледаше само в Ървинг, който пък беше вперил поглед напред с побледняло лице и пламнали страни. Когато Ървинг не отговори, Чандлър го подкани.

— Знаехте ли, началник? Това трябва да е споменато в личния картон на детектив Бош. Когато е кандидатствал за полицията, той е трябвало да каже дали някога е бил жертва на престъпление. Той е написал, че е загубил майка си.

Най-накрая Ървинг проговори:

— Не, аз не знаех.

— Вярвам, че „скитничество“ е било евфемизъм за проституция през петдесетте години, когато в Лос Анджелис са се стремели да прикрият проблемите на престъпността, като например широко разпространената проституция по булевард „Холивуд“. Така ли е?

— Не си спомням.

Чандлър поиска разрешение да се приближи до свидетеля и подаде на Ървинг тънка пачка листове. Тя го остави да ги прегледа около минута. Докато четеше, той смръщи вежди и Бош не можеше да

види очите му. Но мускулите на челюстите му се движеха непрекъснато.

— Какво е това, началник Ървинг? — попита Чандлър.

— Ние го наричаме рапорт за заповор над задължителното разследване за убийство. Датата е трети ноември, 1962 година.

— Какво означава задължително разследване?

— Всеки неразкрит случай се преразглежда веднъж годишно. Това наричаме задължително разследване. Прави се, докато не се убедим, че разкриването на дадено престъпление е безнадеждно.

— Какво е името на жертвата и обстоятелствата около смъртта ѝ?

— Марджъри Филип Лоу. Тя е била изнасилена и удушена на тридесет и първи октомври 1961 година. Тялото ѝ е намерено в алеята зад булевард „Холивуд“ между „Виста“ и „Гауър“.

— Какво е заключението на следователя, началник Ървинг?

— Пише, че в момента, което е една година след престъплението, няма работна версия или прогноза за успешно приключване на случая, което го прави безнадежден.

— Благодаря. Още нещо. На корицата на делото споменава ли се за кръвен роднина?

— Да, като такъв се споменава Йеронимус Бош и в скоби Хари. Отбелязано е също „син“.

Чандлър се зачете в жълтия си бележник, за да остави на заседателите време да смелят получената информация. Беше толкова тихо, че Бош чуваше как писалката на Чандлър се плъзга по листа, докато пише.

— Така — каза тя. — Началник Ървинг, ако знаете за майката на Бош, това щеше ли да ви накара да се задълбочите повече в разследването на стрелбата?

След дълго мълчание, той проговори:

— Не мога да кажа.

— Той е застрелял човек, в когото са се съмнявали, че върши точно онова, което се е случило с неговата майка. А случаят с майката не е бил разкрит. Твърдите ли, че това не би повлияло на вашето разследване?

— Аз, даа... В момента не знам.

На Бош му се искаше да захлупи лице върху масата. Беше забелязал, че дори и Белк престана да си води бележки и само

наблюдаваше размяната на реплики между Ървинг и Чандлър. Бош опита да се отърси от яростта, която чувстваше, и да мисли за това как Чандлър е получила информацията. Разбра, че сигурно тя е намерила файла в компютъра на полицията, когато се е готвила за делото. Но детайлите за престъплението и професията на майка му не бяха там. По-вероятно е тя да е получила рапорта за заповест над задължителното разследване от архива на базата на петицията за свобода на информацията.

Осъзна, че е пропуснал няколко въпроса към Ървинг. Започна отново да гледа и слуша внимателно. Искаше му се да има адвокат като Мани Чандлър.

— Началник, вие или някой от ОВР отидохте ли на местопрестъплението?

— Не.

— Значи вашата информация идва от членовете на екипа, които пък на свой ред са я получили от този, който е стрелял, тоест детектив Бош. Така ли е?

— Всъщност да.

— Вие лично не сте се запознали на място с веществените доказателства: перуката под възглавницата, гримовете под мивката в банята, така ли?

— Така е. Аз не съм бил там.

— Вярвате ли, че всичко онова е било там така, както аз току-що казах?

— Да.

— Защо?

— Защото беше вписано в докладите. Доклади от няколко различни служители.

— Но всички се позоваваха на информацията на детектив Бош, така ли?

— До известна степен. Имаше следователи, които прегледаха местопрестъплението. Бош не им е казвал какво да пишат.

— Преди, както казахте, да прегледат мястото, колко време е бил Бош там сам?

— Не знам.

— Тази част от информацията съдържа ли се в някой от рапортите, за които вие знаете?

— Не съм сигурен.

— Не е ли вярно, началник, че вие сте искали да уволните Бош и да изпратите случая му в адвокатската колегия, за да бъде повдигнато обвинение в криминално престъпление срещу него?

— Не, това не е вярно. Адвокатската колегия го разгледа. Така е по правилник. Те също се произнесоха, че действията му са били в рамките на приетото.

„Добре, една точка за мен“ — помисли Бош. Това беше първата ѝ грешка, която забеляза в разпита на Ървинг.

— Какво се случи с жената, която насочи Бош по тази следа? Тя се казваше Маккуин. Мисля, че беше проститутка.

— Тя умря година по-късно. От хепатит.

— Когато е починала, тя беше ли включена в разследването на детектив Бош и стрелбата?

— Доколкото зная, не. А аз бях ръководител на ОВР по онова време.

— А двамата детективи от ОВР, мисля, че се казваха Люис и Кларк, които разследваха стрелбата. Какво стана с тях. Продължиха ли разследването на Бош, след като е било потвърдено официално, че стрелбата му е била в рамките на приетото?

Ървинг не отговори веднага. Вероятно преценяваше дали тя не го подвежда отново.

— Ако са провеждали такова разследване, то е било без мое знание и одобрение.

— Къде са сега тези детективи?

— Те също са починали. И двамата бяха убити по време на изпълнение на служебния си дълг преди две години.

— Като ръководител на ОВР вие нямате ли практиката да възбуждате допълнителни разследвания на служители, които сте предлагали за уволнение? Не беше ли детектив Бош един от тези служители?

— Отговорът и на двата въпроса е не. Безусловно не.

— Й какво се случи на детектив Бош в резултат на нарушаването на процедурата по време на убийството на невъоръжения Норман Чърч?

— Той бе отстранен от длъжност за известно време и преместен в друг участък на полицейското управление. В Холивуд.

— На английски език това означава, че е бил отстранен за един месец и преместен от елитния отдел по убийствата в Холивудското управление на полицията, така ли?

— Можете да го кажете и по този начин.

Чандлър обърна страницата на бележника си.

— Началник, ако в банята нямаше гримове и веществени доказателства, че Норман Чърч е нещо различно от един самотен мъж, завел проститутка в апартамента си, щеше ли Хари Бош да бъде още на служба? Нямаше ли да бъде съден за убийството на този човек?

— Не съм сигурен, че съм разбрал въпроса ви.

— Питам ви, господине, дали така наречените веществени доказателства, които се твърди, че са намерени в апартамента и свързващи господин Чърч с убийството, не са спасили всъщност детектив Бош. Дали те са спасили не само службата, а и него самия от криминално преследване?

Белк се изправи и възрази, а после се насочи към катедрата.

— Тя отново го кара да прави предположения, ваша светлост. Той не може да каже какво би се случило при обстоятелства, които не съществуват.

Съдията Кейес скръсти ръце и се облегна замислен на стола си. После рязко се наведе към микрофона си.

— Госпожица Чандлър се опитва да разбере дали веществените доказателства в апартамента не са били подставени. Не мога да кажа дали го прави съзнателно или не, но след като това е цел на нейното обвинение, аз мисля, че на този въпрос може да се отговори. Ще разреша отговор.

След като помисли малко, Ървинг каза:

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не знам какво би могло да се случи.

ЕДИНАДЕСЕТ

Бош успя да изпуши две цигари през десетминутната почивка след края на свидетелския разпит на Ървинг. В опита си да възстанови разрушения дом с чук, но без пирони, Белк беше задал само няколко въпроса. Вредите бяха вече нанесени.

Чандлър беше успяла да използва този ден, за да посади умело семената на съмнението по отношение както на Чърч, така и на Бош. Алибито за единадесетото убийство бе разтвърдило вратата към възможността Чърч да е невинен. А сега пък тя бе изтъкнала и мотива за действията на Бош: отмъщение за убийство, извършено преди повече от тридесет години. В края на делото тези семена щяха да дадат своите плодове.

Той се замисли върху онова, което Чандлър бе казала за майка му. Можеше ли тя да е права? Бош никога не беше се замислял съзнателно по този въпрос. Всъщност тя беше винаги в него — идеята за отмъщение. Проблясваше в някой далечен ъгъл на съзнанието заедно със спомена за майка му. Но той никога не бе я изваждал на бял свят, за да я обмисли. Защо беше отишъл там сам в онази нощ? Защо не беше повикал някого — Мора или който и да било от следователите, — преди да влезе?

Бош винаги бе твърдял и пред себе си, и пред другите, че причината се крие в това, че се е съмнявал в разказа на проститутката. Но сега знаеше, че всъщност вече се съмнява в собствения си разказ.

Бош се бе замислил толкова дълбоко, че докато огънчето на запалката ѝ не привлече погледа му, не беше забелязал Чандлър да излиза през вратата. Той се обърна и се вгледа в нея.

— Няма да стоя дълго — каза тя. — Само половин цигара.

— Не ме засяга. — Той почти беше изпушил втората си цигара. — Кой е следващият?

— Локи.

Психологът на Калифорнийския университет. Бош кимна. Той веднага прецени, че този разпит ще бъде едно прекъсване в нейния

стил на показване последователно „добър човек — лош човек“ пред съда. Освен ако тя не беше сложила Локи в редицата на „добрите“.

— Е, добре се справяш — каза Бош. — Но предполагам, че не е нужно точно аз да ти го казвам.

— Така е.

— Може дори да спечелиш. И вероятно ще спечелиш делото, но се лъжеш по отношение на мен.

— Така ли?... И откъде би могъл да знаеш?

— Знам. Да, знам.

— Трябва да тръгвам. — Тя загаси цигарата си. Беше изпушила по-малко от половината. Щеше да бъде награда за Томи Фарауей.

Доктор Джон Локи беше със сива брада, плешив и с очила. Трябваше му само лулата, за да бъде пълна картината, изобразяваща университетски професор и изследовател на сексуалното поведение. Той свидетелства, че е направил експертиза и предоставил на целевия екип психологически портрет на Майстора, след като прочел за убийствата във вестниците. Помогнал и на психиатъра на лосанджелиската полиция да попълни първите описания за заподозрения.

— Разкажете на съда за вашата експертиза — каза Чандлър.

— Е, добре. Аз съм директор на лабораторията за психохормонални изследвания на Калифорнийския университет. Също така съм основател на тази лаборатория. Провел съм широкомащабни изследвания върху сексуалните взаимоотношения, парафилията и психосексуалната динамика.

— Какво е парафилия, докторе? Моля ви, говорете на език, който ние всички да разберем.

— Добре. С прости думи, парафилията е това, което ние обикновено наричаме помежду си сексуални перверзни. Тоест това е държание, отнасящо се до секса, което обществото обикновено счита за неприемливо.

— Като например да удушиш сексуалния си партньор ли?

— Да, това е един от видовете.

В залата се понесе тих шепот и Локи се усмихна. Бош помисли, че той изглежда доста уверен, седнал на свидетелското място.

— Писали ли сте научни трудове или книги върху проблемите, които току-що споменахте?

— Да. Публикувал съм многобройни статии по тези въпроси. Написал съм и седем книги по различни проблеми: сексуалното развитие на децата, предпубертетна парафилия, изследвания върху садомазохизма, с всичко свързано с тях — порнография, проституция. Последната ми книга е по въпроса за развитието на склонността към убийства в детска възраст.

— Значи сте били запознат със случая.

— Само като научен работник.

Локи отново се усмихна и Бош забеляза как у заседателите се появи топъл интерес към него. Всичките дванадесет чифта очи бяха вперени в доктора.

— Как се казваше последната ви книга? Тази за убийците.

— „Черни сърца: пречупване на еротичния шаблон на убиеца“.

Чандлър се консултира за момент с бележника си.

— Какво разбирате под „еротичен шаблон“?

— Ами, госпожице Чандлър, ако ми разрешите едно малко отклонение, бих могъл да ви дам известна представа за това.

Тя кимна.

— По принцип има две основни линии или две учения, когато става дума за изследването на сексуалната парафилия. Аз съм това, което се нарича психоаналитик, а психоаналитиците считат, че основите на парафилията се пораждат от враждебни действия или отношения още в детството. С други думи, сексуалните перверзни, всъщност дори и нормалният сексуален интерес, се формират в ранно детство, а се проявяват като такива у възрастния индивид.

От друга страна, психиатрите приемат парафилията като допълнително придобита и възпитана черта от характера. Например перверзни, извършвани в дома на детето, могат да предизвикат подобно държание у него, когато порасне. Поради липсата на подходяща дума двете учения не са наречени по различен начин. Специалистите не са склонни да признаят, че всъщност тези две учения са доста близки на практика. — Той кимна и преплете пръсти. Изглежда, бе забравил за какво всъщност го бяха запитали.

— Щяхте да ни кажете за еротичните шаблони — припомни му Чандлър.

— О, да. Извинете. Загубих мисълта. Хм. Еротичен шаблон е израз, който аз употребявам, за да дам определение на цялата гама от сексуални желания, които една личност иска да получи. Вижте, всеки един човек си има мнение за пълнотата на сексуалното изживяване. Това може да включва идеалните физически атрибути на любовника, мястото, типа на сексуалния акт, мириса, вкуса, допира, музиката, каквото и да било друго. Всичко, всички допълнения, които довеждат до пълно постигане на еротичната представа. Един водещ авторитет от университета „Джон Хопкинс“ нарича това „любовна карта“. То е нещо като пътепоказател към финалната сцена.

— Добре. Във вашата книга се разглежда поведението на сексуалните убийци.

— Да. С пет примера, всички признати за убийци на база сексуална мотивация или действия. Аз се постарях да очертая сексуалния шаблон на всеки един от хората, да го пречупя и да намеря следите му обратно в детството. Тези хора имаха повреден шаблон, ако може така да се каже. Аз исках да разбера къде във времето е възникнала повредата.

— Как намерихте хората, които сте използвали като примери?

Белк стана, направи възражение и отиде до катедрата.

— Ваша светлост, макар че всичко казано е много интересно, не считам, че то има отношение към това дело. Аз приемам, че доктор Локи е специалист в тази област. Но не мисля, че трябва да изучаваме историята на пет други убийци. Ние сме тук на дело по повод на убиец, който дори не е споменат в книгата на доктор Локи. Аз съм запознат с тази книга. В нея не е написано нищо за Норман Чърч.

— Госпожице Чандлър? — каза съдията Кейес.

— Ваша светлост, господин Белк е прав по отношение на книгата. В нея са описани садистични сексуални убийци. Норман Чърч не е включен. Но значението ѝ за това дело ще се изясни от следващата ми група въпроси. Аз мисля, че господин Белк разбира това и затова възразява.

— Добре. Господин Белк, мисля, че моментът за възражението ви мина преди около десет минути. Вече сме навлезли в тази посока на задаваните въпроси и считам, че трябва да стигнем до края. Освен това вие сте прав, че е особено интересно. Продължете, госпожице Чандлър. Възражението се отхвърля.

Белк се тръшна на стола си и зашепна към Бош:

— Тя ще го омотае сега — каза го достатъчно високо, че да го чуе Чандлър, но не и съдията. Дори и да беше чула обаче, тя с нищо не го показва.

— Благодаря, ваша светлост — отговори тя. — Доктор Локи, господин Белк и аз бяхме точни, като казахме, че Норман Чърч не е бил обект на вашето изследване, нали?

— Да, правилно.

— Кога беше публикувана книгата?

— Едва миналата година.

— Това прави три години след приключване на случая на Майстора.

— Да.

— Е, след като сте участвали в целевия екип за залавянето на Майстора и очевидно добре сте познавали престъпленията му, защо не сте включили Норман Чърч в изследването си? Изборът му явно би бил подходящ.

— Така изглежда, но всъщност не е вярно. Първо, Норман Чърч беше мъртъв. Аз исках живи хора, които да ми сътрудничат. Естествено осъдени и в затвора. Трябваша ми хора, които да мога да разпитам.

— Но от петте случая, които сте описали, само четири души бяха живи. Защо тогава сте включили Алан Карпс, който е бил екзекутиран в Чикаго преди дори да сте започнали книгата си? Защо не Норман Чърч?

— Защото, госпожице Чандлър, Карпс беше прекарал голяма част от съзнателния си живот по затворите. Имаше многобройни записки за неговото държание и психиатрични изследвания. За Чърч нямаше нищо. Преди той никога не е имал неприятности. Той беше аномален случай.

Чандлър погледна към жълтия си бележник и прелисти страницата, като остави последните думи на свидетеля да увиснат в съдебната зала като цигарен дим. Беше спечелила точка.

— Но вие поне предварително сте събирали сведения за Чърч, нали?

Локи се поколеба, преди да отговори.

— Да, но твърде ограничени. Всъщност се свързах със семейството му и попитах съпругата дали би пожелала да разговаря с мен. Тя отказа. И понеже човекът вече беше мъртъв и нямаше данни за него, освен детайлите по убийствата, с които бях добре запознат, аз не продължих повече. Заех се с Карпс в Тексас.

Бош видя как Чандлър задраска няколко въпроса в бележника си, а после прелисти страницата, за да се насочи към друга серия въпроси. Предположи, че тя сега ще смени темата.

— Когато работехте с целевия екип, вие направихте психологически портрет на убиеца, така ли е? — каза тя.

— Да — отговори бавно Локи. Той се понаместил в стола си и се поизправи, усетил насоката на въпросите.

— На какво бе базиран той?

— На анализа на сцените на престъпленията и методът на убийствата, пречупени през малкото данни, които имахме за този разум, отклоняващ се от нормите. Опрях се на познатите атрибути, които мислех, че са част от характеристиката на заподозрения. Не съм измислял новости.

Никой в съдебната зала не се засмя. Бош се огледа и видя, че местата за публика са изпълнени. „Сигурно това е най-доброто представление в тази сграда — помисли той. — А може би и в целия град.“

— Не постигнахте кой знае какъв успех, нали? Искам да кажа, че не сте постигнали успех, ако се приеме, че Норман Чърч е бил Майстора.

— Да, не постигнах успех. Но това се случва. Има доста много предположения. Но това не доказва толкова моята грешка, колкото факта, че познаваме твърде малко човешката личност. Поведението на този човек не би оставило сериозна следа в съзнанието на някого до нощта, когато е бил застрелян, ако естествено не броим жените, които е убил.

— Казвате го, като че ли приемате за даденост, че Норман Чърч е бил убиецът. Твърдите ли го като истина, базирана на безспорни факти?

— Добре. Знам, че е истина, защото така ми казаха от полицията.

— Ако се върнете назад във времето, докторе, ако започнете с онова, което знаете сега за Норман Чърч и оставите настрана това,

което са ви казали в полицията за евентуалните веществени доказателства, бихте ли повярвали изобщо, че той е бил способен на онова, в което е обвинен?

Белк беше готов да стане и възрази, но Бош го хвана здраво за ръката и го накара да остане на мястото си. Белк го погледна ядосано, но Локи вече отговаряше.

— Аз не бих могъл да определя дали той е под или извън подозрение. Ние поначало не знаем особено много неща за човешкия разум. Това, което аз знам обаче, е, че всеки е способен на всичко. И аз бих могъл да бъда сексуален убиец. Дори и вие, госпожице Чандлър. Ние всички си имаме своя еротичен шаблон и за повечето от нас той е напълно нормален. За някого той би могъл да бъде малко необикновен, но все пак поносим. За други, екстремални случаи, които установяват, че могат да постигнат удовлетворение и еротична наслада само ако причиняват болка или дори убиват партньорите си, той е скрит дълбоко.

Чандлър гледаше в бележника си и пишеше нещо, когато той замълча. След като не му зададе веднага друг въпрос, той продължи да говори:

— За съжаление „черните сърца“ не се носят на ревера. Онези, които могат да ги видят, обикновено не доживяват, за да го кажат.

— Благодаря ви, докторе — каза Чандлър. — Нямам повече въпроси.

Белк се впусна в разпита без предисловия. Широкото му, червендалесто лице бе придобило израз на концентрираност, какъвто не бе имало досега.

— Докторе, тези хора с така наречената парафилия... как изглеждат?

— Като всеки друг. Няма нищо, което да ги отличава.

— Да. А те винаги ли си търсят плячка? Нали разбирате. Те винаги ли търсят начин да удовлетворят фантазиите си, да ги приложат?

— Всъщност не. Изследванията показват, че тези хора явно познават особености си вкус и се стремят да го направляват и потискат. Онези, които са достатъчно смели, често успяват да преодолеят проблемите си, което често води до съвсем нормален начин на живот с помощта на химическа и психологическа терапия. Онези, които не са

такива, периодично са подложени на импулсивно желание да действат и когато го последват, това може да доведе до престъпление...

Психосексуалните серийни убийства често показват шаблон в повторемостта на действията си, така че когато полицията го проследи, почти винаги може да предвиди в рамките на няколко дни кога те ще се проявят. Защото натрупването на стрес от импулса за действие винаги следва определен шаблон. Често се наблюдават намаляващи се интервали — желанието за действие се появява все по-често.

Белк се беше облегнал с цялата си тежест върху катедрата.

— Ясно. Но между тези интервали, когато е спокоен, този човек води ли иначе нормален начин на живот или например все следи някого, или се лигави. Изобщо какво прави?

— Не, нищо подобно. Или поне не, докато интервалите не се сгъстят дотолкова, че всъщност да бъдат непрекъснати. Едва тогава може да се появи някой, който непрекъснато търси плячка, както казахте. Но между интервалите животът е нормален. Ненормалният сексуален акт, като изнасилване, удушаване или нещо друго осигурява на субекта спомени, възможност да възстановява мислено ситуацията, което стимулира възбудата му по време на мастурбация или нормален сексуален акт.

— Искате да кажете, че той ще си припомня убийството, за да получи сексуална възбуда и да осъществи нормално сношение с жена си например?

Чандлър възрази и Белк перифразира въпроса си, за да не се счита, че е подсказал отговора на Локи.

— Да, той си припомня насилствения акт, за да може да изпълни един социално приемлив такъв.

— Значи в подобен случай една съпруга например може дори и да не подозира за действителните желания на мъжа си, така ли е?

— Точно така. Това се случва често.

— И такава личност може да работи и да има приятели, без да излага на показ тази страна от живота си, така ли?

— Напълно вярно. В историята на сексуалните садисти и убийци има много доказателства за това. Тед Бънди е водил двойствен живот, който е напълно документиран. Ранди Крафт, убиец на дузина автостопаджийки тук, в Южна Калифорния... Мога да назова много,

много други. Виждате ли, те затова успяват да убият много жертви, преди да бъдат заловени, и то само поради допуснатата малка грешка.

— Като тази на Норман Чърч?

— Да.

— Както свидетелствахте преди малко, вие не сте успели да намерите или съберете достатъчно информация за Норман Чърч, за детството и характера му, за да го включите в своята книга. Това разколебава ли вашата увереност, че той е бил убиецът, както го твърди полицията?

— Ни най-малко. Както казах, този вид желания лесно могат да бъдат прикрити с нормален начин на живот. Тези хора знаят, че имат желания, които не са приемливи за обществото. И повярвайте, те много се стараят да ги прикрият. Господин Чърч не е единственият субект, който аз съм избрал за книгата си, а после съм се отказал, поради липса на ценна информация. Аз извърших предварителни проучвания на поне още трима серийни убийци, които бяха или мъртви, или не желяеха да сътрудничат. И се отказах от тях поради липса на информация.

— Преди малко споменахте, че основите на тези проблеми са заложиени в детството. Как?

— Аз бих казал „биха могли да бъдат“ заложиени в детството. Това е трудна материя и все още нищо не е доказано. И се връщам към вашия въпрос. Ако имах окончателен отговор за него, аз не бих имал работа. Но онова, което психоаналитиците като мен мислят, е, че парафилията може да се базира на емоционална или физическа травма, или и на двете. Тя всъщност е синтез на тези последните, вероятно подпомогнат от някои биологически определености или социални дадености. Трудно е да се посочи, но ние считаме, че това се случва в много ранен етап на живота, обикновено между пет и осемгодишна възраст. Един от „героите“ в моята книга е бил изнасилен от свой чичо на тригодишна възраст. Моята теза, или теория, или както щете го наречете, е, че именно тази травма го е довела до съда, преди да е станал убиец или хомосексуалист. В повечето от убийствата той е кастрирал жертвите си.

Съдебната зала бе така стихнала по време на свидетелстването на Локи, че Бош чу лекия шум от отварянето на една от задните врати. Той се обърна и видя Джери Едгар да сядна на задния ред. Едгар кимна

на Хари, който погледна към часовника. Беше четири и петнадесет минути. След четвърт час заседанието щеше да приключи. Бош помисли, че Едгар минава оттук след аутопсията.

— Може ли друга детска травма да бъде основната причина за криминалните действия на индивида впоследствие? С други думи, да бъде така травмираща като изнасилването?

— Не е задължително. Те могат да бъдат предизвикани от доста по-традиционни чувства на детето. Например горещото желание да се представи добре в очите на родителите си, съчетано с редица други чувства. Трудно е да се дискутира това в един хипотетичен контекст, тъй като човешката сексуалност има твърде много и разнообразни измерения.

Белк продължи с още няколко общи въпроса по отношение на изследванията на Локи и приключи. Чандлър зададе също още няколко въпроса, но Бош вече не внимаваше. Той знаеше, че ако няма нещо важно, Едгар не би дошъл до съдебната зала. На два пъти погледна към часовника на стената и към своя също. Най-после, когато Белк каза, че няма повече въпроси, съдията Кейес обяви край на заседанието.

Бош гледаше как Локи слиза от мястото на свидетеля и се насочва към изхода. Последваха го двама репортери. След това съдебните заседатели и съдиите се изправиха и напуснаха залата.

Белк се обърна към Бош:

— Бъди готов за утре. Предполагам, че е твой ред да застанеш под прожекторите.

— Какво си докопал, Джери? — попита Бош, щом се намериха с Едгар в коридора, водещ към ескалаторите.

— Колата ти в „Паркър сентър“ ли е?

— Да.

— И аз съм там. Да вървим нататък.

Качиха се на ескалатора, но не си говореха, тъй като беше пълно със зрители от съдебната зала. Навън на тротоара, когато останаха сами, Едгар извади от джоба на сакото си сгънат бял формуляр и го подаде на Бош.

— Е, добре. Имаме пълно потвърждение. Отпечатъците от пръсти на Ребека Камински, които Мора ми даде, съвпаднаха с онези, които направихме от ръката на бетонената блондинка. Освен това

идвам направо от аутопсията и татуировката беше открита. Точно там, на задника. Същата картинка.

Бош разгъна формуляра. Беше фотокопие на стандартно съобщение за изчезнал човек.

— Това е копие от съобщението за Ребека Камински, позната също като Магна Кум Лауди. Изчезнала е преди двадесет и два месеца и три дни.

Бош четеше съобщението.

— Не предизвиква никакви съмнения у мен — каза той.

— Аха, няма съмнение. Тя е била. Аутопсията също потвърждава, че причина за смъртта е удушаване. Възелът е стяган отдясно. Прилича на левак.

Изминаха петдесетина метра, без да говорят. Бош беше изненадан, че е толкова топло в това време на деня. Накрая Едгар се обади:

— И така, всичко е потвърдено. Може и да прилича на една от куклите на Чърч, но няма начин той да го е направил, освен ако не е възкръснал... Проверих и в книжарницата на гара Юнион. Книгата на Бремер „Майстора на кукли“, в която са описани всички детайли, от които един „папагал“ би имал нужда, е била публикувана седемнадесет месеца след като ти хвана Чърч. Беки Камински е изчезнала около четири месеца след излизането на книгата. Значи нашият убиец е могъл да си купи книгата, да изучи всичко и да направи дословно убийство така, че то да изглежда като извършено от Майстора.

Едгар погледна към него и се усмихна.

— Ти си чист, Хари.

Бош кимна, но не се усмихна. Едгар не знаеше за видеозаписа.

Те продължиха по „Темпъл“ към улица „Лос Анджелис“. Бош не забелязваше хората около себе си, скитниците, които разклащаха канчетата си по ъглите. Щеше да пресече „Лос Анджелис“ на червено, ако Едгар не го беше хванал за лакътя. Докато чакаха да светне зелено за пешеходци, той отново прегледа съобщението. Беше съвсем сухо. Ребека Камински просто излязла „на среща“ и не се върнала. Щяла да се срещне с мъж, чието име не каза, в хотел „Хаят“ на булевард „Сънсет“. Толкова. Нямахше продължение, нито допълнителна информация. Съобщението бе направено от мъж, на име Том Чероне, който бе записан като съквартирант на Камински във филмовото

градче. Светна зелено, те пресякоха улицата и завиха надясно към „Паркър сентър“.

— Ще говориш ли с този Чероне? Съквартирантът — попита той Едгар.

— Не знам. Може и да отида. Повече ме интересува ти какво мислиш по този въпрос, Хари. Накъде да се насочим отгук нататък. Книгата на Бремер е проклет бестселър. Всеки, който я е чел, може да бъде заподозрян.

Бош не каза нищо, докато не стигнаха до паркинга и не се спряха пред входа, преди да се разделят. Погледна съобщението в ръката си и после към Едгар.

— Мога ли да задържа това? Може би ще потърся тоя човек.

— Заповядай... И още нещо, което трябва да знаеш, Хари. — Едгар бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади друг лист. Този беше жълт и Бош разбра, че е призовка.

— Сервирах ми я в моргата. Не знам как е разбрала, че съм там.

— Кога трябва да бъдеш в съда?

— Утре в десет. Аз нямам нищо общо с целевия екип за Майстора. Така че и двамата с теб знаем за какво ще ме разпитва тя. За бетонената блондинка.

ДВАНАДЕСЕТ

Бош хвърли цигарата си във фонтана, който беше част от мемориала, издигнат в памет на полицаите, загинали при изпълнение на служебния си дълг, и премина през стъклената врата на „Паркър сентър“. Показа значката си на един от полицаите, застанал зад бюрото на пропуска и зави към асансьорите. Върху черните плочи на пода беше начертана червена линия. Тя сочеше пътя на посетителите, насочени към залата за изслушване на показания и съобщения за полицията. Имаше също и жълта линия, водеща към отдел „Вътрешно разследване“, и синя, за онези, които кандидатстваха за служба в полицията. Имаше традиция ченгетата, чакащи за асансьор, да се подреждат върху жълтата ивица, като по този начин караха гражданите, отиващи към ОВР, за да подават оплаквания, да ги заобикалят. Тази маневра обикновено биваше придружавана от зъл поглед на полицаия към гражданина.

Винаги, когато чакаше асансьора, Бош си спомняше за лудорията, която бе извършил още когато беше в академията. Той и един друг кадет бяха дошли тук една сутрин в четири часа. Бяха пийнали и скришом носеха със себе си кутии с черна и жълта боя. Партньорът му набързо бе замазал с черно-жълтата линия в коридора, докато той самият чертаеше нова жълта линия, заобикаляща асансьорите и насочена по коридора право до един от писоарите в мъжката тоалетна. Тази лудория ги бе направила почти легендарни не само в групата, но и сред инструкторите.

На третия етаж той излезе от асансьора и се насочи към отдела за кражби и убийства. Вътре беше празно. Повечето ченгета от ОКУ работеха стриктно от седем до петнадесет часа. По този начин отделът не се включваше във всички среднощни бъркотии, с които всъщност беше свързан. Детективите от ОКУ бяха каймакът на управлението. Те се занимаваха с най-приятните задължения. Шофираха при посещения на разни саудитски принцове, охраняваха важни личности. Понеже управлението в Лас Вегас не изпращаше хората си да работят нощем,

тези високо платени длъжности бяха предоставени на Лосанджелиското полицейско управление.

Когато издигнаха Бош в ОКУ, там все още работеха няколко тройки детективи, които охраняваха Хауърд Хюс. Говореха за безценния си опит, като че ли ОКУ се занимаваше само с това и нищо друго — да охранява някой умопобъркан милиардер, който дори не се нуждаеше от охрана, понеже никога и никъде не излизаше.

Бош се насочи към дъното на стаята и включи един от компютрите. Докато чакаше да се зареди, той запали цигара и извади от джоба си съобщението, което му беше дал Едгар. То не представляваше нищо. Никога не бяха го поглеждали, не бяха се занимавали с него, не бяха се интересували.

Забеляза, че е било написано набързо. Том Чероне бе отишъл на приемното гише на управлението в Северен Холивуд и обявил за изчезването там. Това означаваше, че известието е било попълнено от някой стажант или пенсиониран ветеран, които дори не са му обърнали внимание. Във всеки случай то не беше възприето като онова, което бе в действителност: тенекия под задника, за да го предпази.

Чероне казал, че е съквартирант на Камински. Според краткото описание, два дни преди той да се обади в полицията, тя била казала на Чероне, че отива на среща с непознат, чието име не знае, и че срещата е в „Хаят“ на булевард „Сънсет“. Надявала се, човекът да не ѝ е вързал тенекия. Изобщо не се върнала.

Чероне се изплашил и отишъл в полицията. Съобщението е било записано, минало през детективите на Северен Холивуд, без някой да му обърне внимание, и после изпратено в града в отдела за изчезнали, където четирима души се занимават с откриването на поне шестдесет човека средно на седмица.

Всъщност това съобщение е било сложено в общата купчина и никой не го е погледнал отново, докато Едгар и приятелят му Морг не са го открили. Това не означаваше нищо за Бош, защото всеки, който би се задълбочил за минута да прочете съобщението, би разбрал, че Чероне не е този, за когото се представя. Но Бош знаеше вече, че Камински е била мъртва и затисната в бетонния си саркофаг дълго преди да бъде направено съобщението. Така че всъщност така или иначе никой не би могъл да направи нещо.

Той набра името Томас Чероне на клавиатурата и пусна програмата за търсене в информационната мрежа на Калифорнийския съд. Както и очакваше, сполучи. Компютърният файл на Чероне, 40-годишен, показваше, че той е бил затварян девет пъти за подтикване към проституция и два пъти за сводничество.

Бош разбра, че всъщност той е бил сводник. Сводникът на Камински. Хари забеляза, че Чероне е осъден на три години условно заради последното си престъпление. Той извади черния си бележник с телефонните номера и се плъзна със стола към съседното бюро, където стоеше телефонът. Набра номера на дежурната в отдела за адресна информация и даде името на Чероне и номера на съдебната му регистрация. Тя му съобщи настоящия адрес на Чероне. След като Ребека Камински отишла в „Хаят“ и не се върнала, сводникът се беше преместил от „Студио сити“ във Ван Найс.

Затвори слушалката и помисли, че трябва да се обади на Силвия. Поколеба се дали да ѝ каже, че може би утре Чандлър ще го призове на свидетелското място. Не беше сигурен, че иска тя да присъства и да го вижда заклещен на свидетелския стол от Мани Чандлър. Реши да не се обажда.

Домашният адрес на Чероне се оказа апартамент на булевард „Сепулведа“ — място, където проститутките не бяха твърде дискретни по отношение намирането на клиенти. Беше още светло и Бош преброи четири млади жени, заели позиции в разстоянието между две пресечки. Бяха облечени в доста разголени блузи и къси шорти. Когато минаваха коли, те вдигаха палец като за автостоп. Но беше ясно, че се интересуваха единствено да бъдат закарани до паркинга зад ъгъла, където да се заемат със своя бизнес.

Бош паркира до тротоара срещу сградата с апартаменти, наречена „Ван Еър“, където Чероне беше казал, че живее на служителя, отговарящ за наблюдението му. Част от цифрите, обозначаващи номера на сградата, бяха паднали, но можеха да се различат поради по-светлите очертания, останали върху замърсената

стена. Мястото се нуждаеше от преобоядисване, нови щори, известно замазване на пукнатините и евентуално нови наематели.

Всъщност сградата трябваше да бъде съборена и построена отново, помисли Бош, докато пресичаше улицата. Името на Чероне фигурираше върху звънците на наемателите до вратата, но никой не отговори на позвъняването в апартамент номер шест. Бош запали цигара и реши да обиколи наоколо. Имената по звънците бяха двадесет и четири на брой. Беше шест часът следобед. Хората щяха да се върнат за вечеря. Все някой щеше да мине.

Той се отдалечи от вратата и застана на края на тротоара. По него се виждаха различни надписи, всичките в черно. Прякори на местни момчета. Имаше и изписан въпрос „Да н’ си нов Руди Кинг?“ Той се зачуди как някой може да изпише толкова неправилно име, което се чува и отпечатва така често.

Откъм другата страна на вратата с желязна решетка се приближи жена с две малки деца. Бош също се насочи нататък, за да бъде при вратата точно когато тя я отвори.

— Виждала ли си Томи Чероне наоколо? — попита я той.

Тя бе твърде заета с децата, за да отговори. Бош влезе след нея в двора, за да се ориентира и да намери входната врата с номер шест — апартамента на Чероне. Върху бетонната пътечка също имаше надписи. Намери номер шест на първия етаж откъм задната страна. На пода до вратата имаше оставена позацапана скара. Под прозореца стоеше детски велосипед с помощни колела.

Велосипедът тук не беше на мястото си. Нещо не съвпаднаше. Бош се опита да надникне вътре, но завесите бяха дръпнати и помежду им имаше съвсем малко разстояние, през което не се виждаше нищо. Той почука на вратата и по навик отстъпи встрани. Вратата отвори мексиканка в напреднала бременност, облечена в избеляла розова хавлия. Зад дребната женица Бош можа да види малко момче, седнало на пода пред черно-бял телевизор, включен на канала, който предава на испански език.

— Здравей — каза Бош на испански. — Господин Чероне тук ли е?

Жената го погледна изплашено. Тя се затвори още повече в себе си, като че ли искаше да изглежда колкото е възможно по-дребна. Ръцете ѝ се скръстиха върху големия корем.

— Не се крий — продължи да говори Бош. — Полиция. Томас Чероне тук ли е?

Тя поклати глава и започна да затваря вратата. Бош протегна ръка и я спря. Като се мъчеше да говори на испански, той я попита дали познава Чероне и къде е той. Жената отговори, че онзи идвал само веднъж седмично, за да си взема пощата и наема. Отстъпи леко назад и показа малка масичка, където се виждаше купчинка писма. Най-отгоре Бош видя сметка от „Американ експрес“. Златна карта.

— Телефон? Спешна нужда?

Тя отмести поглед и колебанието ѝ му подсказа, че знае номера на телефона.

— Моля?

Тя му каза да почака и се отдалечи от вратата. Когато се скри, момченцето, което беше седнало на около три метра от вратата, се извърна от телевизора, където предаваха някаква игра, и погледна към Бош. Той се почувства неудобно. Извърна поглед към двора. Когато се обърна отново, момчето се усмихваше. Беше вдигнало ръка и сочеше Бош с пръст. Издаде звук като от стрелба и се изхили. После майката се върна с лист хартия. На него беше написан градски телефонен номер и нищо повече.

Бош го преписа в малкото си тефтерче и после каза на жената, че той ще вземе и пощата. Тя се извърна към масичката, като че ли чакаше отговор от нея какво да стори. Бош ѝ каза, че всичко ще бъде наред, и тя най-после взе писмата и му ги подаде. Очите ѝ отново гледаха уплашено.

Той отстъпи и тъкмо щеше да се отдалечи, когато отново я погледна. Попита я какъв наем плаща и тя каза, че е сто долара на седмица. Бош кимна и се отдалечи.

Отиде до телефонния автомат, който се намираше на улицата пред съседната сграда. Обади се в комуникационния център, даде телефонния номер на служителката и каза, че иска адреса, където се намира. Докато чакаше отговора, помисли за бременната жена и се зачуди защо тя стои тук. Дали в мексиканския град, откъдето е дошла, е още по-зле? Знаеше, че за някои престоят тук бе толкова тежък и труден, че те си отиваха, без да се замислят.

Докато преглеждаше пликите с писмата до Чероне, една от стопаджийките се приближи. Върху уголемения си по хирургичен път

бюст носеше оранжева блузка. Джинсите си беше отрязала толкова нависоко, че вътрешността на джобовете висеше под крачолите на панталоните. В един от тях той успя да различи формата на кутийка с презервативи. Приличаше на увехнала ягода — изморена и мършава. Беше жена, която би сторила всичко, по всяко време, на всяко място само за да може да се нахрани. Като прецени ужасния ѝ външен вид, той реши, че няма повече от двадесет години. За негова изненада тя проговори:

— Хей, скъпи, не търсиш ли среща?

Той се усмихна.

— Трябва да си по-внимателна, ако искаш да стоиш по-далеч от решетките.

— О, по дяволите — възкликна тя и се отдалечи.

— Чакай малко. Чакай. Не те ли познавам? Да, знам те. Ти си... как ти беше името, момиче?

— Виж к'во, човече. Аз не говоря с теб, нито ти духам, значи си отивам.

— Чакай. Чакай. Нищо не искам. Само си помислих, че сме се виждали. Ти не си ли от момичетата на Томи Чероне? Да бе, ето къде съм те виждал.

Името предизвика забавяне на стъпките ѝ. Бош остави слушалката на телефона да виси и я хвана. Тя спря.

— Глей сега. Аз вече не съм с Томи, ясно? Трябва да отивам да работя. — Тя се извърна и вдигна палец към тръгналите откъм светофара коли.

— Чакай малко. Само ми кажи нещо. Кажи ми къде е Томи напоследък. Трябва да го видя за нещо.

— О, какво? Не знам къде е.

— Абе заради едно момиче е. Помниш ли Беки? Преди две години. Руса, обичаше ярки червила, гърдеста като тебе. Може и да сте ѝ викали Маги. Искам да я видя, а тя работеше за Том. Помниш ли я?

— Не съм била тук тогава. И не съм виждала Томи от четири месеца. А пък ти си лайно! — Тя се отдалечи, а Бош викна след нея:

— Двайсет кинта.

Тя спря и се върна.

— За какво?

— Адреса. Не те връзвам. Искам да говоря с него.

— Добре, давай.

Той извади парите от портмонето си и ги даде. Сети се, че някое от местните ченгета може и да го наблюдава отнякъде и да се чуди за какво дава на курвата двайсетачка.

— Иди в „Грандвю“ — каза тя. — Не знам номера, но е на последния етаж. Да не му кажеш, че аз съм те пратила! Ще ми разгони фамилията.

Тя се отдалечи, като пхна парите в единия от джобовете си. Нямахше защо да я пита къде е „Грандвю“. Гледаше подире ѝ как завива между две от сградите и изчезва. Сигурно отиваше да си купи наркотик. Чудеше се дали му е казала истината и защо реши да даде пари на нея, а не на жената от шести апартамент. Докато се върне до телефона, отсреща вече бяха затворили. Бош позвъни отново, поиска същата операторка и тя му даде адреса, който отговаряше на телефонния номер. Апартамент П-1, „Грандвю“, на „Сепулведа“. Току-що бе пропилял двадесет кинта за долнокачествен кокаин. Окачи слушалката.

Вече в колата си доразгледа пликовете от писмата. Половината бяха остарели, а останалите бяха сметки по кредитни карти и реклами за кандидати на Републиканската партия. Имаше и една покана за банкет в „Резеда“ през следващата седмица от Гилдията на артистите в порнофилми.

Бош отвори сметката от „Американ експрес“. Изобщо не се притесни, че извършва нещо нередно. Чероне си беше престъпник под наблюдение от полицията. Нямахше да се оплаче. Сводникът дължеше 1855 долара и 5 цента на „Американ експрес“ за този месец. Сметката беше на две страници и Бош забеляза, че на два пъти са купувани самолетни билети за Лас Вегас и три пъти бельо от „Тайната на Виктория“. Бош знаеше за този магазин, тъй като веднъж бе разглеждал случайно каталога му при Силвия. За един месец Чероне бе поръчал по пощата бельо за почти 400 долара. Използваше парите, които му плащаше бедната женица от апартамента, нает само заради адресната регистрация. С тях купуваше бельото на курвите си. Това ядоса Бош, но му подсказа и една идея.

Апартаментите „Грандвю“ бяха идеалът за жилище в Калифорния. Заедно с поръчките на стоки по пощата сградите предлагаха на наемателите си и възможност да излязат от апартамента си директно в парка, като по този начин ги облекчаваха от досадната за цяла Южна Калифорния употреба на кола. Бош паркира в гаража и влезе във фоайето през задния вход. Беше покрито с италиански мрамор, а в центъра имаше автоматично пиано. Бош разпозна мелодията. Беше „Всеки, който идва у дома, трябва да яде“ на Каб Калоуей.

На стената до вратата, водеща към асансьорите, имаше списък на наемателите и телефон. Името до П-1 беше Кунц, явно фалшиво. Той вдигна слушалката и натисна бутона. Обади се жена.

— Куриерска служба. Имате колет — каза той.

— А — отвърна тя. — От кого?

— Ами... не мога да разчета надписа. Нещо като „секретарката на Виктор“...

— О — каза тя и се чу смехът ѝ. — Трябва ли да се подпиша?

— Да, госпожо.

Вместо да му отвори вратата, тя каза, че ще слезе долу.

Бош почака около две минути пред стъклената врата, преди да се досети, че номерът му няма да мине. Беше по костюм и не носеше никакъв пакет. Обърна се с гръб към асансьорите тъкмо когато лъскаво хромираните врати започнаха да се отварят.

Пристъпи към пианото и го заразглежда, като че ли го интересуваше много и не е забелязал идването на асансьора. Чу как зад гърба му вратата се отвори и се обърна.

— Вие ли сте куриерът?

Тя беше руса и очарователна дори и в сините джинси и отпуснатата тениска със знака на „Оксфорд“. Очите им се срещнаха и Бош разбра, че е усетила лъжата. Тя веднага се опита да затвори вратата, но Бош вече беше до нея и влезе.

— Какво правите? Аз...

Бош затисна устата ѝ с ръка, защото помисли, че тя ще започне да вика. Като покри по този начин половината от лицето ѝ, страхът в погледа стана още по-видим. Сега вече не му изглеждаше толкова очарователна.

— Всичко е наред. Няма да те нараня. Искам само да говоря с Томи. Хайде да се качваме.

Той бавно отдръпна ръката си, но тя не закрепя.

— Томи го няма — прошепна тя, като че ли да му докаже, че е готова да помогне.

— Можем да го почакаме. — Той леко я бутна към асансьора и натисна бутона.

Беше права. Чероне го нямаше. Но на Бош не му се наложи да чака дълго. Едва бе успял да поразгледа разкошното обзавеждане на двете спални, двете бани и остъклената тераса със собствена градина, когато мъжът пристигна.

Чероне влезе през входната врата с вестник за конните състезания в ръка точно в момента, когато Бош се връщаше в хола откъм балкона, гледащ към булевард „Сепулведа“ и натоварената магистрала „Вентура“.

Първоначално Чероне се усмихна, но после на лицето му се появи смут. Това често се случваше на Бош с мошениците. Смяташе, че те просто го разпознават. И наистина, сигурно беше така. Снимката на Бош бе публикувана и във вестниците, и по телевизията на няколко пъти през последните години, включително веднъж и през тази седмица. Хари знаеше, че повечето мошеници, които четяха вестници или гледаха телевизия, разучават внимателно снимките на ченгетата. Може би си мислят, че това ще им предостави допълнително предимство, ако някой ги проследи. Всъщност не беше така.

Изглеждаха им само познати. Чероне му се беше усмихнал, като на отдавна забравен приятел, а чак после беше осъзнал, че може и да е враг, полицай.

— Така е — каза Бош.

— Тони, той ме накара да го доведа — каза момичето. — Обади се по...

— Млък — изръмжа Чероне. После се обърна към Бош. — Ако имаше заповед, нямаше да си тук сам. Щом нямаш заповед, да те няма.

— Много умно — отговори Бош. — Седни. Имам въпроси.

— Майната ти с въпросите. Марш оттук.

Бош седна на черното кожено канапе и извади цигарите си.

— Том, ако си ида, ще се видя с наблюдаващия те служител от полицията и ще те задържат заради фалшивия адрес. Отделът много си

пада по такива, дето казват, че живеят някъде, а пък са на друго място. Още повече, когато единият адрес е на място, което не струва и пукната пара, а другият в „Грандвю“.

Чероне хвърли вестника към момичето.

— Виждаш ли? — каза той. — Виждаш ли в какви лайна ме набърка?

Тя, изглежда, също го бе разбрала добре и не каза нищо. Чероне скръсти ръце и застана напред хола, за да покаже, че няма да сяда. Беше добре сложен мъж, склонен към напълняване. Явно прекарваше доста следобеди в Холивуд или Дел Мар да гледа понита и да си пие коктейлите.

— Хайде, какво искаш?

— Искам да знам за Ребека Камински.

Чероне изглеждаше озадачен.

— Помниш ли Магна Кум Лауди. Русата с циците, които сигурно ти си я накарал да увеличи. Издигаше я във видеобизнеса и с малко странична работа. А после тя ти изчезна.

— И какво за нея? Това беше отдавна.

— Казаха ми, че е било преди двадесет и два месеца и три дни.

— И какво от това? Ако се е провалила и сега ме залива с лайна, не ме засяга. Дай ме под съд де. Ще видим...

Бош скочи от канапето и го зашлеви здраво през лицето. После го бутна на пода през облегалката на черното кожено кресло. Очите на Чероне веднага се насочиха към момичето, което подсказа на Бош, че вече владее положението. Понякога силата на унижението бе по-мощна от пистолет, насочен в челото. Лицето на Чероне беше силно почервеняло.

Ръката на Бош туптеше. Той се наведе над падналия мъж.

— Тя не се е върнала и ти го знаеш — каза той. — Тя е мъртва и ти си знаел това, когато си съобщил, че е изчезнала. Ти просто си си предпазвал задника. Искам да знам как си разбрал.

— Виж, човече, нямах никаква...

— Но знаеше, че тя няма да се върне. Откъде?

— Само подозирах. Нямах я цели два дни.

— Хора като теб не си носят подозренията в полицията. Те не си обаждат капанчетата. Дори не звънят по телефона в полицията. Както

казах, ти само си прикривал задника си. Не си искал да те заподозрат, защото си знаел, че тя няма да се върне жива.

— Добре, добре, беше повече от подозрение. Нали? Беше заради мъжа. Не съм го виждал, но имаше нещо в гласа му и в онова, което каза. Стори ми се познато, нали разбираш? После, когато я изпратих и тя не се върна, ми светна. Спомних си го. Бях му изпращал една друга и я намериха мъртва.

— Коя?

— Холи Лер. Не си спомням истинското ѝ име.

Бош си спомняше. Холи Лер беше порноактриса. Истинското ѝ име бе Никол Кнап. Седмата жертва на Майстора. Той се настани пак върху канапето с цигара в уста.

— Томи — каза момичето. — Той пуши.

— Затваряй си плювалника — скара ѝ се той.

— Ами ти нали каза да не се пуши тук, освен на балко...

— Затваряй си плювалника!

— Никол Кнап — каза Бош.

— Да, точно така.

— Знаеше, че ченгетата я обявиха за жертва на Майстора, нали?

— Да, и когато Беки изчезна, все си мислех за това, спомнях си какво каза оня и как го каза.

— Но ти не си споделил с никого. Не извика ченгетата.

— Защото, както и ти каза, човече, хора като мен си траят.

Бош кимна.

— Какво каза той? Онзи, който се е обадил. Какво каза?

— Каза „тази нощ ми трябва нещо специално“. И двата пъти каза точно така. Да, така каза. И гласът му беше странен. Като че ли говореше през стиснати зъби, нещо такова.

— И ти я изпрати дори при това положение?

— Не ми беше направило впечатление, докато тя всъщност не се завърна. Виж какво, човече, аз съобщих. Казах на ченгетата и името на хотела, където беше отишла. И пак нищо не направиха. Не трябва да виниш само мен. По дяволите, полицаите бяха казали, че оня е хванат, че е мъртъв. Мислех, че всичко е наред.

— Наред за тебе или за момичетата, които пращаш по улиците?

— Виж, да не мислиш, че ако знаех, щях да я пратя? В нея бях инвестирал много пари, човече.

— Сигурен съм, че е така.

Бош погледна към русокосата и се зачуди след колко ли време и тя ще изглежда като оная, на която бе дал дващсетачката. Предполагаше, че всички момичета на Чероне свършваха на улицата с вдигнат палец. Или мъртви. Отново се вгледа в Чероне.

— Ребека пушеше ли?

— Какво?

— Пушене. Тя пушеше ли? Ти си живял с нея. Трябва да знаеш.

— Не, не пушеше. Това е неприятен навик.

Чероне се загледа в русокосата. Бош пусна цигарата си върху белия килим и я смачка с крак, докато се изправяше. Отиде до вратата, но преди да я отвори, се спря.

— Чероне, а жената в онази дупка, дете си получаваш пощата?

— Какво за нея?

— Тя вече не плаща наем.

— Какво искаш да кажеш? — Той се надигна от пода, вече възвърнал достойнството си.

— Казвам, че тя повече няма да ти плаща наем. Ще я питам от време на време. Ако плаща, твоят отговорник ще научи и прикритието ти ще свърши. Ще ти заменят условната с редовна присъда и ще си я излежиш. А ти добре знаеш как е там.

Чероне само го гледаше със стиснати от ярост челюсти.

— И гледай да я намеря там, когато отида — продължи Бош. — Ако чуя, че се е върнала в Мексико, ще обвиня теб и пак ще те натопя. Ако чуя, че си е взела квартирантка, пак ще се обадя. По-добре да си живее там.

— Това е изнудване — каза Чероне.

— Не, тъпако, това е правосъдие.

Той остави вратата отворена. Навън в коридора, докато чакаше асансьора, чу как Чероне крещи: „Затваряй си плювалника!“

ТРИНАДЕСЕТ

Последната стъпка от вечерните му скитания бе към дома на Силвия. Когато влезе, тя седеше до масата в столовата в избелели джинси и тениска на гимназията „Грант“ и четеше теми по литература. Един от предметите, които преподаваше на единадесети клас в гимназията „Грант“ се казваше „Лос Анджелис в литературата“. Беше му казала, че е предложила тази тематика, за да могат учениците да опознаят града си още по-добре. Повечето от тях бяха дошли от други места, от други страни. Веднъж беше му казала, че в един от класовете ѝ учениците говорят на единадесет различни езика.

Той сложи ръка на тила ѝ и се наведе да я целуне. Забеляза, че съчиненията бяха за книгата на Натаниел Уест „Денят на скакалеца“.

— Чел ли си я? — попита тя.

— Много отдавна. Някаква учителка по английски в гимназията ни накара. Беше откачена.

Тя вдигна вежди.

— Добре, умнико. Аз се опитвам да редувам трудните теми с по-леки. Сега съм им дала „Големият сън“.

— А те може би са си помислили, че тази предишната заслужава това заглавие.

— Ама ти днес си много забавен, а? Нещо хубаво ли се е случило?

— Всъщност не. Там всичко е гадно. Но тук... тук е друго.

Тя стана и двамата се прегърнаха. Той прекара ръка по гърба ѝ, както знаеше, че тя обича.

— Какво става на делото?

— Нищо. Всичко. Май ще ме натъпчат в калта. Чудя се дали след цялата тая работа ще мога да си намеря работа като частен детектив. Като Марлоу.

Тя се отдръпна.

— За какво говориш?

— Не знам. Нищо. Ще трябва да поработя върху това тази нощ. Ще се настаня на масата в кухнята. Ти можеш да си останеш тук със скакалците.

— Твой ред е да готвиш.

— Тогава ще се обадя на полковника^[1].

— Лайно.

— Хей, не е хубаво учителка по английски да говори такива работи. Какво ще кажеш за полковника?

— Умря преди години. Нищо де. Всичко е наред.

Тя му се усмихна. Този ритуал се повтаряше често. Когато беше негов ред да готви, той обикновено я водеше да хапнат навън. Виждаше, че тя не хареса идеята да поръчат пържени пилета. Но имаше много недовършена работа, трябваше и да поразмисли.

Изразът на лицето ѝ го накара да пожелае да си признае всички грешки, които е допускал някога. Но знаеше, че не може. Тя също го знаеше.

— Днес унижих един човек.

— Какво? Защо?

— Защото той унижава жени.

— Всички мъже го правят, Хари. Какво му стори?

— Ударих го и го съборих пред жената, с която живее.

— Може и да си го е заслужил.

— Не искам да идваш утре в съда. Може би Чандлър ще ме извика да свидетелствам, но не искам ти да си там. Ще бъде зле.

Тя помълча малко.

— Защо правиш така, Хари? Казваш ми всички тези неща, които си направил, а за останалото си мълчиш. Ние сме толкова близки, от една страна, а от друга... Ти ми разказваш за хората, които си ударил, а не за себе си. Какво знам аз за теб, за твоето минало? Искам да говорим за това, Хари. Трябва да го направим, иначе ще достигнем до момента, когато ще започнем да се унижаваме. Така се случи с мен предишния път.

Бош кимна и сведе поглед. Не знаеше какво да каже. Беше затрупан с много други мисли, за да се натовари и с тези.

— Ще искаш ли повече пържени картофи?

— Става.

Тя се върна към съчиненията си, а той излезе да купи вечеря.

След като свършиха да се хранят и тя се върна на масата в столовата, той отвори куфарчето си върху масата в кухнята и извади папката с документите за убийствата. Върху масата имаше бутилка бира, но без цигари. Нямахме да пуши вътре. Или поне докато тя е будна.

Отвори първата папка и извади снимките на единадесетте жертви. Подреди ги върху масата. Застана прав, с бутилката в ръка, така че да може да ги вижда всичките едновременно. Снимките бяха направени на местопрестъпленията и представяха жертвите така, както ги бяха намерили. Пред него бяха разположени единадесет снимки. Той помисли малко върху данните от случаите. После отиде в спалнята и бръкна в джоба на самото, което бе носил вчера. Снимката на бетонената блондинка беше още там.

Той я занесе в кухнята и я сложи до другите. Номер дванадесети. Беше ужасяваща галерия от пречупени и изнасилени тела с ярък грим, изобразяващ фалшива усмивка под мъртвите очи. Телата им бяха голи, подложени на грубата светлина от светкавицата на полицейския фотоапарат.

Бош изпразни бутилката и продължи да гледа. Четеше имената и датите на смъртта. Гледаше лицата. Лица на изгубени ангели в нощния град. Беше твърде късно, когато забеляза, че Силвия е влязла.

— Боже мой — прошепна тя, когато видя снимките. Отстъпи. Носеше една от тетрадките на учениците си. Ръката ѝ се вдигна към устата.

— Извинявай, Силвия — каза Бош. — Трябваше да те предупредя да не идваш.

— Тези ли са жените?

Той кимна.

— Какво правиш ти?

— Не знам. Опитвам се да съобразя нещо май. Мислех, че ако ги разгледам отново всички заедно, ще се сетя нещо, ще разбера какво става всъщност.

— Но как можеш да гледаш всичко това? Ти просто си стоеше тук и гледаше.

— Защото трябва.

Тя погледна към тетрадката в ръката си.

— Какво има?

— Нищо. Да, една от ученичките ми е написала нещо. Щях да ти го прочета.

— Давай.

Той отиде до стената и загаси лампата, която осветяваше масата. Снимките и Бош останаха в мрака. Силвия стоеше огряна от светлината, която идеше откъм трапезарията.

— Давай.

Тя вдигна тетрадката.

— Това е едно момиче — каза. — Написала е: „Уест е прозрял края на щастливите дни на Лос Анджелис. Той е видял как градът на ангелите се превръща в град на отчаянието, място, където надеждите се прекършват под тежестта на полуделите тълпи. Неговата книга е едно предупреждение.“

Тя вдигна поглед.

— После продължава, но аз исках да ти прочета само тази част. Тя е едва в десети клас, но взима часове за напреднали по литература. Виж как е хванала дълбоката идея.

Той се възхищаваше на нейната доверчивост. Първата мисъл на Бош беше, че детето е плагиатствало. Откъде е взело думата „прозрение“? Но Силвия виждаше нещата от друг ъгъл. Тя виждаше красотата им. А той виждаше само тъмната страна.

— Хубаво е — каза той.

— Тя е афроамериканка. Идва с автобус. Една от най-умните ми ученички е и аз много се боя за нея, когато пътува. Казва, че се вози по седемдесет и пет минути във всяка посока и през това време чете книгите по темите, които им давам. Но аз се боя за нея. Тя изглежда толкова чувствителна. Може би твърде чувствителна...

— Дай ѝ време и сърцето ѝ ще закоравее. С всички става така.

— Не, не с всички, Хари. Затова се боя за нея. — Тя го загледа дълго в тъмнината. — Извинявай, че ти досадих.

— Никога не ми досаждаш, Силвия. Ти извинявай, че донесох това у дома. Ако искаш, мога да си ида и да ги занеса при мен.

— Не, Хари, искам да си тук. Да сложа ли малко кафе?

— Не, няма нужда.

Тя се върна в хола, а той светна лампата. Отново заразглежда снимките. Макар че изглеждаха еднакви в смъртта си, поради грима, поставен им от убиеца, всички жени бяха от различни физически категории по отношение на раса, ръст, цвят и така нататък.

Локи бе казал на целевия екип, че това е защото убиецът е просто търсец удобния случай хищник. Не се е интересувал от физическия тип, а само от завоюването на жертвата, която да изпълни целта на собствената му еротична програма. Не се интересувал дали е черна или бяла, щом може да си я осигури колкото е възможно по-скоро. Бил е „ловец“ по покрайнините. Движел се е по места, където жените са били жертви дълго преди той да достигне до тях. Жени, които вече са отдали телата си на омразните ръце и очи на непознати. Те са били там и са го очаквали. Въпросът, който сега си задаваше Бош, беше, дали Майстора не е все още там, навън.

Той седна и извади от папката карта на Западен Лос Анджелис. Разгърна я и я сложи върху снимките. Виждаха се заградените с черен кръг места, където са били намерени жертвите. До тях бяха написани имената и датите. Целевият екип не бе открил никаква географска схема преди смъртта на Чърч. Телата бяха намирани на места между Силвърлейк и Малибу. Майстора властваше над целия западен район. И все пак повечето от труповете бяха скрити в Силвърлейк и Холивуд, с изключение на два. Единият бе намерен в Малибу, а другият в Западен Холивуд.

Бетонената блондинка бе открита доста по-далеч на юг в Холивуд, отколкото която и да е от другите жертви. Освен това тя беше единствената погребана. Локи беше казал, че местоположението вероятно е избрано в зависимост от, удобството на убиеца. След смъртта на Чърч това изглеждаше така. Четири от телата бяха изхвърлени на около миля от апартамента му в Силвърлейк. Други четири бяха в, Източен Холивуд, но не твърде далеч от мястото.

Датите не бяха казали нищо на следствието. Нямаше шаблон. Първоначално се беше появил намаляващ се интервал между откриването на жертвите, но после времето варираше в широки граници. Майстора беше нападал веднъж на пет седмици, после на две, после на три. Не можеше да се направи извод. И следователите от целевия екип бяха зарязали тази линия.

Бош продължи да работи. Започна да препрочита историите на жертвите. Повечето бяха кратки — две-три страници тъжен живот. Една от жените, която бе работила през нощта на булевард „Холивуд“, през деня беше учила за козметичка. Друга бе изпращала пари в Чихуахуа в Мексико, където живееха родителите ѝ. Те мислеха, че тя има добра работа като екскурзоводка в прочутия Дисниленд. Три от жертвите се отличаваха по странен начин, но нямаше нещо, което да доведе до някакъв извод.

Три от проститутките от булеварда са посещавали един и същ лекар за седмичните задължителни прегледи. Хората от целевия екип го бяха поставили под наблюдение за три седмици. Но една нощ, когато следяха него, истинският Майстор бе взел проститутка на „Сънсет“ и на другата сутрин трупът ѝ бе намерен в Силвърлейк.

Две от другите също посещаваха един и същ лекар. Докторът от Бевърли Хилс беше им направил пластични операции за увеличаване на бюста. Целевият екип бе работил и върху тази версия, позовавайки се на подобие от промяната на телата и промяната на лицата под грима. Бяха го наблюдавали, но той не бе извършил нищо съмнително и като че беше домашар, доволен напълно от съпругата си, която бе оформил в съответствие с вкуса си. Когато Бош получи съобщението, което доведе до убийството на Норман Чърч, те все още се занимаваха и с хирурга.

Доколкото Бош знаеше, нито един от докторите не подозираше, че е под наблюдение. В книгата, която написа Бремер, те фигурираха под фалшиви имена.

Беше изчел почти две трети от историите и вече четеше за Никол Кнап — седмата жертва, — когато забеляза шаблон в шаблона. Преди сякаш го беше пропуснал. Всички го бяха пропуснали. Целевият екип, Локи, медиите. Бяха поставили всички жертви под един знаменател. Курвата, която е курва, си е курва. Но имаше различия. Някои бяха проститутки от улицата, други работеха като проститутки придружителки — по-висока класа. В двете групи имаше също и танцьорки, една беше стриптийзьорка, разнасяща телеграми. А две други работеха в порнобизнеса, както и последната жертва — Беки Камински, — като понякога печелеха и от проституция, но чрез повикване.

Бош отдели историите и снимките на Никол Кнап — седмата жертва — и на Шърлийн Кемп — единадесетата. Това бяха двете порноактриси, познати като Холи Лер и Хийтър Кумхайтър.

После прелисти папката и намери документите на единствената оживяла, жената, която беше успяла да избяга. Тя също беше порноактриса, която извършваше и сексуслуги при повикване. Казваше се Джорджия Щерн. Псевдонимът ѝ във филмите беше „Каdifената кутия“. Тя бе отишла в мотела „Холивуд стар“ на среща, уредена по телефона от службата, където публикуваше рекламата си. След като пристигнала, клиентът я накара да се съблече. Тя се обърнала с гръб, за да разиграе скромност, което можело да се хареса на клиента. Тогава видяла кожената каишка на чантата си да минава над главата ѝ, а той започнал да я подпира отзад. Тя се задърпала, както вероятно са правили всички жертви, но успяла да се освободи, като ударила с лакът нападателя си в ребрата, а после се обърнала и го ритнала с коляно по гениталиите.

Избягала гола от стаята, забравила напълно за скромността. Докато полицията пристигне, нападателят си бил отишъл. Докладът за инцидента стигнал до целевия екип чак след три дни. Дотогава стаята била използвана десетки пъти, тъй като „Холивуд стар“ предлага такса на час. Поради това тя била безполезна за намиране на някакви физически веществени доказателства.

Едва сега, когато препрочиташе доклада, Бош разбра защо портретът, който бе направен от художника на полицията, на база показанията на Джорджия Щерн, се различаваше толкова много от образа на Норман Чърч.

Това беше друг човек.

След един час той обърна последната страница на папката, където бе изредил телефонните номера и адресите на основните лица, участвали в разследването. Отиде до телефона, окачен на стената, и набра номера на дома на доктор Джон Локи. Надяваше се психологът да не е сменил телефона си през изминалите четири години.

Локи вдигна слушалката след петия сигнал.

— Извинете, доктор Локи, знам, че е късно. Обажда се Хари Бош.

— Хари, как си? Извинявай, че не можах да си поговоря с теб днес. Не беше най-доброто време за теб, сигурен съм, но аз...

— Да, докторе, слушай, нещо става. Свързано е с Майстора. Имам няколко неща, които искам да ти покажа и да си поговорим за тях. Може ли да дойда при теб?

Последва дълго мълчание, преди Локи да отговори.

— Това за новия случай ли ще е? За който прочетох във вестниците?

— Да, за него и за някои други неща.

— Добре, нека да видя... сега е близо десет. Сигурен ли си, че това не може да почака до утре сутрин?

— Утре сутрин съм в съда, докторе. Целия ден. Важно е. Аз наистина ценя времето ти. Ще бъда при теб преди единадесет и ще си тръгна преди полунощ.

Когато Локи не отговори, Хари се замисли дали любезният доктор се бои от него, или просто не желае в къщата му да влиза ченге убиец.

— Освен това — наруши мълчанието Бош, — мисля, че ще ти бъде интересно.

— Много добре — каза Локи.

След като взе адреса, Хари подреди отново всичко в двете папки. Силвия влезе в кухнята след кратко колебание пред вратата, докато се увери, че снимките са прибрани.

— Чух те да говориш. Тази нощ ли ще идеш там?

— Да, веднага. В Лавровия каньон.

— Какво става?

Той прекъсна забързаните си движения. Държеше двете папки под дясната си мишница.

— Аз... всъщност ние сме пропуснали нещо. Целевият екип. Объркали сме се. Мисля, че са действали двама, но досега не бях го разбрал.

— Двама убийци?

— Така мисля. Искам да се посъветвам с Локи.

— Ще се върнеш ли тази нощ?

— Не знам. Ще бъде късно. Мислех просто да си ида вкъщи. Ще проверя пощата и съобщенията и ще се преоблека.

— Почивните дни тази седмица май няма да са приятни, а?

— Какво? О... да, Лон Пайн, да. Ами... хм, аз...

— Не се тревожи за това. Но може да ми се наложи да повися при теб, докато къщата тук бъде отворена за оглед.

— Разбира се.

Тя го изпрати до вратата и му отвори. Каза му да бъде внимателен и да ѝ се обади на другия ден. Той обеща. На прага се поколеба за момент.

— Знаеш ли, ти беше права — каза ѝ.

— За какво?

— Онова, което каза за мъжете.

---

[1] Създателят на веригата ресторанти „Kentucky Fried Chicken“ (KFC) е бил пенсиониран полковник. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Лавровият каньон се извива през планината Санта Моника и свързва „Студио сити“ с Холивуд и Сънсет. На юг, където пътят слиза под Мълхоланд и четирите скоростни платна се събират в две, насочени към заплашително надвесените скали, каньонът става страховит. Точно на това място са разположени старите бунгала на Холивуд, строени преди четиридесет години, редом с модерните остъклени палати на няколко нива. Тук, между хълмовете, Хари Худини си е построил дворец, а Джими Морисън е живял в облицованата с дъски къща до малкия магазин, който все още е единственият търговски обект.

Каньонът беше място, където новобогаташите — рок звезди, писатели, филмови артисти и наркотрафиканти — идваха да живеят. Те преглъщаха и свлачищата, и претрупания автомобилни трафик само за да могат да кажат, че домът им се намира в Лавровия каньон. Локи живееше на панорамното планинско шосе, на две стъпки от булевард „Лавров каньон“, което накара колата на Бош да се позадъха здраво. Адресът, който търсеше, не можеше да бъде отминат, тъй като светеше със синя неонова светлина на предната стена на къщата. Хари паркира на тротоара зад многоцветен фолксваген, чиято възраст не беше по-малка от двадесет и пет години. Лавровият каньон си беше такъв — кривина във времето.

Бош излезе, хвърли цигарата си и я настъпи. Беше тъмно и много топло. Чу как двигателят на колата пука от изстиването, а откъм ауспуха се носи мирис на изгоряло масло. Пресегна се през отворения прозорец и взе двете папки.

Докато стигне дотук, му бе необходим повече от час, през който Бош успя да избистри мислите си около откритието на шаблон в шаблона. По пътя също така бе осъзнал, че има и начин това да бъде потвърдено.

Локи му отвори с чаша червено вино в ръка. Беше бос, облечен в джинси и зелена хирургическа риза. Около врата му на кожата връв

висеше голям розов кристал.

— Добър вечер, детектив Бош. Моля, заповядай.

Той го поведе през антрето към огромен хол — трапезария с френски прозорец, заемащ цялата стена и водещ към тухлено патио с осветен в синьо басейн. Бош забеляза, че възрозовият килим беше зацапан и изхабен, но иначе мястото не беше лошо за професор по сексология и писател. Отбеляза, че водата в басейна беше неспокойна, като че ли някой наскоро е плувал в него. Помисли, че усеща и следа от дим на марихуана.

— Красиво място — каза Бош. — Знаеш ли, че сме почти съседи. Аз живея от другата страна на хълма. На „Удру Уилсън“.

— О, наистина ли? Тогава защо се забави толкова?

— Ами защото всъщност не идвам от къщи. Бях у приятел в каньона „Букет“.

— Аха, приятелка. Това обяснява четиридесет и петте минути очакване.

— Извинявай, че те задържах, докторе. Защо ли да не започнем, за да не ти отнемам повече време от необходимото?

— Да, моля.

Той посочи на Бош да постави папката върху масата в трапезарията. Не попита дали Хари иска чаша вино, пепелник или чифт плувки.

— Извинявай, че ти досаждам — каза Хари. — Ще бъда кратък.

— Да, нали ми каза и по телефона. Съжалявам, ама днес и на мен ми дойде малко повече... свидетелските показания ме върнаха към дните на изследванията ми и цялото онова натоварване. Опитвах се да се възстановя тази вечер.

Бош забеляза, че косата му не е мокра. Може би е работил, докато някой друг е бил в басейна.

Локи седна до масата и Бош му разказа историята на разследването за бетонената блондинка в точен хронологичен ред, като още в началото му показа копието от новото писмо, оставено в полицейския участък в понеделник.

Докато описваше детайлите на последното убийство, Бош видя как очите на Локи засветиха от интерес. Когато приключи, психологът скръсти ръце, затвори очи и каза:

— Нека помисля малко, преди да продължим.

Той остана напълно неподвижен. Бош не знаеше какво да прави. След около двадесет секунди той се обади:

— Ако ти ще мислиш, позволи ми да ползвам телефона ти.

— В кухнята — отвърна Локи, без да отвори очи. Бош взе телефонния номер на Амадо от списъка на целевия отряд и му позвъни. Сигурен беше, че е събудил аналитика на моргата.

След като се представи, Бош премина веднага на въпроса.

— Извинявай, че те събудих. Но по този нов случай на Майстора нещата се развиват много бързо. Чете ли за това във вестниците?

— Да, но казват, че не се знае със сигурност дали е Майстора.

— Точно. Върху това работя сега. Имам въпроси.

— Давай.

— Ти вчера даде показания относно комплектите веществени доказателства при изнасилванията, които си събрал от жертвите. Къде са те сега? Веществените доказателства де.

След дълго мълчание Амадо отговори:

— Вероятно са още в склада за веществени доказателства. Ние ги пазим седем години след приключване на случая. Нали разбираш, ако някой направи обжалване или нещо подобно. Сега... понеже твоят мръсник е мъртъв, няма причина да ги държим толкова дълго. Но за да се унищожат, трябва заповед от медицинския експерт. Възможно е той да не се е сетил да го направи, след като ти, хм, уби Чърч. Бюрокрацията е огромна. Предполагам, че комплектите са още там. След седем години отговорникът сам ще поиска унищожаването им.

— Добре — каза Бош с очевидно облекчение. — А какво е състоянието им? Могат ли да се ползват още като веществени доказателства? И за анализи?

— Мисля, че да, ако не са повредени.

— Доколко ти е запълнена програмата?

— Тя винаги е пълна. Но ти ме хващаш неподготвен. Какво е станало?

— Трябва някой да ми отдели комплектите на седма и единадесета жертва. Това са Никол Кнап и Шърлийн Кемп. Разбра ли? Седем и единадесет, като магазина^[1].

— Схванах. Седем, единадесет. После какво?

— Паралелно изследване на космите, намерени в областта на гениталиите. Да се потърсят еднакви чужди косъмчета и при двете

жени. Колко време ще отнеме?

— Три-четири дни. Трябва да ги изпратим в лабораторията по съдебна медицина. Мога и аз да погледна. Вероятно ще стане по-бързо. Може ли да те попитам нещо? Защо го правим?

— Мисля, че освен Чърч има и някой друг. Имитатор. Той е извършил седмото и единадесетото убийство и това, което открихме тази седмица. И си мисля, че той не е бил достатъчно умен, за да се избърсне като Чърч. Ако намериш еднакви косми, мисля, че ще го засечем.

— Добре. Мога веднага да ти кажа нещо интересно за тези двете. Седма и единадесета.

Бош зачака.

— Преди да отида да свидетелствам, аз прегледах отново всичко, така че го знам отскоро, нали? Спомняш ли си, аз казах, че две от жертвите имат особено сериозни вагинални повреди? Е, това бяха тези двете — седем и единадесет.

Бош се замисли върху това. Откъм столовата се чу гласът на Локи.

— Хари?

— Сега идвам — извика той, а после се обърна пак към Амадо. — Това е интересно.

— Това значи, че този вторият, който и да е той, е доста по-груб от Чърч. Тези две жени бяха най-измъчени.

Тогава нещо просветна в ума на Бош. Нещо, което не му се беше видяло точно в свидетелстването на Амадо предния ден. Сега му стана ясно.

— Презервативите — каза той.

— Какво за тях?

— Ти каза, че кутийката е била за дванадесет броя, а в нея са останали само три.

— Точно така! Девет са използвани. Ако извадим седмата и единадесетата жертви, остават девет. Съвпада, Хари. Добре, утре ще се заема най-напред с това. Дай ми най-много три дни.

Те затвориха слушалките и Бош се замисли дали Амадо ще може изобщо да заспи повече тази нощ.

Локи беше допълнил чашата си с вино, но когато Бош се върна в стаята, пак не го попита дали иска и той. Бош седна срещу него.

— Готов съм да започнем — каза Локи.

— Хайде.

— Казваш, че по намереното през тази седмица тяло се откриват всички познати детайли, характерни за Майстора, така ли?

— Точно.

— С изключение на това, че сега методът на показване е различен. Насочване към мястото на определен човек, противопоставено на публичното предизвикателство с останалите. Много интересно. Друго?

— Добре, от свидетелските показания мисля, че можем да елиминираме Чърч като извършител на единадесетото убийство. Един от свидетелите е направил видеозапис на...

— Свидетел ли?

— Да. Показа го в съда. Приятел на Чърч. Дойде с видеолента, която показва Чърч на гости по времето, когато е била убита единадесетата жертва. Записът е убедително доказателство.

Локи кимна и замълча. „Поне не си затвори очите“ — помисли Бош. Психологът замислено почеса посивялата си брада, което накара Бош да направи същото.

— Освен това имаме и номер седми — каза Бош.

Той разказа на Локи информацията, която бе получил от Чероне за гласа, който бе му се сторил познат.

— Идентификацията на гласа няма да мине за доказателство, но що се отнася до подозрение, той е прав. Това свързва бетонената блондинка с нашата седма жертва. Видеозаписът елиминира Чърч от единадесетия случай. Амадо, човекът от моргата, не знам дали си го спомняш, казва, че жертвите под номер седем и единадесет имат подобни наранявания, които са различни в сравнение с тези на останалите.

— Другото, което сега се сещам, е гримът. След смъртта на Чърч в апартамента му бяха намерени гримове, помниш ли? Те съответстваха на девет от жертвите. За две от останалите нямаше съответстващи гримове и те бяха...

— Седмата и единадесетата.

— Точно. И така, имаме множество съответствия между тези два случая — седми и единадесети. А освен това и косвена връзка с номер дванадесет — жертвата от тази седмица, базирана на разпознаването

на гласа на клиента. Връзката става още по-очевидна, ако се вгледаме в начина на живот на трите жени. Всички те са от порнобизнеса и всички са работели на повикване.

— Виждам шаблон в шаблона — каза Локи.

— Да, така се получава. А можем да прибавим и единствената оживяла. Тя също е работила в порнобизнеса и на повикване.

— И тя описа нападател, който изобщо не прилича на Чърч.

— Точно така. Защото мисля, че не е бил Чърч. Аз мисля, че трите, плюс оживялата съставляват комплекта жертви на един убиец. Останалите девет са убити от друг. От Чърч.

Локи стана и се заразхожда от едната страна на масата. Държеше брадата си в ръка.

— Нещо друго?

Бош отвори едната папка и извади картата и лист хартия, на който бе изписал две колонки с дати. Той внимателно разгърна картата и я разпростря върху масата. Наведе се над нея.

— Добре, гледай. Нека наречем деветте жертви група А, а останалите три, група Б. Виж. Ако извадим жертвите от група Б от картинката, ще получим една чудесна географска концентрация. Жертвите от група Б са намерени в Малибу, Западен Холивуд и Южен Холивуд. Но всички местопрестъпления от група А са концентрирани ето тук, в Източен Холивуд и Силвърлейк. Бош направи с пръста си кръг върху картата, като показва зоната, която бе използвал Чърч. — А тук, почти в центъра, е улица „Хиперион“ — мястото, където Чърч е извършвал убийствата. — Той се изправи и остави листа върху картата. — А сега ето и датите на единадесетте убийства, които първоначално бяха приписани на Чърч. Виж, в началото има шаблон в интервала между убийствата. Тридесет дни, тридесет и два дни, двадесет и осем, тридесет и един, тридесет и един. И изведнъж всичко отива по дяволите. Спомняш ли си? Колко много ни смути това тогава.

— Да, помня.

— Имаме дванадесет дни, после шестнадесет, след това двадесет и седем, тридесет и единадесет. Сега обаче нека разделим и датите на група А и група Б. — Бош обърна листа. Имаше две колонки с дати. Локи се наведе над масата, за да ги разгледа. Бош видя тънката линия на белег на темето му, заобиколена от лунички.

— В група А имаме ясно видима последователност — продължи Бош. Имаме тридесет дни, тридесет и два, двадесет и осем, тридесет и един, двадесет и осем, двадесет и седем и тридесет. А в група Б имаме осемдесет и четири дни между двете убийства.

— По-добро управление на стреса.

— Какво?

— Интервалите между действията се диктуват от натрупването на стрес. Говорих за това в показанията си. Колкото по-добре човекът се справя със стреса си, толкова по-дълъг е интервалът между убийствата. Вторият убиец управлява по-успешно стреса си. Или поне успява да го потиска.

Бош го гледаше как се разхожда из стаята. Извади цигара и я запали. Локи не каза нищо.

— Искам да знам, възможно ли е такова нещо? — попита Бош.
— Искам да кажа, има ли някакъв подобен прецедент, който да ти е познат?

— Разбира се, че е възможно. Черното сърце не бие само. Дори не е необходимо да търсиш извън границите на своите знания, за да откриеш пълноценни доказателства за такава възможност. Спомни си за удушвачите от Хилсайд. Даже имаше и книга за тях. Казваше се „Подобните“. Спомни си и за подобие в метода на действие, прилаган от „нощният ловец“ и „удушвачът от Сънсет“ в началото на осемдесетте. Накратко, отговорът е да, възможно е.

— Знам тези случаи, но това е различно. Работил съм по някои от тях. Удушвачите от Хилсайд действаха заедно. Те бяха братовчеди. Другите двама действаха по подобен начин, но имаше съществени разлики. А тук някой се намесва и копира другия до последната запетайка. Толкова точно, че ние сме го пропуснали.

— Двама убийци, действащи независимо, но използващи точно една и съща методика.

— Правилно.

— Отново ще ти кажа: всичко е възможно. Друг пример. Спомняш ли си, че в началото на осемдесетте имаше „Убиецът на магистралата“ в Ориндж и в Лос Анджелис?

Бош кимна. Не беше работил по тези случаи и не знаеше много за тях.

— Е, добре. Един ден патрулите имаха късмет и хванаха един ветеран от вьетнамската война на име Уилям Бонин. Беше свързан с куп убийства и му натресоха и останалите, тъй като отговаряха на стила му. Осъдиха го на смърт, но убийствата продължиха. Продължаваха си все така, докато един пътен полицаи не попадна на някой си Ранди Крафт, който си карал по магистралата с труп в колата. Крафт и Бонин не са се познавали, но за известно време тайно са си поделляли псевдонима „Убиецът на магистралата“. Всеки е действал независимо от другия там на пътя. Убивали. И са били взети за един и същ човек.

Това звучеше по-близко до теорията, с която работеше Бош. Локи продължи да говори. Вече не го притесняваше среднощният посетител.

— Знаеш ли, има един пазач на осъдените на смърт в Сан Куентин, когото познавам, понеже правих там някои от изследванията си. Той ми каза, че там имало четирима серийни убийци, включително Крафт и Бонин, които чакат за газовата камера. И ето че тези четиримата играят на карти всеки ден. Бридж. Извършили са общо петдесет и девет убийства. А играят бридж! И знаеш ли кое е най-странното? Той казва, че Крафт и Бонин мислят дотолкова еднакво, че когато играят като партньори, почти никога не губят.

Бош започна да сгъва картата. Без да вдигне поглед, той каза:

— А тези Крафт и Бонин. Те по еднакъв начин ли са убивали жертвите си? По съвсем еднакъв ли?

— Не съвсем. Но мисълта ми е, че в нашия случай би могло да са двама. Но последователят тук е по-хитър. Той е знаел точно какво да направи, за да прати полицията по другата следа, да я насочи към Чърч. А после, когато Чърч е бил мъртъв и вече не е можел да го използва за прикритие, последователят е минал в нелегалност, така да се каже.

Бош го погледна и изведнъж през ума му премина мисъл, която обля всичко в нова светлина. Беше като фойерверк, разпръскващ разноцветни светлини във всички посоки. Но той не каза нищо. Тази нова мисъл беше твърде опасна, за да се изрече. Вместо това зададе въпрос на Локи.

— Но дори и когато този последовател е преминал в нелегалност, той е продължил да действа по същия начин като Майстора — каза Бош. — Защо го прави, щом никой няма да види? Спомняш ли си, че

при Майстора ние считахме, че той оставя телата на обществени места с изрисувани лица, защото това е част от неговата си еротична програма. Част от изявата му. Защо тогава вторият убиец ще го прави? Защо ще следва същата програма, щом не предвижда трупът да бъде намерен някога?

Локи се подпря с двете си ръце на масата и се замисли. На Бош му се причу звук откъм патиото. Погледна през отворения френски прозорец, но видя само тъмната сянка на хълма, легнала върху осветения басейн. Сега повърхността с форма на бъбрек беше спокойна. Погледна часовника си. Беше полунощ.

— Това е хубав въпрос — каза Локи. — Не знам отговора. Може би последователят е знаел, че тялото евентуално ще бъде открито по начин, който самият той би искал. Виждаш ли, сега ние може би трябва да приемем, че тъкмо последователят е изпращал писмата до теб и вестниците преди четири години. Това показва екхибиционистичния уклон в неговата програма. Чърч явно не е чувствал нужда да тормози преследвачите си.

— Последователят ни закача.

— Точно. Той се забавлява от това, че се подиграва с преследвачите си и за известно време за убийствата, които е извършил, е бил обвинен Майстора. Схващаш ли? — Да.

— Е, добре. Какво се е случило? Истинският Майстор, господин Чърч, е убит от теб. Последователят вече няма прикритие. И какво прави тогава? Продължава да действа. Убива, но сега погребва жертвата си. Скрива я под бетона.

— Искаш да кажеш, че той все още следва пълната еротична програма ли? С гримирането и всичко останало, но после погребва жертвата, за да не я види никой?

— Така никой няма да знае. Да, той следва програмата, защото това е, което го интересува на първо място. Но вече не може да рискува да оставя телата на публично място, защото това ще разкрие тайната му.

— Тогава за какво е писмото? Защо е изпратил писмо до полицията тази седмица, което го разкрива?

Локи заобиколи замислено масата.

— Увереност — каза той най-после. — Последователят е станал сигурен през последните четири години. Той мисли, че е неуловим.

Това е позната черта в разбъркания душевен мир на психопата. Състоянието на увереност и неуязвимост нараства, докато в действителност психопатът допуска все повече грешки. Обърква се. И става податлив на разкриване.

— Значи поради това, че е скрил действията си четири години, той мисли, че е чист и така недосегаем, че може да ни изпрати още едно писмо, за да ни подразни?

— Точно, но това е само един от факторите. Другият е гордостта, авторството. Този голям процес по случая на Майстора започва и той иска да открадне малко от вниманието. Можем да го разберем. Той моли за внимание към своите действия. В края на краищата и преди той, Последователя, а не Чърч е изпращал писмата. И тъй като е горделив и се чувства недосегаем от полицията, предполагам, че дори се възприема нещо като бог, той изпраща писмото тази седмица.

— „Хванете ме, ако можете.“

— Да, една от най-старите игри на света... И накрая, той може да е изпратил писмото и защото още го е яд на теб.

— На мен? — Бош беше изненадан. Никога не беше му минавало подобно нещо през ума.

— Да. Ти отстрани Чърч. Ти разруши идеалното му прикритие. Не считам, че бележката и споменаването ѝ в пресата са помогнали с нещо на делото ти, нали?

— Не. Тя може да ме закопае.

— Да. Значи може би това е разплатата на Последователя с теб. Неговото отмъщение.

Бош се замисли над думите му. Почти усещаше как адреналинът в тялото му се покачва. Беше след полунощ, но изобщо не се чувстваше изморен. Сега вече имаше за какво да се хване. Не беше повече изгубен в празнотата.

— Мислиш, че може да има и други, нали? — попита той.

— Говориш за жени, заровени под бетона, или нещо подобно ли? Да, за съжаление така мисля. Четири години са много време. Боя се, че има още много...

— Как да го откроя?

— Не знам. Моята работа обикновено е последна. След като са ги хванали. След като са умрели.

Бош кимна, затвори папките и ги сложи под мишница.

— Макар че може би има нещо — каза Локи. — Помисли за общото в жертвите му. Кой са те? Как той достига до тях? Ти каза, че и трите убити, пък и онази, която се е спасила, са работили в порноиндустрията.

Бош отново сложи папките върху масата. Запали си втора цигара.

— Да. И всичките са били проститутки на повикване — каза той.

— Така. Значи, докато Чърч не е подбирал, като е убивал жертви с различен ръст или от различни раси, последователят е имал по-специфичен вкус.

Бош бързо извади снимките на жертвите от порнобизнеса.

— Точно така. Жертвите на Последователя са били бели, русокоси и с голям бюст.

— Това е съвсем ясен шаблон. Тези жени давали ли са обяви за дейността си в порносписания?

— Знам, че две от тях са давали. Също и оживялата. Последната се е занимавала с такава дейност, но не знам дали се е рекламирала.

— А онези трите, които са публикували обяви, давали ли са и снимки?

Бош можеше да си спомни само обявата на Холи Лер, но тя не включваше снимката ѝ. Само псевдонима, телефона и гаранция за разгулни удоволствия.

— Не мисля. Онази, за която си спомням, не е публикувала снимка. Но затова пък псевдонимът ѝ като актриса беше включен. Така че всеки, който я е виждал на видеофилм, е бил запознат с външния ѝ вид и атрибути.

— Много добре. Ние вече създаваме профила на Последователя. Той е някой, който използва порнофилмите, за да подбере жените за своята еротична програма. После ги намира чрез рекламата им в порномедиите или по името, или чрез снимката. Помогнах ли ти, детектив Бош?

— Абсолютно. Благодаря ти за времето, което ми предостави. Ще мълча все още по този въпрос. Не съм сигурен, че искам да стане публично достояние засега.

Бош отново взе папките и се насочи към вратата, но Локи го спря.

— Знаеш ли, още не сме приключили.

Бош се завъртя.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, макар че знаеше.

— Не си казал нищо по въпроса, който е най-обезпокоителен. За това как нашият Последовател е научил навиците на убиеца. Целевият екип не е съобщил на медиите всички детайли от програмата на убиеца. Поне тогава. Детайлите не се оповестяваха, за да не могат шантавелите, които идват с признания, да знаят точно какво да си признават. Беше нещо като осигуровка. Така целевият екип много бързо можеше да отсява лъжливите потвърждения.

— И?

— И въпросът е откъде е могъл да знае Последователя.

— Аз не...

— Да, знаеш. Книгата, която написа господин Бремер разкри тези детайли пред света. Това, разбира се, има смисъл по отношение на бетонената блондинка... Но сигурно ти си наясно, че това не е вярно за седмата и единадесетата жертва.

Локи беше прав. Това беше, за което се бе сетил Бош по-рано. Той отбягваше да го обмисля, защото се боеше от изводите, които щеше да предизвика.

— Отговорът е, че Последователя по някакъв начин е бил посветен в детайлите — каза Локи. — Те са предизвикали действията му. Ти трябва да помниш, че ние сега се занимаваме с някой, който твърде вероятно вече е бил силно притеснен от желанията си, когато е попаднал на еротична програма, която е съвпаднала със собствените му нужди. Този човек вече е имал проблеми, независимо дали те са били изявиени в последвалите му престъпления или не. Той е бил болен, Хари. Тогава е видял еротичната щампа на Майстора и разбрал: „Това съм аз! Това е, което искам и от което се нуждая, за да постигна удовлетворение.“ Тогава той възприел програмата на Майстора и я осъществил до последния детайл. Въпросът е, как се е добрал до нея? А отговорът е, че му е бил позволен достъп.

За момент те просто се гледаха. После Бош проговори:

— Ти говориш за ченге. Някой от целевия екип. Това не може да бъде. Аз бях в него. Ние всички искахме да хванем този човек. Никой не... се е отклонявал от това разбиране, човече!

— Възможно е да е член на целевия екип, Хари. Само е възможно. Но я си спомни, че кръгът на онези, които знаеха за програмата, беше много по-голям от целевия екип. Имаше медицински

експерти, следователи, униформени ченгета, фотографи, репортери, лекари, минувачите, които са намерили телата. Много хора са имали достъп до детайлите, които Последователя очевидно е знаел.

Бош се опита набързо да си представи образа наум. Локи разбра.

— Аз също съм един от, или близо до разследването, Хари. Не е задължително да е бил важна част от разследването или да е участвал продължително в него. Но това е някой, чийто път се е пресякъл с разследването в точка, която му е дала възможност да успее да узнае пълната програма. Повече от онова, което обществеността е знаела тогава.

Бош не каза нищо, докато Локи не го подкани.

— И какво още, Хари? Изплюй камъчето.

— Левак.

— Възможно е, но не е задължително. Чърч беше левак. Последователя може само да е използвал лявата си ръка, за да изкопира идеално престъпленията на Чърч.

— Така е, но съществуват писмата. Графолозите се съмняваха, че авторът е бил левак. Не бяха сто процента сигурни. Никога не са.

— Добре, тогава приемаме, че е възможно да е левак. Друго?

Бош се замисли за момент.

— Може би пушач. В бетона беше намерен пакет от цигари. Камински, жертвата, не е пушела.

— Да, добре. Върху всичко това трябва да помислиш, за да го откриеш. То е някъде в детайлите, Хари, сигурен съм.

Откъм хълма през френския прозорец задуха студен вятър и Бош потръпна. Беше време да си тръгва, да остане насаме с всичко това.

— Отново благодаря — каза той и пак се насочи към вратата.

— Какво ще правиш? — извика Локи след него.

— Още не знам.

— Хари?

Бош спря в коридора и се обърна към Локи. Басейнът проблясваше весело в тъмнината зад него.

— Последователя... той може да е хитър и да не се прояви дълго време.

— Защото е ченге ли?

— Защото вероятно знае за случая всичко, което знаеш и ти.

В колата му беше студено. През нощта в каньоните винаги се носеше тъмен мраз. Бош направи завой и се понесе бавно надолу по планината Локаут към Лавровия каньон. Сви надясно и влезе в магазинчето, откъдето си купи шест кашончета с бира. После се насочи с бирата и въпросите, които го занимаваха, нагоре по хълма към Мълхоланд.

Влезе в шосето „Удроу Уилсън“ и се насочи към малката си къща, която гледаше към прохода Кахуенга. Не беше оставил вътре да свети, защото, откакто имаше Силвия, не знаеше кога ще си дойде тук.

Щом паркира колата на тротоара, той отвори една от бирите. Покрай него бавно премина друга кола и го остави в тъмнината. Наблюдаваше как един от светлинните лъчи на Юнивърсъл Сити преминава през облаците над къщата. След няколко секунди се появи още един лъч. Бирата беше вкусна и се плъзгаше приятно по гърлото му. Но му натежа на стомаха и Бош спря да пие. Сложи бутилката обратно в кашончето.

Но всъщност знаеше, че не бирата го притеснява. Беше Рей Мора. От всички, които бяха достатъчно заети със случая, за да знаят детайлите на програмата, Мора беше онзи, който бе заседнал в гърлото на Бош. Трите жертви на Последователя бяха порноактриси. А това беше службата на Мора. Той може би познаваше всяка една от тях. Въпросът, който сега възникваше в ума на Бош, беше дали той ги е убил. Тормозеше се дори от факта, че трябва да мисли по този въпрос, но знаеше, че трябва. Мора беше логическата отправна точка, когато Бош вникна в съвета на Локи. Ченгето от нравствената полиция се появи в ума на Бош като човекът, който се намира на пресечната точка между двата свята: онзи на порнобизнеса и този на Майстора. Само предположение ли беше това, или достатъчно основание да класифицира Мора като действително заподозрян? Знаеше, че трябва да действа еднакво внимателно и с невинния, и с виновния човек.

Вътре миришеше на застояло. Той се отправи директно към задната врата и я отвори. Остана там за момент, заслушан в съскацията тих звук, идещ от движещите се по магистралата коли. Звукът беше

непрекъснат, без да зависи от времето или деня от седмицата. Винаги имаше движение — кръв, течаща по артериите на града.

Лампичката на телефонния секретар светеше и на екранчето се виждаше цифрата три. Бош натисна бутона за превъртане и запали цигара. Първият глас беше на Силвия: „Искам само да ти пожелаая лека нощ, скъпи. Обичам те и бъди внимателен.“

Следващият бе Джери Едгар: „Хари, Едгар е. Искам само да ти кажа, че ме изключиха от разследването. Ървинг ми се обади вкъщи и ми каза да предам всичко на ОКУ утре сутринта. На лейтенант Роленбергер. Внимавай, приятел. И се пази.“

„Пази се — помисли Бош. — Пази си гърба.“ Не беше го чувал, откакто се върна от Виетнам. А знаеше, че Едгар никога не е бил там.

„Рей е — каза последният глас от лентата. — Мислех си за тая работа с бетонената блондинка и ми дойдоха няколко идеи, които може да те заинтересуват. Обади ми се сутринта да си поговорим.“

---

[1] „Seven eleven“ (англ.) — „Седем, единадесет“ — наименование на световноизвестна верига малки денонощни магазини за хранителни, книжарски и парфюмерийни стоки. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

— Искам отсрочване.

— Какво?

— Трябва да разсрочиш делото. Кажи на съдията.

— За какво, по дяволите, говориш, Бош?

Бош и Белк седяха зад масата на защитата и чакаха да започне сутрешната сесия на съда в четвъртък. Шепнеха си тихичко и Бош си помисли, когато Белк изруга с по-висок тон, че той го направи, за да се покаже по-уверен.

— Говоря по повод на вчерашния свидетел Виечорек. Той беше прав.

— В какво?

— За алибито, Белк. Алибито по отношение на единадесетата жертва. То е основателно. Чърч не е...

— Я чакай — изскимтя Белк. После понижи глас и зашепна: — Ако се готвиш да ми признаеш, че си убил не този, когото е трябвало, не искам и да те чуя, Бош. Не сега. Късно е! — Той се зае с юридическия си бележник.

— Белк, слушай, за бога. Нищо не признавам. Застрелял съм точно онзи, когото е трябвало. Но сме пропуснали нещо. Другият. Убийците са били двама. Чърч е виновен за девет от жертвите — деветте, които свързахме с намерените комплекти гримове. Другите две, плюс тази, която намерихме в бетона тази седмица, са убити от някой друг. Ти трябва да прекъснеш тази работа, докато успеем да разберем какво точно става. Ако се разчуе в съда, това ще помогне на втория убиец, на Последователя, да разбере колко близо сме до него.

Белк изпусна молива си и той падна на пода. Не се наведе да го вземе.

— Ще ти кажа какво ще стане, Бош. Няма да прекъсваме нищо. Даже и да го искаш, сигурно не бих могъл. Съдията е на нейна страна. Тя само трябва да възразява и да не позволява никакво отлагане, никакви преговори. Така че аз няма и да се опитвам. Трябва да

разбереш едно нещо, Бош. Това е съд. Той е факторът, който направлява сега цялата ти вселена. Ти нямаш възможност да го контролираш. Не можеш да очакваш делото да се бави всеки път, когато на теб ти е необходимо да променяш своята версия...

— Свърши ли?

— Да, свърших.

— Белк, разбирам всичко това, което току-що каза. Но ние трябва да предпазваме разследването. Там, навън, има още един, който убива хора. И ако Чандлър повика мен или Едгар ей там горе и започне да задава въпроси, убиецът ще прочете за разпита и ще знае всичко, до което сме се добрали. Тогава никога няма да го хванем. Това ли искаш?

— Бош, моят дълг е да спечеля това дело. Ако, правейки това, аз компрометирам твоето...

— Да, а не искаш ли да знаеш истината, Белк? Мисля, че сме близо до нея. Ако отложиш до другата седмица, вече ще сме готови с всичко. Ще можем да дойдем тук и да хвърлим Мани Чандлър в оркестъра.

Бош се облегна на стола си. Беше се изморил да се бори с Белк.

— Бош, откога си ченге? — попита Белк, без да го погледне. — Двадесет години?

Почти позна, но Бош не му отговори. Знаеше какво ще последва.

— И ще ми седиш тук да ми говориш за истината? Кога за последен път си виждал в полицейски доклад да се пише пълната истина по разследването? Не ми говори за истината. Ако я искаш, иди при свещеника или другаде. Не знам точно къде, но не и тук. След двадесет години служба трябва да знаеш, че истината няма нищо общо с това, което става тук. Нито пък с правосъдието. Това са само думи, които съм чел по книгите в предишния си живот. — Белк се обърна и извади друг молив от джоба на ризата си.

— Добре, Белк, ти командваш. Но аз ще ти кажа само как ще изглежда цялата работа, когато излезе наяве. Ще се разкрива на части и ще изглежда зле. Това е специалитет на Чандлър. И ще изглежда така, като че ли съм убил невинен човек.

Белк не му обръщаше внимание, а пишеше в жълтия си бележник.

— Глупако, тя ще ни го забие така, че ще излезе чак от другата страна. Ти продължаваш да я подценяваш и твърдиш, че била само

омаяла съдията, но ние и двамата знаем факта, че не можеш да й стъпиш и на малкия пръст. За последен път ти казвам. Докопай се до отлагане.

Белк стана и заобиколи масата, за да вземе падналия молив. След като се надигна, оправи връзката и панталоните си и седна отново. Надвеси се над бележника си и без да гледа към Бош, каза:

— Ти просто се боиш от нея, нали, Бош? Не искаш да застанеш на сцената и тя да ти задава въпроси. Въпроси, които ще разкрият кой си ти — ченге, на което му харесва да убива хора. — Едва сега той се извърна и погледна Бош. — Е, късно е. Твоето време дойде и не можеш да се измъкнеш. Никакви отлагания. Време е за представление.

Хари се изправи и се надвеси над дебелака.

— Майната ти, Белк. Излизам.

— Много хубаво — каза Белк. — Знаеш ли, вие всичките сте еднакви. Застреляте някого и идвате тук, като си мислите, че само защото носите тази значка, имате свещеното право да си правите каквото пожелаете. Тази значка ви дава могъщество.

Бош излезе, отиде при телефоните и позвъни на Едгар. Още след първия звън той вдигна слушалката.

— Получих съобщението ти снощи.

— Аха, ами там всичко съм казал. Извън играта съм. От ОКУ дойдоха тази сутрин и взеха всичко. Видях ги да се въртят и около твоето място, но не са пипали нищо.

— Кой дойде?

— Шийхан и Опелт. Знаеш ли ги?

— Да, добри са. Ще идваш ли тук да свидетелстваш?

— Да, трябва да съм там в десет.

Бош видя, че вратата на съдебна зала 4 се отвори, пазачът се показва и му махна.

— Трябва да отивам.

В залата Чандлър беше зад катедрата, а съдията говореше. Съдебните заседатели още не бяха влезли.

— А другите призовани? — питаше съдията.

— Ваша светлост, от моя офис ще им съобщят тази сутрин и ще ги освободят.

— Добре тогава. Господин Белк, готов ли сте да продължим?

Когато Бош влезе през вратата, Белк се насочваше към катедрата и даже не го погледна.

— Ваша светлост, тъй като това е неочаквано, аз ще помоля за половин час отлагане, за да мога да се консултирам с клиента си. След това ще бъдем готови да продължим.

— Много добре. Точно така и ще направим. Господин Бош? Очаквам да сте си на мястото следващия път, когато изляза, за да започнем. Не обичам да изпращам портиерите нагоре-надолу по коридорите, когато ответникът знае къде трябва да бъде и кога.

Бош не каза нищо.

— Извинете, ваша светлост — обади се вместо него Белк.

Останаха прави, докато съдията напускаше залата.

— Хайде да идем до една от стаите за срещи между адвокати и клиенти — каза Белк.

— Какво стана?

— Хайде да вървим.

Докато минаваха през вратата на съдебната зала, към тях се насочи Бремер с бележник и молив в ръка.

— Хей, какво става?

— Не знам — каза Бош. — Половин час забавяне.

— Хари, трябва да говоря с теб.

— После.

— Важно е.

В края на коридора близо до тоалетните имаше няколко малки адвокатски заседателни зали. Размерите им бяха почти колкото на стаите за разпити в холивудското полицейско управление. Бош и Белк влязоха в една от тях и седнаха на столовете от двете страни на сивата маса.

— Какво се случи? — попита Бош.

— Твоята героиня си отдъхва.

— Чандлър си отдъхва, без да ме е призовала? — Това звучеше съвсем безсмислено за Бош. — Какво прави тя?

— Тя е страшно хитра. Много умен ход.

— Защо?

— Виж какво става с делото. Тя е в много добра позиция. Ако то свърши днес и отиде при заседателите, кой ще спечели? Тя. Виждаш ли, тя знае, че ти трябва да застанеш на скамейката и да се защитава.

Както ти казах оня ден, от теб зависи дали ще спечелим, или ще загубим. Ти или ще хванеш топката и ще ѝ я набуташ обратно в гърлото, или ще я изпуснеш. Тя знае това и ако те призове, ще задава въпросите си първа, а после аз ще започна с допълненията — това е по-лесно и ти може и да се измъкнеш... Сега тя обръща цялата работа. За мен остава да избира или да не те призова и да загубя делото, или да те призова и всъщност да ѝ отстъпя по-добрата позиция. Страшно хитро.

— Тогава какво ще правим?

— Ще те призова.

— А отлагането?

— Кое отлагане?

Бош кимна. Нямахше да има промяна. Няма да има отлагане. Разбра, че не е успял. Беше пристъпил към убеждаването на Белк неправилно. Трябваше да се опита да го убеди, че идеята за отлагането идва от него. Тогава щеше да се получи. Сега Бош усети как стомахът му се свива. Това бе онова неприятно чувство, което се появява пред неизвестността. По същия начин се беше чувствал, когато за пръв път влезе в тунела във Виетнам. Беше страх, знаеше го. Страх, разцъфнал като черна роза в центъра на гърдите му.

— Спечелихме двадесет и пет минути — каза Белк. — Нека забравим за отлагането и да се опитаме да решим как бихме искали да протече свидетелският разпит. Аз ще те водя. Заседателите ще разберат. Но помни, че трябва да внимаваш какво говориш и да не избързваш. Иначе ще загубиш. Ясно ли е?

— Имаме двадесет минути — поправи го Бош. — Имам нужда да изляза да изпуша една цигара, преди да седна на мястото на свидетеля.

Белк продължи, все едно не беше чул.

— Запомни, Бош, тук става дума за милиони. Може да не са твоите пари, но това може да ти коства кариерата.

— Каква кариера?

Когато след двадесет минути Бош излезе от стаичката, Бремер висеше пред вратата.

— Хвана ли му края? — попита Хари. Той отмина репортера и се насочи към ескалатора. Бремер го последва.

— Не, човече, не съм подслушвал. Само те чаках. Слушай, какво става с новия случай? Едгар не иска да ми каже и дума. Идентифицирахте ли я, или какво?

— Да, идентифицирахме я. — Коя е била?

— Не е мой случая, човече. Не мога да ти кажа. Освен това, ако ти кажа, ти ще изтичаш с името при Мани Чандлър, нали?

Бремер се спря.

— Какво? За какво говориш? — после се долепи до Бош и зашепна.

— Слушай, Хари, ти си ми един от главните източници. Няма да ти скроя такъв номер. Ако тя наистина надушва нещо, огледай се към някой друг.

Бош се почувства виновен, че обиди репортера. Немаше основания.

— Сигурен ли си? Значи греша, а?

— Абсолютно. Ти си много ценен за мен. Не бих го направил.

— Добре тогава.

Това беше почти извинение от негова страна.

— Е, какво ще ми кажеш за идентификацията?

— Нищо. Наистина не е мой случай. Опитай в ОКУ.

— На ОКУ ли е? Взели са го от Едгар?

Бош стъпи на ескалатора и се извърна да го погледне. Докато слизаше надолу, му кимна. Бремер не го последва.

Мани Чандлър вече беше на площадката на стълбищата и пушеше, когато Бош излезе. Той запали цигарата си и я погледна.

— Изненада, изненада — каза той.

— Какво?

— Почивката.

— Изненада само за Бълк — каза тя. — Всеки друг адвокат щеше да го предвиди. Почти ти съчувствам, Бош. Почти, но не съвсем. В делата по защита на гражданските права, шансовете да спечелиш винаги са малки. Но да се пребориш с адвокат от градската колегия винаги е приятно. Тези момчета от типа на Бълк не биха могли да

работят на свободна практика... Ако трябваше да печели за храната си, твоят адвокат щеше да бъде слабичък мъж. А така той си получава твърдата заплата от общината, независимо дали печели, или губи.

Това, което тя казваше, беше вярно, разбира се. Всички го знаеха. Бош се усмихна. Не знаеше как да се държи. Отчасти я харесваше. Беше жестока към него, но кой знае защо тя му харесваше. Може би беше заради упоритостта, заради яростта ѝ, макар и погрешно насочена, но чистосърдечна.

Може би и защото тя не се боеше да разговаря с него извън съдебната зала. Беше забелязал как Белк внимателно избягва да контактува със семейство Чърч. Преди да излезе от залата по време на почивките, той стоеше до масата на защитата, докато не се увери, че те всички са в коридора или вече на ескалатора. Чандлър обаче не играеше такива номера. Тя беше нападател.

Бош предположи, че срещата им сега прилича на докосването на ръкавиците, което боксьорите извършваха, преди да удари звънецът. Той смени темата.

— Говорих с Томи Фарадей онзи ден тук. Сега той е Томи Фарауей. Попитах го какво се е случило, но той не ми каза. Рече само, че се е извършило правосъдие, каквото и да означава това.

Тя изпусна дълга въздишка със синкав дим, но за момента си замълча. Имаха още три минути.

— Спомняш ли си делото Галтон? — попита го. — Беше за защита на граждански права срещу неправомерна употреба на сила.

Бош се замисли. Името му беше познато, но му беше трудно да го свърже със случаите, които знаеше или беше чувал през годините.

— О, кучешкото дело, нали?

— Да, Андре Галтон. Това беше преди Родни Кинг, когато повечето от хората в този град не вярваха, че тяхната полиция рутинно злоупотребява с властта си. Галтон беше черен и си карал издишащото ремарке под наем по хълмовете на „Студио сити“, когато някакъв полицай решил да му провери документите. Той не бил направил нищо лошо, не са го търсели, само бил задържал ремаркетото един месец повече, отколкото платил. Но побягнал. Чудно защо е побягнал. Изминал цялото разстояние горе до Мълхоланд и насочил колата към една от площадките, където хората застават да гледат панорамата на пропастите долу. После скочил от колата и се търкулнал надолу, но

заседнал на някаква скала. Нямамо как да слезе, но не искал и да се качи обратно, а полицаите не щели да се спускат, защото било твърде опасно. Така казаха на процеса.

Сега Бош си спомни историята, но я остави да разказва. Негодуването ѝ беше толкова чистосърдечно и нямаше нито намек от позата на обвинител, че той искаше да чуе разказа ѝ.

— И така, те пуснали кучето долу — каза тя. — Галтон изгубил тестикулите си, а десният му крак останал неподвижен поради прекъснат нерв. Можеше да го движи, но го влачеше след себе си...

— Кажи за Томи Фарадей — напомни ѝ Бош.

— Да, той взе делото. Беше загубена работа... Галтон не беше направил нищо. Само побягнал. Полицията със сигурност нямаше да може да се защити. Всеки съдебен състав би го видял. Знаеше го и градската адвокатура. Всъщност мисля, че делото трябваше да е на Белк. Предложиха половин милион обезщетение, ако се спечели делото, и Фарадей се хвана. Мислеше, че всъщност, ако успее, ще вземе три пъти повече.

И както вече казаха, то беше в старите времена. Адвокатите по граждански права им викат ПК — преди Кинг. Заседателите четири дни изслушваха свидетели и оправдаха полицаите само след тридесетминутно заседание. Галтон не спечели нищо от цялата работа, освен мъртъв крак и ненужен мъжки член. След прочитането на присъдата той излезе тук и отиде ей там до живия плет. Беше скрил пистолет, увит в найлон, под него. Дойде тук пред статуята и сложи пистолета в устата си. Точно в този момент Фарадей излизаше през вратата и видя какво се случи. Цялата статуя и наоколо беше в кръв.

Бош не каза нищо. Сега си спомняше съвсем ясно случая.

Погледна към кулата на кметството и видя как чайките кръжаха около нея. Винаги се чудеше какво ги привлича там. Беше на мили от океана, но на покрива на кметството винаги имаше чайки. Чандлър продължи да говори:

— Винаги съм искала да разбера две неща — каза тя. — Първо, защо Галтон е побягнал. И второ, защо е скрил револвера. И си мисля, че отговорът е само един. Не се е надявал на правосъдие. Не е вярвал в системата. Няма е надежда. Не бил направил нищо лошо, но побягнал, защото е бил негър в обкръжението на бели и през целия си живот е слушал разкази за онова, което белите ченгета правят на

черните хора. Адвокатът му казал, че ще спечели леко делото, но той донесъл пистолета до съдебната палата, защото цял живот е слушал за това как заседателите вземат решенията, щом имат думата на негър срещу полицаите.

Бош си погледна часовника. Беше време да влиза, но не му се искаше да се отдалечи от нея.

— И така, заради това Томи е казал, че се е извършило правосъдие — продължи тя. — Такова е било правосъдието за Андре Галтон. След това Фарадей прехвърли всичките си дела на други адвокати. Аз взех няколко. И той повече не стъпи в съда. — Тя загаси остатъка от цигарата си. — Край на разказа.

— Сигурен съм, че адвокатите, защитаващи гражданските права, го разказват често — каза Бош. — А сега ти слагаш мен и Чърч в същата рамка, нали? Аз съм като оня, който е изпратил кучето долу подир Галтон, а?

— Има си степенуване, детектив Бош. Дори ако Чърч е бил чудовище, както ти твърдиш, не е трябвало да умира. Ако системата се отклони от легалните начини за раздаване на правосъдие, кой друг би пострадал най-вече? Невинните. Ето, виждаш ли, затова трябва да направя това, с което съм се заела сега. Заради невинните.

— Добре, късмет — каза той и изхвърли цигарата си.

— Аз няма да имам нужда от късмет — каза тя.

Бош проследи погледа ѝ към статуята над мястото, където Галтон се беше самоубил. Чандлър гледаше, като че ли там още имаше кръв.

— Това е правосъдието — каза тя, като кимна към статуята. — Тя не те чува. Тя не те вижда. Тя не те усеща и няма да ти проговори. Правосъдието, детектив Бош, е само една бетонена блондинка.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Докато Бош преминаваше зад масите на защитата и обвинението, за да стигне до мястото на свидетеля, залата беше стихнала като сърцето на мъртвец. След като се закле, той каза пълното си име, но секретарката го накара да го изрече по букви.

— Й-е-р-о-н-и-м-у-с Б-о-ш.

После съдията даде думата на Белк.

— Разкажете ни малко за себе си, детектив Бош, за вашата кариера.

— Аз съм служител в полицията вече близо двадесет години. В момента служа на плота по убийствата в Холивудското управление. Преди това...

— Защо го наричате плот?

„Исусе“ — помисли Бош.

— Защото прилича на плот. Това са шест малки бюра, събрани на едно място, които образуват нещо като дълъг плот. От всяка страна сядат по трима детективи. Винаги сме го наричали така.

— Добре, продължавайте.

— Преди това назначение прекарах осем години в специалния екип по убийствата на отдел „Кражби и убийства“. Преди да отида там, служех на плота по убийствата в Северен Холивуд, както и по кражбите и обирите във Ван Найс. Около пет години съм бил патрулен полицай най-вече в управленията в Холивуд и Уилшайър.

Белк бавничко го водеше през кариерата му, за да стигне до времето, когато е бил включен в целевия екип по случая с Майстора. Разпитът беше бавен и досаден дори и за Бош, а това беше собственият му живот. От време на време той хвърляше поглед към заседателите, докато отговаряше на въпросите. Като че ли само няколко от тях го поглеждаха и изобщо внимаваха. Бош се притесни и дланите му овлажняха. Беше свидетелствал в съда поне стотина пъти. Но никога не се бе чувствал както сега, на собствената си защита. Горещо му беше, макар да знаеше, че в залата е хладно.

— А къде физически бе разположен целевият екип?

— Ние използвахме стаята на архива на втория етаж в холивудския участък. Беше стаята, където се събираха веществени доказателства и документи. Временно изнесохме всичката документация в нает фургон и ползвахме стаята. Също така имахме стая и в „Паркър сентър“. Нощната смяна, в която бях аз, обикновено работеше в Холивуд.

— Бяхте близо до местопрестъпленията, така ли?

— Така мислехме, да. Повечето от жертвите са били взети от улиците на Холивуд. Много от тях по-късно бяха открити в същия район.

— Значи сте искали да действате бързо по горещите следи и това, че сте били точно там, в центъра, ви е помагало да го правите, така ли е?

— Да.

— В нощта, когато се е обадила жената на име Дикси Маккуин, как достигна обаждането до вас?

— Тя е позвънила на номер девет-едно-едно и когато операторът е разбрал за какво се обажда, линията бе прехвърлена на целевия екип в Холивуд.

— Кой пое обаждането?

— Аз.

— Защо? Мисля, че вие свидетелствахте, че сте били ръководител на нощната смяна. Нямахте ли кой от подчинените ви да вдигне слушалката?

— Да, имахме хора, но това обаждане дойде късно. Всички си бяха отишли. Само аз бях останал, защото попълвах доклада за хронологичния ход на разследването за деня. В края на всяка седмица го предавахме. Бях сам. Аз отговорих на обаждането.

— Защо, когато отидохте да се срещнете с тази жена, не се обадохте за подкрепление?

— Тя не беше казала по телефона достатъчно, за да бъда убеден, че говори истината. На ден ние получавахме десетки обаждания. Никое от тях не довеждаше до нещо. Трябва да отбележа, че аз отидох да взема показанията ѝ, без да вярвам, че те ще доведат до нещо.

— Добре, щом сте мислили така, детектив Бош, защо изобщо отидохте при нея? Защо просто не взехте необходимата ви информация

по телефона?

— Основната причина беше, че тя каза, че не знае адреса, където е била с този мъж, но би могла да ми покаже мястото, ако я закарам до „Хиперион“. Също така, изглежда, имаше нещо искрено в признанието ѝ. Явно, нещо наистина силно я е изплашило. Беше ми и по пътя за вкъщи и затова реших да проверя случая пътъом.

— Кажете ни какво се случи, след като стигнахте на улица „Хиперион“?

— Когато стигнахме там, видяхме да свети в апартамента над гаража. Дори зърнахме зад един от прозорците да преминава сянка. Така разбрахме, че човекът е още там. Тогава госпожица Маккуин ми каза за гримовите, които е видяла в шкафчето под мивката.

— Какво значеше това за вас?

— Много. То веднага привлече вниманието ми, защото ние никога не бяхме казвали в пресата, че убиецът пази гримовите на жертвите си. Знаеше се, че рисува лицата им, но не и че запазва при себе си гримовите им. Така че когато тя ми каза, че е видяла тази колекция от гримове, всичко съвпадна. То придаде на онова, което тя бе разказала, една внезапна истинност.

Бош пийна малко вода от чашата, която му бе донесъл пазачът по-рано.

— Добре. Какво направихте вие след това? — каза Белк.

— Досетих се, че за времето, което е отминало, след като тя е избягала, обадила се по телефона и аз съм я взел, за да я закарам отново до „Хиперион“, той може да е излязъл и да е поканил друга. Жертва. Така реших, че е твърде възможно там горе да има друга жена, подложена на опасност. Качих се. Бегом.

— Защо не извикахте подкрепление?

— На първо място, защото мислех, че няма време за чакане. Дори и пет минути. Ако той бе взел друга жена там вътре, пет минути можеха да означават край на живота ѝ. И второ, няхах при себе си радиостанция. Дори и да исках, не можех да се обадя.

— Радиостанция ли?

— Да, портативна. Детективите обикновено ги вземат, когато излизат по служба. Проблемът е, че нямаме достатъчно, за да ги носим винаги с нас. И след като си отивах у дома, не пожелах да взема една,

защото нямаше да се връщам в участъка до следващата нощна смяна. Това щеше да лиши колегите ми на другия ден от едната радиостанция.

— Значи не сте могли да се обадите по радиото за подкрепа. А по телефона?

— Там беше квартал с резиденции. Можех да изляза от квартала, за да намеря автомат или да почукам на нечия врата. Беше около един часа през нощта и не мисля, че хората биха отворили бързо на сам мъж, който твърди, че е служител в полицията. Всичко беше въпрос на време. Мислех, че нямам никакво време. Трябваше да отида горе сам.

— Какво се случи?

— Мислейки, че там някой може да бъде подложен на неизбежна опасност, аз влязох през вратата, без да почукам. Държах пистолета си в ръка.

— Ритнахте ли вратата, за да я отворите?

— Да.

— Какво видяхте?

— Първо съобщих за себе си. Изкрещях „полиция“. Направих няколко крачки в стаята. Беше гарсонiera. Тогава видях мъж, по-късно идентифициран като Чърч, да стои до леглото. Беше легло, получено от разгънатата кушетка.

— Какво правеше той?

— Стоеше гол близо до леглото.

— Видяхте ли някой друг?

— Не.

— Какво стана после?

— Изкрещях нещо като „замръзни“ или „не мърдай“ и направих още една крачка навътре в стаята. Първоначално той не мърдаше. После изведнъж посегна към леглото и ръката му се плъзна под възглавницата. Аз изкрещях „не“, но той продължи движението. Виждах как се движи ръката му, като че ли хваща нещо и започва да го измъква изпод възглавницата. Стрелях веднъж. Това го уби.

— На какво разстояние мислите, че сте били от него?

— На шест метра. Стаята беше голяма. Бяхме в двата ѝ края.

— Той веднага ли умря?

— Доста бързо. Падна върху леглото. По-късно аутопсията показва, че куршумът е проникнал под дясната му ръка — онази, с

която бе посегнал под възглавницата. Пресякъл е гръдния му кош. Засегнал е белите дробове и сърцето.

— Какво направихте вие, след като той падна?

— Отидох до леглото, за да проверя дали е жив. Той още беше жив, така че аз му сложих белезници. Умря след няколко минути. Аз повдигнах възглавницата. Там нямаше оръжие.

— Какво имаше там?

Като погледна открито към Чандлър, Бош отговори.

— Това беше най-великата мистерия в живота ми. Той е посягал за перуката си.

Чандлър бе навела глава и пишеше усилено, но спря, вдигна глава и срещна погледа му.

— Възражение, ваша светлост — каза тя.

Съдията се съгласи да не се записват думите на Бош за изненадата. Белк зададе още няколко въпроса за стрелбата и после се прехвърли върху разследването на Чърч.

— Вие вече не участвахте в него, така ли е?

— Да. Както е прието в такива случаи, мен ме назначиха да работя в приемната, докато действията ми бъдат проучени.

— Добре. Запознавах ли ви с резултатите от разследването на Чърч от страна на целевия екип?

— В основни линии. Тъй като аз бях заинтересуван от изхода на разследването, ме информираха.

— Какво научихте?

— Че гримове, намерени в шкафчето на банята, са принадлежали на девет от жертвите.

— Вие самият изпитвали ли сте някога съмнения, или чули ли сте някой от другите следователи да казва, че се съмнява дали Норман Чърч е отговорен за смъртта на тези жени?

— За тези деветте ли? Не, никакви съмнения. Никога.

— Добре, детектив Бош. Чухте господин Виечорек да свидетелства относно това, че е бил заедно с господин Чърч в нощта, когато е била убита единадесетата жертва, Шърлийн Кемп. Вие видяхте и видеозаписа, представен като вещественно доказателство. Това не породило ли някакви съмнения у вас?

— Да, по отношение точно на този случай. Но Шърлийн Кемп не беше между онези девет, чиито гримове бяха намерени в апартамента

на Чърч. У мен, пък и у всеки един от целевия екип не съществува никакво съмнение, че Чърч е убил онези девет жени.

Чандлър възрази, че Бош не може да говори за останалите от целевия отряд, и съдията я подкрепи. Белк промени темата, без да рискува да навлиза в обсега на седмата и единадесетата жертва. Стратегията му беше да избягва какъвто и да било намек за втория убиец, като остави на Чандлър да попадне на тази тема при кръстосания разпит, ако тя пожелае.

— Вие сте били наказан и изключен от разследването на доказателствата. Мислите ли, че отделът е постъпил правилно по този въпрос?

— Не.

— Как така?

— Както вече ви обясних, аз нямах право на избор. Ако трябваше да го сторя отново, дори и да знаех, че след това ще бъде преместен, щях да го направя по същия начин. Така беше необходимо да постъпя. Ако там бе имало друга жена, друга жертва, и аз я бях спасил, може би дори щях да бъде награден.

Когато Белк не се обади, за да зададе следващия си въпрос, Бош продължи:

— Мисля, че преместването ми се дължеше на политическа необходимост. Основната причина бе, че съм застрелял невъоръжен човек. Нямах значение, че мъртвият е бил сериен убиец. Чудовище. Освен това имах и забележки...

— Достатъчно...

— За прес...

— Детектив Бош.

Бош млъкна. Беше казал онова, което искаше.

— Значи вие твърдите, че никак не съжалявате за онова, което се е случило в апартамента, така ли е?

— Не, не е така.

Това явно изненада Белк. Той се вгледа в бележките си. Беше задал въпрос, на който очакваше друг отговор. Но разбра, че трябва да продължи:

— За какво съжалявате?

— За това, че Чърч направи онова движение. Той сам привлече огъня. Нямах какво друго да направя, освен да действам. Аз исках да

преустановя убийствата. Но се случи по този начин. Той предизвика тази развръзка.

Белк изказа облекчението си, като въздъхна шумно в микрофона, преди да обяви, че няма повече въпроси.

Съдията Кейес заяви, че ще има десет минути прекъсване, преди да започне кръстосаният разпит. Бош се върна до масата на защитата, където Белк му прошепна, че мисли да са се справили добре. Бош не отговори.

— Мисля, че всичко ще се реши при нейния разпит. Ако успееш да преминеш без тежки щети, може и да спечелим.

— Ами ако изкара наяве Последователя, като разкрие за бележката му?

— Не виждам как би го направила. Но ако го стори, ще бъде нещо като сляп полет.

— Не, не е така. Тя си е намерила източник в управлението. Някой ѝ е казал за писмото.

— Ако стигне до това, аз ще поискам прекъсване за консултации.

Това не беше твърде окуражаващо. Бош погледна часовника, за да види дали ще има време да изпуши една цигара. Не беше останало много и той се отказа. Върна се на мястото за свидетеля. Мина зад Чандлър, която пишеше в юридическия бележник.

— Най-великата мистерия в живота — каза тя, без да погледне към него.

— Да — отговори Бош, също без да я гледа.

Докато седеше и чакаше, той видя да влиза Бремер, следван от репортера на „Дейли Нюз“ и двама репортери за свръзка. Някой беше съобщил, че ще започва главното действие. Тъй като във федералния съд беше забранено да се снима по какъвто и да било начин, една от телевизионните станции бе изпратила художник, който да прави бързи скици.

От свидетелския стол Бош наблюдаваше как Чандлър работи. Предположи, че записва въпросите, които ще му зададе. Дебора Чърч седеше до нея, с ръце, скръстени върху масата и гледаше встрани от Бош. Минута по-късно вратата откъм стаята на съдебните заседатели се отвори, те влязоха в залата и заеха местата си. После се появи съдията. Бош пое дълбоко дъх и се приготви, докато Чандлър се насочи към катедрата с жълтия си бележник в ръка.

— Господин Бош — започна тя. — Колко души сте убили?

Белк веднага възрази и поиска консултация. Адвокатите и секретарят на съда се събраха встрани на залата и си шепнаха пет минути. Бош чуваше само части от думите, повечето на Белк, който говореше по-високо. В един момент той заяви на малко по-висок глас, че става дума само за едно нещо — за убийството на Чърч — и всичко друго няма отношение към делото. Чу Чандлър да казва, че информацията е важна, защото илюстрира начина на мислене на ответника. Бош не успя да чуе отговора на съдията, но след като всички отново заеха местата си, съдията каза:

— Ответникът ще отговори на въпроса.

— Не мога — отвърна Бош.

— Детектив Бош, съдът ви заповядва да отговорите.

— Не мога да отговоря, съдия. Не знам колко души съм убил.

— Служили ли сте по време на войната във Виетнам? — попита Чандлър.

— Да.

— С какво се занимавахте там?

— С прочистване на тунелите. Влизах в тунелите на врага. Понякога това довеждаше до директен сблъсък. Понякога съм използвал експлозиви, за да разруша тези комуникации. За мен бе невъзможно да знам колко души е имало в тях.

— Добре, детектив. След като приключихте службата си в армията и станяхте полицаи, колко души убихте?

— Трима, включително Норман Чърч.

— Можете ли да ни разкажете за двата случая, извън господин Чърч? В общи линии.

— Да, единият беше преди Чърч, а другият — след. За пръв път убих човек по време на разследване на убийство. Отидох да разпитам един човек, когото мислех за свидетел. Оказа се, че той е убиецът. Когато почуках на вратата, той стреля през нея. Не ме улучи. Аз я отворих с крак и влязох. Чух, че тича към задната врата на къщата. Последвах го в градината, където той вече прескачаше оградата. Преди да се смъкне от другата страна, той се обърна, за да стреля отново по мен. Аз го изпреварих.

Вторият път беше вече след Чърч. Бях включен в разследване на ФБР по един случай на грабеж с убийство. Възникна стрелба между

двама от заподозрените и мен заедно с партньора ми, който беше агент на ФБР. Аз убих единия от заподозрените.

— Значи и в двата случая, хората които сте убили, са били въоръжени?

— Точно така.

— Три изстрела, предизвикали смърт, са доста дори и за ветеран с двадесет години служба, не е ли така?

Бош изчака малко, за да може Белк да възрази, но дебеланкото беше много зает да пише нещо и пропусна.

— Хм, познавам полицаи с двадесетгодишен стаж, на които не им се е налагало да вадят пистолета си даже, но познавам и някои, които са убили по седем души. Зависи какви случаи разследваш. Въпрос на късмет.

— Добър късмет или лош?

Този път Белк възрази и съдията го подкрепи. Чандлър бързо продължи.

— След като убихте господин Чърч, който беше невъоръжен, чувствахте ли се виновен?

— Всъщност не. Не, докато не бях даден под съд и разбрах, че вие сте адвокат на ищеца.

В съдебната зала се чу смях и дори Хани Чандлър се усмихна.

След като успокои залата със силен удар на чукчето по бюрото, съдията напомни на Бош да отговаря само на зададените въпроси и да не прави персонални забележки.

— Нямам лоши чувства — каза Бош. — Както споменах преди, предпочитам да хвана Чърч жив, а не мъртъв. Но исках да го отстраня, по какъвто и да е начин.

— Но вие тактически така подготвихте нещата, че всичко трябваше да приключи с постоянното му отстраняване, нали?

— Не, не бях ги подготвил. Нищо не беше подготвено. Просто така се случи.

Бош знаеше, че не бива да се показва ядосан от нея. Вместо да отрича ядно, той отговаряше на въпросите ѝ като човек, който обяснява на другия, че той просто греши.

— И все пак бяхте удовлетворен, че господин Чърч е убит, макар и невъоръжен, гол и напълно безпомощен?

— Тук удовлетворението няма нищо общо.

— Ваша светлост — каза Чандлър. — Мога ли да покажа на свидетеля документи? Отбелязани са под номер ЗА в иска.

Тя подаде копия на Белк и на чиновника на съда, който прехвърли листа на съдията. Докато съдията четеше, Белк се приближи до катедрата и възрази:

— Ваша светлост, ако това се предлага като обвинение, аз не виждам как то би могло да бъде валидно. Това са думи на психиатър, а не на моя клиент.

Чандлър отиде до микрофона.

— Господин съдия — каза тя. — Ако погледнете в абзаца, наречен „Изводи“, ще видите последния параграф. Точно него искам да прочета на свидетеля. Вие също така можете да видите, че ответникът е подписал мнението в края.

Съдията Кейес почете още малко, избърса устни с опакото на ръката си и каза:

— Аз го приемам. Можете да го покажете на свидетеля.

Чандлър занесе друго копие на Бош и му го остави, без да погледне към него. После се върна до катедрата.

— Можете ли да ни кажете какво е това, детектив Бош?

— Това е поверителен рапорт за освобождаване от отговорност от психологическа гледна точка. Всъщност предполагам, че е поверителен.

— Да. И за какво се отнася?

— Освобождава ме от отговорност след убийството на Чърч и ми разрешава да се върна към изпълнение на задълженията. Има установен такъв ред. Да бъдеш разпитан от психиатъра на управлението, след като си употребил оръжие. После той взема решение дали да се върнеш на службата си.

— Вие сигурно добре го познавате.

— Моля?

— Госпожице Чандлър, това не е необходимо — каза съдията Кейес, преди още Белк да скочи.

— Не, ваша светлост. Отказвам се от тези думи. На вас ви беше разрешено да се върнете на служба на новото си назначение в Холивуд след разговора, така ли е?

— Точно така.

— Не е ли вярно, че това не е нищо повече от един рутинен процес? Психиатърът никога не спира някой служител на база на този разпит?

— Не, на първия въпрос. За втория, не знам.

— Добре, нека ви попитам по друг начин. Чували ли сте някога някой служител да е бил отстранен на база на интервюто с психолога?

— Не, не съм чувал. Тези документи, а и самото интервю са поверителни, така че се съмнявам дали бих могъл да чуя нещо за тях.

— Бихте ли прочели, моля ви, последния параграф от изводите на рапорта, намиращ се пред вас?

— Да. — Той вдигна листа и започна да чете. Тихо.

— По-високо, детектив Бош — каза тя нетърпеливо. — Мисля, че това се подразбира, щом искам вие да го прочетете.

— Извинете. Тук пише: „Тъй като военният и полицейски опит на обекта очевидно включват гореуказаната стрелба, приключваща с фатален резултат, той до голяма степен е станал предразположен към насилие. Говори за насилието и неговите аспекти, като за неделима част от всекидневния му живот и през целия му живот. Независимо от това, не може да се счита, че онова, което се е случило в миналото му, ще действа като предварителна психологическа бариера за неговите действия, ако отново се окаже в подобна ситуация, когато ще трябва да действа със смъртоносна сила, за да защити себе си или другите. Вярвам, че ще може да действа, без да се бави. Ще бъде в състояние да дръпне спусъка. Всъщност по време на разговора не съм установил изобщо нездрав ефект, който да е подействал на психиката му след изстрела, освен че чувството за удовлетворение от резултата — смъртта на заподозрения — трябва да бъде считано за неподходящо.“

Бош остави листа. Той забеляза, че сега всички съдебни заседатели го гледаха. Нямаше представа дали този формуляр е навредил силно на каузата му, или я е подпомогнал.

— Обектът в този рапорт сте вие, така ли е? — попита Чандлър.

— Да, аз.

— Вие току-що свидетелствахте, че не сте били удовлетворен, но в рапорта на психиатъра се казва, че чувствате удовлетворение от резултата на инцидента. Кое е вярно?

— Това са думи на рапорта, не мои. Аз не мисля, че бих се изразил по този начин.

— А как бихте се изразили?

— Не знам. Не по този начин.

— Тогава защо сте подписали рапорта?

— Подписах го, защото исках да се върна на работа. Ако бях започнал да споря с него относно думите, които е употребил, никога нямаше да се върна.

— Кажете ми, детектив Бош, психиатърът, който ви разпита и направи рапорта, знаеше ли за вашата майка?

Бош се поколеба.

— Не знам — най-после отговори той. — Аз не съм му казвал. Не знам дали е имал информацията отпреди.

Трудно се концентрираше в думите си, защото се чувстваше объркан.

— Какво се е случило с майка ви?

Той погледна Чандлър в очите и задържа погледа си в нея, преди да отговори. Тя не отмести очи.

— Както беше свидетелстване тук преди, тя беше убита. Аз бях на единадесет години. Случи се в Холивуд.

— И никой не беше арестуван, така ли е?

— Така е. Може ли да говорим за нещо друго? По този въпрос свидетелстваха и по-рано.

Бош погледна към Белк, който най-после схвана какво се иска от него, стана и възрази срещу повтарянето на въпросите към различни свидетели от страна на Чандлър.

— Детектив Бош, искате ли прекъсване? — попита съдията Кейес. — За да се поуспокоите малко.

— Не, господин съдия, чувствам се добре.

— Добре, извинете. Но аз не мога да ограничавам кръстосания разпит, щом той е по делото. Възражението се отхвърля. — Съдията кимна към Чандлър.

— Съжалявам, че ви задавам толкова лични въпроси, но след нейната смърт баща ви ли ви отгледа?

— Вие не съжалявате, вие...

— Детектив Бош — гръмна гласът на съдията. — Не можете да постъпвате така. Вие трябва да отговаряте на задаваните ви въпроси. И да не казвате нищо друго. Само отговаряйте на въпросите.

— Не. Не познавах баща си. Изпратиха ме в дом за сираци, а след това в къщи на настойници.

— Имате ли братя и сестри?

— Не.

— Значи човекът, който е удушил майка ви, не само ви е отнел най-близкото същество, но и е разбил живота ви в онзи момент?

— Би могло да се каже.

— Това престъпление има ли нещо общо с факта, че вие станяхте полицаи?

Бош усети, че повече не може да гледа към съдебните заседатели. Знаеше, че лицето му е почервенияло. И чувстваше, като че ли го гледат през лупа как умира.

— Не знам. Никога не съм изследвал себе си чак дотолкова, че да го разбера.

— А имаше ли то нещо общо с удовлетворението, което сте почувствали, когато сте убили господин Чърч?

— Както казах и преди, дори и да е имало някакво удовлетворение, макар че вие употребявате тази дума, то беше защото аз бях доволен, че съм приключил със случая. Ако мога да използвам вашият стил на изразяване, човекът беше едно чудовище. Беше убиец. Аз бях доволен, че съм го спрял. А вие не бихте ли били?

— Вие трябва да отговаряте на въпросите, детектив Бош — каза Чандлър. — Въпросът, който аз имам към вас, е, спряхте ли убийствата? Всичките ли?

Белк скочи и поиска консултация. Съдията се обърна към заседателите:

— Сега наистина ще прекъснем все пак. Ще ви повикаме, когато бъдем готови.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Белк поиска дискусиата по повод неговото възражение на въпроса на Чандлър да се проведе така, че представителите на пресата да не могат да я чуят. Съдията предложи тя да стане в неговия кабинет. В дискусиата бяха включени съдията, Чандлър, Белк, Бош, секретарят на съда и помощникът на съдията. Те трябваше да пренесат още два стола от залата, след което заеха места около огромното бюро на съдията. То беше от тъмен махагон и изглеждаше като кутия, в която спокойно би могъл да се помести малък автомобил.

Първото нещо, което направи съдията, бе да запали цигара. Когато Бош видя, че Чандлър го последва, и той направи същото. Съдията бутна един от пепелниците от бюрото си към ъгъла, за да могат всички да достигнат до него.

— И така, господин Белк, ваш ред е — каза съдията.

— Ваша светлост, тревожи ме насоката, в която госпожица Чандлър задава въпросите си.

— Как можете да съдите за това от един-единствен въпрос?

За Бош беше очевидно, че Белк може би е възразил твърде рано. Не се знаеше колко информация е събрала Чандлър, освен че знаеше за писмото. И Бош помисли, че заобикалянето на проблема от страна на Белк е може би загуба на време.

— Господин съдия — обади се той. — Ако отговоря на последния въпрос, ще компрометирам разследване, което се извършва в момента.

Съдията се облегна на облицования си с кожа стол.

— И как? — попита той.

— Ние мислим, че има и друг убиец — каза Бош. — Тялото, което бе намерено през тази седмица, бе идентифицирано вчера. Определено тя не може да е била убита от Чърч. Тя е била жива допреди две години. Уби...

— Методът, използван от убиеца, е бил идентичен с този на истинския Майстор — намеси се Белк. — Полицията мисли, че има

последовател. Някой, който е знаел начина на убиване на Чърч и е следвал същия шаблон. Има доказателства да се предполага, че за седмото и единадесетото убийство, приписвани досега на Чърч, е виновен Последователя.

— Последователя трябва да е някой близък до първоначалното разследване — каза Бош. — Някой, който е знаел детайлите.

— Ако вие ѝ позволите да се насочи по тази линия на задаване на въпроси, това ще бъде описано от медиите и ще осведоми Последователя — каза Белк. — Той ще разбере колко близо е полицията до разкриването му.

Съдията замълча за момент, за да обмисли положението.

— Това звучи наистина интригуващо и аз ви желая успех вхващането на този Последовател, както го наричате — каза най-после той. — Но вашият проблем, господин Белк, е, че вие не ми давате никакво юридическо основание, за да разреши на вашия клиент да не отговаря на въпроса, зададен му от госпожица Чандлър. Никой не иска да компрометира разследването. Но вие сам извикахте клиента си за свидетел.

— Значи, ако има втори убиец — каза Чандлър, — става очевиден изводът, че всъщност убиецът е един и той не е бил Чърч. Те сега излизат с това измислено...

— Госпожице Чандлър — прекъсна я съдията. — Заседателите ще решат въпроса. Запазете аргументите си за тях. Господин Белк, проблемът е, че това е ваш свидетел. Вие го извикахте и го изложихте на необходимостта да отговаря на тези въпроси. Не знам какво да ви кажа. Сигурно е обаче, че няма да изгоня репортерите оттук. Не записвайте това, госпожице Пени. — Съдията изчака секретарката да вдигне пръсти от клавиатурата на пишещата машина. — Господин Белк, вие сам се преебахте, извинете ме, дами, за израза. Той ще отговори на въпроса и на следващия, и на по-следващия. Добре, хайде да се връщаме.

Секретарката сложи пръсти върху клавишите.

— Ваша светлост, това не може...

— Аз вече се разпоредих. Господин Белк, нещо друго?

Тогава Белк изненада Бош.

— Ние бихме искали отлагане.

— Какво?

— Ваша светлост, ищецът възразява — каза Чандлър.

— Знам, че възразявате — отговори съдията. — За какво говорите, господин Белк?

— Ваша светлост, трябва да прекъснете делото. Поне до следващата седмица. Това ще даде на разследването време да успее да достигне до някои резултати.

— Някои резултати ли? Забравете за това, господин Белк. Вие сте в средата на делото, приятелю.

Белк стана и се наведе над огромното бюро.

— Ваша светлост, аз ще изискам специално внимание към тези действия, когато направим апелация към по-висша инстанция.

— Можете да апелирате за каквото си искате, господин Белк, но няма да има прекъсване. Тук е съд.

Последва мълчание и всички се загледаха в Белк.

— А какво ще стане, ако аз откажа да отговарям? — попита Бош. Съдията Кейес го погледна.

— Ще го сметна за неуважение към съда — каза той. — После ще ви наредя отново да отговорите и ако пак откажете, ще ви изпратя в затвора. После, когато вашият адвокат поиска балотаж в апелационния съд, аз няма да разреша. И всичко това ще стане тук, пред заседателите и пред приятелите от медиите. И аз няма да слагам ограничения на онова, което госпожица Чандлър ще каже или няма да казва на репортерите в коридора. Та мисълта ми е, че вие можете да се опитате да се направите на нещо като герой и да не отговаряте, но така или иначе историята ще стигне до медиите. И както казах преди няколко минути на господин Белк, когато не запис...

— Не можете да направите такова нещо — изведнъж го прекъсна Белк. — То... то... това не е честно. Вие трябва да закриляте следствието. Вие...

— Синко, никога не ми казвай какво трябва да правя — каза много бавно и неумолимо съдията. Той като че ли увеличи ръста си, докато Белк се дръпна встрани от него. — Единственото нещо, което аз трябва да правя тук, е да осигуря честен съд по това дело. Ти искаш от мен да прикрия информация, която може да бъде жизненоважна за ищеца. Ти също така се опитваш да ме засрамиш, а това е нещо, което аз няма да допусна. Аз не съм ти провинциален съдия, който се нуждае

от кимането ти всеки път, щом наблизат избори. Аз съм назначен пожизнено. Спрете записването сега.

Госпожица Пени спря да пише. На Бош съвсем не му се искаше да присъства на заколението на Белк. Главата на адвокатата от градската колегия бе клюмнала и той бе заел поза на обречен. Беше навел глава и подложил врат, готов да приеме меч.

— Затова моят съвет е да напънеш дебелия си задник и да започнеш да работиш като дявол върху въпросите, с които ще спасяваш положението след Чандлър. Защото след пет минути Бош ще отговори на този въпрос или ще предаде пищова, значката и колана си, и с обувки без връзки ще се отпрати, следван от пазачите, към федералния затвор. Хайде, връщаме се. Съвещанието приключи. — Съдията Кейес със сила загаси цигарата си в пепелника. Не отклони погледа си от Белк.

Докато процесията се връщаше в съдебната зала, Бош се приближи зад Чандлър. Погледна назад, за да се увери, че съдията се е насочил към мястото си, и каза с тих глас:

— Ако получаваш информацията си от някой вътрешен в управлението, щом го открия, той ще изгори, да знаеш.

Тя не пропусна и сричка. А когато отговори, изобщо не се обърна.

— Ако сам не си се превърнал на пепел дотогава.

Бош зае мястото си на свидетелския стол и съдебните заседатели бяха поканени да влязат. Съдията каза на Чандлър да продължи.

— Вместо да карам секретарката да търси последния ми въпрос, за да го повторя, нека да го перифразирам. След като убихте господин Чърч, спряха ли убийствата на така наречения Майстор на кукли?

Бош се поколеба. Замисли се. Погледна към местата на зрителите и видя, че там сега има повече репортери или поне хора, които той мислеше за репортери. Всички седяха заедно.

Видя също и Силвия, сама на най-задния ред. Тя му се усмихна леко, но той не й отвърна. Чудеше се откога ли е тук.

— Детектив Бош — подкани го съдията.

— Не мога да отговоря на този въпрос, без да компрометирам текущо разследване — най-после каза Бош.

— Детектив Бош, ние тъкмо се разбрахме по този въпрос — каза ядосано съдията. — Отговорете на въпроса.

Бош разбра, че отказът и отиването му в затвора няма да го спасят от изтичането на информацията. Чандлър ще каже всичко на репортерите, след като всъщност съдията ѝ разреши. Така че той разбра: ако се подложи на едно отиване в затвора, ще спре единствено себе си и няма да може да преследва Последователя. Той реши да отговори. Внимателно състави изказването си, докато печелеше време, пиейки бавно вода от чашата си.

— След като беше вече мъртъв, Норман Чърч очевидно престана да убива. Но имаше някой... има някой друг, все още там, навън. Убиец, който използва същите методи като Норман Чърч.

— Благодаря, господин Бош. И кога достигнахте до този извод?

— Тази седмица, когато беше намерен още един труп.

— Коя е била жертвата?

— Жена на име Ребека Камински. Изчезнала е преди две години.

— Детайлите на смъртта ѝ съвпадат ли с тези на другите жертви на Майстора?

— Точно, с изключение на един.

— И кой е той?

— Тя е била погребана в бетон. Скрита. Норман Чърч винаги оставяше жертвите си на открити места.

— Няма ли други разлики?

— За момента не знам за такива.

— И понеже е умряла две години след като убихте Норман Чърч, няма начин той да е виновен?

— Точно така.

— Защото е бил мъртъв и е имал идеално алиби, нали?

— Точно така.

— Как беше открито тялото?

— Както казах, беше заровено под бетон.

— И какво доведе полицията до мястото, където то бе погребано?

— Получихме бележка с указания.

Тогава Чандлър предложи копие на писмото като документ на ищеца номер 4А и съдията Кейес го прие, след като отхвърли възражението от страна на Белк. Чандлър подаде копието на Бош, за да го идентифицира и прочете.

— На висок глас този път — каза тя, още преди той да започне.
— За да го чуят заседателите.

Бош се почувства зловещо, докато четеше на висок глас думите на Последователя в стихналата съдебна зала. След миг тишина, когато четенето приключи, Чандлър започна отново:

— „Аз играя за пореден път“, пише той. Какво означава това?

— Означава, че иска да си припише всичките убийства. Иска внимание.

— Може ли да е затова, защото той е извършил всички убийства?

— Не, защото Норман Чърч е извършил девет от тях. Веществените доказателства, намерени в апартамента на Чърч, неоспоримо го свързват с тези девет. Няма съмнение в това.

— Кой намери тези веществени доказателства?

— Аз — каза Бош.

— Тогава не възникват ли големи съмнения, детектив Бош? Не е ли тази идея за втория убиец, който използва точно същия метод, абсурдна?

— Не, не е абсурдна. Това се случва. Аз не съм убил невинен човек.

— Не е ли истина, че целият този разговор за убиец имитатор, последовател е измислен ребус, за да се прикрие фактът, че вие сте направили точно това — убили сте невинен човек? Невинен, невъоръжен човек, който не е направил нищо лошо, освен че е наел проститутка, с тактичното одобрение от страна на съпругата си?

— Не, не е истина. Чърч е убил...

— Благодаря, господин Бош.

— ... много жени. Той беше чудовище.

— Като онзи, който е убил майка ви?

Той несъзнателно погледна към зрителите, видя Силвия и отмести очи. Опита да се успокои, забави дишането си. Нямахше да позволи на Чандлър да го накара да се издъни.

— Бих казал, да. Вероятно са си приличали. Две чудовища.

— Затова го убихте, нали? Перуката не е била под възглавницата. Вие сте го убили хладнокръвно, защото в негово лице сте видели убиеца на майка си.

— Не. Грешите. Да не мислите, че ако бях измислил историята, нямахше да подложа нещо по-добро от една перука? Там имаше кухня,

а в шкафовете имаше ножове. Защо ще слагам...

— Стига, стига, стига — изрева съдията Кейес. — Излизаме извън релсите. Госпожице Чандлър, вие започнахте да изказвате твърдения, вместо да задавате въпроси, а вие господин Бош правите същото, вместо да отговаряте. Да продължим.

— Да, ваша светлост — каза Чандлър. — Не е ли вярно, детектив Бош, че цялата работа, цялото това приписване на всички убийства на Норман Чърч, е било едно измислено прикритие, което сега излиза наяве с намирането на трупа на жената в бетона през тази седмица?

— Не, не е истина. Нищо не излиза наяве. Чърч беше убиец и той заслужаваше онова, което получи.

Мисълта на Бош трепна и той веднага затвори очи. Щом думите се изплъзнаха от устата му. Беше успяла... Отвори очи и погледна Чандлър. Нейните бяха спокойни, безизразни.

— Вие казвате, че той е заслужавал онова, което е получил — тихо каза тя. — Кога са ви назначили за съдия, съд и екзекутор?

Бош отново отпи вода от чашата си.

— Искях да кажа, че той сам го предизвика. Той беше безспорно отговорен за онова, което му се случи. Когато започваш нещо такова, трябва да приемеш и последствията.

— Както Родни Кинг заслужи онова, което получи ли?

— Възражение! — извика Белк.

— Както Андре Галтон получи онова, което е заслужавал ли?

— Възражение!

— Поддържам, поддържам — намеси се съдията. — Стига, госпожице Чандлър, вие...

— Случаите им не бяха същите.

— Детектив Бош, аз подкрепих възраженията. Това означава, че не трябва да отговаряте.

— Засега нямам повече въпроси, ваша светлост — каза Чандлър.

Бош я наблюдаваше как отива до масата на ищеца и пуска бележника си върху дървения плот.

Върху врата ѝ се беше отпуснал кичур коса. Сега вече беше сигурен, че дори и този детайл е част от внимателно планираното и проведено от нея представление по време на делото. След като тя седна, Дебора Чърч се пресегна и стисна, ръката ѝ. Чандлър нито се усмихна, нито ѝ върна жеста.

Белк направи каквото можа, за да поправи вредите, които тя бе нанесла, като в повторния разпит задаваше въпроси по детайлите относно отвратителната същност на престъплението, стрелбата и разследването на Чърч. Но май никой не слушаше. Съдебната зала бе изсмукана от вакуума, който бе създала Чандлър с кръстосания си разпит.

Белк изглеждаше толкова безпомощен, че Чандлър не си направи труда да задава въпроси след него. Бош беше освободен от свидетелския стол. Стори му се, че разстоянието до масата на защитата бе поне миля.

— Следващият свидетел, господин Белк? — попита съдията.

— Ваша светлост, мога ли да получа пет минути отсрочка?

— Разбира се.

Белк се обърна към Бош и зашептя:

— Ще искаме почивка, мислиш ли, че ще имаш проблеми с това?

— Не знам.

— Няма кой друг да призовем, освен ако искаш да извикаме други членове на целевия екип. Те ще говорят същото като теб и Чандлър ще ги разпитва по същия начин. Предпочитам да не го правим.

— Ами ако призовем Локи отново? Той ще ме подкрепи във всичко, което казах за Последователя.

— Много е рисковано. Той е психолог и затова всичко, което казва, е една вероятност. Тя може да го изработи така, че да каже, че хем е възможно да е така, хем не. Той не се занимава сега с тази материя и ние не знаем със сигурност какво ще каже. Освен това мисля, че трябва да стоим далеч от втория убиец. Това обърква заседателите и ние...

— Господин Белк — обади се съдията. — Ние чакаме.

Белк се изправи.

— Ваша светлост, защитата иска почивка.

Съдията се загледа за дълго в Белк, преди да се обърне към съдебните заседатели и да им каже, че са свободни за деня, тъй като адвокатите имат нужда да се подготвят за заключителните речи, а той самият трябва да състави инструкциите за заседателите. Следобедно заседание нямаше да има.

След като заседателите напуснаха залата, Чандлър отиде до катедрата. Тя поиска присъда в полза на ищеца, което съдията отказа. Белк направи същото, като поиска присъда в полза на ответника. С привидно саркастичен тон съдията му каза да си седне на мястото.

Бош се срещна със Силвия в коридора, след като изчака съдебната зала да се изпразни от публиката. Около двамата адвокати се бе събрала тълпа от репортери и Бош хвана Силвия за ръката и я поведе настрани по коридора.

— Казах ти да не идваш тук, Силвия.

— Знам, но чувствах, че трябва да дойда. Искан да знаеш, че аз те подкрепям, независимо за какво се отнася. Хари, аз знам за теб неща, които заседателите никога не ще могат да разберат. Няма значение как тя се опитва да те zlepоставя, аз те познавам. Не забравяй това.

Тя беше облечена в черна рокля със сребристорбял десен, която Бош харесваше. Изглеждаше много красива.

— Аз, хм, аз... откога беше вътре?

— По-голямата част от времето. Доволна съм, че дойдох. Знам, че беше тежко, но видях през какви трудности ти се налага да минеш понякога, преодолявайки вътрешните си добродетели.

Той само я погледна.

— Бъди оптимист, Хари.

— Онова, по отношение на майка ми...

— Да, чух го. Нарани ме, че трябваше да го чуя тук. Хари, какво ще стане с нас, ако помежду ни съществуват подобни тайни? Колко пъти трябва да ти кажа, че те заплашват онова, което съществува помежду ни?

— Виж — каза той. — Точно сега не мога. Не мога да се справям едновременно с това, и с теб, с нас... твърде много ми се струпва наведнъж. Пък и тук не е мястото... Нека по-говорим за това по-късно. Ти си права, Силвия, но аз... хм, аз просто не мога да... говоря. Аз...

Тя посегна и поправи вратовръзката му, а после го погали по гърдите.

— Няма нищо — каза тя. — Какво ще правиш сега?

— Ще продължа по случая. Независимо дали официално или не, но аз трябва да продължа. Трябва да открия втория човек, втория убиец.

Тя само го погледа известно време и Бош разбра, че може би е очаквала друг отговор.

— Съжалявам. Но това е нещо, което не мога да оставя просто така. Случва се.

— Тогава аз ще отида в училището. Така няма да загубя целия ден. Ще си дойдеш ли довечера вкъщи?

— Ще опитам.

— Добре, довиждане, Хари. Бъди оптимист.

Той се усмихна, а тя се прилепи до него и го целуна по бузата. После се отправи към ескалатора.

Когато Бремер го приближи, Бош все още гледаше подире ѝ.

— Искаш ли да поговорим? В свидетелските ти показания имаше нещо интересно.

— Всичко, което имах да кажа, го казах там.

— Нищо повече ли няма?

— Не.

— Ами тя какво казва? Че вторият убиец всъщност си е първи и Чърч не е убивал никого.

— А ти какво очакваш да каже тя? Глупости. Само си припомни какво казах в залата под клетва. А това, което тя говори сега навън, не е вярно. Глупости са, Бремер. Не ѝ се хващай.

— Гледай, Хари, аз трябва да го напиша. Нали знаеш? Това ми е работата. Нали ме разбираш? Не се сърдиш, нали?

— Не се сърдя, Бремер. Всеки трябва да си върши работата. А сега аз отивам да си върша моята, ясно ли е?

Той се насочи към ескалатора. Навън до статуята си запали цигара и даде една на Томи Фарауей, който се въртеше около сандъчето за угарки.

— Какво се е случило, лейтенант? — попита бездомникът.

— Правосъдие.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Бош стигна до централното управление и намери място за паркиране на тротоара отпред. Остана за малко в колата си и погледа как двама от задържаните под попечителство миеха оцветения метален барелеф, който се простираше на лицевата стена на сградата, прилична на бункер. Беше изображение на спокойствието, в което бели, черни и кафяви дечица играеха заедно и се усмихваха на приятелски наблюдаващите ги полицаи. С яростни черни букви някой беше написал върху барелефа „Това е проклета лъжа!“

Бош се зачуди дали някой от живеещите наоколо, или дори може би полицай го е написал. Изпуши две цигари и се опита да анализира онова, което се беше случило в съдебната зала. Чувстваше странно спокойствие при мисълта, че някои от тайните му бяха разкрити. Но таеше слаба надежда по отношение на изхода на делото. Беше приел с чувство на примирение, че съдебните заседатели могат да гласуват против него. Обърканите доказателства по делото можеше да ги убедят, че ако не е действал като чудовище, както Чандлър се опитваше да го представи, то поне е извършил нещо нежелателно. Те никога няма да разберат какво означава да вземеш подобно на неговото решение, когато моментът го налага.

Беше все онази стара история, която знаеше всяко ченге. Гражданите желяеха тяхната полиция да ги пази, да държи далеч от очите и вратите на домовете им престъпността. Но същите тези хора първи разтваряха широко очи и те сочеха яростно с пръст, когато видяха отблизо онова, което всъщност представлява дейността на ченгетата. Бош не беше хардлайнер. Той не намираше извинение за действията на полицията в случаи като тези на Андре Галтон или Родни Кинг. Но можеше да ги разбере и знаеше, че и неговите понякога приемаха подобна насока.

Поради политически опортюнизъм и неумение градът бе позволил управлението да залинее през годините и да се превърне в полувоенна организация с недостатъчен и не добре екипиран

персонал. Заразено от политическия вирус, самото управление бе препълнено с началници, докато нисшите чиновци бяха толкова малко, че дори патрулите по улиците рядко можеха да намерят време да излязат от колите си, за да се срещнат с хората, на които служеха. Те само се опитваха да се справят с боклуците и постепенно, Бош си го знаеше, у полицаите се създаваше увереност, че всеки, който не носи синята униформа, е боклук. И така и се отнасяха с хората. Към всеки. И всички в края на краищата стигаха до своите Андре Галтони и Родни Кингове. Стигаше се до това, че патрулните полицаи не успяваха да сдържат нервите си. Стигаше се до убеждението, че барелефът на стената на управлението беше една проклета лъжа.

Той мина покрай гишетото за информация и се изкачи по стъпалата към отделението на нравствената полиция. Задържа се около половин минута пред вратата. Наблюдаваше Рей Мора, седнал зад бюрото си в другия край на помещението. Изглежда, че Мора пишеше доклада си на ръка, вместо да го печата. Това вероятно означаваше, че попълва рапорт за деня, който не беше кой знае колко важен — само няколко реда, заради което не си заслужаваше да търси работеща пишеша машина.

Бош забеляза, че Мора пише с дясната ръка. Но знаеше, че това не елиминира полицаия от нравствената от списъка на заподозрените като последовател на Майстора. Последователя е бил посветен в детайлите и е знаел как да постави възела на клупа около врата на жертвите си отляво, като по този начин имитира работата на Майстора. Така както знаеше и да нарисува белия кръст върху пръста на крака.

Мора вдигна глава и го видя.

— Какво правиш тук, Хари?

— Не исках да те прекъсвам. — Бош влезе.

— Какво, да не ми прекъсваш рапорта за деня ли? Шегуваш се.

— Може да е нещо важно.

— За мен е важно да си получавам заплатата. Затова го пиша.

Бош придърпа стол от едно празно бюро и седна. Забеляза, че статуята на младенца е преместена. Всъщност обърната. Лицето му вече не гледаше към голотата на актрисата от порнокалендара. Бош погледна към Мора и разбра, че всъщност не знае как да започне.

— Снощи си ми оставил съобщение.

— Да, мислех си...

— За какво?

— Ами, знаем, че Чърч не е убил Маги Кум Лауди, защото времето не съвпада, нали? Той вече е бил мъртъв, когато нея са я зарили в бетона.

— Вярно е.

— Значи имаме имитатор.

— Отново е вярно.

— И така, аз си помислих: ами ако този имитатор, който е убил нея, е започнал от по-рано?

Бош усети как гърлото му започва да се свива. Опитваше се да не се издаде пред Мора. Трябваше само да гледа равнодушно.

— По-рано ли?

— Да. Какво би било, ако двете други момичета от порното, които бяха убити, са били всъщност изработени от имитатора? Кой е казал, че той е трябвало да започне след смъртта на Чърч?

Сега Бош го побиха тръпки. Ако Мора беше Последователя, толкова ли беше уверен, че да рискува да изложи целия си шаблон пред Бош? Или пък собственото му подозрение, защото то наистина беше само подозрение, бе толкова далеч от истината? Независимо от всичко, той се чувстваше гадно, седнал тук с Мора. Бюрото му бе покрито със секссписания с различни актови пози върху кориците, а отстрани на шкафа висеше календарът с голото момиче. Личицето на гипсовата статуетка гледаше настрани. Бош забеляза, че Делта Буш, актрисата от календара, беше руса и с голям бюст. Тя съответстваше на шаблона. Дали не заради това беше сложил Мора този календар?

— Знаеш ли, Рей — каза той чак когато успя да се успокои дотолкова, че гласът му да звучи монотонно. — Аз си мислех същото. По този начин съпадението е по-пълно, всички доказателства... тоест ако Последователя е извършил трите убийства... Какво те накара да го помислиш?

Мора постави рапорта, който пишеше, в чекмеджето и се наведе над бюрото. Несъзнателно вдигна лявата си ръка и пипна медальона си, изобразяващ Светия дух. Докато се облягаше назад, го потърка между палеца и показалеца си.

После пусна медальона и заговори:

— Е, добре, всъщност си спомних нещо. Беше информация, която получих тъкмо преди ти да гътнеш Чърч. Виждаш ли, когато ти го свърши, аз повече не се занимах с нея.

— Говориш за преди четири години.

— Да. Всички си помислихме, че това е то, край на случая. Щом ти хвана Чърч.

— Давай, Мора. Какво си си спомнил?

— Да, вярно, добре. Спомних си, че няколко дни, може би седмица преди ти да хванеш Чърч, мен ме свързаха с някоя, която звънеше по случая. Свързаха ме, защото аз бях местният експерт по порното, а тя беше момиче оттам. Използваше името Галери. Само това — Галери. Беше от най-неизвестните. Клипове, шоу на живо, пийп-кабини, една от деветстотинте, които обслужваха клиенти по телефона. И тъкмо беше започнала да се издига, да изписват името ѝ на някои видеофилми... Все едно. Тя се обади на целевия екип. Точно преди ти да заклешиш Чърч. И каза, че имало някакъв Томи, който се върти около снимачните площадки в Долината. Разбираш, нали, гледа действието, върти се около продуцентите... но не бил като другите томита.

— Не знам какво искаш да кажеш. Томита?

— Това е съкращение от „надничация Томи“. Така момичетата наричат онези мъже, които се навъртат около площадките. Обикновено те се държат приятелски с продуцента, иначе ги гонят. Правят комплименти на продуцентите и те им позволяват да се въртят наоколо и да гледат как снимат. Често срещано явление. Тези снимки привличат много хора, за които гледането на видео не е достатъчно. Те искат да са там и да гледат на живо.

— Ясно. И какво за тоя тип?

— Ами гледай, Хари, тези хора се въртят там само поради една причина. Те се добират до момичетата помежду снимките. Слагат им се, с други думи. Или пък искат самите те да се снимат. Искат да се вмъкнат. И точно в това е работата с този тип. Той не се е слагал на никого. Просто се въртял наоколо. Тя, тази Галери, каза, че никога не е видяла онзи тъпанар да сваля някоя. Говорел с някои от момичетата, но не си е тръгвал с никоя от тях.

— И това го е направило подозрителен ли? Че не е искал да им се слага?

Мора вдигна ръце и сви рамене, като че ли да покаже, че знае колко неубедително звучи това.

— Да, в общи линии. Но слушай, Галери работеше и с двете. И с Хийтър Кумхайтър, и с Холи Лер — и двете жертви на Майстора. И тя каза, че точно по време на тези снимки е виждала този тип. Затова се и обадила.

Сега разказът привлече вниманието на Бош. Но не знаеше какъв извод да направи от казаното. Възможно е Мора просто да иска да отвлече вниманието му. Да го прати по грешна следа.

— Тя не знаеше ли името на този тип?

— Не, това беше проблемът. Затова и не се хвърлих да го търся. Имах една камара информации, по които работех, а тя се обади, без да даде поне име. Сигурно щях да го открия, но след няколко дни ти хвана Чърч и край.

— Оставил си го без последствия.

— Да, изхвърлих го като непотребна информация.

Бош зачака. Знаеше, че Мора ще продължи. Имаше да казва още. Трябваше да има още нещо.

— И така, работата е, че когато погледнах в досието на Магна Кум Лауди вчера заради теб, аз видях някои от ранните ѝ филми. В два-три от тях и тя е играла с Галери. Това ме накара да си спомня за обаждането. И само за информация се опитах да се поогледам за Галери, поразпитах тоя-оня в бизнеса и се оказа, че Галери е изчезнала от сцената преди три години. Просто ей така. Тоест един познат от по-известните продуценти на асоциацията за порнофилми ми каза, че тя изчезнала по средата на снимките. Нито се обадила на някого, нито пък някой я видял повече. Продуцентът си я спомня доста добре, защото му е коствало доста пари, за да преснима наново сцените. Не е можел да продължи с друга от мястото, където са стигнали, когато тя изчезнала.

Бош беше изненадан, че в такива филми могат да възникват подобни проблеми. И двамата с Мора помълчаха малко. После заговори Бош:

— Значи ти мислиш, че тя също може да е някъде в земята? Говоря за Галери. В бетон, като онази, дето я намерихме тази седмица.

— Аха, точно това си мисля. В тая индустрия хората не са като другите. Те доста честичко изчезват. Спомням си една, дето също се

махна, но после я видях в списание „Пийпъл“. Беше някаква статия за събиране на средства, а тя беше снимана под ръка с един тип, дето си има собствено телевизионно шоу. Не вярвам...

— Рей, не бива...

— Добре, добре. Все пак тези момичета изчезват и се появяват в бизнеса непрекъснато. Не е нещо необикновено. Те не са кой знае колко хитри. Просто решават да правят нещо друго. Може би срещат някой тип, който си мислят, че ще ги къпе в хайвер и кокаин, ще бъде захарното им „татенце“, както оня от ТВ шоуто, и затова повече не се връщат на работа. Поне докато не разберат, че са се лъгали... Като социална група те обаче не излизат твърде далеч от обкръжението си. И ако ме питаш защо все си търсят някое „татенце“, мисля, че е, защото те всички са били отхвърляни и обиждани като малки и това е някакво упорство да покажат, че заслужават някой да се грижи за тях. Чел съм някъде за това. А може и то да е някоя глупост, като всичко останало.

На Бош не му беше необходим този урок по психология.

— Хайде, Рей, нали знаеш, че съм зает в съда и се опитвам все пак да разбера нещо и по този случай. Дръж се за темата. Какво за Галери?

— Искам да кажа, че ситуацията при Галери не е обикновена, защото са минали почти три години, а тя не се е появила. Изобщо. Разбираш ли, те винаги се връщат. Дори и да са прецакали продуцента така лошо, че да се е наложило да снима отново нещо, те пак се връщат. Започват отново от дъното и се опитват да се издигнат.

След като изслуша за десетина минути някои от тайните на този бизнес, Бош се почувства депресиран. Гледаше Мора, който работеше в нравствената полиция, откакто го познаваше.

— Ами онази, оживялата? Някога сетил ли си се да я попиташ за този тип?

— Никога. Както ти казах, когато ти ликвидира Чърч, аз изхвърлих информацията. Помислих, че сме приключили с тази работа.

— Да, аз също.

Бош извади малък бележник и си записа някои неща от разговора.

— Запазил ли си някои бележки оттогава?

— Не, всичко отиде. Може би оригиналните формуляри за получената информация се пазят в архива на целевия екип. Но те няма да ти помогнат кой знае колко повече от това, което току-що ти разказах.

Бош кимна. Вероятно Мора беше прав.

— Как изглеждаше тази Галери?

— Руса, хубави цици. Вероятно пластика в Бевърли Хилс. Мисля, че ѝ имам снимката тук някъде.

Той се плъзна заедно със стола до рафтовете с документи, потърси в едно от шкафчетата и се плъзна обратно с досието. От него извади цветна снимка с размери 8×10. Беше руса жена, снимана на брега на океана. Гола. Срамната ѝ област беше избръсната. Бош върна снимката на Мора притеснен, като че ли бяха две момчета, разказващи си тайни за момичета в училищния двор. Стори му се, че вижда лека усмивка по лицето на Мора и се зачуди дали нравственият полицаи намира за смешно притеснението му, или си мисли нещо друго.

— Шантава ти е службата.

— Да. Е, все някой трябва да я върши.

Бош го загледа с изучаващ поглед. Реши да опита да си представи какво е накарало Мора да остане на тази служба.

— Да де, ама защо точно ти, Рей? Толкова отдавна се занимаваш с това.

— Предполагам, че съм куче-преследвач, Бош. Върховният съд казва, че до известна степен така е законно. Това ме прави един от патрула. Онова там трябва да се наблюдава. За да сме на чисто, да не си играем. На тези хора трябва да им се издават разрешителни, да се знае точната им възраст, да се следи никой да не бъде насилван да върши нещо, което не желае. Много дни съм прекарал из целия този боклук, за да намеря нещо, за което и Върховният съд не е могъл да се хване. Проблемът са обществените норми. Лос Анджелис няма такива, Бош. Тук от години не е имало преследване заради нецензурна дейност. Аз разкрих няколко случая за използване на малолетни. Но все още търся първия мръсник, когото да бутна зад решетките. — Той спря за момент и продължи: — Повечето ченгета изкарват година в нравствената и после ги местят. Толкова могат да понесат. А на мен, човече, ми е седма година там. Не мога да ти кажа защо. Предполагам, че защото не липсват изненади...

— Да, но година след година в тази клоака... Как можеш да го понесеш?

Очите на Мора се впериха в статуетката върху бюрото.

— Защитен съм. Не бой се за мен — изчака малко и добави: — Нямам семейство. Нямам и съпруга вече. Кой би се разтревожил за мен, а?

От съвместната им работа в целевия екип Бош знаеше, че Мора бе пожелал сам да бъде включен в група Б. Да работи през нощта, защото съпругата му току-що го беше изоставила. Беше казал на Бош, че трудно преживява нощите. Сега Бош се чудеше дали бившата съпруга на Мора е била руса и ако е така, какво би могло да означава това.

— Виж, Рей. Аз мислех същите неща по отношение на този Последовател. И тя съвпада, знаеш ли? Галери. Трите жертви и спасилата се също бяха руси. Чърч не подбираше, но Последователя очевидно го прави.

— Хей, ама ти си прав — каза Мора, като гледаше снимката на Галери. — Не бях помислил за това.

— Както и да е. Тази следа с четиригодишна давност е също толкова добра за начало, както и всяка друга. Може да има и други жени, други жертви. Какво смяташ да правиш?

Мора се усмихна.

— Хари, няма значение какво съм смятал да правя — каза той. — То е нищо в сравнение с това. Взел съм си отпуска през другата седмица, но няма да напусна до понеделник. Дотогава ще се заема с този въпрос.

— Ти спомена нещо за порноасоциацията...

— Да, асоциацията на производителите на порнофилми. Имат адвокатски офис на „Шърман Оукс“.

— Аха. Ти близък ли си с някой от тях?

— Познавам главния консултант. Той е заинтересуван да поддържа бизнеса чист и затова е готов да сътрудничи.

— Можеш ли да говориш с него, да го поразпиташ, да се опиташ да разбереш дали и някой друг е изчезнал като Галери? Трябва да са руси и с голям бюст.

— Искаш да знаеш колко още жертви може да имаме ли?

— Точно така.

— Ще се заема.

— А какво ще кажеш за агентите и гилдията на изпълнителите?

Бош кимна към календара с Делта Буш.

— И тях ще ги разуча. Двама агенти ръководят деветдесет процента от артистите в този бизнес. От тях ще започна.

— Ами работата на повикване? Всички жени ли я вършат?

— Без звездите. Всички под тях, да. Доста често ходят на повикване. Виж, звездите прекарват десет процента от времето си на снимачната площадка, а през останалото са танцьорки. Ходят да правят стриптийз от клуб на клуб. Печелят много пари. Могат да направят и сто хиляди годишно от танци. Повечето хора си мислят, че те печелят основно от видеото. Това не е вярно. Парите идват от танците. Ако погледнеш под това ниво, към актрисите, които сега се издигат, или са били звезди, но са се провалили, ще разбереш, че те ходят и на повикване, освен че се снимат и танцуват. Те също печелят много. Тези момичета могат да вземат и хилядарка на нощ за повикване.

— Те чрез сводници ли работят, или как?

— Да, някои си имат, но не е задължително. Не е като на улицата, където момичето се нуждае от закрилата на сводника срещу лошите клиенти и другите курви. При повикванията само им трябва служба, която да отговаря на запитванията. Момичето си дава обявата и снимката в порнорекламата и започват да го търсят. Повечето си имат правила. Не отиват вкъщи при никого. Работят само в хотели. Така според цената на хотела могат да контролират и нивото на клиентите си. Това е добър начин да се предпазваш от това-онова.

Бош си помисли за Ребека Камински. Как тя бе отишла в „Хаят“ на булевард „Сънсет“. Хубаво място, но ѝ се е случило туй-онуй...

Очевидно помислил същото, Мора се обади:

— Въпреки това невинаги се опазват.

— Очевидно.

— И така, аз ще видя какво мога да открия, нали? Но според мен няма да е кой знае колко. Ако имаше много жени, които да са изчезнали завинаги като Галери, сигурно щеше да ми направи впечатление.

— Имаш ли номера на пейджъра ми?

Мора си го записа и Бош си тръгна.

Тъкмо пресичаше фойето към изхода, когато пейджърът му бипна. Той погледна за номера и видя, че е вътрешен 485. Разбра, че Мора е забравил да му каже нещо. Изкачи отново стълбите до втория етаж и влезе в стаята на нравствения отдел.

Мора беше там. Държеше снимката на Галери и размишляваше. Вдигна поглед и видя Бош.

— Ти ли ми бипна току-що?

— Аз ли? Не.

— О, помислих, че искаш да ме питаш нещо, преди да съм излязъл. Ще ползвам един от телефоните.

— Заповядай, Хари.

Бош отиде до едно незаето бюро и набра номера от пейджъра. Видя как Мора постави снимката обратно в досието, а после сложи папката в куфарчето си, поставено на пода до бюрото.

След два сигнала на телефона се обади мъжки глас:

— Кабинетът на началник Ървин Ървинг, на телефона е лейтенант Фелдер. С какво мога да ви помогна?

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Както и останалите трима заместник-началници на управлението, Ървинг си имаше лична съвещателна зала в „Паркър сентър“. Тя беше обзаведена с голяма маса с шест стола, кашпи със зеленина и дълъг плот по цялата задна стена. Нямаше прозорци. В нея можеше да се влезе, след като се премине през стаята на адютанта на Ървинг или през главния коридор на шестия етаж. Бош пристигна последен на съвещанието, свикано от Ървинг. Взе последния свободен стол. Другите присъстващи бяха помощник-началникът, Едгар и трима служители от отдела по кражби и убийства. Бош познаваше двама от тях — Франки Шийхан и Майк Опелт. Преди четири години те също служеха в целевия екип по залавянето на Майстора.

За третия човек от ОКУ Бош само беше чувал. Това беше лейтенант Ханс Роленбергер. Той бе назначен в ОКУ малко след като преместиха Бош на друга работа. Но приятелите, като Шийхан, бяха информирали Бош. Бяха му казали, че Роленбергер е от онзи тип бюрократи, които избягват споровете и всякакво вземане на решения, заплашващо кариерата им, както хората заобикалят просяците на улицата, правейки се, че не ги виждат и чуват. Той беше кариерист и затова не можеше да му се гласува доверие. Служителите в ОКУ вече му бяха измислили и прякор — Ханс Пързалката, защото той гледеше наистина да се изплъзне от всякаква отговорност. В ОКУ, където се стремеше да постъпи всеки детектив от управлението, моралът не беше на голяма висота, особено след като по телевизията бяха показали запис на случилото се с Родни Кинг.

— Сядай, детектив Бош — каза сърдечно Ървинг. — Мисля, че познаваш всички.

Преди Бош да успее да отговори, Роленбергер скочи от стола си и протегна ръка.

— Лейтенант Ханс Роленбергер.

Бош я пое и разтърси и двамата седнаха. Бош забеляза голяма купчина папки в центъра на масата и веднага позна, че това са

документите по случая на Майстора, събрани от целевия екип. Папките за убийствата, които ползваше Бош, бяха лично негови. Всъщност върху масата бе събрана цялата основна документация, вероятно изтеглена от архива.

— Събрали сме се да решим какво можем да направим по този проблем, който се появи в случая на Майстора — каза Ървинг. — Както вероятно те е информирал детектив Едгар, аз прехвърлих случая в ОКУ. Тъй като са необходими повече хора, съм извикал и лейтенант Роленбергер, за да участва. Уредил съм също така в помощ на разследването да ни бъде даден детектив Едгар и ти веднага щом се освободиш от делото си в съда. Искам бързи резултати. Това вече се превръща в обществен кошмар и ще стане още по-неприятно, щом се разчуют фактите, които, доколкото разбрах, са били изнесени днес в съда по време на делото ти.

— Да, разбира се, съжалявам за това. Но давах свидетелски показания под клетва.

— Разбирам те добре. Проблемът е, че си свидетелствал за неща, които само ти знаеш. Моят адютант беше в залата и ни информира за твоята... хм... теория по отношение на този нов случай. Снощи аз реших да прехвърля случая в ОКУ. След като разбрах смисъла на свидетелските ти показания от днес, искам да създам отново целеви екип и да действам бързо. Сега искам ти да ни въведеш в онова, което се е случило, да ни кажеш какво мислиш и какво знаеш по случая, за да продължим заедно нататък. Ще съставим и план за действие.

Всички загледаха към Бош, а той не знаеше откъде да започне. Шийхан зададе въпрос. Това беше намек, че Ървинг е свикал съвещанието с цел да покаже, че му вярват.

— Едгар казва, че е имитатор. Значи с Чърч всъщност няма проблеми.

— Това е вярно — отговори Бош. — Чърч си беше убиец. Но той носи отговорност за девет от жертвите. Не за единадесетте. Някъде по средата на действията си той е придобил последовател, а ние не сме забелязали.

— Разкажи — каза Ървинг.

Той разказа. Говори цели четиридесет и пет минути. Шийхан и Опелт зададоха няколко въпроса, след като свърши. Единственото нещо или личност, за която не спомена, беше Мора.

— Когато разви тази теория за последователя пред Локи, той каза ли, че е възможно? — попита накрая Ървинг.

— Да. Той смята, че всичко е възможно. Но мисля, че ми беше полезен. Всъщност от разговора с него аз получих яснота. Искам да го държим винаги информиран. Той може да ни подсказва изводите.

— Разбирам, че е имало изтичане на информация. Възможно ли е да подозираме Локи?

Бош поклати глава.

— Аз отидох при него едва снощи — каза той. — А Чандлър знаеше още от самото начало. Тя знаеше, че съм бил на местопрестъплението още първия ден. Днес, изглежда, знаеше и посоката, в която ние търсим. Че има последовател. Тя си е намерила отличен източник за информация. Бремер от „Таймс“ също знае. Той пък има доста източници.

— Добре — каза Ървинг. — Добре. Значи, с изключение на Локи всичко, за което говорим в тази стая, трябва да остане между нас. Никой да не говори с никого. Вие двамата — той погледна Бош и Едгар — няма да казвате дори и на началниците си в Холивуд какво правите.

Без да изрече името на Паундс, Ървинг даде да се разбере, че се съмнява, че източникът може и да е той. Едгар и Бош кимнаха утвърдително.

— А сега — погледна към Бош Ървинг, — оттук нататък накъде? Без да се колебае, Бош заговори:

— Трябва да набележим план за разследването. Както ви казах, Локи счита, че има някой с много близък достъп до случая. Някой, който е знаел всеки детайл и после го е копирал. Имал е идеално прикритие. Поне временно.

— Говориш за полицаи — намеси се Роленбергер. Това бяха първите му думи след началото на съвещанието.

— Може би. Но има и други възможности. Списъкът на заподозрените всъщност може да бъде доста голям. Имаше полицаи, хората които са намирали телата, персоналът от моргата, минавачи покрай местопрестъплението, репортери. Много хора.

— Дявол го взел — каза Опелт. — Ще ни трябват повече хора.

— Не се притеснявай — обади се Ървинг. — Ще ги осигуря. Как да ограничим кръга на евентуалния извършител?

— Когато се вгледаме в жертвите, можем да научим доста неща за убиеца — каза Бош. — Жертвите и оживялата също в общи линии имат подобни белези. — Руси, с големи гърди. Работели са в порното и са изкарвали допълнително пари чрез проституцията на повикване. Локи мисли, че именно това е начинът, по който последователят е избирал жертвите си.

Виждаш ги е на видеофилм, после намирал начин да се свърже с тях чрез рекламите за работа на повикване в местните порновестници.

— Все едно че е ходел на покупки за жертвите — каза Шийхан.

— Да.

— Друго? — попита Ървинг.

— Не е много. Локи каза, че Последователя е много хитър. Много повече от Чърч. Но че може да бъде разстроен шаблонът му, както се казва. Да бъде накаран да се издаде сам. Защото е изпратил и писмото. Никой никога нямаше да го открие, но той е изпратил писмото. Влязъл е във фаза, когато иска същото внимание, което е получил Майстора. Обхванала го е ревност, че този процес пак привлича вниманието към Чърч.

— Ами другите жертви? — попита Шийхан. — Онези, за които още не знаем? Минали са четири години.

— Да, работя по този въпрос. Локи казва, че ще има други.

— Гадория — обади се Опелт. — Трябват ни повече хора.

Всички мълчаха замислени.

— Какво ще кажете за ФБР. Не трябва ли да се свържем с техните научни работници по отношение на психологията на поведението? — попита Роленбергер.

Всички погледнаха към Ханс Пързалката, като че ли беше дете, отишло да играе футбол с бели панталони.

— Я ги зарежи — каза Шийхан.

— Сами ще се справим. Поне в началото — допълни Ървинг.

— Какво друго знаем за Последователя? — попита Роленбергер, като се надяваше да отвлече вниманието от погрешния си ход. — Имаме ли някакви физически данни, които да ни дадат поне представа за онова, което търсим?

— Трябва да се върнем към оживялата — каза Бош. — Тя е дала словесно описание, което всички отхвърлиха, след като убих Чърч. Но сега ние знаем, че портретът по описанието е вероятно на

Последователя. Трябва да я намерим и да разберем няма ли още нещо, което все още да си спомня и което да ни помогне.

Докато той казваше това, Шийхан прерови папките на масата и намери скицата на портрета. Беше много обща и не приличаше на никого, когото Бош би могъл да познае. Най-малко пък на Мора.

— Трябва да приемем, че той се е дегизирал също както и Чърч, така че портретът може и да не помогне. Но тя може да си спомни нещо за движенията или държанието му, което да ни помогне да разберем дали не е бил ченге например. Освен това Амадо в моргата вече прави сравнение на комплектите веществени доказателства на двете жертви, които сега смятаме, че са на Последователя. Има голяма вероятност да открием там някоя негова грешка.

— Обясни — каза Ървинг.

— Последователя е правил всичко като Чърч, нали?

— Така е — каза Роленбергер.

— Не е така. Той е правел само онова, което се знаеше навремето за действията на Майстора. Каквото и ние знаехме. Онова, което не знаехме, беше, че Чърч е бил умен. Той е бил избръснал тялото си, за да не оставя дори косми като веществени доказателства. Ние не знаехме това чак до след смъртта му, не го е знаел и Последователя. А дотогава той вече е бил убил две от жертвите си.

— Значи има шанс да се намерят физически доказателства за нашия тип — каза Ървинг.

— Точно така. Аз помолих Амадо да направи сравнение между доказателствата от двата комплекта. До понеделник той ще разбере нещо.

— Това е много добре, детектив Бош.

Ървинг погледна към него и очите им се срещнаха. Като че ли двамата размениха мислите си.

— Ще видим — каза Бош.

— Освен това нямаме нищо друго, така ли? — отново попита Роленбергер.

— Да.

— Не!

Беше Едгар, който бе мълчал досега. Всички го погледнаха.

— В бетона ние намерихме, всъщност Хари го намери, пакет от цигари. Паднал е там, когато бетонът е бил мокър. Така че има голяма

вероятност да е бил на Последователя. „Марлборо“, обикновени. Пакет.

— Може да е бил и на жертвата, нали? — попита Роленбергер.

— Не — каза Бош. — Аз говорих онази вечер с нейния мениджър. Каза, че тя не е пушела. По всяка вероятност пакетът е бил на Последователя.

Шийхан се засмя към Бош, а той му върна усмивката. Шийхан вдигна двете си ръце, като за поставяне на белезници.

— Ето ме, момчета — каза той. — Това е моята марка цигари.

— Моята също — заяви Бош. — Но аз съм по-съмнителен от теб, защото съм и левак. По-добре да си потърся добро алиби.

Мъжете около масата се усмихнаха. Когато помисли за нещо, Бош изведнъж стана сериозен, но разбра, че още не бива да го казва. Погледна към папките, струпани в средата на масата.

— Мамка му, всяко ченге пуши или „Марлборо“ или „Кемъл“ — каза Опелт.

— Мръсен навик — обади се Ървинг.

— Съгласен съм — бързичко се нагоди Роленбергер.

Около масата отново настъпи тишина.

— Кого подозираш?

Въпросът бе зададен от Ървинг. Той гледаше към Бош с онзи поглед, който Хари не можеше да разбере. Въпросът разтърси Бош. Ървинг знаеше. Беше разбрал по някакъв начин. Хари не отговори.

— Детектив, ясно е, че имаш поглед върху това, което става ежедневно. Освен това се занимаваш с този случай от самото начало. Мисля, че ти подозираш някого. Кажи ни. Трябва да започнем отнякъде.

Бош отново се заколеба, но най-после заговори:

— Не съм сигурен... и не искам...

— Да провалиш кариерата на някого, ако си сгрешил ли? Да изпратиш кучетата по следите на невинен човек ли? Това ни е ясно. Но не можем да те оставим да следваш сам линията. Нищо ли не си научил от делото си? Мисля, че терминът, който употреби Мани Чандлър по този въпрос, беше „ловуване“.

Всички го гледаха. Той мислеше за Мора. Полицаят от нравствената беше странен човек, но толкова чак странен ли беше? През годините и на Бош му се беше случвало да бъде разследван от

управлението на полицията и не искаше да стовари подобна тежест върху плещите на невинен човек.

— Детектив? — подкани го Ървинг. — Дори и да е само подозрение, трябва да ни го кажеш. Разследванията започват с подозрения. Ти искаш да предпазиш един човек, но откъде все пак да започнем? Да тръгнем да разследваме всички полицаи ли? Каква е разликата дали ще започнем от този човек, или ще стигнем до него покъсно? Във всички случаи ще стигнем до него. Кажи ни името.

Бош размисли върху това, което каза Ървинг. Чудеше се какъв ли е собственият му мотив. Дали предпазваше Мора, или просто искаше да го задържи за себе си? Помисли още малко и накрая каза:

— Оставете ме за пет минути сам тук с папките. Ако намеря нещо, което мисля, че е в тях, тогава ще ви го кажа.

— Господа — обади се Ървинг. — Да отидем да прием кафе.

След като стаята се изпразни, почти цяла минута Бош остана неподвижен, вгледан в папките. Чувстваше се притеснен. Не беше сигурен дали иска да намери нещо, което да го убеди, че Мора е Последователя, или обратното. Помисли за онова, което Чандлър бе казала на съдебните заседатели за чудовищата и черната бездна, която обитават. „Който се бори с чудовища — помисли той, — не бива да се тревожи от нея.“

Запали цигара, придърпа купчината до себе си и започна да търси два документа. Онзи за хронологията на престъпленията беше почти в началото. Не беше дълъг. Всъщност представляваше кратка справка за важни дати в разследването. Чак в края на купчината намери разписанието за заетостта на персонала. То беше по-обширно, защото съдържаше седмичното разписание за смените на детективите от целевия екип и попълнените формуляри за разрешения за извънреден труд. Като отговорник на група Б Бош отговаряше за редовното попълване на формулярите.

От хронологичния списък Бош бързо извади датите и времето, когато двете порноактриси са били убити, както и информация за това как са били примамени към мястото, където са намерили смъртта си.

После намери същата информация и за единствената оживяла. Записа всичко на един лист от джобния си бележник.

— 17 юни, 11 ч вечерта
Джорджия Щерн, същата „Каdifена кутия“,
оживяла

— 6 юли, 11,30 вечерта
Никол Кнап, същата Холи Лер,
Зап. Холивуд

— 28 септ., 4 ч сутринта
Шърлийн Кемп, същата Хийтър Кумхайтър,
Малибу

Бош отвори списъка на персонала и извади разписанието на смените за седмиците, когато жените са били нападнати или убити. Седемнадесети юни, нощта, в която бе нападната Джорджия Щерн, беше неделя — свободната нощ на група Б. Мора би могъл да го направи, но също и всеки друг от групата.

В случая на Кнап Бош видя нещо и пръстите му трепнаха, когато взе разписанието за седмицата от първи юли нататък. Адреналинът му бързо се покачваше. Шести юли, денят, когато Кнап е била изпратена на адрес в 9 часа вечерта и намерена мъртва на пътеката в „Швицер“ в Западен Холивуд в 11,30 през нощта, беше петък. Мора трябваше да е на смяна от три следобед до полунощ, но до името му с почерка на Бош бе записана думата „болен“.

Бош бързо прелисти, за да намери седмицата от 22 септември нататък. Голото тяло на Шърлийн Кемп бе намерено встрани от тихоокеанската крайбрежна магистрала в Малибу в четири часа сутринта в петък, 28 септември. Той разбра, че не му достига информация, и потърси папката, в която бяха записани данните от разследването на смъртта ѝ.

Бързо плъзна поглед по листа и научи, че Кемп е имала телефонно повикване чрез службата за изпращане по адреси за хотел „Малибу ин“ в 12,55 след полунощ. Когато детективите отишли в

службата, разбрали, че клиентът е бил в стая 311, но е показал явно фалшив документ на рецепцията. Платил е в брой. Единственото, което с абсолютна точност са могли да кажат от рецепцията, било, че се е регистрирал в 12,35 след полунощ. На всяка регистрационна карта автоматично се отбелязва времето. Мъжът се е обадил за Хийтър Кумхайтър двадесет минути след като заел стаята.

Бош се върна на работното разписание. В четвъртък вечерта, преди убийството на Кнап, Мора е бил на работа. Но явно и е дошъл, и си е отишъл рано. Записал се е в 2,40 следобед и е излязъл в 11,45 през нощта.

Това му е дало петдесет минути, за да стигне от управлението в Холивуд до „Малибу ин“ и да се регистрира в стая 311 в 12,35 след полунощ — в петък. Бош знаеше, че това може да се направи. По крайбрежната магистрала толкова късно през нощта трафикът не беше натоварен.

Можеше да бъде Мора.

Забеляза, че цигарата, която бе оставил в края на масата бе изгоряла докрай и от топлината фурнирът бе побелял. Бързо изхвърли фаса в саксията с фикуса в ъгъла на стаята и извъртя масата така, че изгореното да застане срещу мястото, където беше седнал Роленбергер. Размаха едната папка във въздуха, за да разсее дима и тогава отвори вратата към канцеларията на Ървинг.

— Реймънд Мора.

Ървинг бе произнесъл името на глас явно за да чуе как звучи. Не каза нищо повече, когато Бош приключи да разказва онова, което знаеше. Бош го гледаше и чакаше още нещо, но заместник-началникът само подуши въздуха, усети мириса на цигарен дим и се смръщи.

— Още нещо — каза Бош. — Локи не е единственият, с когото съм говорил за Последователя. Мора знае почти всичко, което току-що ви разказах. Той беше член на целевия екип и ние се обърнахме към него тази седмица, за да ни помогне за идентифицирането на бетонената блондинка. Когато ме потърсихте, аз бях долу в офиса на нравствената полиция. Той ме бе търсил снощи.

— И какво е искал? — попита Ървинг.

— Искаше да ми каже, че е стигнал до извода, че Последователя може да е убил двете порнокралици от първоначалните единадесет жертви. Досетил се бил изведнъж и че може би Последователя е започнал да убива оттогава.

— Мамка му — изтърси Шийхан. — Този тип си играе с нас. Ако той...

— А ти какво му каза? — пресече го Ървинг.

— Казах му, че и аз мисля така. И го помолих да провери чрез своите източници дали няма и други жени, които да са изчезнали от бизнеса както Беки Камински.

— Помолил си го да работи по това? — с ядосано и учудено повдигнати вежди запита Роленбергер.

— Трябваше. Нормално беше да го помоля за такова нещо. Ако не бях го направил, той щеше да разбере, че го подозирам.

— Прав е — каза Ървинг.

Гръдният кош на Роленбергер се посви малко. Явно не можеше да схване нищо както трябва.

— Да... сега разбирам — със съмнение каза той. — Добре измислено.

— Ще ни трябва повече хора — пак се обади Опелт.

— Искам още от утре сутрин да се започне наблюдението му — нареди Ървинг. — Ще са ни необходими поне три групи. Шийхан и Опелт ще са едната. Бош, ти си ангажиран в съда, а от теб, Едгар, искам да откриеш оживялата. Така че без вас двамата. Лейтенант Роленбергер, кого предлагаш още, освен теб?

— Ами Айд се навърта наоколо, откакто Бучърт е в отпуск. И още Мейфилд и Ръдърфорд са в съда по същото дело... Мога да взема който се освободи пръв от тях, за да бъде двойка с Айд. Това е всичко, с което разполагаме, щом не искате някой външен...

— Не, не искам това. Вземи Мейфилд и Айд. Аз ще ида при лейтенант Хилард да видя дали не може да ми услужи с някой от неговите полицаи от Долината. Там има три групи, които работят по случая със зареждащия закуски камион и не са стигнали доникъде вече цял месец. Ще взема една от тези групи.

— Добре, сър — отговори Роленбергер.

Шийхан погледна към Бош и направи физиономия, като че ли ще повръща заради този тип, който щеше да ги ръководи. Бош му отвърна

с усмивка. Винаги когато започваха някаква нова операция, детективите се отнасяха по-лекоμισлено, преди да навлязат в преследването, докато още не бяха обременени от събитията.

— Опелт, Шийхан, утре сутринта в осем да сте вече след Мора — каза Ървинг. — Лейтенант, утре сутринта ще направиш съвещание с новите хора. Информирай ги за всичко, което знаем, и бъди готов да изпратиш в четири следобед група, която да смени Опелт и Шийхан. Ще наблюдават Мора, докато си загаси лампите вкъщи, за да спи. Ако бъде необходимо да се работи извънредно, аз ще давам разрешенията. Другата група ще започне наблюдението от осем сутринта в събота, а Опелт и Шийхан ще ги сменят в четири следобед. Така ще се въртят смените. Нощната смяна ще го наблюдава, докато се уверят, че той си е вкъщи, в леглото и спи. Не искам грешки. Ако този тип направи нещо, докато го наблюдаваме, всички ще трябва да се сбогуваме със службата и кариерата си.

— Шефе?

— Да, Бош.

— Няма гаранция, че той ще направи нещо. Локи каза, че Последователя може да се контролира добре. Не мисли, че излиза на лов всяка нощ. Той смята, че онзи контролира своите нужди и си живее съвсем нормално. А после напада, но на неравномерни интервали.

— Няма гаранция, че ние изобщо следим този, когото трябва, детектив Бош, но въпреки това искам да го наблюдаваме. Аз силно се надявам, че ужасно грешим, като се насочваме към детектив Мора. Но онова, което ти каза тук, е убедително при така стеклите се обстоятелства. Засега нямаме никаква друга следа. Затова ще го наблюдаваме и ще се надяваме, че ако е той, преди да нарани някого, ние ще усетим някакъв знак. Моята...

— Съгласен съм, сър — обади се Роленбергер.

— Не ме прекъсвайте, лейтенант. Моята увереност е, че нито е полицай, нито психолог, но нещо ми говори, че който и да е Последователя, той чувства напрежението около себе си. Естествено, той сам си го е предизвикал с онова писмо. Може би си мисли, че това е игра на котка и мишка, която може да ръководи. Но независимо от това, той чувства напрежението. А аз от работата си като ченге знам едно: когато тези хора са под напрежение, те реагират. Понякога се пречупват, понякога се издават с действия, но го правят. Затова, след

като знаете фактите по този случай, аз искам да наблюдавате Мора непрекъснато. Дори и когато отива до пощенската си кутия.

Всички седяха мълчаливо. Дори и Роленбергер, който се чувстваше неудобно от грешката си да прекъсне Ървинг.

— Добре тогава. Имаме си вече задачите. Шийхан, Опелт — наблюдението. Бош, ти ще се включваш, когато можеш, докато свършиш с делото. Едгар, ти се заемаш с оживялата и когато имаш време, също ще наблюдаваш Мора. Нещо допълнително за него?

— Той е разведен — обади се Бош. — Разведе се тъкмо преди да се създаде целевият екип по случая с Майстора.

— Добре, започваш отгук. Отиваш в съда и намираш делото за развода му. Кой знае, може и да имаме късмет. Може жена му да го е напуснала, защото е обичал да я прави на кукла, а? Нещата в случая са много объркани и неясни. Трябва да използваме всяка нишка информация.

Ървинг огледа всеки един от мъжете около масата.

— В този случай има голяма вероятност управлението да се разбуни. Но аз не искам никой да отстъпва. Ще оставим камъните да се стоварват където им падне... Хайде, всеки си има задачата. Действайте. Всички сте свободни, с изключение на детектив Бош.

Докато другите излизаха от стаята, Бош си помисли, че лицето на Роленбергер изразяваше явното му разочарование, че не можа да остане и да се подмаже на Ървинг.

След като вратата се затвори, Ървинг помълча, докато обмисляше думите си, преди да заговори. През по-голямата част от кариерата на Бош като детектив Ървинг бе изпълнявал ролята на нещо като настойник, като винаги се опитваше да го контролира и вкарва в правия път. А Бош винаги се бе противопоставял. Не беше нищо лично, но Бош се дразнеше.

Сега обаче почувства някаква мекота у Ървинг. Заради това как се бе отнесъл с него по време на съвещанието и от начина, по който бе свидетелствал за него на делото. Имаше възможност да натопи Бош и да го отстрани от работа, но не го направи. И все пак това не беше нещо, което Бош можеше или искаше да признае. Затова остана седнал мълчаливо.

— Добре си порботил върху това, детектив. Особено в съда и с всичко, което се случва около този нов случай.

Бош кимна, но разбра, че не за това ще си говорят.

— Хм. Затова те задържах. Заради делото. Исках... чакай, как да го кажа... Исках да ти кажа, и извинявай за израза, но не ми пука на оная работа какво ще реши съдът и колко мангизи ще даде на ония хора. Тези заседатели нямат и представа какво значи да се занимаваш с това, което правим ние. Да трябва да вземаш решения, чиято цена е спасяването или загубата на нечий живот. Ние нямаме възможност да мислим цяла седмица, за да вземаме решение. Нашите решения се вземат за секунди...

Бош се опитваше да измисли какво да каже и мълчанието се затегна.

— Както и да е — продължи най-накрая Ървинг. — На мене ми трябваха цели четири години, за да го разбера... Но по-добре късно, отколкото никога.

— Хей, не може ли да те използвам утре за заключителната реч.

Лицето на Ървинг, се сви и челюстите, му се стегнаха, като че ли беше сдъвкал лимон.

— Изобщо не се надявай. Говоря за това, което става в този град. Какво е градската адвокатура? Нищо повече от училище. Училище за адвокати. А пък таксите им ги внасят данъкоплатците. Наемаме тези глупаци, хм, хм, незрели хора, които не знаят нищо за съдебното дело. Те се учат от грешките, които правят в съда на наш гръб. А когато най-после станат добри и знаят какво всъщност трябва да правят, те напускат и стават адвокати на свободна практика, за да хвърлят обвинения върху нас!

Бош никога не беше виждал Ървинг така оживен. Като че ли беше махнал от себе си маската на важна личност, която носеше като униформа — винаги. Хари беше смаян.

— Извинявай — каза Ървинг. — Увлякох се. Както и да е... Късмет на делото. Но не позволявай да те уплашат.

Бош не каза нищо.

— Знаеш ли, Бош. Трябва само половин час да поговоря с лейтенант Роленбергер, за да почувствам нужда да се огледам да видя къде се намирам, кой съм и накъде отиваме. Това не е управлението, където постъпих аз или където постъпи ти. Той е добър ръководител,

да. Аз също, или поне си мисля така. Но не бива да забравяме, че все пак сме ченгета...

Бош не знаеше какво да отговори и дали изобщо трябваше да казва нещо. Сякаш Ървинг скачаше от мисъл на мисъл. Като че ли искаше да каже нещо, но не се решаваше и затова подхващаше друга тема.

— Ханс Роленбергер. Какво име, а? Предполагам, че детективите в отдела му го наричат Ханс Пързалката. Прав ли съм?

— Понякога.

— Да, е, предполагам само. Той... хм... Знаеш ли, Хари, имам вече тридесет и осем години стаж в управлението.

Бош само кимна. Ставаше нещо странно. Ървинг никога не беше го наричал преди по име.

— И... хм... Дълги години след завършването на академията работех като патрулен полицай в Холивуд... Онзи въпрос, който Мани Чандлър ми зададе за... майка ти... Той наистина излезе неочаквано на бял свят... и аз съжалявам за това, Хари. Съжалявам заради загубата ти.

— То е било много отдавна. — Бош изчака за момент, но Ървинг гледаше надолу към ръцете си, скръстени върху масата. — Ако е за това, аз мисля, че...

— Да, точно за това е. Но онова, което исках да ти кажа, е, че аз бях там в този ден.

— Кой ден?

— Онзи ден, когато майка ти... аз бях патрулен полицай. Аз написах рапорта.

— Ти ли?

— Да. Аз я намерих. Обикалях булеварда и влязох в алеята на „Гауър“. Обикновено минавах оттам веднъж дневно. И... хм... я намерих... Когато Чандлър ми показа онези рапорти, аз веднага разпознах случая. Тя не знаеше моя служебен номер... той беше там, на рапорта... Ако го беше знаела, тя щеше да се усети, че аз съм я намерил. Тогава, предполагам, за Чандлър щеше да бъде ден на фойерверките...

На Бош му беше трудно да остане спокоен. Сега беше доволен, че Ървинг не го гледа. Сега знаеше или мислеше, че знае онова, което

Ървинг не казваше. Щом е работил на булеварда като патрулен, той трябва да е познавал майката на Бош още преди тя да умре.

Ървинг го погледна и после отмести очи към ъгъла на стаята. Очите му се спряха на фикуса.

— Някой си е хвърлил фасата в саксията ми — каза той. — Твой ли е, Хари?

ДВАДЕСЕТ

Бош запали цигара, докато отваряше с рамо една от стъклените врати на изхода на „Паркър сентър“. Ървинг го беше разстроил с разговора. Бош винаги бе мислил, че някога ще срещне човек в управлението, който да я е познавал или да знае за случая. Но не беше допускарал, че това ще е Ървинг.

Докато пресичаше южния паркинг, за да се приближи до колата си, той забеляза Джери Едгар, застанал до светофара на ъгъла на булевард „Лос Анджелис“ и Първа улица, чакащ да пресече. Бош погледна часовника си и видя, че е 5,10 следобед — края на работното време. Помисли, че Едгар вероятно отива до „Седмицата“ или „Червеният вятър“ за чаша бира, преди да се пребори с трафика по магистралата към къщи. Помисли, че това не е лоша идея. Шийхан и Опелт може би вече също седяха на столчетата пред един от баровете.

Докато Бош стигне до ъгъла, Едгар вече беше с пресечка и половина напред и се движеше по Първа улица към „Седмицата“. Бош тръгна подире му. За пръв път от дълго време усети истинска нужда от малко алкохол. Искеше поне за малко да забрави за Чърч, Мора и Чандлър, за собствените си тайни и за онова, което Ървинг току-що му каза в заседателната зала.

Но Едгар мина покрай входа за „Седмицата“, без дори и да погледне нататък. Пресече булевард „Спринг“ и тръгна покрай сградата на „Таймс“ към булевард „Бродуей“. Значи в „Червения вятър“ — помисли Бош.

„Вятърът“ също беше добър за утоляване на жаждата. Имаха бутилирана вместо наливна бира и с това губеха по точки. Друг минус беше, че стажантите от „Таймс“ предпочитаха това място и то често се пълнеше повече с репортери, отколкото с ченгета. Големият му плюс обаче беше, че в четвъртък и петък от шест до десет вечерта там свиреше един квартет. Бяха все пенсионери, не особено добри, но това беше един приятен начин да избегнеш пика на трафика по пътищата.

Гледаше как Едгар пресича „Бродуей“ и застава на „Първа“, вместо да завие наляво към „Вятъра“. Бош забави крачка, за да остави на Едгар все същата преднина от пресечка и половина. Запали друга цигара и се почувства неудобно от това, че следи другия детектив, но въпреки това продължи. Обхвана го лошо предчувствие.

Едгар сви наляво по „Хил“ и потъна в първия вход откъм източната страна, срещу новия подлез за метрото. Вратата, през която влезе, беше на „Съда на обесените“ — бар, намиращ се отгатък фойето на адвокатския център „Фуентес“ — осеметажна сграда с канцеларии, заемани от адвокатски кантори. Повечето от наемателите се занимаваха с дела по защиты и тъжби, избрали невзрачната и грозна сграда заради централното ѝ местонахождение. Оттук до районния съд имаше само половин пресечка, една — до градския съд и една и половина — до федералния.

Бош знаеше това, защото Белк му го беше казал един ден, когато двамата трябваше да дойдат до адвокатския център „Фуентес“, за да намерят офиса на Хани Чандлър. Бош беше призван да даде показания под клетва по делото за Норман Чърч.

Неприятното предчувствие се превърна в буца в гърлото му, докато минаваше през вратата и фойето на центъра „Фуентес“ към бара. Знаеше разположението в барчето, тъй като беше влизал там да пийне след даването на показанията при Чандлър. Знаеше също, че към мястото има и вход откъм самата сграда. Мина през вратата откъм фойето и остана в малката ниша, където се намираха два телефонни автомата и вратите към тоалетните. Отиде до ъгъла и внимателно разгледа помещението на бара.

От автоматичен грамофон, който Бош не виждаше, се носеше песента на Синатра „Летен вятър“. Барманка с рошава перука, държаща няколко банкноти в ръка, сервираше мартини на четирима висши съдии, седнали близо до входа, а барманът, облеган на тезгяха, четеше „Холивудски репортер“ под слабото осветление. Бош си помисли, че преди да стане барман, той може би е бил актьор или сценарист. Може и да е бил талантлив. Но кой ли в този град не беше?

Когато барманът се наведе да настъпи фаса си на пода, Бош забеляза Едгар, седнал в другия край на бара пред чаша бира. В тъмнината до него светна кибритена клечка и Бош видя Хани Чандлър

да пали цигарата си, а после да хвърля клечката в пепелника близо до чаша с нещо като „Блъди Мери“.

Бош отстъпи в нишата, за да не го виждат.

Зачака до една дървена будка, построена до пресечката на тротоара между „Хил“ и „Първа“ и служеща за продажба на вестници и списания. Беше затворена за през нощта. Докато се стъмваше и уличните лампи светваха, той гледаше да се държи настрана от просяците и проститутките, търсеци да хванат за клиент някой позакъснял бизнесмен, преди да се насочат към Холивуд за нощта и голямата си печалба.

Когато най-после видя Едгар да излиза от „Съда на обесените“, пред Бош се беше натрупала изрядна купчинка фасове. Той хвърли последния на улицата и отстъпи зад будката, за да не го забележи Едгар. Бош не видя и следа от Чандлър и реши, че тя е напуснала бара през другата врата и е слязла в гаража при колата си. Едгар вероятно разумно е отказал тя да го откара до паркинга на „Паркър сентър“.

Когато Едгар мина покрай будката, Бош излезе зад гърба му.

— Джери, как е?

Едгар подскочи, като че ли някой бе допрял парче лед до шията му, и се извърна.

— Хари? Ти какво... хей, ще пийнеш ли нещо? И аз мисля да направя същото.

Бош го остави да дрънка няколко секунди, преди да отговори.

— Ти вече си изпи питието.

— Какво искаш да кажеш?

Бош пристъпи към него. Едгар изглеждаше искрено изплашен.

— Знаеш какво искам да кажа. Бира за теб, нали? И „Блъди Мери“ за дамата.

— Слушай, Хари, виж какво, аз...

— Не ме наричай така. Повече никога не ми казвай Хари. Разбра ли? Ако искаш да говориш с мен, ще ми викаш Бош. Така ме наричат хората, които не са ми приятели, онези, на които не вярвам. Само така ме наричай.

— Мога ли да обясня? Хар... хм, искам да ми позволиш да ти обясня.

— Какво има за обясняване? Ти ми разгони фамилията. Няма какво да ми го обясняваш. Какво ѝ каза тази вечер? Издал си всичко, за което току-що говорихме в канцеларията на Ървинг? Не мисля, че то ѝ е нужно, приятел. Вредата вече е нанесена.

— Не, тя си тръгна отдавна. Аз останах там сам и си мислех как да се измъкна от това. Не съм ѝ казал и думичка за днешното съвещание. Хари, аз не съм...

Бош пристъпи още една крачка, вдигна ръка и блъсна Едгар в гърдите.

— Казах, да не ме наричаш така! — изрева той. — Ти, копелдак! Ти... та ние сме работели заедно, човече. Аз съм те учил... И сега, когато на мен ми го начукват там, в съда, откривам, че ти си този тип, ти си проклетият издайник.

— Извинявай, аз...

— Ами Бремер? Ти ли си му казал за бележката? Там ли отиваш сега да си пийнеш? Да се видиш с Бремер? Добре, не ми позволявай да те спра.

— Не, човече, аз не съм говорил с Бремер. Виж, направих грешка, е, добре. Съжалявам. Тя ме принуди. Беше като изнудване. Аз не можех... опитах да се измъкна, но тя ме държеше изкъсо. Трябва да ми повярваш, човече.

Бош го гледа дълго време. Сега вече беше съвсем тъмно, но той помисли, че вижда очите на Едгар да блестят на светлината на уличните лампи. Може би едва сдържаше сълзите си. Но за какво ли бяха тези сълзи — помисли Бош. Дали заради загубата на приятел? Или бяха сълзи от страх? Бош усети превъзходството си над Едгар. И Едгар знаеше, че е така.

С тих и много равен тон Бош каза:

— Искам да знам всичко. Ти ще ми разкажеш какво си направил.

Квартетът във „Ветровете“ почиваше. Седнаха на една от задните маси. Помещението беше тъмно и облицовано с дървена ламперия, както стотици други в града. По дължината на барплота, прогорен от цигари, се проточваше червена кожена лента. Сервитьорките носеха черна униформа с бели престилки, а устните им бяха очертани с яркочервено червило. Бош направо поръча чисто

двойно уиски и бира. Даде на сервитьорката пари и за пакет цигари. Едгар, който приличаше сега на мъртвец, си поръча уиски и вода.

— Заради проклетата рецесия е — започна Едгар, преди още Бош да му зададе въпрос. — Бизнесът с недвижими имоти западна. Трябваше да го оставя, а имахме да погасяваме вноски и нали знаеш как е, човече. Бренда свикна с шев...

— Я стига. Да не мислиш, че искам да знам как си ме предал, защото жена ти трябвало да кара „Шевролет“ вместо БМВ? Да ти го набутам! Ти...

— Не е така. Аз...

— Млъквай. Аз говоря. Ти ще...

И двамата млъкнаха, докато сервитьорката им поднасяше питиетата и цигарите. Бош остави двайсетачка на подноса ѝ. Не откъсваше тъмните си разярени очи от Едгар.

— Сега прескачай лайната и ми разкажи какво си направил.

Едгар отпи глътка от питието и я прокара с вода през пресъхналото си гърло, преди да започне.

— Хм... глей сега... хм... Беше късно следобед в понеделник. След като бяхме на местопрестъплението при Бинг и аз се бях върнал в службата. Някой ме потърси по телефона. Беше Чандлър. Знаеше, че нещо се е случило. Не знам откъде, но тя знаеше. Знаеше и за бележката, която сме получили, и за трупа, който намерихме. Може да го е научила от Бремер или кой знае от кого. Започна да задава въпроси. Потвърдено ли е, че е извършено от Майстора, знаеш, такива работи. Аз не ѝ казах. „Не коментирам“, казах...

— И после?

— После... е... тя ми предложи нещо. Не съм плащал вече две вноски, а Бренда не знае даже.

— Ти чу ли какво ти казах? Не искам да слушам глупавите ти истории, Едгар. Казвам ти, че изобщо не ме интересува това. Ако продължаваш, ще стана по-лош.

— Добре, добре. Тя ми предложи пари. Аз ѝ отговорих, че ще помисля. Тя каза, че ако искам да се разберем, може да я видя вечерта в „Съда на обесените“... Ти няма да ми позволиш да ти кажа защо, но аз си имах причини и затова отидох. Да, отидох.

— Да, и сам се натопи — каза Бош, като се опитваше да не обръща внимание на предизвикателните нотки, които се появиха в

гласа на Едгар.

Беше привършил уискито си и махна на сервитьорката, но тя не го видя. Музикантите заемаха местата зад инструментите си. Най-отпред застана саксофонистът и на Бош му се прииска да е тук при други обстоятелства.

— Какво ѝ каза?

— Само онова, което знаехме тогава. Но тя вече знаеше всичко. Казах ѝ, дето ти смяташ, че прилича на работа на Майстора. Не беше много, ха... и повечето от това го публикуваха във вестниците на другия ден. А пък аз не съм бил информатор на Бремер. Трябва да ми вярваш.

— Ти ли ѝ каза, че аз съм бил там? На местопрестъплението?

— Да, аз ѝ казах. Че каква тайна е това?

Бош се замисли над всичко това за няколко минути. Наблюдаваше оркестъра, който започна с „Буен живот“ на Били Стрейхорн. Масата им беше достатъчно далеч от оркестъра, така че не беше много шумно. Погледът на Хари се плъзна по помещението, за да види дали няма още някой познат, и видя Бремер, седнал пред бара с бира в ръка. Беше с някаква група репортери. От задния джоб на един от другите се подаваше дълъг репортерски бележник.

— Като каза Бремер, ето ти го и него. Може би той иска да споделиш с него това-онова, след като приключим.

— Хари, не съм аз.

Бош този път не му се скара за обръщението „Хари“. Започна да се чувства уморен и депресиран от всичко това. Искаше да приключат и да се маха оттук, да отиде при Силвия.

— Колко пъти си говорил с нея?

— Всяка вечер.

— Накара те да ѝ снасяш, нали? Ти трябваше да я търсиш.

— Бях глупав. Трябваша ми парите. Щом отидох първия път, тя вече ме беше хванала за топките. Каза, че иска пресните новини по разследването, иначе ще ти каже, че аз съм информаторът, ще събщи и в ОВР. Да я е..., тя така и не ми плати.

— Какво се случи тази вечер, че тя си тръгна така рано?

— Каза, че делото е приключило, че утре ще са заключителните прения, така че няма значение какво става по този нов случай. Изрита ме.

— Но това няма да свърши дотук. Ти го знаеш, нали? Щом ѝ потрябва нещо, адрес, неспоменато име на свидетел, каквото ще да е, тя ще те търси. Хванала те е, човече.

— Знам. Ще трябва да се оправя с това.

— И за какво го направи? Каква беше цената тогава, първата вечер?

— Искях една проклета вноска за къщата... Не мога да продам проклетата къща, не мога да ѝ плащам вноските, не знам какво ще правя.

— Ами не помисли ли за мен? Не се ли притесняваше аз какво ще правя?

— Да. Да, разбира се.

Бош погледна към квартета. Продължаваха да изпълняват Стрейхорн. Сега свиреха „Туптенето на кръвта“. В изпълнението на саксофониста се чувстваше професионалистът. Свиреше соло и звукът беше много чист.

— Какво ще правиш? — попита Едгар.

На Бош не му беше нужно да се замисля. Знаеше. Когато заговори, не отклони погледа си от саксофониста.

— Нищо.

— Нищо ли?

— Ти ще трябва да мислиш какво ще правиш. Аз не мога повече да работя с теб. Знам, че трябва да завършим тази работа, която сме започнали с Ървинг, но това е всичко. Край. След като приключим, ти ще идеш при Паундс и ще му кажеш, че искаш да те премести от Холивуд.

— Но никъде другаде няма свободни места в отделите по убийствата. Аз проверих. Нали знаеш колко рядко се открива място.

— Не съм ти казал нищо за отдел по убийства. Казах само, че ще отидеш и ще поискаш да те преместят. Ще искаш да заемеш първото свободно място. Ясно? Не ме интересува дали ще ставаш патрулен, или ще обикаляш „Седемдесет и седма“ улица. Заемаш първото свободно място — сега гледаше към Едгар, който беше леко зяпнал. — Това е цената, която ще платиш — завърши той.

— Но аз съм специалист по убийствата, знаеш го. Това мога, там съм силен.

— Вече не си. И няма да се пазарим. Освен ако не искаш да рискуваш с ОВР. Или отиваш при Паундс, или при тях. Не мога повече да работя с теб. Това е.

Той отново погледна към оркестъра. Едгар мълчеше и след малко Бош му каза да си отива.

— Тръгвай си първи. Аз не мога да вървя до теб към „Паркър“.

Едгар стана и се повъртя малко до масата.

— Някой ден ще ти потрябват всички приятели — каза най-после той. — В този ден ти ще си спомниш какво си ми сторил.

— Знам — отговори Бош, без да го погледне.

След като Едгар си отиде, Бош привлече вниманието на сервитьорката и си поръча още веднъж същото. Квартетът свиреше „Проверка в дъжда“ с някои импровизации, които харесваха на Бош. Уискито затопли гърлото му и той се облегна с цигара в ръка. Слушаше музиката и се опитваше да не мисли за нищо, свързано с ченгета и убийци.

Но скоро усети нечие присъствие и се обърна, за да види застаналия наблизо Бремер с бутилката си бира в ръка.

— По лицето на Едгар, като излизаше, разбрах, че няма да се връща. Мога ли да се присъединя към теб?

— Да, той няма да се връща, а ти можеш да правиш каквото си щещ, но аз не съм на работа, не говоря, и не съм в час.

— С други думи, няма да кажеш и „копче“.

— Схвана.

Репортерът седна и запали цигара. Малките му, но остри зелени очи го гледаха през дима.

— Добре, защото и аз също не работя.

— Бремер, ти винаги бачкаш. Дори и сега, ако кажа някоя дума, ти няма да я забравиш.

— Предполагам. Но ти забрави времето, когато работехме заедно. Статиите, които ти помагаха, Хари. Написах само една, която на теб не ти харесва, и ти забрави всичко. Сега аз съм само „оня проклет репортер, който“...

— Не съм забравил нищо. Седиш си тук, нали? Аз си спомням какво ти си направил за мен и какво — против мен. И се получава тъждество. Всичко е по равно.

Останаха, мълчаливо заслушани в музиката. Парчето свърши точно когато сервитьорката постави третата чаша пред Бош.

— Не искам да кажа, че някога ще го издам — каза Бремер, — но как стана така, че информаторът ми за бележката се превърна в нещо толкова важно?

— Вече не е важно. Но навремето просто исках да знам кой се опитва да ме изпързая.

— Каза ми го и преди. Че някой ти подлага крак. Наистина ли мислиш така?

— Няма значение. Какво ще напишеш за утрешния брой?

Репортерът се изпъчи и очите му блеснаха.

— Ще видиш. Доста по историйката от съда. За твоето свидетелстване, че има някой друг, който продължава убийствата. Ще отиде на първа страница. Голяма работа! Затова съм тук. Винаги идвам да пийна тук, когато уцеля първата страница.

— Празнуваш, а? Ами за майка ми? Писа ли нещо и за това?

— Хари, ако се боиш за това, забрави. Изобщо не съм го споменавал. Честно да ти кажа, за теб това може да е много важно, но за вестникарската история, която съм написал, не става. Извън темата е.

— Извън темата ли?

— Да. Като когато спортните коментатори, щом не става нищо по терена, започват да говорят колко удара е изпратил тоя или оня, колко положения са изпуснати и така нататък. Реших, че историята за майка ти е само опит на Чандлър да обясни твоята мотивация при убийството на оня тип. Встрани е от темата ми.

Бош само кимна. Беше доволен, че тази част от живота му няма да попадне пред очите на милионите читатели утре, но всъщност не го беше много грижа.

— Но трябва да ти кажа, че ако присъдата е против теб и заседателите започнат да твърдят, че мислят, че ти си отмъщавал за майка си, тогава тази история ще ми послужи — каза Бремер. — Няма да мога да я отмина.

Бош пак кимна. Предупреждението изглеждаше достатъчно честно. Погледна часовника си и видя, че е близо десет. Разбра, че трябва да се обади на Силвия и да си тръгне преди музикантите да

засвирят отново. Иначе щеше да остане, привлечен от изпълнението им. Привърши пиетието си.

— Трябва да си ходя.

— Да, аз също — каза Бремер. — Ще изляза с теб.

Навън хладният нощен въздух освежи замаяната от уискито глава на Бош. Той се сбогува с Бремер, пъкна ръце в джобовете и тръгна по тротоара.

— Хари, целия път до „Паркър сентър“ ли ще вървиш? Скачай в колата ми. Тя е тук.

Бош погледна как Бремер отключва дясната врата на колата си, паркирана точно пред „Ветровете“. Влезе вътре и без да благодари, се протегна да отвори вратата на шофьора. Когато беше пийнал, имаше един период, когато само вегетираше, заслушан във вътрешното си аз.

Докато караше към управлението, Бремер започна разговор:

— Тази Мани Чандлър е голяма работа, нали? Наистина знае как да омае съда.

— Мислиш, че ги е омаяла ли?

— Натам върви, Хари. Така мисля. Но дори и да е една от онези нищожни присъди, които са известни напоследък, когато става дума за управлението, тя ще стане много богата.

— К'во значи това?

— Не си попадал досега във федералния съд, нали?

— Не. Опитвам се да не ми става навик.

— Е добре. В процесите по гражданските права, ако ищецът спечели, в случая Чандлър, тогава ответникът, тоест градската управа, плаща твоята сметка. Трябва да плати адвокатските хонорари. Аз ти гарантирам, Хари, че в заключителната си реч утре Мани ще каже на онези заседатели, че те просто трябва да решат, че си постъпил неправилно. А такова решение може да се вземе дори и ако си нанесъл щета само за един долар. Заседателите ще се хванат за това, защото то е най-лесното решение. Те могат да кажат, че ти си сбъркал и си нанесъл щета за един долар. Обаче няма да знаят, защото на Белк не му се разрешава да им го каже, че дори ищецът да получи само един долар, Чандлър ще си изпрати фактурата за хонорара в градската управа. И тя няма да е за долар. Ще бъде по-скоро за чифт от по сто хиляди. Това е номерът.

— Мамка му.

— Да, това представлява съдебната система.

Бремер зави в паркинга и посочи колата на Бош в един от предните редове.

— Ще можеш ли да караш? — попита Бремер.

— Няма проблеми.

Бош щеше да затвори вратата отвън, когато Бремер го спря.

— Хари, и двамата знаем, че аз не мога да си издам източника. Но мога да ти кажа кой не е. И ще ти кажа, че не е някой, който ти очакваш да бъде. Знаеш ли? Не е нито Едгар, нито Паундс. Ако си мислил за тях, забрави. Никога няма и да предположиш кой е, затова не се мъчи да го откриеш, ясно?

Бош само кимна и затръшна вратата.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Бош намери ключа и го пъкна в стартера на колата, но не го завъртя. Набързо премисли дали да се опита да подкара колата, или преди това да изпие едно кафе. Погледна през страничния прозорец към сивия монолит, който представляваше сградата на управлението. В повечето от канцелариите светеше, но той знаеше, че са празни. В стаите винаги оставяха да свети, за да създават впечатлението, че борбата срещу престъпността не заспива. Това беше лъжа.

Помисли за кушетката, която държаха в една от стаите за разпити в ОКУ. Това също беше алтернативно решение пред шофирането. Освен, разбира се, ако не бяха я прибрали. Но после помисли за Силвия и как тя беше дошла в съда, въпреки че ѝ беше казал за нежеланието си. Искаше му се да иде у дома, при нея. „Да — помисли той. — У дома.“

Вдигна ръка към ключа и после отново я отпусна. Потърка очите си. Бяха изморени, а мислите в главата му плуваха, потопени в парите на уискито. Чуваше още и звука на саксофона. И собствения си импровизиран напев.

Опита се да мисли за онова, което току-що му бе казал Бремер. Че Бош никога няма да се досети кой е неговият източник за информация. Защо ли му го беше казал по такъв начин? Установи, че това е много по-голямо предизвикателство за него, отколкото да открие кой в действителност е източникът.

„Няма значение — каза си той. — Всичко скоро ще свърши.“ Той облегна глава на страничното стъкло. Замисли се за делото и своите свидетелски показания. Чудеше се как ли е изглеждал там, когато всички очи са били вперени в него. Не му се искаше никога повече да попадне в това положение. Никога.

Никога да не се оставя Хани Чандлър да го притиска с думите си.

„Който се бори с чудовища“ — помисли той. Какво беше казала тя на съда? За бездната? Да, където се крият чудовищата. Там ли се крият? В най-черното място ли? После си спомни за „черното сърце“.

Така го нарече Локи. Черното сърце не бие самотно. През ума му премина образът на Норман Чърч, изтегнат прав, когато го удари куршумът. И как после се строполи безпомощно, гол върху леглото. Погледът на умиращия беше останал в ума му. И след четири години видението бе ярко, като че ли всичко се беше случило вчера. Искаше му се да знае защо е така. Защо си спомня лицето на Норман Чърч, а не помни лицето на собствената си майка? „Аз черно сърце ли имам? — запита се Бош. — Имам ли?“

После тъмнината се надигна и го заля. Беше там, заедно с чудовищата...

Някой почука силно върху стъклото. Бош рязко отвори очи и видя патрулния с палка и фенер в ръка до колата. Хари бързо се огледа, грабна в ръце кормилото и натисна спирачката. Не мислеше, че е карал толкова зле. После осъзна, че изобщо не е карал. Все още беше в паркинга на управлението. Посегна встрани и спусна стъклото.

Момчето в униформа беше пазачът на паркинга. Кадетите с най-ниски бележки от всеки клас в академията бяха назначавани най-напред да пазят паркинга през нощта. Беше традиция, но си имаше своята цел. Ако полицаите не можеха да предотвратят вмъкването на външни лица или други престъпления в паркинга на собственото си управление, възникваше въпросът как изобщо биха могли да се борят с престъпността.

— Добре ли сте, детектив? — попита той, докато закачаше палката на колана си. — Видях ви, като дойдохте и влязохте в колата си. После, когато не тръгнахте, реших да проверя.

— Да — успя да каже Бош. — Аз съм... хм, добре. Благодаря. Трябва да съм задремал. Имах дълъг ден.

— Те всичките са такива. Бъдете внимателен.

— Да.

— Ще можете ли да карате?

— Да. Благодаря.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм.

Преди да завърти стартера, той изчака полицаият да се отдалечи. Бош погледна часовника си и установи, че е спал не повече от

тридесет минути. Но дрямката и рязкото събуждане го бяха освежили. Запали цигара и подкара колата към улица „Лос Анджелис“, за да се качи към входа на магистралата за Холивуд.

Докато караше на север по магистралата, спусна страничното стъкло, за да може хладният въздух да го освежава. Пред него светлините по хълмовете на Холивуд се издигаха към небето, където лъчите на прожекторите, поставени на две различни места в подножието им, раздираха тъмнината. Помисли си, че изгледът е красив и все пак предизвиква у него меланхолия.

През последните няколко години Лос Анджелис се беше променил, но в това нямаше нищо странно. Той винаги се променяше. Затова го и обичаше. Но метежът и рецесията бяха оставили белега си върху пейзажа. Върху спомена за него. Бош вярваше, че никога няма да забрави покрива от дим, който висеше над града като някаква гъста мъгла, която не може да се разпръсне от вечерния вятър. Нямаше да забрави телевизионните кадри на горящите сгради и грабежите, които полицията не бе успяла да укроти. Онова беше най-черният период за управлението, което още не беше се свързало от него.

Нито пък градът. Много от проблемите, довели до онзи вулканичен гняв, все още не бяха овладени. Градът предлагаше толкова красота, но и толкова много опасност и омраза. Беше град на разтърсеното доверие, живеещ единствено чрез запасите си надежда. В ума си Бош видя поляризацията между имащите и нямащите като някакъв ферибот, напускащ пристанището. Претъпканият съд се отдалечаваше от претъпканото пристанище и някои бяха стъпили с единия си крак на борда, а с другия на земята. Корабът се отдалечаваше все повече и само след миг онези хора щяха да паднат във водата. Междувременно фериботът бе така претоварен, че щеше да се преобърне от първата вълна. Онези, останалите на брега, сигурно щяха да се радват. Те се молеха да дойде вълната.

Помисли си за Едгар и онова, което бе сторил. Беше един от ония, които щяха да паднат. Нищо не можеше да се направи по този въпрос. Той и жена му, на която Едгар не смееше да каже за бедственото си положение. Бош се зачуди дали е постъпил правилно. Едгар беше говорил за времето, когато Бош щеше да се нуждае от всеки един приятел. Щеше ли да постъпи по-умно, ако беше запазил и

този? Ако беше оставил Едгар на мира, без да го наранява, без да го унижава? Не знаеше, но имаше още време. Ще трябва да реши.

Когато зави в прохода Кахуенга, вдигна стъклото. Ставаше студено. Погледна нагоре по хълмовете на запад и се опита да открие тъмното място, където беше неосветената му къща. Почувства доволство, че не е там тази нощ, че отива при Силвия.

Стигна в 11,30 и отвори със собствения си ключ. В кухнята светеше, но останалата част на къщата беше тъмна. Силвия беше заспала. Беше твърде късно за новините, а късните дискусии по телевизията не го интересуваха. Събу обувките си в хола, за да не вдига шум, и се насочи към спалнята ѝ.

Остана неподвижен в тъмнината, докато очите му свикнат.

— Здравсти — каза тя откъм леглото, макар че той още не можеше да я види.

— Здравей.

— Къде си бил, Хари?

Каза го много сладко с още сънени глас. Не беше нито предизвикателство, нито въпрос.

— Трябваше да свърша малко работа, а после си пийнах.

— Послуша ли поне хубава музика?

— Аха. Имаше един квартет. Не беше зле. Свиреха разни неща от Били Стрейхорн.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за ядене?

— Не, спи. Утре си на училище. Не съм толкова гладен, пък и мога сам да си взема нещо, ако поискам.

— Ела.

Той се насочи към леглото и се строполи в края му. Ръката ѝ се уви около врата му и тя го привлече да го целуне.

— Да, пийнал си малко.

Той се засмя, и тя с него.

— Нека да ида да си измия зъбите.

— Чакай малко.

Тя го дръпна надолу и той я целуна по устните и по врата. От съня тя ухаеше на мляко и парфюм и това много му харесваше.

Забеляза, че е без нощница, макар че обикновено я обличаше. Пъхна ръка под завивката и докосна гладкия ѝ корем. Издигна я нагоре и погали гърдите, а после шията ѝ. Целуна я отново, а после зарови лице в косата ѝ.

— Силвия, благодаря ти — прошепна той.

— За какво?

— За това, че днес дойде и беше там. Знам какво бях ти казал преди, но за мен имаше голямо значение да те видя там. Това означава много.

Само толкова можа да ѝ каже. Стана и отиде в банята. Съблече дрехите си и внимателно ги окачи зад вратата. Трябваше да ги облече отново на сутринта.

Изкъпа се набързо под душа, избърсна се и изми зъбите си с втория комплект прибори, който държеше в нейната баня. Докато пригладваше назад мократа си коса, се погледна в огледалото. И се усмихна. Знаеше, че може да е под влиянието на уискито и бирата. Но се съмняваше да е така. Беше, защото се чувстваше късметлия. Усети, че не се намира нито върху ферибота с полудялата тълпа, нито на кея с яростните хора. Беше на своя собствен кораб. Само със Силвия.

Те се любиха така, както го правят самотните хора — тихо, като всеки се стремеше да задоволи другия в тъмнината, докато се почувстваха неловко. И все пак за Бош това имаше лековито значение. След това тя лежеше тихо до него и пръстът ѝ се плъзгаше нежно по линиите на татуировката му.

— За какво мислиш? — попита го тя.

— За нищо. Просто ей така...

— Кажи ми.

Преди да отговори, той помълча няколко минути.

— Тази вечер открих, че един човек ме е предал. Близък човек. И... ами просто си мислех, че съм постъпил неправилно. Че всъщност не аз съм предаденият. А той самият. Предал е сам себе си. И може би е достатъчно наказанието, че трябва да живее с тази мисъл. Не трябваше и аз да го измъчвам.

Помисли за онова, което беше казал на Едгар в „Червеният вятър“, и реши, че ще трябва да го спре. Да не му позволи да отива при Паундс за преместване.

— Как те е предал?

— Хм. Като е сътрудничил на неприятеля. Мисля, че ти така би се изразила.

— На Хани Чандлър ли?

— Даа.

— И колко лошо е това?

— Предполагам, че не е чак толкова лошо. Значение има само онова, което той е направил. Предполагам, че го боли.

— Можеш ли да направиш нещо? Не на него, разбира се. Можеш ли да ограничиш вредата?

— Не. Каквато и да е, вредата вече е нанесена. Тази нощ само разбрах, че той го е направил. Беше случайно, иначе може би никога нямаше и да помисля, че е той. Както и да е. Не се тревожи.

Тя погали гърдите му с върха на пръстите си.

— Ако ти не се тревожиш, няма да се тревожа и аз.

Той обичаше това нейно чувство за такт. Да усети кога трябва да престане да го разпитва. И това, че дори и не помисляше да го пита за кого всъщност говори. Чувстваше се напълно спокоен с нея. Никакви страхове, никакви тревоги. При Силвия се чувстваше у дома.

Тъкмо започваше да заспива, когато тя заговори отново.

— Хари?

— Тъхъ, хм.

— Тревожиш ли се за делото, за това накъде ще го насочат заключителните речи?

— Всъщност не. Не обичам да съм в тенджерата, лежащ по средата на масата, докато всеки наоколо се опитва да обясни какво мисли, че съм сторил и защо. Но не се тревожа от изхода му, ако за това ме питаш. То не означава нищо. Аз просто искам да свърши и всъщност не ми пука какво ще решат. Нито един съд не може да санкционира онова, което съм сторил или не съм извършил. Нито един съд не може да ми казва дали съм прав, или греша. И знаеш ли? Този процес може да продължи цяла година и те пак няма да разберат всичко, което се случи онази нощ.

— Ами управлението? Тях интересува ли ги?

Той й разказа онова, което му беше казал Ървинг този следобед за ефекта, който изходът на делото ще има. Но не й каза нищо за онова, което заместник-началникът му беше казал по отношение на майка му.

Обаче разказът на Ървинг премина през ума му и за пръв път, откакто си бе легнал, усети нуждата от цигара.

Но не стана. Изхвърли желанието от ума си и двамата полежаха тихо.

Бош лежеше с отворени очи в тъмнината. Вече мислеше за Едгар, а после за Мора. Чудеше се какво ли прави сега ченгето от нравствената. Дали беше сам в тъмнината? Дали дебнеше навън?

— Аз мисля точно каквото ти казах, Хари — обади се Силвия.

— За какво?

— Че искам да знам всичко за теб, за твоето минало. И доброто, и лошото. И искам също и ти да знаеш за мен... Не пренебрегвай това. То може да ни нарани.

Гласът ѝ беше изгубил част от сънливата сладост. Той замълча и затвори очи. Знаеше, че за нея това е по-важно от всичко друго. В предишния си брак тя бе загубила точно защото разказите за миналото не бяха използвани като тухли, които да изградят сградата на бъдещето. Той протегна ръка и я погали по тила. „След секс тя винаги започва да се рови в пепелта — замисли се той. — И не иска просто да иде в банята и да я измие.“ Това му беше чудно. Не ѝ отговори веднага.

— Трябва да ме приемеш без минало... Аз съм го отхвърлил и не искам да се връщам и да го изследвам отново, да го разказвам, дори да мисля за него. Цял живот съм се стремил да се откъсна от миналото си. Разбираш ли? И заради това, че някой адвокат решава да ми го хвърли в очите пред съда, аз нямам намерение...

— Какво, кажи ми.

Той не отговори. Обърна се към нея, целуна я и я прегърна. Искаше просто да я успокои, да я отстрани от тази бездна.

— Обичам те — каза тя.

— Обичам те — каза той.

Тя се притисна в него и сгуши лицето си до свивката на врата му. Ръцете ѝ го обгърнаха здраво, като че ли се боеше от нещо.

Сега ѝ го беше казал за пръв път. За първи път изобщо го казваше на някого, доколкото можеше да си спомня. Може би никога друг път не беше го изричал. Прозвуча му хубаво. Чувстваше го като доловимо присъствие, като топло червено цвете, цъфнало в гърдите му. И разбра, че всъщност той е малко изплашен. Като че ли изричайки

тези две думи, бе поел огромна отговорност. Значи още имаше страх у него... Помисли си как изглеждаше пред огледалото. Усмивнат...

Тя продължаваше да лежи притисната до него и той усещаше дъха ѝ във врата си. След малко дишането ѝ стана равномерно и тя заспа.

Бош я държеше така до себе си, буден до късно. Сега нямаше вече да заспи и заедно с безсънието реалността го откъсна от красивите чувства, които бе изпитал минута преди това. Замисли се върху онова, което тя бе казала за предателството и истината. И разбра, че тайните, за които си бяха говорили тази нощ, щяха да ги разделят, ако не бъдат споделени. Тя беше права. Трябваше да ѝ каже кой е и какъв е, ако това можеше да се изрече с думи. Помисли и за онова, което съдията Кейес бе казал, че всяка дума е красива или грозна посвоему. Бош бе изрекъл думата любов. Вече знаеше, че от него зависи да я направи красива или грозна.

Прозорците на стаята гледаха на изток и светлината на зората тъкмо бе започнала да докосва жалюзите, когато Бош затвори очи и заспа.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

В петък сутринта, когато влезе в съдебната зала, Бош изглеждаше смачкан и изморен. Белк вече беше там и пишеше нещо в жълтия си бележник. Когато Бош седна, той вдигна поглед и го поздрави.

— Изглеждаш зле и миришеш на пепелник. И заседателите ще забележат, че си със същия костюм от вчера.

— Явен знак, че съм виновен.

— Не се прави на умник. Никога не можеш да знаеш какво може да ги накара да вземат едно или друго решение.

— Всъщност не ме засяга. Освен това днес ти си тоя, който трябва да изглежда добре. Нали, Белк?

Това не беше голяма любезност към човек с поне четиридесет килограма наднормено тегло, който се потеше всеки път, щом съдията го погледне.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „не ме засяга“? Днес се решава всичко, а ти се мотаеш тук с вид, като че ли си спал в колата, и заявяваш, че не те засяга.

— Аз съм спокоен, Белк. Наричам го Зен и изкуството да не ти пука.

— И защо точно сега ми го казваш, Бош, като можеше да го заявиш отдавна и аз да съм свършил с всичко това още преди две седмици?

— Защото сега разбирам, че има много по-важни неща, с които да се съобразявам, отколкото с тези дванадесет така наречени заседатели. Те не могат да ми отнемат дневната светлина.

Белк погледна часовника си.

— Остави ме на мира, Бош — каза той. — Ще започнем след десет минути и аз искам да съм готов. Все още работя по резюмето си. Ще бъда дори по-кратък, отколкото иска Кейес.

По време на делото съдията бе наредил заключителните резюмета да не са по-дълги от половин час за всяка от страните. При

това времето трябваше да бъде разделено. Ищецът в лицето на Чандлър да говори двадесет минути, после адвокатът на ответника да изложи всичките си аргументи за тридесет минути. Накрая на ищеца се даваха още десет минути. Чандлър щеше да има първата и последната дума. Това, смяташе Бош, бе още един знак, че системата се е настроила против него.

Бош погледна към масата на ищеца и видя Дебора Чърч, седнала там сама, с очи, вперени напред. Двете ѝ дъщери бяха на първия ред на галерията, точно зад нея. Чандлър още я нямаше, но папките и жълтия бележник стояха върху масата. Значи беше някъде наблизо.

— Ти си работи по речта — каза той на Белк. — Ще те оставя сам.

— Не закъснявай. Моля те, не закъснявай пак.

Както и се надяваше, Чандлър беше навън и пушеше до статуята. Тя му хвърли студен поглед, не каза нищо, а после направи няколко крачки встрани от сандъчето за фасове, за да покаже, че не му обръща внимание. Беше със син костюм. Сигурно той ѝ носеше късмет. Един кичур от русата ѝ коса висеше от плитката върху врата ѝ.

— Репетираш ли? — попита Бош.

— Нямам нужда от репетиция. Това е най-лесната част.

— Предполагам.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Предполагам, че не се чувстваш ограничена от параграфите на закона. Няма толкова правила, които да трябва или да не трябва да споменеш. Мисля, че сега ти ще бъдеш в апогея си.

— Много си схватлив.

Това беше всичко, което тя каза. Нямахте и намек да знае, че уговорката ѝ с Едгар е разкрита. Бош разчиташе точно на това, когато репетираше думите, които щеше да ѝ каже. След като се събуди от краткия сън, той бе обмислил събитията от изминалата нощ с ясен ум и очи и бе видял нещо, което бе пропуснал преди. Сега мислеше да я притисне с това. Беше я подбутнал леко в началото. Сега следваше рязък завой.

— Когато това тук приключи — каза той, — ще искам писмото.

— Какво писмо?

— Онова, което Последователя ти е изпратил.

Лицето ѝ бе докоснато от мигновен израз на шок, но тя бързо го изтри и погледна отново с безразличие. Но не беше достатъчно бърза. Той бе видял по израза на очите ѝ, че тя чувства опасността. Разбра, че я държи в ръцете си.

— То е вещественно доказателство — каза той.

— Не знам за какво говорите, детектив Бош. Трябва да влизам вътре.

Тя загаси полуизпушената цигара със следи от червило по филтъра и направи две крачки към вратата.

— Аз знам за Едгар. Видях ви заедно снощи.

Това я спря. Тя се обърна и го изглежда.

— В „Съда на обесените“. С „Блъди Мери“ на бара.

Тя претегли отговора си, преди да каже:

— Каквото и да ти е казал, аз съм сигурна, че го е направил така, че да се представи в по-добра светлина пред тебе. Ако мислиш да го съобщиш, аз ще внимавам много...

— Няма да съобщавам нищо... освен ако откажеш да ми дадеш бележката. Прикриването на доказателства за престъпление само по себе си е вече престъпление. Но не аз съм той, който трябва да ти го казва.

— Каквото и да ти е казал Едгар за бележката, то е лъжа. Казах му да не...

— И той нищо не ми е казал за бележката. Нямахше нужда. Аз се досетих. Ти си му се обадила в понеделник, след като беше намерено тялото, защото вече си знаела за него и си била наясно, че е свързано с Майстора. Чудех се как си разбрала и после ми светна. Ние също получихме бележка, но до следващия ден я държахме в тайна. Единственият, който разбра, беше Бремер, но в репортажа му пишеше, че не е било възможно да се добере до теб за коментар. Така е станало, защото ти си била на среща с Едгар. Той каза, че си се обадила след обяд да питаш за трупа. Попитала си и дали ние сме получили бележка. Това е било, защото ти също си получила, адвокатке. И аз трябва да я видя. Тя е различна от онази, която получихме ние, и може да ни помогне.

Тя погледна часовника си и бързо запали друга цигара.

— Мога да получа съдебно постановление — каза той.

Тя се засмя насила.

— Бих искала да видя как ще го получиш. Искам да видя кой съдия в този град ще подпише съдебно постановление, даващо право на полицията да претърси дома ми, след като за това дело вестниците пишат всеки ден. Съдиите са политически животни, детектив, и никой няма да подпише постановление за обиск, след като има опасност да излезе, че е сгрешил.

— Мислех по-скоро за рафтовете в офиса ти. Но ти благодаря, че поне ми каза къде да я търся.

Онзи израз на лицето ѝ се появи отново за част от секундата.

Беше се изпуснала и това за нея може би беше по-шокиращо, отколкото всичко, което ѝ бе казал. След две дръпвания, тя зарови цигарата си в пясъка. Томи Фарауей щеше да е благодарен, когато я намери.

— Започваме след минута. Детектив, аз не знам за никаква бележка. Разбра ли? Нищо не знам. Няма бележка. Ако се опиташ да ми създадеш някакви неприятности по този въпрос, аз ще ти го върна тъпкано.

— Не съм казал на Белк и няма да му кажа. Искам само бележката. Тя няма нищо общо с делото в съда.

— Лесно е да...

— Лесно е да го кажа, защото не аз съм я получил? Измъкваш се, адвокате. Бъди по-внимателна с това.

Тя се направи, че не го чува, и смени темата.

— Още нещо. Ако мислиш, че моята... хм... уговорка с Едгар е основа за незаконно действие или неправилно обвинение, ще видиш, че си се излъгал. Едгар се съгласи да си сътрудничим, без да бъде провокиран. Всъщност той го предложи. Ако се оплачеш, аз ще те дам под съд за клевета и ще го съобщя на пресата.

Той се съмняваше, че всичко, което се е случило, е било по предложение на Едгар, но не ѝ възрази. Тя го възнагради с най-хубавия си убийствен поглед, след което отвори вратата и изчезна вътре.

Бош привърши цигарата си, като се надяваше, че поне малко я е изкарал от релсите и тя няма да бъде чак толкова нападателна по време на заключителната си реч. Но най-вече беше доволен, че беше получил безмълвно потвърждение на теорията си. Последователя ѝ бе изпратил бележка.

Тишината, която се възцари в съдебната зала, докато Чандлър отиваше към катедрата, напомняше на затишието, възникващо преди четенето на присъда. Бош чувстваше, че това е, защото всъщност присъдата вече се предполагаше от доста голяма част от хората в залата, а думите на Чандлър просто щяха да я предизвикат. Това беше финалният смъртен удар.

Тя започна с формални благодарности към съдебните заседатели за тяхното търпение и внимание към делото. Каза, че е напълно сигурна, че те ще се произнесат свободно и честно.

На процесите, където Бош беше присъствал като следовател, и двамата адвокати винаги бяха казвали така и той все беше смятал, че е глупаво. По-голяма част от съдебните заседатели идват тук, за да не ходят в канцеларията или фабриката, където работят. Но веднъж дошли, те прекарват дните си на заседателските места, опитвайки се да не заспят помежду почивките, когато могат да се подкрепят със захар, кофеин или никотин.

След това обръщение Чандлър бързо навлезе в същината на въпроса. Тя каза:

— Спомнете си този понеделник, когато застанах тук пред вас и ви разказах за пътната карта. За маршрута. Аз ви казах какво ще се опитам да докажа, какво трябва да докажа. Сега е ваш ред да решите дали съм го направила. Мисля, че когато прецените свидетелските показания, които чухте през седмицата, вие няма да се съмнявате, че аз съм го доказала. И като говоря за съмнения, сигурна съм, че съдията ще ви инструктира, но аз бих искала да отделя една минутка и още веднъж да ви обясня, че това е гражданско дело. Това не е криминален процес. Не става дума за Пери Мейсън или нещо друго, което сте гледали по телевизията или на кино. В едно гражданско дело, за да вземете решение в полза на ищеца, е необходимо само да има превес на гласовете в полза на ищеца. Превес. Какво означава това? Това значи гласувалите в полза на ищеца да са повече, отколкото онези, които са гласували против. Може да бъде обикновено мнозинство. Само петдесет процента, плюс един.

Тя отдели много време на този въпрос, защото именно това щеше да реши дали делото е спечелено или загубено. Тя трябваше да убеди

тези дванадесет юридически неграмотни хора. Изборът на съдебните заседатели изискваше да са именно такива и те бяха избирани стриктно чрез съдебната система. Та тя трябваше да ги накара да се абстрахират от втълпените им от медиите представи или предразсъдъци, че решението по едно дело е резултат на основателни съмнения или сянка от съмнение. Това се отнася за криминалните дела. А сегашното беше гражданско. В гражданските дела ответникът губеше онзи пиедестал, на който биваше поставян при криминалните.

— Мислете за степенуването. Степенуването на присъдата. Всяко едно доказателство или свидетелско показание, дадено тук, има своя собствена тежест в зависимост от стойността му, която ще оцените вие. Аз мисля, че когато вие се оттеглите в заседателната зала, за да прецените точно тежестта на доказателствата по делото, няма да остане и съмнение, че те ще натежат на страната на ищеца. Ако вие наистина прецените така, делото ще бъде решено в полза на госпожа Чърч.

След като тя сега нямаше възможност да се върне към встъпителната си реч, Бош разбра, че ще започне да им обяснява подробно и по-нататък, тъй като всъщност ищецът представяше обвинението си в две части и тя се надява да спечели поне в едната от тях. Първата беше, че даже ако Норман Чърч е бил Майстора — чудовищният сериен убиец, — действията на Бош са били неправилни и еднакво отвратителни, заради което не може да му бъде простено. Втората част, която сигурно щеше да ѝ донесе невероятно богатство, ако заседателите решаха в нейна полза, бе, че Норман Чърч е бил невинен и Бош го е убил хладнокръвно, отнемайки на семейството любим съпруг и баща.

— ... Доказателствата, приведени през тази седмица, ви предлагат две възможности за решение — каза Чандлър. — И това е вашата най-трудна задача. Да определите степента на вината на Бош. Без съмнение се вижда, че той е действал прибързано, безразсъдно и с умишлено незначитане на живота и сигурността в нощта, когато Норман Чърч е бил убит. Действията му са неппростими и за тях един човек е заплатил с живота си. Семейството е заплатило за тях със съпруг и баща.

Но вие трябва да погледнете и още по-нататък по отношение на убийтия. Доказателствата от видеофилма, осигуряващи ясно алиби за

поне едно от убийствата, приписвани на Норман Чърч, ако не за всички останали, както свидетелстваха онези, които са го обичали, ще ви убедят, че полицията се е насочила не към онзи, когото трябва. Ако ли не, то от личното признание на детектив Бош от свидетелската скамейка ще ви стане ясно, че убийствата не са спрели. Това ще ви убеди, че той наистина е убил друг човек.

Бош видя, че Белк пише в бележника си. Надяваше се, че си води бележки по думите ѝ за свидетелските му показания и за онова, което Чандлър умишлено не споменава в речта си.

— Най-накрая — казваше тя, — вие трябва да се вгледате в човека, който е бил убит, и в убиеца.

„Убиец“ — помисли Бош. Звучеше толкова ужасно, когато се отнасяше за него. Повтори и преповтори думата в ума си. Да, беше убил. Беше убивал и преди, и след Чърч, но просто така да го нарекат убиец без други определения, му се струваше ужасяващо. В този момент той разбра, че всъщност това го засяга. Независимо какво беше казал по-рано на Белк, на него му се искаше заседателите да оценят онова, което бе направил. Имаше нужда да му кажат, че е постъпил правилно.

— Пред вас стои човекът — каза тя, — който показва своята непресъхваща жажда за кръв. Един „ловец“, който е убивал и преди епизода с невъоръжения господин Чърч. Човек, който първо стреля, а после търси доказателствата. Ето го човекът, имащ дълбок мотив да убие друг, когото е мислел за масов убиец на жени, на улици... като собствената му майка.

Тя остави последните си думи да се носят из въздуха на залата, като се направи, че търси нещо в бележника си.

— Когато се върнете в тази зала, вие ще трябва да решите това ли е полицаят, когото искате за своя град. Предназначението на полицията е да наблюдава и да пази обществото. Нейните служители трябва да олицетворяват най-доброто в нас. Попитайте се насаме, кого олицетворява Хари Бош? Коя част от нашето общество се отразява в негово лице? Ако отговорите на тези въпроси не ви притесняват, тогава се върнете тук с присъда в полза на ответника. Ако обаче те ви притесняват, ако вие мислите, че нашето общество заслужава нещо по-добро от хладнокръвното убийство на потенциално заподозрени хора, тогава вие нямате друг избор, освен да ни кажете, че ищецът е прав.

Тук Чандлър направи пауза, за да отиде до масата на ищеца и да изпие чаша вода. Белк се наведе до Бош и зашепна:

— Не е лошо, но съм я виждал и в по-добра форма... и в по-лоша също.

— А когато беше в по-лоша форма — зашептя в отговор Бош, — тя ли спечели?

Белк сведе поглед към бележника си. Отговорът беше ясен. Докато Чандлър се връщаше към катедрата, той пак се наведе към Бош:

— Започва нещо рутинно за нея. Сега ще заговори за парите. Щом глътне вода, Мани винаги заговаря за пари.

Чандлър прочисти гърлото си и започна отново.

— Вие, дванадесетте души, сте в изключително положение. Вие имате възможността да извършите промяната на обществото. Не са много хората, които имат този шанс. Ако вие чувствате, че детектив Бош е сгрешил в каквато и да било степен, и решите делото в полза на ищеца, вие ще направите тази промяна, защото ще подадете ясен сигнал, послание до всеки полицаи в този град. За шефа и администраторите в управлението, намиращо се на две пресечки оттук, както и за всеки патрулен полицаи на улицата, вашето послание ще означава, че ние не искаме да се действа по този начин. Че ние няма да го приемем. И така, ако вие произнесете подобна присъда, ще трябва да определите и паричния размер на вредата. Това не е най-трудната част. Трудна е първата част. Да определите дали детектив Бош е постъпил правилно или не. Вредата може да бъде оценена всякак. От един долар до милион и повече. Това няма значение. Важно е посланието. Защото с него вие ще осигурите правосъдие за Норман Чърч. Ще осигурите правосъдие за семейството му.

Бош се огледа наоколо и зад себе си. Видя Бремер в галерията, заедно с другите репортери. Бремер леко се усмихна и Бош се обърна пак напред. Репортерът беше прав по отношение на Мани за парите.

Чандлър отново отиде до масата на ищеца, взе една книга и се върна на катедрата. Беше стара книга без подвързия с напукана зелена корица. На Бош му се стори, че вижда някакъв печат, вероятно на библиотека, в горната част на страниците.

— Сега в заключение — каза тя — аз бих искала да обясня едно притеснение, което вие може би чувствате. Знаем, че и аз бих го

усетила, ако бях на ваше място. Това е въпросът: как така се получава, че ни се случва да имаме хора като детектив Бош в нашата полиция? Е, аз мисля, че ние не можем и да се надяваме да си отговорим на този въпрос, а и той не е тема на това дело. Но ако си спомняте, в началото на тази седмица аз ви цитирах философа Ницше. Прочетох ви думите за черната дупка, която той нарича бездна. И ако го перифразирам, той казваше, че трябва да внимаваме, за да не допуснем да се превърне в чудовище и онзи, който се бори с чудовища заради нас. В днешното общество не е трудно да се приеме, че там, навън, има чудовища, и то много. И затова никак не е трудно да се повярва, че един полицейски служител също би могъл да се превърне в чудовище... След като приключихме вчера тук, аз прекарах вечерта в библиотеката.

Когато каза тази нагла лъжа, тя погледна към Бош. Той отвърна на погледа ѝ и се възпротиви на импулса си да отмести очи.

— И аз бих искала да завърша, като ви прочета нещо, което намерих. Написано е от Натаниел Хоторн и е по същата тема, с която се занимаваме днес. Става дума за тъмнината на бездната, където на човек му е много лесно да сбърка пътя. В книгата си „Мраморният фавън“ Хоторн е написал: „Бездната бе просто отвърстието на онази черна яма, която лежи под нас... навсякъде.“ Дами и господа, бъдете внимателни в изводите си и имайте вяра в себе си. Благодаря.

Беше толкова тихо, че Бош чуваше лекото тупкане на токчетата ѝ в килима, докато тя си отиваше на мястото.

— Приятели — каза съдията Кейес. — Ще вземем петнадесет минути почивка, след което идва редът на господин Белк.

Когато станаха, за да изпратят съда, Белк прошепна:

— Не мога да повярвам, че тя използва думата „отвърстие“ в заключителната си реч.

Бош го погледна. Белк изглеждаше ликуващ и Бош разбра, че той просто току-що се бе сдобил с нещо, което да му помогне да се подготви за своята изява зад катедрата. Защото Бош знаеше, че каквито и думи да е използвала Чандлър, тя все пак беше невероятно добър специалист. А като преценяваше потния дебел мъж до себе си, той не можеше да почувства и капка доверие в неговия професионализъм.

Бош излезе отвън до статуята на правосъдието и изпуши две цигари през почивката, но Хани Чандлър не се появи изобщо. Томи Фарауей се примъкна и изцъка одобрително, когато намери почти

цялата цигара, която тя бе пуснала в сандъчето преди. Той се отдалечи, без да каже нещо друго. На Бош му мина през ум, че никога не е виждал Томи Фарауей да запали направо някой от фасовете, които събираше от пепелта.

Белк изненада Бош със заключителната си реч. Тя изобщо не беше лоша. Просто той не беше от ранга на Чандлър. Словото му беше по-скоро реакция към казаното от нея, отколкото самостоятелен дебат за невинността на Бош и нечестните обвинения към него. Той каза неща като: „Госпожица Чандлър говори за двете възможни решения, които вие можете да вземете, но тя напълно забрави да спомене за едно трето решение. А то е, че детектив Бош е действал така както трябва. И умно, и правилно.“

Това даде точки за защитата, но също така беше и непряко потвърждение от нейна страна, че за ищеца има две възможни решения. Белк не забеляза това, но Бош — да. Сега помощник градският адвокат даваше на заседателите възможност за три вместо за две решения. И все пак само едното от тях освобождаваше Бош от отговорност. Понякога му се искаше да дръпне Белк обратно до масата и да го накара да напише словото си отново. Но не можеше. Трябваше да си виси там на мястото, както навремето в тунелите във Виетнам, когато бомбите поразяваха целите, и да се надява, че земята няма да го затрупа.

Голяма част от речта на Белк заеха доказателствата, свързващи Чърч с деветте убийства. Той непрекъснато напомняше, че Чърч е чудовището в тази история, а не Бош и доказателствата ясно го сочат. Той отново напомни на заседателите как фактът за продължаващите убийства с подобен характер не означава, че те са свързани с онова, което бе сторил Чърч, нито с начина, по който бе реагирал Бош тогава в апартамента на улица „Хиперион“.

Накрая достигна до онова, което Бош разбра, че е венецът на словото му, преди да завърши. В гласа му се появи истинска ярост, когато започна да критикува начина, по който Чандлър бе описала действията на Бош като безотговорни и с необуздано пренебрежение към живота.

— Истината е, че когато Бош е влязъл през онази врата, той именно е защищавал живота. Действията му са били предопределени от вярата, че там има още една жена, още една жертва. Детектив Бош е имал само един избор: да премине през тази врата, да овладее положението и да се справи с обстоятелствата. Норман Чърч бе убит, когато е отказал да се подчини на неколkokратните заповеди на полицейски служител и е направил движение към възглавницата. Той е онзи, който е предизвикал, а не Бош. И е заплатил за това с живота си. Но помислете за положението, в което се е намирал Бош. Можете ли да си представите себе си в такова положение? Сами? Изплашени? Кой би могъл да се сблъска с такава ситуация, без да трепне? Не много хора. Именно тях нашето общество нарича герои. Аз мисля, че когато вие се оттеглите в заседателната зала и внимателно претеглите фактите, а не обвиненията по това дело, вие ще достигнете точно до такова решение. Много ви благодаря.

Бош не можеше да повярва, че Белк бе употребил думата „герой“ в заключителната си реч, но реши да не говори за това с едрият адвокат, когато той се върна на масата на защитата.

Вместо това той прошепна:

— Добре беше. Благодаря.

Чандлър отиде до катедрата за последния тур и обеща да бъде кратка. Така беше.

— Вие лесно можете да видите несъответствието във възгледите на адвокатите в този процес. Същото несъответствие, каквото има и в значението на думите „герой“ и „чудовище“. Аз, както и вероятно всички останали, се съмнявам, че истината по това дело и детектив Бош имат нещо общо помежду си. Преди да започнете обсъждането, искам да ви кажа само две неща. Първо, аз искам вие да помните, че и двете страни имаха възможност да представят тук свободно и изцяло своите аргументи. За Норман Чърч тук говориха неговата съпруга и неговият колега и приятел. Те свидетелстваха за характера му, за това какъв човек е бил той. Защитата избра да покани тук пред вас само един свидетел. Детектив Бош. Никой друг не застана зад детектив...

— Възражение! — изрева Белк.

— ... Бош.

— Веднага млъкнете, госпожице Чандлър — гръмна съдия Кейес. Лицето му беше станало виненочервено, докато решаваше как

да постъпи. — Когато взема отношение по държанието ви, аз ще помоля заседателите да излязат, но мисля, че щом си играете с огъня, трябва да знаете, че може и да се опарите. Госпожице Чандлър, обвинявам ви в опит за подвеждане, с което застрашихте вземането на безстрастно и принципно решение от страна на съда. За санкциите по този въпрос ще говорим друг път. Но аз ви гарантирам, че няма да ви бъде приятно.

След това съдията се извърна в стола си към заседателите и се наведе напред.

— Приятели, тази дама не биваше никога да казва тези думи. Виждате ли, защитата не е длъжна да призовава никого като свидетел и дали ще го направи или не, това не е отражение нито на вината, нито на невинността на ответника по случая. Госпожица Чандлър много добре знае това. Фактът, че тя излезе и го каза въпреки всичко, знаейки, че и господин Белк, и аз самият наистина ще избухнем, мисля, че показва едно лукавство от нейна страна, което аз намирам за твърде безвкусно и застрашително в съдебната зала. За това аз ще уведомя държавната правна комисия, но...

— Ваша светлост — прекъсна го Чандлър. — Възразявам да казвате...

— Не ме прекъсвайте, адвокат. Вие ще стоите там и ще мълчите, докато аз приключа.

— Да, ваша светлост.

— Казах, да мълчите. — Той се обърна отново към заседателите. — Както казах, това, което се случва с госпожица Чандлър, вас не ви засяга. Вижте, тя разчита, че независимо от това какво ви говоря сега, вие ще продължите да мислите за онова, което тя каза за детектив Бош. Че не е дошъл никой, който да го подкрепи със своите свидетелски показания. Сега с най-голямата строгост, която е в рамките на моите права, аз ви предупреждавам да не обръщате внимание на думите ѝ. Това, което тя каза, не означава нищо. Всъщност аз подозирам, че ако бяха пожелали, детектив Бош и господин Белк можеха да строят цяла редица от полицаи и полицейски служители, дълга от тази врата тук до „Паркър сентър“, които да свидетелстват в тяхна полза. Казвам, ако искаха. Но те не поискаха. Те избраха тази стратегия и не е ваша работа да я поставяте под въпрос. Изобщо. Някакви въпроси?

В ложата на съдебните заседатели никой даже и не помръдна. Съдията извъртя стола си и погледна към Белк.

— Да искате да кажете нещо, господин Белк?

— Един момент, ваша светлост. — Белк се обърна към Бош. — Как мислиш? Той е готов да обяви процеса за неправилно проведен. Никога не съм го виждал толкова ядосан. Ако успеем да получим нов процес, може би дотогава случаят с „папагала“ ще бъде изчистен, а? — прошепна той.

Бош помисли малко. Искаше му се това да свърши и не му хареса перспективата да преживява друго дело с Чандлър насреща си.

— Господин Белк? — каза съдията.

— Мисля да продължим с това — прошепна Бош. — Ти как мислиш?

Белк кимна.

— Мисля, че може би тъкмо сега получихме присъда в наша полза — каза той. После стана от мястото си.

— Нямам какво да кажа засега, ваша светлост.

— Сигурен ли сте?

— Да, ваша светлост.

— Добре. Госпожице Чандлър, както казах, ще решаваме вашия въпрос друг път. Но ще го решим. Сега можете да продължите, но много внимавайте.

— Благодаря ви, ваша светлост. Преди да продължа, искам да кажа, че се извинявам за начина си на изказване. Не съм искала да покажа неуважение към вас. Аз, хм, импровизирах и се увлякох.

— Така беше. Приемам извинението, но въпреки това, опитът ви за подвеждане ще бъде наказан. Нека да продължим. Искам заседателите да започнат работата си веднага след обяда.

Чандлър се намести зад катедрата, така че да гледа към заседателите.

— Дами и господа, в края на процеса вие чухте и самия детектив Бош да дава показания. Аз ви моля да си спомните какво каза той накрая. Той каза, че Норман Чърч е получил онова, което е заслужавал. Помислете за това твърдение, излязло от устата на полицейски служител, и какво означава то. „Норман Чърч си получи заслуженото.“ Вие видяхте как работи съдебната система тук, в тази съдебна зала. Проверките и балансът. Съдията, който изпълнява ролята на арбитър, и

заседателите, които решават. По свое собствено признание детектив Бош е взел решение, което не е било необходимо. Той е решил, че няма нужда от съдия. Няма нужда от съдебни заседатели. Той е отнел на Норман Чърч шанса за правосъдие. И така в края на краищата е отнел този шанс и от вас. Помислете по този въпрос.

Тя вдигна жълтия си бележник от катедрата и си седна на мястото.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Съдебните заседатели започнаха обсъждането в 11,15 часа и съдията Кейес нареди на служителите да уредят обядът да бъде занесен в заседателната зала. Каза, че до 16,30 часа никой не бива да прекъсва обсъжданията на дванадесетте, освен ако те преди това не съобщят, че са готови с присъдата.

След като съдебните заседатели излязоха, съдията нареди всички заинтересувани страни по делото да бъдат готови да се явят за прочитането на присъдата в рамките на петнадесет минути, след като бъдат уведомени от секретаря на съда. Това означаваше, че Чандлър и Белк можеха да отидат в офисите си и да чакат там. Семейството на Норман Чърч живееше в Бърбанк, така че съпругата предложи тя и дъщерите ѝ да отидат в канцеларията на Чандлър. На Бош от участъка в Холивуд щяха да са му необходими повече от петнадесет минути, за да дойде, но „Паркър сентър“ беше на пет минути пеша. Той даде на секретарката номера на пейджъра си и ѝ каза къде ще бъде.

Накрая съдията съобщи за заповед за наказание срещу Чандлър. Определи дата за дискусия по нея след две седмици. После удари с чукчето по масата и разпусна заседанието в залата.

Преди да напуснат съдебната зала, Белк дръпна Бош настрана.

— Мисля, че сме в много добра позиция, но се притеснявам — каза той. — Искаш ли да обърнем монетата?

— За какво говориш?

— Мога да се опитам още веднъж да подам топката на Чандлър.

— Да ѝ предложиш да се уговорите ли?

— Да. Имам картбланш от офиса за колкото трябва до петдесет. Над тази сума ще трябва да получа разрешение. Но аз мога да ѝ подхвърля петдесетака и да видя дали ония няма да ги вземат и да си оттеглят иска веднага.

— Ами юридическите такси?

— При уговаряне тя ще трябва да си вземе част от петдесетака. Някои като нея вземат четиридесет процента. Това прави двайсет

хилядарки за една седмица в съда и една седмица за определяне на заседателите. Не е зле.

— Ти мислиш, че ще загубим ли?

— Не знам. Просто оглеждам нещата от всички страни. Никога не се знае какво ще решат заседателите. Петдесет хилядарки са най-евтиният начин за измъкване. Тя може да ги вземе, след като съдията така се нахвърли върху нея накрая. Сега може би тя се страхува да не загуби.

Бош разбра, че Белк не е схванал нищо. Може би беше твърде сложно за него. Целият театър, който предизвика Чандлър, всъщност беше последната ѝ хитрост. Тя нарочно предизвика скандала, за да може съдебните заседатели да видят как съдията ѝ се кара. Показваше им как работи съдебната система: че лошите действия се наказват строго и неумолимо. Тя това искаше и да им каже: „Виждате ли? Ето това не искаше Бош. Такова нещо трябваше да се позволи на Норман Чърч, но Бош реши той да поеме ролята на съдия и съдебни заседатели.“

Беше много умно, може би твърде умно. Колкото повече мислеше за това, толкова повече Бош се чудеше доколко съдията е доброволен и съзнателен участник. Той погледна към Белк и разбра, че младият помощник градски адвокат явно не подозира нищо такова. Напротив, той го приемаше като плюс в своя полза. Може би след две седмици, когато Кейес я пусне със стотина долара глоба и малка лекция по време на заседанието, той ще схване цялата работа.

— Можеш да правиш каквото искаш — каза той на Белк. — Но тя няма да се хване. Тя ще се бие докрай.

В управлението Бош влезе в заседателната зала на Ървинг през вратата, която водеше към нея направо от коридора. Предишния ден Ървинг бе решил, че целевият екип по делото на Последователя ще работи в тази зала, за да може заместник-началникът да бъде в течение на развитието на нещата във всеки един момент. Онова, което не беше казал, но се знаеше, беше, че след като групата работи извън останалите канцеларии, шансът да се разчуе нещо от дейността ѝ се премахва поне за няколко дни.

Когато Бош влезе, вътре бяха Роленбергер и Едгар. Бош забеляза, че върху кръглата заседателна маса бяха поставени и включени четири телефона. Имаше също и шест подвижни радиостанции „Моторола“ с двустранна връзка, както и главна конзола за комуникационна връзка, готова за ползване във всеки момент. Когато Едгар вдигна глава и видя Бош, той веднага отмести поглед и вдигна слушалката на единия телефон, за да се обади някъде.

— Бош — каза Роленбергер. — Добре дошъл в нашия операционен център. Свободен ли си от съда? Между другото тук не се пуши.

— Свободен съм до произнасянето на присъдата, но всъщност съм вързан в радиус от петнадесет минути ход или каране до съдебната зала. Какво става? Какво прави Мора?

— Не се случва кой знае какво? Тихо е. Мора прекара сутринта в Долината. Ходи до адвокатския офис в „Шърман Оукс“, а после до две филмови агенции пак там.

Роленбергер гледаше в бележника, поставен пред него върху масата.

— След това отиде до две къщи в „Студио сити“. Пред къщите имаше бусчета. Шийхан и Опелт смятат, че там се снимат филми. На нито едно от местата той не е стоял дълго. Сега си е в нравствената. Шийхан се обади преди няколко минути.

— Намерихме ли допълнителни хора?

— Да. Мейфилд и Айд ще поемат наблюдението в четири от първата двойка. А за после имаме още две двойки.

— Две?

— Началник Ървинг е на мнение, че наблюдението трябва да е денонощно. Така че ще го следим и през нощта, дори и да си седи вкъщи и да спи. Лично аз мисля, че идеята за непрекъснато следене е добра.

„Да, особено щом Ървинг е решил“ — помисли, но не каза Бош. Погледна към радиостанциите на масата.

— Коя честота е нашата.

— Хм, ние сме на... честота, честота, ох, да бе, ние сме на пет. Това е честотата на гражданската отбрана, която се използва само по време на бедствия. Земетресения, наводнения, такива работи. Шефът

реши, че е по-добре да сме извън собствените си честоти. Ако Мора е нашият човек, той би могъл да ни подслушва.

Бош помисли, че Роленбергер отново би могъл да каже, че идеята е добра, но не го попита.

— Аз мисля, че е добра идея да се застраховаме по този начин — каза лейтенантът.

— Да. Нещо друго, което да трябва да знаем? — Той погледна към Едгар, който още говореше по телефона. — Докъде стигна Едгар?

— Още се опитва да открие оживялата отпреди четири години. Вече направи копие от делото по развода на Мора. Било е по взаимно съгласие.

Едгар затвори, свърши да пише нещо в тетрадката, а после стана, без да погледне към Бош.

— Отивам долу да си взема чаша кафе — каза той.

— Добре — отговори Роленбергер. — До следобед ще си имаме собствена кафе машина тук. Говорих с шефа и той каза, че ще осигури.

— Добра идея — каза Бош. — Мисля, че ще отида до долу с Едгар.

Едгар тръгна бързо по коридора, така че да бъде преди Бош. При асансьорите той натисна бутона, но после, без да изчака, тръгна надолу по стълбите. Бош го последва, но след като бяха слезли един етаж надолу, Едгар спря и се обърна.

— За какво вървиш подире ми?

— За кафе.

— О, глупости.

— Ти...

— Не, не съм говорил още с Паундс. Бях зает, не помниш ли?

— Добре. Тогава не говори.

— Защо?

— Ако не си говорил с Паундс, недей изобщо да му споменаваш нищо. Забрави.

— Сериозно?

— Да.

Той стоеше и все още скептично гледаше към Бош.

— Вземи си бележка. Аз също ще си взема. Всъщност вече съм си взел. Нали?

— Благодаря, Хари.

— Не, не ми благодари! Само кажи „Добре“.

— Добре.

Те слязоха още един етаж и отидоха в кафенето.

Вместо да седнат пред Роленбергер и да говорят, Бош предложи да си изпият кафето седнали на една от масичките.

— Какъв досадник е тоя Ханс Пързалката — каза Едгар. — Представям си го като кукувица на часовник, която се показва на всеки час и вика: „Страхотна идея, шефе! Страхотна идея, шефе!“

Бош се усмихна, а Едгар се засмя. Хари беше сигурен, че от плещите на човека се е смъкнала огромна тежест. Той самият беше доволен и облекчен, че го направи. Чувстваше се по-добре сега.

— Значи още няма нищо за оживялата? — попита той.

— Тук е някъде. Но четирите години след отърваването от Последователя не са били добри за Джорджия Щерн.

— Какво се е случило?

— Ами като й четох досието и като поговорих с няколко типа на улицата, разбрах, че май е стигнала до спринцовката. След това сигурно вече не е имала вид, за да участва във филми. Искам да кажа, че като гледа някой такъв филм и забележи синините или дупките по ръцете, бедрата или врата на момичето... Това е проблемът на наркоманите в порното. Там си гол, човече, не можеш да скриеш тая гадория. Аз все пак говорих с Мора, колкото да му кажа, че я търся. Той ми даде тая информация как следите от употребата на спринцовката са най-бързият начин момичето да изхвъркне от бизнеса. Но нямаше никаква друга информация. Мислиш ли, че е било добре, като говорих с него?

Бош се замисли и после отговори:

— Да, така мисля. Най-добрият начин да не допуснем той да разбере нещо, е да работим така, както той знае, че го правим с него. Ако не беше го попитал и той чуеше от някой друг, че я търсиш, може би щеше да ни преметне.

— Да, аз също си помислих, че това е начинът. Затова му се обадох сутринта и му зададох няколко въпроса. После си отидох. Доколкото той знае, аз и ти сме единствените, които работим по този нов случай. Не знае нищо за целевия екип. Засега.

— Единственият проблем е, че сега, като е осведомен, че ти търсиш оживялата, може и той да я потърси. Ще трябва да внимаваме.

Кажи на групите по наблюдението. Да знаят и те.

— Да, ще им кажа. Може би Ханс може да им съобщи. Трябва да чуеш как той тип се обажда по радиото. Звучи като проклетия „Тук Орел, обади се.“

Бош се усмихна. Представи си как Ханс се възхищава сам от работата си.

— Както и да е... Значи тя затова вече не е в порнобизнеса — каза Едгар, като се върна на темата. — За последните три години проверихме и осъдените, и крадлите, някои проститутски сборища и много други места. Тя е била ту тук, ту там. Излежавала си е наказанията, но никога не е било за нещо сериозно. Два-три дни, и толкоз.

— И къде работи сега?

— В Долината. Цяла сутрин съм говорил с тамошната нравствена полиция. Казаха, че обикновено работи на „Сепулведа“ с другите улични проститутки.

Бош си спомни младите жени, които бе видял онзи ден, когато търсеше Чероне — сводникът и мениджър на Ребека Камински. Чудеше се дали не е видял или дори говорил с Джорджия Щерн, без дори да я познае.

— Какво има?

— Нищо. Аз бях там онзи ден и сега се чудя дали не съм я видял. Знаеш ли, ей така, без да я знам коя е. Момчетата от нравствената не казаха ли тя дали си има някой да я пази?

— Не, няма сводник, за когото да знаят. Доколкото разбрах, тя е от най-изпадналите. Сводниците си избират подобри.

— Тогава онези от нравствената търсят ли я?

— Още не — каза Едгар. — Днес бяха на учение, но утре вечер ще бъдат на „Сепулведа“.

— Някакви скорошни снимки?

— Да. — Едгар бръкна в джоба на якето си и извади пачка снимки. Бяха от затвора. Джорджия Щерн наистина изглеждаше похабена. Под изрусената ѝ коса се виждаха поне два сантиметра тъмни прораснали кичури. Под очите ѝ имаше толкова дълбоки сенки, че изглеждаха като издълбани с нож. Бузите ѝ бяха мършави, а очите блестяха като стъклени топчета. Добре, че се беше надрусала, преди да

я затворят. Така щеше по-малко да се мята и страда в килията, преди да се докопа до следваща доза.

— Тези са отпреди три месеца. Два пъти е била в „Сибил“.

„Сибил“ беше затворът за жени в окръга. Половината от него беше екипирана за задържане на наркоманки.

— А, слушай — каза Едгар. — Това приятелче, Дийн от нравствената в Долината, ми каза, че той я е хванал тогава и когато я обискирал, намерил шишенце с прах у нея. И тъкмо да ѝ разпише билета за притежание на наркотик, разбрал, че шишето е с лекарство. Каза, че прахът бил АЗТ. Нали го знаеш, за СПИН. Хванала е вируса, човече, а е там, навън, на улицата. На „Сепулведа“. Той я попитал дали кара клиентите да ползват презерватив, а тя отговорила „ако не щат, не“.

Бош само кимна. Това не беше нещо необикновено. От опит знаеше, че повечето проститутки изпитват презрение към мъжете, които обслужват за пари. Онези, които се разболяваха, прихващаха болестта или от клиент, или от мръсни спринцовки, които понякога също получаваха от клиентите си. Във всички случаи той смяташе, че това е част от тяхната психология — да не се интересуват, че заразяват някого, от когото е дошла заразата. Вярваха, че щом нещо идва отнякъде, то пак там и отива.

— „Ако не щат, не“ — повтори Едгар и поклати глава. — Гледай какво равнодушие, човече!

Бош допи кафето си и бутна стола настрана. В кафенето беше забранено пушенето и той искаше да слезе във фоайето и да иде навън до мемориала на загиналите да изпуши цигара.

Докато Роленбергер седеше окопан в заседателната зала, там нямаше да може да се пуши.

— Е...

Пейджърът на Бош се обади и той видимо трепна. Винаги е бил привърженик на мисълта, че бързата присъда е лоша и глупава. Не бяха ли обърнали достатъчно внимание на доказателствата? Той откачи апаратчето от колана си и погледна номера на дисплея. Задиша спокойно. Беше вътрешен номер на управлението.

— Мисля, че Мора ме търси.

— По-добре внимавай. Какво щеше да ми кажеш?

— Хм... о, да. Просто се чудех дали, ако намерим Щерн, тя ще може изобщо да ни помогне. Минали са четири години. Тя е изхабена и болна. Чудя се дали тя изобщо си спомня за Последователя.

— Да, аз си мислех същото. Но единствената ми алтернатива е да ида в Холивуд при Паундс и да подам рапорт или да стана доброволец в една от смените, наблюдаващи Мора. Лепнал съм се за това. Довечера отивам на „Сепулведа“.

Бош кимна.

— Ханс каза, че си намерил делото за развода. Там нищо ли няма?

— Всъщност не. Тя е подала молба, но Мора не е възразил. Делото е около десетина страници, това е. Само едно нещо ми направи впечатление и не знам дали има някакво значение или не.

— Какво?

— Тя е писала обикновените доводи. Антагонистични противоречия, душевна жестокост. Но в записките после е споменала и липса на съжителство. Знаеш ли какво значи това?

— Липса на секс.

— Да. Какво мислиш може да означава това?

Бош помисли малко.

— Не знам — каза. — Те са се разделили точно преди да започне онази работа с Майстора. Може той да е бил в някакво странно състояние, довело го до убийства. Мога да попитам Локи.

— Да, това си мислех и аз. Както и да е, разводът е приключил и тя си е още жива. Но аз мисля, че не бива да се навъртаме около нея. Много е опасно. Може тя да му подсказе.

— Да, не се приближавай до нея. Имаме ли данни за външния ѝ вид?

— Да. Руса е. Един и шейсет, сто и десет. Имаше снимка само на лицето от шофьорската ѝ книжка, но бих казал, че съвпада.

Бош кимна и се изправи.

След като взе една от подвижните радиостанции от заседателната зала, Бош се качи в колата си и отиде в централното управление. Все още се намираше в петнадесетминутния радиус до съдебната палата. Остави радиостанцията в колата и заобиколи сградата, за да влезе през централния вход. Направи това, за да провери дали ще забележи Шийхан и Опелт. Реши, че те трябва да са паркирали така, че да

наблюдават изхода на паркинга и да видят Мора, когато излиза, но не ги видя, нито пък забеляза някаква кола, която да предизвиква съмнение. Откъм паркинга зад стара бензиностанция, сега превърната в малка закувалня с надпис „Къщата на Кашер: бурито с пастърма“, му светнаха с фарове. В колата забеляза две човешки фигури.

Мора беше на бюрото си и ядеше бурито^[1], което се стори на Бош не особено вкусно нещо, защото беше с пастърма. Изглеждаше неестествено.

— Хари — обади се Мора с пълна уста.

— Как е?

— Добре. Но ще ида да си взема печено телешко после. Купих да го опитам, защото видях двама типа от ОКУ отсреща. Единият каза, че били дошли чак дотук да си купят от тези сандвичи. Реших да ги опитам.

— Аха, мисля, че съм чувал и аз за това място.

— Е, ако ме питаш, не си заслужава да идваш от „Паркър сентър“ дотук за такова нещо. — Той уви остатъка в мазната хартия и излезе от стаята. Бош чу как го хвърли в кошчето в коридора. След миг Мора се върна.

— Не искам да си цапам кошчето тук.

— Е, ти ли ми звънна?

— Да, аз. Как върви делото?

— Чакам присъдата.

— Мамка му, ужас.

От опит Бош знаеше, че ако Мора има намерение да каже нещо, той го прави, когато реши, че му е дошло времето. Нямахше да спечели нищо, ако продължи да пита за какво го е търсил.

След като седна на стола си, Мора се извъртя към шкафа с папките и започна да отваря чекмеджетата.

— Почакай малко, Хари — каза през рамо. — Искам да събера тук нещо за теб.

Минаха две минути, през които Бош го наблюдаваше как отваря различни папки, изважда снимки и оформя малка купчинка от тях. После той се обърна.

— Четири — каза той. — Намерих още четири актриси, които са се махнали при... както би могло да се каже, съмнителни обстоятелства.

— Само четири.

— Да. Всъщност хората ми споменаха повече. Но само четири отговарят на образа, за който си говорехме. Руси и с голям бюст. Освен това имаме Галери, за която вече знаем, и твоята бетонена блондинка. Общо шест. Ето ги новите.

Той подаде на Бош събраните снимки. Хари бавно ги разгледа. Бяха цветни лъскави снимки, като отдолу на всяка една върху бялото поле беше напечатано името на жената. Две от момичетата бяха голи и позираха в помещение, седнали разкрячени на стол. Другите две бяха снимани на морския бряг и носеха бикини, с които вероятно не биха ги допуснали на обществен плаж.

На Бош жените от снимките му изглеждаха почти еднакви. Телата им бяха подобни. Лицата им бяха с еднакви изражения, предназначени да покажат тайнственост и сексуална забрава. Косите на всички бяха изрусени до бяло.

— Всичките са се направили на Снежанка — обади се без нужда Мора, което накара Бош да вдигне очи от снимките и да го погледне. Полицаят от нравствената не отклони погледа си.

— Нали разбираш, заради косите е. Продуцентите така им казват, когато ги наемат за филм. Казват, че искат Снежанка за тази или онази част, защото вече си имали червенокоса или някоя с друг цвят на косите. Снежанка. Станало е нарицателно име за моделите. Тези момичета са взаимозаменяеми. Всяка може да се снима вместо другата.

Бош отново сведе поглед към снимките. Не вярваше, че очите му няма да открият нещо, което би могло да ги различи.

Обаче разбра, че повечето от онова, което току-що беше казал Мора, е вярно. Основните физически разлики между жените от снимките се свеждаха до татуировката и мястото ѝ на тялото. Всяка от жените имаше татуировка на малко сърце, цвете или герой от рисуван филм. Кенди Къмингс имаше малко сърчице точно отляво на внимателно оформения триъгълник на срамните части. Муд Индиго имаше някакъв герой от мултфилм тъкмо на левия глезен, но Бош не можа да го различи добре, поради ъгъла, от който бе направена снимката. Ди Ан Дозит имаше сърце, увито в лозови клонки, на около дванадесет сантиметра под лявата гръд, украсена със златен пръстен

около зърното. А Тексаската Роза беше татуирала червена роза върху меката част на дясната си китка над палеца и показалеца.

Бош съобрази, че те всички може и да са мъртви вече.

— Никой ли не е чувал за тях?

— Поне никой от бизнеса.

— Прав си. Физически пасват на модела.

— Да.

— Ходили ли са на повиквания?

— Предполагам, но още не съм сигурен. Хората, с които съм говорил, са работили с тях във филмовия бизнес и не знаеха какво са правили момичетата извън това. Поне така казаха. Следващата ми стъпка е да намеря стари издания на сексвестници и списания и да потърся реклами за тях.

— А някакви дати? Нещо като информация кога са изчезнали?

— Само в общи линии. Тези хора — агентите и филмовите производители — не помнят дати. Разчитаме на спомени, така че засега имам само обща представа. Ако открия, че са ходили на повиквания, тогава ще мога доста точно да определя кога са спрели да го правят. Но чакай да ти разкажа докъде съм стигнал. Имаш ли бележник?

Мора му разказа информацията, която бе събрал. Нямаше точни дати, а само месеца и годината. Като се добавеха приблизителните дати на убийството на Ребека Камински — бетонената блондинка, на Констанс Калвин — известна като Галери във филмите, и датите на убийствата на седмата и единадесетата жертва, които първоначално бяха приписвани на Чърч, се оформяше един грубоват шаблон при изчезването на порнозвездите на около всеки шест или седем месеца. Последната изчезнала беше Муд Индиго. Преди около осем месеца.

— Виждаш ли картинката? Ред му е. Той е тук, отвън... ловува.

Бош кимна и вдигна глава. Стори му се, че вижда някакъв блясък в тъмните очи на Мора. Помисли, че през зениците му съзира черната бездна вътре в него. В този разтърсващ миг Бош помисли, че е видял потвърждение на демонизма у другия мъж. Като че ли Мора го предизвикваше да тръгне в тъмата заедно с него.

---

[1] Вид мексикански специалитет — питка с пълнеж от месо, сирене и пържен боб. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Бош знаеше, че се отдалечава много от съдебната палата, като отива в университета на Южна Калифорния, но беше вече два след обяд и или трябваше да виси в заседателната зала при Роленбергер и да чака за произнасянето на присъдата, или да използва времето си за нещо полезно. Реши второто и се насочи по крайбрежната магистрала на юг. Ако го повикаха, можеше и да се върне за петнадесетина минути. Зависеше от трафика в обратна посока — на север. Повече време щеше да му отнеме намирането на място за паркиране в управлението и отиването пеша до съда.

Университетът на Южна Калифорния беше разположен в околностите на Колизеума. Но човек, влязъл веднъж през централния вход в района на университета, попадеше в един пасторален пейзаж, който обаче се изменяше с такава скорост през последните години, че скоро сигурно и обикновената игра на топка щеше да стане опасно забавление. Преди около два семестъра един блуждаещ куршум бе засегнал първокурсник, стоящ кротко с приятелите си на пистата. С подобни инциденти администрацията непрекъснато занимаваше полицията, а студентите копнееха за преместване в университета на Калифорния в Лос Анджелис (УКЛА), където обучението не само беше по-евтино, но и районът бе по-малко криминогенен, тъй като се намираше в покрайнините на Уестууд.

Бош лесно намери сградата на факултета по психология, като ползваше картата, която му дадоха на входа, но когато влезе в четириетажната сграда, вече му беше трудно да се ориентира как да намери доктор Локи или поне лабораторията за психологически изследвания. Той премина по дългия коридор и се изкачи на втория етаж. Първата студентка, която попита за мястото на лабораторията, му се изсмя. Сигурно бе помислила, че просто я закача, и се отдалечи, без да му отговори. Най-после някой го насочи към сутерена на сградата.

Той четеше надписите по вратите, докато вървеше по слабо осветения коридор, и най-после откри лабораторията в края, близо до

най-далечния изход. Зад бюрото до входа седеше русокоса студентка. Тя четеше нещо от дебела тетрадка. Вдигна очи и се усмихна, а Бош я попита за Локи.

— Ще се обадя. Той очаква ли ви?

— Знам ли, нали е психо...

Тя се усмихна, но не пое закачката. Той си помисли, че май не е успял с лафа си.

— Не, не съм му казвал, че ще дойда.

— Добре. Доктор Локи има целия ден лабораторни упражнения със студентите. Не би трябвало да го тревожа, ако... — Най-после тя видя значката, която той ѝ показваше от известно време.

— Сега ще го извикам.

— Само му кажи, че е дошъл Бош и че ми трябва няколко минути, ако може да се отдели.

Тя се обади бързо по телефона на някого и спомена думите, които Бош току-що ѝ беше казал. После изчака мълчаливо няколко секунди, отговори „добре“ и затвори.

— Асистентът каза, че доктор Локи ще дойде да ви вземе. След няколко минути.

Той ѝ благодари и седна на един от столовете до вратата. Огледа стаята. Имаше дъска с написани на ръка съобщения, забити с кабарчета. Повечето бяха за търсене на съквартиранти. Имаше и покана за забава на дипломантите в събота.

В стаята имаше и още едно бюро, но то в момента не беше заето от никого.

— Това част от обучението ли е? — попита той. — Трябва ли да дежурите тук в приемната?

Тя отново, вдигна поглед от тетрадката.

— Не, просто работя. Аз уча детска психология, но там е трудно да се вредиш на някоя служба. А никой не иска да работи в сутерена. Така че мястото беше свободно.

— Как така?

— Ами тук долу са всичките страховити специалности по психология. В този край е психохормоналната, там...

Вратата в другия край на стаята се отвори и влезе Локи. Той носеше джинси и тениска, обагрена на петна. Протегна ръка към Бош и Хари забеляза, че около китката му има кожена каишка.

— Как си, Хари?

— Добре съм. Ти как си? Извинявай, че ти се изтърсвам по този начин, но помислих, че може да отделиш няколко минутки. Имам нова информация за случая, дето ти досаждах онази нощ.

— Изобщо не ми досаждаш. Повярвай, за мен е страхотен късмет, че мога да се занимавам с нещо реално. Лабораторните упражнения са досадни.

Той каза на Бош да го последва и двамата тръгнаха по коридора към канцелариите. Локи го въведе в една стая, в дъното на която се намираще неговият офис. Зад бюрото му имаше рафтове, пълни с учебници и вероятно събрани с години описания на различни клинични случаи. Локи се намести в тапицирания стол и вдигна крака върху бюрото. Върху него бе поставена запалена зелена канцеларска лампа, а единствената друга светлина влизаше през малко прозорче високо на стената вдясно. От време на време някой отвън минаваше и затъмняваше с краката си светлината.

Локи вдигна глава към прозорчето.

— Понякога тук имам чувството, че работя в зандан — каза Локи.

— Мисля, че студентката там вътре също си мисли така.

— Мелиса ли? Е, ами че какво очакваш? Тя е избрала да се дипломира по детска психология и аз не мога да я убедя да се прехвърли към моите специалности. Ама си мисля, че не си дошъл тук да слушаш историите на хубавите млади студентки, макар че и това не е лошо.

— Да, може би следващия път ще го направя.

Бош усещаше, че в стаята някой е пушил, макар че не се виждаше пепелник. Той извади цигарите си, без да пита за разрешение.

— Знаеш ли, Хари, аз мога да те хипнотизирам и да те отърва от този навик.

— Не, благодаря, док. Веднъж сам се хипнотизирах, но не се получи.

— Наистина ли? Да не си един от последното измиращо поколение хипнотизатори в лосанджелиската полиция? Чувах за този експеримент. Съдът не го призна, нали?

— Да. Не искаха да приемат хипнотизирани свидетели в съда. Аз съм последният от обучените, останал в управлението. Така мисля.

— Интересно.

— Няма значение. След като говорихме, се получи известно развитие и реших, че няма да е зле да опитаме с теб почвата. Да кажеш какво смяташ. Мисля си, че ти ни насочи правилно по следите на това порно-ангелче и може би ще ти дойде наум още нещо сега.

— Какво имаш?

— Имаме...

— Най-напред искаш ли кафе?

— А имаш ли?

— Не съм го докосвал.

— Тогава чудесно. Имаме заподозрян.

— Наистина? — Той свали крака от бюрото и се надвеси напред. Изглеждаше искрено заинтересуван.

— И е имал достъп и до двете места, както ти каза. Той беше в целевия екип, а пък бачкането... хм, областта, в която е специалист, е порнографският бизнес. Не смятам да ти кажа кой е засега, защото...

— Естествено, че не. Разбирам. Той е заподозрян, но това не значи, че е обвинен в нещо. Детективе, не се бой, целият този разговор е само между нас двамата. Говори свободно.

Бош използва кошчето за боклук до бюрото на Локи за пепелник.

— Благодаря ти. И така, ние сме го поставили под наблюдение. Да видим какво ще прави. Но работата е доста комплицирана. Виж сега, понеже той е може би най-добрият ни човек, работещ в района на порноиндустрията, естествено е да се обръщаме към него за съвет и информация.

— Сигурно. Ако не го правите, той сигурно ще се усъмни, че вие го подозирате. Ох, каква чудесна паяжина си имаме, Хари!

— Заплетена.

— Какво?

— Нищо.

Локи скочи и се заразхожда из стаята. Той пъкна ръце в джобовете си, после ги извади. Беше се втренчил в безкрая и мислеше.

— Давай, това е страхотно. Какво бих ти казал аз? Двама независими актьори, играещи една и съща роля. Черното сърце не бие само. Давай!

— Добре. Както вече казах, естествено бе да стигнем до него. Усъмнихме се, след като открихме тялото тази седмица и след като ти

каза, че може да има и други. Други жени, които са били в същия бизнес и са изчезнали.

— И го накарахте да провери? Отлично.

— Да, вчера го помолих. А днес той ми даде четири нови имена. Ние вече имахме името на бетонената блондинка, намерена тази седмица, и една друга, за която той ми каза на следващия ден. И така, ако прибавим първите две — седма и единадесета жертва от Майстора, — сега вече имаме общо осем. Целия ден заподозреният беше под наблюдение, така че ние знаем, че той е извървял пътя, необходим да ни осигури тези нови имена. Той не ми е дал просто четири имена. Той ги е открил.

— Естествено, че ще направи така. Той ще поддържа версията за нормален, рутинен начин на живот, независимо дали знае, че е следен или не. Може и да е знаел имената, нали разбираш, но пак е излязъл и ви ги е дал, след като е извършил рутинно очакваната от него работа. Това е един от белезите за това колко умен е... — Той млъкна, пъхна ръце в джобовете си и потръпна, докато гледаше към пода. — Ти каза шест нови имена плюс първите две ли?

— Точно така.

— Осем убийства за около пет години. Дали няма и други?

— Точно това щях да те питам. Тази информация идва от заподозрения. Би ли излъгал той? Би ли ни казал по-малко, отколкото знае? Да ни даде по-малко имена, за да обърка разследването?

— Ах! — Той продължи да се разхожда, но мълча около половин минута. — Моята добра интуиция ми подсказва, че не. Не, той няма да ви обърка, както казваш. Той ще играе честно играта си. Мисля, че ако ви е дал само пет нови имена, значи те са си толкова. Трябва да си спомниш, че този човек се мисли за по-добър от теб, от полицията. Във всяко отношение. Няма да е необикновено, ако той бъде абсолютно честен към теб по отношение на някои аспекти от случая.

— Имаме ориентировъчни данни и за времето. За времето на убийствата. Изглежда, че той е увеличил периода си, след като беше убит Майстора. Когато е започнал да ги крие, да ги погребва, защото не е можел повече да се прикрива с Майстора. Интервалите са станали по-големи. Като че ли е започнал с интервал, по-малък от два месеца между убийствата по времето на Майстора, и е достигнал до седем

месеца. Може би дори и повече. Последното изчезнало момиче е отпреди около осем месеца.

Локи вдигна поглед към Бош.

— Но тази активност напоследък — каза той. — Делото, за което пишат по вестниците. Изпратеното писмо. Включването му като детектив в случая. Високата активност ще приближи края на цикъла. Не го изпускай, Хари. Може би му е дошло времето. Той се обърна и загледа календара, окачен на стената до вратата. Там имаше нещо като хаотична рисунка над редицата с дните на месеца. Локи започна да се смее. Бош не загоря какво става.

— Какво? — попита.

— Господи, този уикенд има пълнолуние. — Той се извъртя, за да застане с лице към Бош. — Можеш ли да включиш и мен, Хари?

— Какво?

— Вземете ме за наблюдението. Ще бъде най-рядката възможност в областта на психосексуалните изследвания. Да се наблюдава динамичният модел на сексуален садист в реално време. Невъобразимо. Хари, това може да ми донесе признание в „Хопкинс“. Би могло... бих могъл... — Очите му блеснаха, отправени към прозорчето. — Да се измъкна от тази скапана килия!

Бош се изправи. Мислеше, че е сбъркал. Виденията на Локи за собственото му бъдеще затъмняваха всичко друго. Беше дошъл за помощ, а не за да прави Локи „психолог на годината“.

— Виж какво, ние говорим за убиец. За реални хора. Реална кръв. Няма да направя нищо, което би могло да компрометира разследването. Наблюдението е деликатна операция. Като добавим и това, че наблюдаваме ченге, работата става още по-сложна. Не мога да те взема. Дори не си и мисли. Мога да ти разказвам нещата, ако искаш да ти напиша даже, но няма начин аз или шефът ми да разрешим граждан да участва в преследването.

Локи наведе очи с вид на наказано момче. Погледна бързо към прозореца и отиде до бюрото си. Седна със смъкнати рамене.

— Да, разбира се — тихо каза той. — Напълно разбирам, Хари. Просто се увлякох. Най-важното е да спрем този човек. Ще мислим как да го изследваме след това. А сега... седеммесечен цикъл... Уха! Това е впечатляващо!

Бош тръсна пепелта от цигарата в кошчето и седна отново.

— Е, като имаме предвид източника, не можем да бъдем съвсем сигурни. Може все пак да има още...

— Съмнявам се. — Локи потърка челото си и се облегна в стола си. Затвори очи. Няколко секунди остана неподвижен.

— Хари, не съм заспал. Просто преценявам. Само си мисля.

Бош го наблюдава няколко минути. Беше странно. После забеляза, че точно над главата на Локи бяха подредени книгите, които бе написал психологът. Бяха няколко. Всички носеха името му на корицата. От някои имаше по два-три екземпляра. Дали, помисли си Бош, би могъл да му даде някои да прочете. Видя пет екземпляра от „Черни сърца“ — книгата, която Локи бе споменал, когато даваше свидетелски показания, и три копия от книга със заглавие „Частният сексуален живот на известната порнопринцеса“.

— Ти си писал и за порнобизнеса?

Той отвори очи.

— Да, защо. Това беше книгата, която написах преди „Черни сърца“. Чел ли си я?

— Ами не.

Той отново затвори очи.

— Естествено, че не. Въпреки секси заглавието всъщност това е учебник. Използва се на университетско равнище. Последната информация, която получих от издателя си, е, че се продавал в книжарниците на сто четиридесет и шест университета, включително „Хопкинс“. Издава се от две години. Четири издания вече, но още не съм си получил хонорара. Искаш ли да я прочетеш?

— Да.

— Добре, ако минеш на излизане през студентската книжарница, там я продават. Но е скъпа, да знаеш. Тридесет кинта. Но аз съм сигурен, че си струва. Освен това трябва да те предупредя, че е доста подробна.

Бош се подразни, че Локи не му даде един от екземплярите от рафта. Може би по този начин докторът по детски му откъщаваше, задето му отказа да го включи в наблюдението. Чудеше се какво ли би казала по този въпрос Мелиса — детската психоложка.

— Има и още нещо по отношение на заподозрения. Не знам какво би могло да означава.

Локи отвори очи, но не се помръдна.

— Той се е развел една година преди Майстора да започне да убива. В делото по развода жена му е споменала липса на съжителство. Това има ли някаква връзка?

— Престанали са да го правят, така ли?

— Предполагам. Отбелязано е в записките по делото.

— Би могло и да има нещо общо. Но честно казано, ние, психолозите, можем да открием във всяка една дейност връзка с кое да е твърдение. Мисля, че там вие трябва да поработите. Но е възможно причината да се търси в това, че вашият заподозрян просто е станал импотентен по отношение на съпругата си. Търсил е своя еротичен модел, а тя не е била част от него. И всъщност я е изоставил.

— Значи според теб това не е причина да преосмисляме съмненията си към този човек.

— Напротив. Моето виждане е, че има още повече доказателства за големи психологически промени. Неговата сексуалност се развива.

Като се опитваше да си представи Мора, Бош се замисли известно време. Полицаят от нравствената прекарваше всеки ден в центъра на стълпотворението на порнографията. След време той вече не е можел да се възбуди от вида на жена си.

— Има ли нещо друго да кажеш? Относно заподозрения, което да ни помогне? Не знам нищо за него. За вероятната причина. Не можем да го арестуваме. Можем само да наблюдаваме. А това става опасно. Ако го изпуснем...

— Може да убие.

— Точно така.

— И въпреки това вие няма да знаете причината. Няма да имате и доказателства.

— Какво би казал за нещо като трофеи? Какво да търся?

— Къде?

— В дома му.

— А, разбирам. Ти планираш да продължиш служебните взаимоотношения с него, да отидеш при него, вкъщи. Може би да го подведеш. Но ти няма да можеш да се огледаш свободно там.

— Бих могъл, ако някой друг го задържи по работа. Ще ида с някого там.

Локи се наведе напред с широко ококорени очи. Той пак започваше да си мечтае.

— Какво ли би било, ако ти го занимаваш, а аз се поогледам? Аз съм специалист по тези въпроси, Хари. А ти най-добре би могъл да го занимаваш с работа. Можете да си водите ваши си, детективски разговори, а пък аз да поискам разрешение да ползвам банята. Аз ще мога по-добре да...

— Забрави за това, доктор Локи. Слушай, няма начин да се направи подобно нещо. Ясно ли ти е? Много е опасно. Сега искаш ли да ми помогнеш или не?

— Добре, добре. Извинявай отново. Причината да съм така възбуден от възможността да вляза в къщата на този човек и да се запозная с начина му на мислене е, че ако неговият цикъл на убиване е наистина седем месеца, то в дома му сигурно трябва да има трофеи, които да му помагат да възбужда въображението си и да пресъздава убийствата. Само по този начин той може да потиска нуждата си от ново физическо действие.

— Разбирам.

— Имате човек с необикновено продължителен цикъл. Вярвай ми. В течение на тези седем месеца импулсът да действа, да отиде и да убие не дреме. Той си го има. Винаги е в него. Нали си спомняш за еротичния модел? Давах показания пред съда по този въпрос.

— Помня.

— Добре. Е, той ще се нуждае да задоволи този еротичен модел. Да го изпълни. И как ще го направи? Как го прави през последните шест или седем месеца? Отговорът е, че той има трофеи. Те са спомени от отминали победи. Под победи аз разбирам убийства. Той има реални вещи или нещо друго, което възвръща спомена му и му помага да държи фантазиите си живи. Те няма да му помогнат завинаги, но чрез тях той успява да удължи цикъла, да потисне импулса за действие. Той знае, че колкото по-малко убива, толкова по-малък е шансът да бъде хванат.

— И ако си прав по отношение на него, сега той приближава осмия месец от цикъла си. Това означава, че вече му пада обвинката, колкото и да се стреми да се контролира. И в същото време ние имаме това писмо и странното му желание да не бъде пренебрегнат. Да се покаже и да заяви: „Аз съм по-добър от Майстора. Аз продължавам! И ако не ми вярвате, проверете и вижте какво съм ви оставил в бетона там и там.“ Бележката показва ужасно раздвоение в същото време,

когато той се намира в отчаяна битка със себе си, за да контролира импулсите си. Издържал е повече от седем месеца!

Бош натисна фаса си в стената на кошчето и го пусна вътре. Извади бележника си.

— Облеклото на жертвите както на Майстора, така и на Последователя не беше открито — каза той. — Може ли това да са трофеите, които той използва?

— Би могло. Но махни този бележник, Хари. По-лесно е без него. Помни, че имаш човек, който е подбирал жертвите си, като ги е гледал на видео. Тогава какъв по-добър начин би могъл да измисли, за да възстановява фантазиите си, от видеото? Ако се отървеш от него и можеш да влезеш в къщата му, огледай се за видеокасети, Хари. И за камера.

— Записвал е убийствата — каза Бош. Не беше въпрос. Просто повтаряше твърдението на Локи, готвейки се за онова, което му предстоеше по отношение на Мора.

— Разбира се, не можем да го твърдим със сигурност — каза Локи. — Кой знае? Но аз бих заложил парите си в полза на това. Ти помниш ли Уесли Дод?

Бош поклати отрицателно глава.

— Екзекутираха го преди две години във Вашингтон. Обесиха го. Идеален пример за „каквото повикало, такова се обадило“. Беше детеубиец. Обичаше да обесва деца в гардероба си на закачалките. И имаше фотоапарат „Полароид“. И го ползваше. След като го арестуваха, полицията откри внимателно подреден албум със снимките на момчетата, които беше убил. Висящи в гардероба. Беше си направил труда да надпише внимателно всяка снимка. Много гадна работа. Но такава, каквато си беше гадна, аз мога да гарантирам, че този албум е спасил живота на други малки момченца. Със сигурност. Защото го е използвал, за да облекчава фантазията си и да не се впуска в действия.

Бош кимна с разбиране. Някъде в дома на Мора той щеше да намери видео или фотогалерия, която да преобърне червата на доста хора. Но за Мора това беше, което го предпазваше от мрака цели осем месеца засега...

— Ами Джефри Дамър? — продължи Локи. — Него спомняш ли си? От Милуоки. Той също беше фотограф. Обичаше да снима

трупове, части от трупове. Това му помогна да се крие от полицията дълги години. После започна да запазва труповете. Това му беше грешката.

След тези думи те постояха мълчаливо няколко минути. Главата на Бош беше пълна с ужасяващите картини на смъртта, които бе виждал. Потърка очите си, като че ли да изтрие тези видения.

— Какво казват за снимките? — попита отново Локи. — В рекламите, по телевизията. Нещо като „подарък, който трае завинаги“, нали? Тогава какво ли би означавал един видеозапис за серийния убиец?

Преди да напусне университета, Бош отиде в книжарницата. Намери книгата на Локи в сектора за психология и социални науки. Онази, която беше най-отгоре, беше доста поизцапана. Вероятно е падала от купчината. Бош взе следващата.

Когато момичето на касата отвори книгата, за да види цената, тя се разгърна точно на една черно-бяла снимка, изобразяваща жена, която изпълнява фелацио на мъж. Лицето на момичето се изчерви, но не толкова, колкото това на Бош.

— Извинете — успя да каже той.

— Нищо, виждала съм и преди. Говоря за книгата.

— Аха.

— По нея ли ще преподавате следващия семестър?

Бош разбра, че тъй като изглежда доста възрастен за студент, единствената сериозна причина, за да купува тази книга, трябва да беше, че е преподавател. Ако започнеше да обяснява, че е полицейски служител и затова я купува, щеше да прозвучи фалшиво и да привлече още повече вниманието.

— Да — излъга той.

— Наистина ли, по кой предмет? Може да се запиша.

— Ами... хм... още не съм решил. Все още формулирам темата...

— Добре, а как се казвате? Ще потърся после в каталога за курсовете.

— Хм... Локи, доктор Джон Локи, психология.

— О, вие сте написали книгата. Да, чувала съм за вас. Ще се запиша в класа ви. Благодаря. Приятен ден.

Тя му върна рестото. Той ѝ благодари и си тръгна с книгата, прибрана в найлонов плик.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Малко след четири следобед Бош се върна в сградата на федералния съд. Докато чакаха съдията Кейес да се появи и да освободи съдебните заседатели за почивните дни, Белк прошепна, че се е обаждал в офиса на Чандлър и е предложил на ищцата петдесет хиляди, за да оттегли иска.

— И тя ти каза да си гледаш работата.

— Всъщност не беше чак толкова учтива.

Бош се усмихна и погледна към Чандлър. Тя шепнесе нещо на съпругата на Чърч, но, изглежда, усети погледа на Бош. Спря да говори и го изгледа. Почти половин минута те се гледаха втренчено, без никой от двамата да отмести очи, докато вратата се отвори, съдията Кейес влезе и застана на мястото си.

Той накара секретарката да повика заседателите. Попита дали някой има да каже нещо и след като никой не се обади, той инструктира заседателите да избягват да четат статии, засягащи делото, и да не гледат новините по местните телевизионни канали. След това разпореди страните по делото и заседателите да се явят в понеделник в 9,30 сутринта, за да бъдат продължени разискванията.

Бош стъпи на ескалатора, водещ към фойето зад Чандлър. Тя беше застанала на две стъпки над Дебора Чърч.

— Адвокат? — каза той тихо, така че вдовицата да не чуе. Чандлър се извърна, като се хвана за парапета, за да запази равновесие. — Заседателите са разпуснати и сега нищо не може да измени хода на делото — каза той. — Дори и самият Норман Чърч да ни чака във фойето, пак няма да можем да съобщим за този факт на съда. И така, защо не ми дадеш бележката? Това дело може да приключи, но нашето разследване продължава.

Чандлър не каза нищо, докато не стигнаха долу. Но във фойето тя помоли Дебора Чърч да я почака отвън на тротоара. После се обърна към Бош:

— Аз отново отричам да имам писмо, ясно ли е?

Бош се усмихна.

— Вече се разбрахме по този въпрос, не помниш ли? Ти се изпусна вече. Каза...

— Не ме интересува какво съм казала или какво ти си казал. Виж какво. Ако човекът е изпратил писмо до мен, то трябва да е било само копие на онова, което ти вече си получил. Той не би си губил времето да пише нещо ново.

— Оценявам дори и това, което ми казваш сега, но и копието може да помогне. Може да има отпечатыци от пръсти по него. По вида на хартията може да се открие някаква следа.

— Детектив Бош, колко пъти си намирал отпечатыци на другите писма, които е пращал?

Бош не отговори.

— Така си и знаех — продължи тя. — Приятна почивка. — Тя се извърна и си проби път към изхода. Бош изчака няколко секунди, сложи цигара в устата си и излезе.

Шийхан и Опелт бяха в заседателната зала и запознаваха Роленбергер с резултатите от наблюдението през смяната си. Едгар също слушаше, седнал до кръглата маса. Бош видя, че той държи снимка на Мора на масата пред себе си. Беше моментална снимка, каквато в управлението правят на всеки полицаи ежегодно при преиздаването на служебните карти.

— Ако нещо се случи, то няма да е през деня — казваше Шийхан. — Така че може би довечера те ще имат късмет.

— Добре — каза Роленбергер. — Само напечатай с няколко реда хронологията и вие двамата сте свободни за днес. Но го напиши, защото ще ми трябва за срещата с шефа Ървинг в пет. И помнете, че и двамата сте на повикване за през нощта. Всички трябва да са готови. Ако Мора започне да действа, ви искам на мястото заедно с Мейфилд и Айд.

— Ясно — каза Опелт.

Докато Опелт отиде да напише онова, което му беше поискал Роленбергер, Шийхан наля кафе от кафеварката, която се бе появила следобед на плота зад заседателната маса. Ханс Пързалката не беше добро ченге, но би могъл да създаде добър оперативен център —

помисли Бош. Той също си наля чаша кафе и седна при Шийхан и Едгар до масата.

— Изпуснах разказа ти — каза на Шийхан. — Май нищо не се е случило.

— Точно така. След като ти беше при него, той се върна в Долината и ходи в разни канцеларии и складови помещения в Канога парк и Нортридж. Взехме адресите, ако ти трябват. Всички са дистрибутори на порнофилми. Никъде не се задържа повече от половин час, но не знаем какво е правил. После се върна за малко в офиса си и си отиде вкъщи.

Бош разбра, че Мора се е срещал с още производители, за да успее да открие нови жертви. Може би ги е питал за мистериозния мъж, когото Галери бе описала преди четири години. Той попита Шийхан за домашния адрес на Мора и си записа номера на къщата, намираща се на авеню „Сиера Бонита“, в бележника си. Искаше да предупреди Шийхан колко близо е бил до провал на операцията, когато е отишъл да си купува сандвич в барчето на паркинга, но не му се щеше да го казва пред Роленбергер. По-късно щеше да му го спомене.

— Нещо ново? — обърна се към Едгар.

— Още нищо за оживялата — отговори той. — След пет минути тръгвам към „Сепулведа“. Момичетата се въртят основно там. Може да я видя.

След като научи последните новини от всички, Бош разказа на детективите в стаята информацията, която бе получил от Мора, и за онова, което Локи бе казал, че мисли по този въпрос. Накрая Роленбергер подсвирна, като че ли беше видял красива жена.

— Човече, шефът ще узнае веднага за всичко това. Той може да поиска да усили наблюдението.

— Мора е ченге — каза Бош. — Колкото повече хора сложиш да го наблюдават, с толкова ще се увеличи шансът той да ги усети. Ако разбере, че го наблюдаваме, можеш да забравиш изобщо за цялата история.

Роленбергер се замисли над думите му и кимна.

— Добре, но все пак трябва да информираме шефа за развитието. Знаете ли какво, изчакайте всички тук няколко минути. Ще видя дали не мога да се срещна с него малко по-рано и после ще решаваме какво

да правим. — Той стана с няколко листа в ръка и почука на вратата на кабинета на Ървинг. После я отвори и влезе вътре.

— Говно — обади се Шийхан, когато вратата се затвори. — Отива да му ближе задника.

Всички се засмяха.

— Хей, вие двамата — каза Бош на Шийхан и Оелт. — Мора ми спомена за приятната ви среща на барчето за тако.

— Мамка му! — възкликна Оелт.

— Мисля, че се е хванал на лафа ви за сандвичите бурито — каза Бош и започна да се смее. — Ама само докато е опитал един от тях. Не можеше да разбере защо вие двамата сте изменили целия път от управлението дотам за такова говняно нещо. Изхвърли половината си сандвич. Така че ако пак ви види там, веднага ще разбере каква е работата. Внимавайте.

— Ще внимаваме — каза Шийхан. — Оелт подхвърли идеята за онова гадно бурито. Той...

— Какво? Ами ти какво искаше да кажа? Оня тип, когото наблюдаваме, изведнъж идва до колата и вика: „К’во става, момчета?“ Трябваше да измисля нещо.

Вратата се отвори и Роленбергер се върна. Отиде до мястото си, но не седна, а се подпря с две ръце на масата и се приведе напред е такова неумолимо изражение, като че ли току-що беше получил заповеди от самия господ.

— Запознах шефа с извършеното до момента. Той е много доволен от всичко, което сме постигнали само за двадесет и четири часа. Опасява се да не изпуснем Мора, особено след като психиатърът е казал, че приближава края на цикъла. Но той не желае да променяме схемата на наблюдението. Ако добавим наблюдатели, има възможност Мора да забележи нещо. Аз мисля, че той е прав. Идеята да поддържаме настоящото положение е много добра. Ние...

Едгар се опита да сдържи смеха си, но не успя. Прозвуча като кихане.

— Нещо смешно ли има, детектив Едгар?

— Не, мисля, че съм настинал. Продължавай, моля те.

— Е, това е. Продължаваме според плана. Ще информирам и останалите групи наблюдатели за онова, което е открил Бош. От

полунощ на смяна застъпват Ректор и Хейкес, а утре сутринта в осем е ред на президентите.

Президентите бяха двама служители от ОКУ, които се наричаха Джонсън и Никсън. Те никак не обичаха да им викат „президентите“. Особено Никсън.

— Шийхан, Опелт, вие застъпвате утре в четири. Ще дежурите в съботната нощ, така че бъдете бодри. Бош и Едгар все още се включват, когато могат. Вижте до какво още можете да се доберете. Дръжте пейджърите си в готовност и радиостанциите подръка. Може да потрябва да се съберем бързо всички при нужда.

— Имаме ли разрешение за извънреден труд? — попита Едгар.

— За целия уикенд. Но ако правите нещо, аз искам да видя отчетите. И само по този въпрос, без други отклонения. Е, това е.

Роленбергер седна и дръпна стола си близо до масата. Бош си помисли, че това е, за да скрие ерекцията, която беше получил от гордост, че управлява всичко това тук. Всички, с изключение на Ханс Пързалката излязоха в коридора и се насочиха към асансьора.

— Кой ще пие довечера? — попита Шийхан.

— Питай по-скоро кой няма — отговори Опелт.

Бош стигна у дома си в седем, след като бе изпил само една бира в „Седмицата“ и бе решил, че алкохолът не му понася след напиването снощи. Той се обади на Силвия, че още няма присъда. Каза й, че ще иде до вкъщи да се изкъпе и преоблече и към осем ще бъде при нея.

Когато отвори вратата на нейната къща, косата му още беше влажна. Щом той влезе, тя го прегърна и двамата дълго се целуваха в антрето. Чак когато се отдръпна от него, той забеляза, че тя е с черна рокля с дълбоко изрязано остро деколте и с дължина около десетина сантиметра над коляното.

— Как мина днес в съда? Заключениещите речи?

— Добре. По какъв случай си се облякла така?

— Ще те водя на вечеря. Направила съм резервация. — Тя се притисна до него и го целуна по устните. — Хари, снощи беше най-хубавата нощ, която сме имали, откакто сме заедно. Това е най-хубавата нощ, която изобщо съм имала с някого. И не заради секса. Всъщност ние с теб се разбираме добре.

— Винаги има възможност за усъвършенстване. Какво ще кажеш за един малък опит преди вечеря?

Тя се усмихна и му каза, че няма време.

Качиха се в колата и се отправиха през Долината и Каньона Малибу в „Ловния дом“. Това беше стара ловна хижа, превърната в ресторант, чието меню представляваше кошмар за вегетарианци. Всичко беше месо. От еленово до бизонско. И двамата си поръчаха по един стек, а Силвия прибави и бутилка „Мерло“. Бош изпи своето вино бавничко. Мислеше, че вечерята и цялата вечер бяха прекрасни. Поговориха малко за делото и за разни други неща. Гледаха се дълго един друг.

Когато се върнаха в къщата ѝ, Силвия изключи термостата на климатика и запали огън в камината в хола. Той само я гледаше, не беше се научил да пали огън, който да гори дълго. Стана много топло. Те се любиха върху одеялото, което бе метнала пред камината. Чувстваха се отпочинали и спокойни заедно.

После той гледаше отблясъците на огъня върху капчиците пот по гърдите ѝ. Целуна я и сложи глава да чуе сърцето ѝ. Ритъмът беше силен и съвпаднаше с неговия. Той затвори очи и се замисли какво да направи, за да не загуби тази прекрасна жена.

Когато се събуди в тъмнината, от огъня бяха останали само няколко въглена. Отнякъде се чуваше леко бръмчене и му беше много студено.

— Пейджърът ти — каза Силвия.

Той сграбчи купчината дрехи до канапето, намери откъде идва звукът и го изключи.

— Господи, колко ли е часът? — каза тя.

— Не знам.

— Страшно е. Спомням си, когато... — Тя млъкна. Бош знаеше историята за съпруга ѝ, която щеше да каже. Сигурно сама беше решила да не допуска спомена да се връща. Но беше късно. Бош откри, че мисли дали се е случвало Силвия и съпруга ѝ да изключват термостата и да се любят пред запалена камина посред лято.

— Няма ли да се обадиш?

— А? О, да. Само, хм, отивам да се събудя.

Той си обу панталона и отиде в кухнята. Дръпна вратата, за да не безпокои Силвия. След като светна лампата, погледна часовника на

стената. Приличаше на чиния, а часовете бяха означени с различни зеленчуци. Беше морков и половина, тоест един и тридесет. Разбра, че те със Силвия са спали около час. А му се струваше, че са минали дни.

На дисплея се виждаше цифрата 818 и той не позна номера. След първото позвъняване Едгар вдигна слушалката.

— Хари?

— Да.

— Извинявай, че ти досаждам, човече, още повече че не си си вкъщи.

— Нищо. Какво има?

— Аз съм на „Сепулведа“, малко на юг от Роско. Намерих я, човече.

Бош разбра, че говори за оживялата.

— Какво казва тя? Видя ли снимката на Мора?

— Не. Не, човече. Всъщност тя не е с мен. Само я наблюдавам. Тя се шляе тук.

— Е добре, защо не я хванеш?

— Защото съм сам. Мисля, че ми трябва подкрепа. Ако се опитам да я хвана сам, тя може да почне да хапе и да се дърпа. Нали знаеш, че е със СПИН.

Бош помълча. През слушалката чуваше как покрай Едгар минават коли.

— Хей, човече, извинявай. Не трябваше да ти звъня. Но мислех, че искаш да бъдеш в течение. Ще се обадя на патрулния във Ван Найс и ще поискам двама униформени. Хайде...

— Забрави! Ще дойда. Дай ми само половин час. Цяла нощ ли седиш там?

— Аха. Ходих си вкъщи да вечерям. Огледах всичко наоколо. Досега не бях я видял.

Бош затвори, замислен дали Едгар наистина не беше я видял досега, или просто си запълваше извънредните часове. Върна се в хола. Силвия не беше върху одеялото, но беше светнала лампата.

Тя си беше в леглото под завивките.

— Трябва да изляза.

— И аз си помислих, че ще е така. Затова реших да легна тук. Няма нищо романтично да спиш сама върху одеяло пред угаснала камина.

— Сърдиш ли се?

— Разбира се, че не, Хари.

Той се наведе и я целуна, а тя го прегърна през врата.

— Ще се опитам да се върна.

— Добре. Можеш ли да включиш термостата, преди да излезеш?

Забравих го.

Едгар беше паркирал пред магазина за понички на Винчел. Бош спря отзад и влезе в колата до него.

— Как е, Хари?

— Къде е тя?

Едгар посочи към отсрещната страна на улицата на около пресечка и половина. Там, където се пресичаха „Роско“ и „Сепулведа“, имаше автобусна спирка и пейка, на която бяха седнали две жени, а други три стояха наблизко.

— Тя е с червените шорти.

— Сигурен ли си?

— Да, минах до светофара и я разгледах. Тя е. Проблемът е, че ако отидем там и се опитаме да я вземем, може всичките да се нахвърлят отгоре ни като котки. Всичките момичета работят. Автобусите по „Сепулведа“ спират в един.

Бош видя как онази с червените шорти повдигна блузата си, когато една кола мина по „Сепулведа“. Колата забави ход, но после продължи.

— Имаше ли клиенти?

— Преди няколко часа имаше един. Отиде с него в алеята отзад. Иначе е на сухо. Много е скапана. — Едгар се засмя. Бош забеляза как Едгар току-що намекна за часовете, които е прекарал в следене. „Е — каза си той. — Добре, че поне не ми звънна, когато гореше огънят.“

— Щом не искаш женски бой, казвай какво ще правим.

— Мислех, ти да идеш към „Роско“ и да свиеш вляво. После да влезеш в алеята отзад. Ще чакаш там скрит. Аз ще ида при нея и ще я наема. Ще тръгнем натам. Тогава ще я хванем. Но се пази от устата ѝ. Може да те наплюе.

— Добре, хайде да действаме.

Десет минути по-късно, когато Бош се беше облегнал на кормилото, паркирал в алеята отзад, Едгар се показва откъм улицата. Сам.

— Какво?

— Метна ме.

— Е, мамка му, защо просто не я хвана за ръката? Щом те е метнала, не можем повече нищо да направим. Ако и аз отида след пет минути, тя ще загрее, че съм ченге.

— Е, добре де, не ме е метнала.

— Какво тогава?

— Не поиска да дойде с мен. Попита дали имам кафява захар да ѝ продам и като ѝ казах, че нямам, тя рече, че не искала да чука цветен... Можеш ли да повярваш? Не са ми викали цветен, откакто израснах в Чикаго.

— Да не ти пука. Чакай тук, аз ще ида.

— Проклетата курва.

Бош излезе от колата и вече отвън каза:

— Стига, Едгар. Тя е курва и наркоманка, за бога. На теб за чий ти пука какво е казала?

— Хари, ти не можеш да си представиш това чувство. Не виждаш ли как ме гледа Роленбергер? На бас, че брой радиостанциите всеки път, щом изляза от стаята. Германско копеле.

— Хей, ама ти наистина си прав. Не знам какво чувстваш. — Той съблече якето си и го хвърли в колата. После разкопча горните три копчета на ризата си и се насочи към ъгъла. — Ей сега ще се върна. А ти по-добре се скрий. Ако види цветен тип, тя може и да не дойде с мен в алеята.

Те наеха една от стаите за разпити в следствения отдел на управлението във Ван Найс. Бош познаваше мястото, защото беше работил тук, когато започна кариерата си.

Онова, което стана ясно още в самото начало, беше, че човекът, с който Едгар я беше видял да отива в алеята, не е бил клиент. Той беше дилър и тя вероятно се беше надрусала в алеята. Може и да му беше платила със секс, но това нямаше значение.

Независимо какъв е бил човекът и какво бяха правили двамата с нея, когато я доведоха в стаята, Бош и Едгар разбраха, че жената не става за нищо. Очите ѝ бяха замъглени и разногледни и можеха да различават предметите само от разстояние. Дори и в тази огромна стая, тя гледаше, като че ли се намира някъде далеч.

Косата ѝ беше в безпорядък, а черните кичури бяха по-дълги, отколкото на снимката, която бе намерил Едгар. На кожата на врата под лявото ѝ ухо имаше рана, каквато се получава при наркоманите, когато използват едно и също място, за да се боцкат. Ръцете ѝ бяха тънки като краката на стола, върху който беше седнала. Лошият ѝ външен вид се допълваше и от тениската, която беше с няколко номера по-голяма. Деколтетото падаше ниско и Бош виждаше следите от убождания по вените на врата, които тя използваше, за да си вкара хероин със спринцовка. Въпреки ужасното ѝ състояние Бош видя, че тя все още имаше едри и добре оформени гърди. Предположи, че са пластика, и за миг пред погледа му се появи изсъхналото тяло на бетонената блондинка.

— Госпожица Щерн? — започна Бош. — Джорджия? Знаеш ли защо си тук? Спомняш ли си какво ти казах в колата?

— По-омня.

— А спомняш ли си сега онази нощ и мъжа, който се опита да те убие? Преди повече от четири години. В нощ като тази. На седемнадесети юни. Помниш ли?

Тя кимна замаяно, а Бош се зачуди дали изобщо разбира какво ѝ се говори.

— Майстора. Спомняш ли си го?

— Той е мъртъв.

— Точно така. Но въпреки това ние искаме да ти зададем няколко въпроса за онзи човек. Ти ни помогна да нарисуваме този портрет. Помниш ли?

Бош разгърна рисунката, която бе извадил от папката с делото на Майстора. Портретът нямаше прилика нито с Чърч, нито с Мора, но се знаеше, че Майстора се е дегизирал, така че можеше да се предполага, че и Последователя го прави. Дори и при това положение винаги имаше възможност да се открие някаква прилика, като например острия поглед на Мора, който не би могъл да се забрави.

Тя гледа портрета дълго време.

— Него го убиха ченгетата — каза. — Заслужаваше си го.

Макар че излезе от нейните уста, това твърдение прозвуча за Бош успокоително. Значи и някой друг освен него мислеше, че Чърч си е получил заслуженото. Но за разлика от нея той знаеше, че сега не става дума за Майстора.

— Сега ще ти покажем няколко снимки. Взе ли шесторката, Джери?

Тя вдигна рязко глава и Бош разбра грешката си. Тя беше помислила, че той говори за опаковка от шест бири. А на техния жаргон думите му означаваха комплект от шест снимки, които полицаите показваха на жертвите или свидетелите за разпознаване на престъпника. Този комплект обикновено съдържаше снимките на петима полицаи и един заподозрян, когото следователите се надяваха свидетелят да разпознае и посочи. Този път комплектът съдържаше снимките на шест ченгета. Мора беше втори поред.

Бош подреди снимките на масата и тя ги разглежда дълго. После се изсмя.

— Какво — попита Бош.

Тя посочи четвъртата снимка.

— Мисля, че тоя съм го чукала веднъж. И си помислих, че е ченге.

Бош видя как Едгар поклати глава. На снимката беше един от цивилните полицаи от отдела по наркотици на управлението в Холивуд. Арб Данфорд. Ако тя го беше запомнила добре, значи Данфорд рискуваше службата си, като ползваше проститутките от Долината. Бош предположи, че той даже може би им плаща с хероин, откраднат от конфискувани веществени доказателства. Онова, което тя току-що беше казала, трябваше да се докладва в ОВР, но и той, и Едгар знаеха дори и без да разменят дума, че никой от тях няма да го направи. Щеше да бъде все едно да се самоубият. Никой полицай след това нямаше да им има вяра. И все пак... Бош знаеше, че Данфорд е женен, а проститутката носеше вируса на СПИН... Реши, че ще трябва да изпрати на Данфорд анонимна бележка, която да го накара да иде да се изследва.

— Какво ще кажеш за другите, Джорджия? — каза Бош. — Вгледай се в очите им. Дори и да е дегизиран някой, очите му не се променят. Гледай очите.

Когато тя се наведе, за да ги разглежда, Бош погледна към Едгар, който поклати глава. Искаше да каже, че така няма да стигнат доникъде. Бош кимна. И той мислеше същото. След около минута тя се залюля на стола в желанието си да поклати отрицателно глава.

— Няма нищо тук, Джорджия, така ли?

— Няма.

— Не го виждаш тук?

— Не. Той е мъртъв.

— Добре де, мъртъв е. Стой тук сега. Ние ще излезем в коридора да поговорим. Ще се върнем веднага.

Навън те решиха, че си заслужава да я задържат, да я изпратят в „Сибил“ и като ѝ мине действието на наркотика, да опитат отново да ѝ покажат снимките. Бош видя, че Едгар е съгласен да я откара до „Сибил“. Знаеше, че това ще му добави още извънредни часове. Не беше, защото умира от желание да спасява жената и да я лекува от наркоманията. Нямахше нищо общо със съчувствието към нея.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Силвия бе дръпнала тежките завеси на прозорците на спалнята и стаята бе останала тъмна дълго след изгрев-слънце в събота сутринта. Когато Бош се събуди сам в леглото ѝ, види, че вече е единадесет часът. Беше сънувал, но когато се събуди, сънят бе изчезнал и сега не можеше да си го спомни. Полежа така около петнадесет минути, като се опитваше да възстанови съня, но не успя.

Чуваше как Силвия домакинства. Миеше пода на кухнята, изпразни миялната машина от съдовете за хранене. Сигурно беше, че тя се опитва да не вдига шум, но той все пак я чуваше. Отвори се задната врата и тя поля цветята в двора. Не беше валяло поне от седем седмици.

В 11,20 телефонът звънна и Силвия вдигна слушалката веднага. Но Бош знаеше, че е за него. Мускулите му се напрегнаха, докато чакаше да се отвори вратата на спалнята и тя да го извика на телефона. Беше дал на Едгар номера на Силвия, след като напуснаха управлението във Ван Найс преди седем часа.

Но Силвия не дойде и когато се отпусна отново, той чу някои от думите ѝ по телефона. Звучеше, като че ли дава съвети на някой от учениците си. След малко обаче му се счу, че плаче.

Бош стана, облече се и излезе от спалнята, като се опитваше да приглади косата си. Тя седеше до масата в кухнята и държеше слушалката до ухото си. Рисуваше с пръст кръгове върху покривката и наистина плачеше.

— Какво? — прошепна той.

Тя вдигна ръка да му покаже, че не иска да я прекъсва. Той замълча. Само я гледаше.

— Ще дойда, госпожо Фонтено, само ми кажете часа и адреса... да... да, добре. Още веднъж, много съжалявам. Беатрис беше толкова добро момиче и ученичка. Аз много се гордеех с нея. О, боже мой...

Когато остави слушалката, сълзите ѝ рiekнаха. Бош отиде до нея и сложи ръка на врата ѝ.

- Ученичка ли?
- Беатрис Фонтено.
- Какво се е случило?
- Мъртва е.

Той се наведе и я прегърна. Тя заплака с глас.

— Този град... — Тя не довърши. — Тя беше момичето, написало онова съчинение, от което ти четох миналата вечер за „Денят на скакалците“.

Бош си спомни. Силвия беше казала, че се бои за момичето. Искаше му се да каже нещо, но знаеше, че няма какво. „Този град.“ Това обясняваше всичко.

Прекараха целия ден вкъщи. Занимаваха се със случайни неща, чистиха. Бош изнесе овъглените дърва от камината и после отиде в градината отзад при Силвия, която почистваше клони, подрязваше цветя и правеше букет, който да занесе на госпожа Фонтено.

Работеха един до друг, но Силвия говореше малко. Само от време на време казваше по някое изречение. Каза, че са стреляли от минаваща кола. Било се случило предната нощ и момичето било закарано в болницата „Мартин Лутър Кинг младши“, където установили мозъчна смърт. На сутринта изключили животоспасяващите системи, а органите на момичето били събрани за трансплантиране.

— Странно, че му казват „събиране“ — каза тя. — Звучи като че ли събират реколта.

След обяд тя отиде в кухнята и приготви сандвичи със салата от яйца и риба тон. Срязва ги наполовина и двамата ги изядоха. Той направи студен чай с резени от портокал. Тя каза, че след снощната обилна вечеря никога няма да ѝ се прияде отново телешка пържола. Беше единственият опит да разведри настроението, но никой не се засмя. След това тя сложи чиниите в миялната машина, но не си направи труда да я включи. Облегна се на шкафа и се загледа в пода.

— Госпожа Фонтено каза, че погребението ще бъде следващата седмица. Може би в сряда. Мисля, че ще заведе целия клас. Ще наема автобус.

— Струва ми се добре. Семейството ѝ ще го оцени.

— Двамата ѝ по-големи братя са дилъри. Тя ми беше казала, че продават наркотик.

Той не каза нищо. Знаеше, че може би това е причината момичето да умре. Откакто гангстерският тръст бе загубил командната си структура в южната централна част, вече имаше много посегателства върху хора. Много невинни бяха загинали.

— Мисля да помоля майка ѝ да ми разреши да прочета съчинението. По време на службата. Или после. Може би тогава ще разберат какво са загубили.

— Те сигурно знаят.

— Може би.

— Искаш ли да си полегнеш, опитай да поспиш.

— Да, мисля да опитам. Ти какво ще правиш?

— Имам малко работа. Ще се обадя по телефона. Силвия, ще трябва да изляза довечера. Надявам се не за дълго. Ще се върна веднага, щом мога.

— Нищо, Хари. Аз ще съм добре тук.

— Хубаво.

Бош отиде да я види към четири. Тя спеше дълбоко. Виждаше се мократа от сълзите ѝ възглавница.

Той отиде до другата спалня, която се ползваше като кабинет. Там имаше бюро с телефон. Затвори вратата, за да не я безпокои.

Първо звънна на управлението на полицията на улица „Седемдесет и седма“. Поиска да го свържат с отдела по убийствата. Обади се полицай на име Ханкс. Не си каза първото име, а и Бош не го познаваше. Представи се и попита за случая Фонтено.

— Каква е връзката, Бош? Казваш, че си от Холивуд?

— Да, Холивуд, но няма връзка. Лично е. Тази сутрин госпожа Фонтено се обади на учителката на момичето. А учителката е моя приятелка. Тя е много разтревожена и аз реших просто да разбера какво точно се е случило.

— Виж какво, нямам време да успокоявам хората. Аз работя.

— С други думи, не знаеш нищо.

— Ти никога не си работил на „Седемдесет и седма“, нали?

— Не. Затова искам ти да ми кажеш какво е станало.

— Хей, майната ти, Бош. Мога да ти кажа само, че на юг от Пико такова нещо като свидетели не се среща. Единственият начин да разберем нещо е да имаме късмет да намерим отпечатъци или ако сме

големи късметлии, някой да дойде и да каже: „Абе извинявай, аз го направих.“ Ще познаеш ли колко често се случва такава нещo?

Бош не каза нищо.

— Виж, не само учителката е разтревожена, нали? Това е лоша работа. Всичките са лоши, но има по-лоши и от лошите. Тази е една от тях. Шестнадесетгодишно момиче, вкъщи, четящо книга и наглеждащо по-малкото си братче.

— От минаваща кола ли?

— Да, позна. Дванадесет дупки в стената. Било е с автомат. Дванадесет дупки в стената и една точно в тила ѝ.

— Тя не е разбрала, така ли?

— Не, тя така и не е разбрала какво я е ударило. Може да я е ударил първият куршум. Дори не се е навела.

— Било е предназначено за някой от по-големите братя, нали?

Ханкс помълча няколко секунди. Бош чуваше в слушалката как в стаята свиреше радио.

— Откъде знаеш това. От учителката ли?

— Момичето е казало, че братята ѝ работят.

— Така ли? Те бяха тук сутринта и ми реваха, като че ли са ангелчета невинни. Ще проверя, Бош. Нещо друго да те интересува?

— Да. Книгата. Какво е четяла тя?

— Книгата ли?

— Да.

— Казваше се „Големият сън“. И това си е получила, човече.

— Можеш ли да ми направиш една услуга, Ханкс?

— Каква?

— Ако говориш с някои журналисти за това, не казвай за книгата.

— Защо?

— Просто не казвай.

Бош затвори. Седеше до бюрото и чувстваше срам, че когато Силвия му беше говорила за момичето, той се бе усъмнил в самостоятелността на написаното съчинение.

След като помисли малко по този въпрос, той отново вдигна слушалката и се обади в офиса на Ървинг. Още не звъннал, някой вдигна слушалката.

— Здравейте, тук е канцеларията на заместник-началник Ървин Ървинг от Полицейското управление на Лос Анджелис. Говори лейтенант Ханс Роленбергер. С какво мога да ви бъда полезен?

Бош си представи, че Ханс Пързалката сигурно е очаквал самият Ървинг да се обади и затова издекламира пълния текст на телефонния поздрав, който повечето хора от управлението изобщо не ползваха.

Бош затвори, без да каже нищо, и набра отново номера, за да може лейтенантът да изрецитира поздрава отново.

— Бош съм. Просто се обаждам.

— Бош, ти ли звъня преди малко?

— Не, защо?

— Нищо. Тук съм с Никсън и Джонсън. Те тъкмо се върнаха, а сега с Мора са Шийхан и Опелт.

Бош забеляза как Роленбергер не посмя да каже „президентите“, когато те бяха в стаята с него.

— Нещо да се е случило днес?

— Не. Обектът прекара сутринта в дома си, а преди малко е отишъл в Долината да посети още няколко склада. Нищо подозрително.

— Сега къде е?

— У дома си.

— Какво ново от Едгар?

— Едгар беше тук. Отиде до „Сибил“ да разпита оживялата. Намерил я е снощи, но тя явно е била много друсана, за да говори. Сега отиде да опита отново. — После снижи глас: — Ако тя потвърди, че е Мора, ще действаме ли?

— Не мисля, че идеята е добра. Това няма да е достатъчно. Само ще провалим работата.

— Точно така мисля и аз — отговори онзи вече на висок глас, за да чуят „президентите“ кой командва. — Ще се лепнем за него яко и ще сме на място, когато нападне.

— Да се надяваме. Как си се разбрал с наблюдаващите екипи? Чуваш ли се с тях?

— Абсолютно. Те са с включени радиостанции, а аз слушам тук. Знам за всяка стъпка на заподозрения. Ще стоя до късно тази нощ. Имам предчувствие.

— За какво?

— Мисля, че тази нощ е моментът, Бош.

Бош събуди Силвия в пет, но седна до нея в леглото и масажира врата и гърба ѝ около половин час. После тя стана и отиде да вземе душ. Когато дойде в хола, очите ѝ още бяха подуты от съня. Беше облякла дългата си сива тениска. Русата ѝ коса беше вързана на опашка.

— Кога трябва да излизаш?

— След малко.

Тя не попита къде отива или защо. Той не ѝ каза.

— Искаш ли да ти приготвя супа или нещо друго? — попита тя.

— Не, няма нужда. Не мисля, че ще огладнея тази вечер.

Телефонът звънна и той се обади от кухнята. Беше журналистка от „Таймс“, която получила номера на телефона от госпожа Фонтено. Искаше да говори със Силвия за Беатрис.

— За какво? — попита Бош.

— Ами госпожа Фонтено каза, че госпожа Мур е говорила доста хубави неща за дъщеря ѝ, защото Беатрис е била много добро дете. Помислих, че госпожа Мур ще пожелае да сподели нещо.

Бош ѝ каза да почака и отиде да намери Силвия. Съобщи ѝ за репортерката и Силвия бързо отиде до телефона.

Говори около петнадесет минути. Докато тя разговаряше, Бош отиде до колата си, включи радиостанцията и я настрои на вълната, на която бяха казали, че ще се свързват. Не се чуваше нищо.

Той натисна бутона и каза:

— Екип номер едно?

Минаха няколко секунди и тъкмо да опита отново, когато се чу гласът на Шийхан.

— Кой е?

— Бош.

— Какво има?

— Как е нашият обект?

Сега гласът на Роленбергер заглуши този на Шийхан:

— Тук е ръководителят на екипа. Моля, използвайте кодовите си имена, когато сте в ефир.

Бош изсумтя. Какво дупе беше тоя тип.

— Ръководител на екипа, какво е моето кодово име?

— Ти си Екип шест. Ръководителят на екипа изключва.

— Гррррр, т'ва, сън-ди-тел.

— Повторете?

— Да повторя ли?

— Последната връзка, Екип пет, какво беше това? — Гласът на Роленбергер изразяваше притеснение. Бош се усмихна. Чуваше чукане в микрофона и знаеше, че това е Шийхан, който натисна бутона си, за да покаже одобрение.

— Питам кой друг е в моя екип.

— Екип шест, засега ти си соло.

— Тогава не може ли да имам друго кодово име, ръководител? Може би „Соло шест“?

— А — хм, Екип шест, моля, не заемайте ефира, освен ако искате или подавате информация.

— Гррр.

Бош изключи за момент и се разсмя. Очите му се насълзиха и той съзнаваше, че се смее на нещо, което всъщност изобщо не е смешно. Но разбра, че това беше изблик от напрежението през деня. Отново включи радиото и повика Шийхан.

— Екип едно, движи ли се обектът?

— Потвърждавам, Соло... тоест Екип шест.

— Къде е?

— В „Седмицата“ на „Линг“, ъгълът на „Холивуд“ и „Чероки“.

Мора се хранеше в ресторанта за „бърза закуска“. Бош разбра, че няма да има достатъчно време за онова, което беше намислил, особено като знаеше, че ще му трябва половин час, за да стигне до Холивуд.

— Екип едно, как ти изглежда той? Дали ще излиза довечера?

— Изглежда добре. Като че ли ще обикаля.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре.

— Грррр.

Когато влезе вкъщи, можеше да се закълне, че Силвия е плакала пак, но, изглежда, духът ѝ се беше повишил малко. Може би първоначалната мъка беше отминала. Тя седеше в кухнята и пиеше горещ чай.

— Искаш ли една чаша, Хари?

— Не. Ще трябва да тръгвам.

— Добре.

— Какво ѝ каза на журналистката?

— Всичко, за каквото се сетих. Надявам се да напише нещо хубаво.

— Винаги успяват.

Изглежда, че Ханкс не беше казал на журналистката за книгата, която беше чело момичето. Ако беше ѝ съобщил, тя сигурно щеше да попита Силвия. Разбра, че състоянието на Силвия се е подобрило, защото е имала възможност да говори за момичето. Винаги се бе чудил на желанието на жените да разговарят и да си спомнят за умрелите. Беше му се случвало да се сблъсква с това стотици пъти. Жените се чувстваха зле и наранени, но искаха да говорят. Застанал в кухнята на Силвия, Бош се сети, че когато я срещна за първи път, той изпълняваше подобна мисия.

Бе ѝ казал за смъртта на мъжа ѝ, те стояха в тази същата стая както сега и тя бе говорила. Почти от самото начало сърцето на Бош бе завладяно от нея.

— Ще бъдеш ли добре, ако аз си тръгна?

— Да, Хари, не се безпокой. Чувствам се по-добре.

— Ще се опитам да се върна колкото е възможно по-бързо, но не мога да знам кога. Хапни нещо.

— Добре.

На вратата те се прегърнаха и целунаха и Бош бе обхванат от неудържимо желание да остане с нея и да я държи в обятията си. Най-после се откъсна.

— Ти си добра жена, Силвия. Много по-добра, отколкото заслужавам.

Тя се вдигна на пръсти и сложи ръка върху устните му.

— Не говори така, Хари.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Къщата на Мора се намиреше в Сиера Линда близо до „Сънсет“. Бош спря на тротоара на около половин пресечка от нея и загледа към тъмната ѝ фасада. Повечето от домовете на улицата бяха дървени бунгала с тавански мансарден етаж. Бош предположи, че преди десетина години улицата наистина може да е изглеждала красива като името си. Повечето от къщите сега бяха занемарени. Онази, която се намиреше до дома на Мора, беше напусната и със заковани врати и прозорци. На други къщи пък собствениците явно бяха предпочели да сложат подвижни метални щори на прозорците, вместо да ги боядисат последния път, когато са разполагали с пари. Почти всички имаха решетки по прозорците. Дори и на спалните горе. Малко по-нататък върху тротоара имаше кола, вдигната на трупчета. Мястото беше такова, че сигурно по всяко време тук можеше да се намери земя за продан.

Бош беше намалил звука на радиостанцията и я беше поставил на седалката до себе си. Последния доклад, който чу, беше, че Мора се намира в един бар близо до булеварда. Барът се казваше „Куршум“. Бош беше ходил в него преди и сега си представи как Мора е седнал там. Помещението беше тъмно, с две неоновии реклами за бира, две маси за бiliarд и телевизор, закачен на тавана над барчето. Не изглеждаше като място, където някой се отбива да пийне набързо. „Куршум“ не беше място за само едно питие. Бош предположи, че Мора е седнал там да прекара вечерта.

Докато небето ставаше все по-тъмнолилаво, той наблюдаваше прозорците на дома на Мора, но зад никой от тях не светна лампа. Бош знаеше, че полицаят е разведен, но не и дали си няма някой съквартирант. Като гледаше към тъмната къща от колата си, той се усъмни да има нещо такова.

— Екип едно? — каза Бош по радиото.

— Екип едно.

— Тук е Шест. Как е нашето момче?

— Още си клати краката. Какво ще правиш довечера, Шест?

— Само ще се навъртам около къщата. Ако ви трябва нещо или ако той тръгне нанякъде, осведомете ме.

— Ще го направим.

Чудеше се дали Шийхан и Опелт разбраха какво им казва и се надяваше Роленбергер да не е загреял. Той се наведе към жабката на колата и извади оттам торбичката си с шперцове. Бръкна под синьото найлоново яке и я сложи в левия джоб. После намали звука на радиостанцията до минимум и я пхна в другия джоб отвътре на якето. Тъй като на гърба пишеше с ярки жълти букви ЛАПД, той беше облякъл якето наопаки.

Излезе, заключи колата и тъкмо се приготви да пресече улицата, когато чу разговор по радиото. Извади ключовете, отключи колата и отново седна вътре. Усили звука.

— Какво става, едно? Пропуснах.

— Обектът се движи. На запад към Холивуд.

— Пеша ли?

— Отрицателно.

„Мамка му“ — помисли Бош. Остана в колата още четиридесет и пет минути, докато Шийхан съобщаваше за като че ли безцелното движение на Мора нагоре-надолу по булевард „Холивуд“. Обикалянето не беше характерна черта за втория убиец. Доколкото знаеха, Последователя работеше изключително в хотели. Там примамваше жертвите си. Обикалянето не отговаряше на начина му за действие.

Радиото мълча десетина минути, а после Шийхан се обади отново.

— Слиза към ивицата.

„Сънсет стрип“ беше нов проблем. Тя беше в Л.А., но веднага на юг от нея започваше районът на Западен Холивуд, намиращ се под юрисдикцията на местния шериф. Ако Мора отидеше на юг и започнеше да действа, това можеше да доведе до юридически проблеми. А пък тип като Ханс Пързалката се боеше от тях като от огън.

— Сега се движи по булевард „Санта Моника“.

Това вече беше Западен Холивуд, Бош очакваше Роленбергер да се обади скоро. Не се излъга.

— Екип едно, тук е ръководителят на екипа. Какво прави обектът?

— Ако не знаех с какво се занимава този тип, бих казал, че се разхожда.

— Добре, Екип едно, наблюдавайте го, но не искам никакъв контакт. Там сме извън нашите граници. Ще се обадя в офиса на шерифа и ще го информирам.

— Не планираме никакви контакти.

Минаха пет минути. Бош наблюдаваше как един мъж разхожда кучето си по „Сиера Линда“. Той спря и остави кучето си да се изпикае до една от изоставените къщи.

— Спокойно — каза гласът на Шийхан. — Върнахме се у нас.

Значи бяха влезли отново в границите на Лос Анджелис.

— Едно, накъде сте сега? — попита Бош.

— Още на „Санта Моника“. Движим на изток. Покрай „Ла Бреа“. Не, сега на север по „Ла Бреа“. Може да си отива у дома.

Бош се смъкна ниско на седалката, за да не се вижда, в случай че Мора мине по улицата. Слушаше Шийхан да казва, че сега ченгето от нравствената се движи на изток по „Сънсет“.

— Тъкмо пресече „Сиера Линда“.

Мора нямаше да се прибира. Бош се поизправи на седалката. Заслуша се в петминутната тишина.

— Отива в „Черупката“ — най-последно каза Шийхан.

— „Черупката“ ли? — отговори Бош.

— Киното на „Сънсет“, до „Уилкокс“. Паркира. Плаща за билет и влиза. Може да е обикалял, докато дойде време да почне прожекцията.

Бош се опита да си представи района. Голямата сводеста зала на „Черупката“ беше един от известните кинотеатри на Холивуд.

— Екип едно, говори ръководителят. Искам да се разделите. Единият от вас влиза с обекта, а другият остава в колата. Край.

— Прието. Екип едно, край.

„Черупката“ беше на десет минути от „Сиера Линда“. Бош реши, че това му разрешава максимум час и половина престой в къщата на Мора, освен ако той не излезе по-рано от киното.

Бързо се измъкна от колата, пресече улицата и се насочи към къщата на Мора. Широкият чардак засенчваше напълно входната врата. Бош почука и докато чакаше, се огледа към отсрещната къща.

Долу светеше, а през пердетата на горния етаж проникваше синкавата светлина от работещ телевизор.

Никой не отговори. Той отстъпи и разгледа прозорците. Не видя нищо, което да го наведе на мисълта за алармена система, нямаше и нишки по стъклата. Надзърна между решетките към стаята, която трябва да беше хол. Погледна към ъглите на покрива, като търсеше блясъка на сензор за движение. Както и очакваше, нямаше нищо. Всяко ченге знаеше, че най-добрата защита е добрата ключалка или куче. Или и двете.

Той се върна към вратата и извади фенерчето си. Върху стъклото му беше залепена черна лента, така че когато светна, се появи само един тънък лъч. Той коленичи и погледна ключалките на вратата. Мора имаше секретна ключалка и допълнително заключване. Бош сложи фенерчето в устата си и насочи светлината към секретата. С два шперца, пружинка и кукичка той започна да работи. Беше хубава ключалка с дванадесет зъбци. По-евтина от „Медеко“, но добра. Бяха му необходими десет минути, за да я отвори. Дотогава под косата на челото му потече пот и му влезе в очите.

Той извади ризата от панталона си и изтри лице. Избърса и шперцовете, които вече се плъзгаха из запотените му пръсти. Бързо огледа улицата и къщата отсреща. Горещо работеше телевизорът. Той се извърна и светна към копчето на втората ключалка. После чу, че идва кола. Угаси светлината и се сви зад рамката на вратата, докато колата отmine.

Продължи да работи. Хвана дръжката и пъкна кукичката в ключалката, когато разбра, че копчето не е натиснато. Завъртя дръжката и вратата се отвори. Копчето не беше заключено. Бош знаеше, че може да е и така. Спирачката беше секретът. Ако крадецът го отвори, копчето беше играчка. За какво да си прави труда да го заключва?

Остана в тъмнината на антрето, без да мръдне, докато очите му свикнат. Когато беше във Виетнам, той можеше да скочи в един от тунелите и очите му свикваха с тъмнината за петнадесет секунди. Сега му трябваше повече време. Предположи, че защото е загубил тренинг. Или защото остарява. Остана в антрето почти цяла минута. Когато вече виждаше предметите и сенките, той повика:

— Хей, Рей? Тук ли си? Оставил си вратата отключена. Ало?

Нямаше отговор. Знаеше, че ако Мора не живееше сам, може би щеше да има куче.

Бош пристъпи няколко крачки напред в хола и огледа тъмните очертания на мебелите. И преди беше влизал така в къщи, дори и в дома на ченге, но чувството винаги беше като за пръв път. Някакво оживление, смесено със страх и паника. Чувстваше се, като че ли центърът на тежестта му се беше преместил в топките. Изпитваше го като някаква странна сила, която не би могъл да опише с думи.

За момент у него се надигна паниката и заплаши да наруши крехкия баланс на мислите и чувствата му. Пред очите му блесна заглавие: „Ченге под съд, хванато при взлом“. Но той бързо го отхвърли. Ако мисли за неуспеха, ще го предизвика. Видя стълбите и веднага се насочи нататък. Мислеше, че Мора би крил трофеите или в спалнята си, или близо до телевизора, което можеше да означава едно и също. Значи трябваше да започне от спалнята.

Вторият етаж беше с две спални и баня между тях. Спалнята вдясно бе покрита с мокет и превърната в стая за гимнастика. Имаше различни уреди — неподвижен велосипед и още нещо, което Бош не успя да разпознае. Имаше рафт с тежести, пружини за разтягане. На едната стена видя огледало до тавана, ударено с топка и счупено точно на мястото, където се оглеждаше лицето на застанал прав човек. За миг Бош се погледна и разгледа начупеното лице отсреща. Представи си как Мора наблюдава лицето си.

Бош погледна часовника си. Откакто Мора беше влязъл в киното, вече бяха минали тридесет минути. Извади радиото.

— Едно, какво прави той?

— Още е вътре. Ти как си?

— Просто обикалям. Обади се, ако ти потрябвам.

— Нещо интересно по телевизията?

— Още не.

Тогава се чу гласът на Роленбергер.

— Екип едно и шест, оставете линията само за служебни разговори. Ръководител на екипа, край.

Нито Бош, нито Шийхан му обърнаха внимание.

Бош пресече коридора и влезе в другата спалня. Тук явно спеше Мора. Леглото не беше оправено и върху стола до прозореца имаше

нахвърляни дрехи. Бош отлепи малко от лепенката върху фенерчето, за да освети повече пространство.

На стената над леглото видя портрет на Исус с наведени надолу очи и сърце, което се виждаше върху гърдите. Бош отиде до нощното шкафче и задържа за миг лъча на фенерчето върху снимката, поставена до будилника. Беше на млада руса жена и Мора. Разбра, че това е бившата му жена. Косата ѝ беше изрусена и Бош оцени, че тя се вписва във физическия прототип на жертвите. Дали Мора не убиваше отново и отново бившата си жена? — зачуди се отново той. Това можеше да преценят Локи и другите психиатри в полицията. На шкафчето под снимката имаше религиозна картичка. Бош я взе и освети с фенерчето. Беше снимка на „пращкия младенец“ със златен ореол около главата.

Шкафчето отдолу съдържаше разни боклуци: карти за игра, шишенца от аспирин, очила, презервативи, но не от марката, която бе използвал Майстора, и малък телефонен бележник. Бош седна на леглото и го прелисти. Имаше изброени няколко жени с първите им имена и той не се изненада, че не намира името на нито една от жертвите, свързани с делата на Майстора или Последователя.

Затвори шкафчето и освети рафтовете над него. Там намери купчина порнографски списания. Бош предположи, че са над петдесет. На корицата бяха снимани всякакъв вид актове: мъж с жена, мъж с мъж, жена с жена, мъж с жена и мъж и така нататък. Той ги прелисти набързо и видя върху десния ъгъл на всяко направен знак с маркер, както бе видял Мора да прави в отдела. Значи Мора си носеше работа къщи. Или беше донесъл тук списанията поради друга причина?

Като гледаше списанията, Бош усети как нещо стяга гърлото му и го обхвана странно чувство за вина. „Ами аз? — запита се той. — Аз тук само работата ли си върша? Не съм ли воайор?“ Той сложи купчината списания на място. Знаеше, че ще му отнеме твърде много време да ги разглежда, за да намери в тях жертвите на Последователя. А и да открие някоя, какво ще докаже с това?

До стената срещу леглото имаше масивен дъбов шкаф. Бош отвори вратичките му и вътре откри телевизор и видеокасетофон. Върху телевизора имаше три видеокасети. Бяха 120-минутни. Той отвори двете чекмеджета на шкафа и в горното откри още една касета. В долното чекмедже бяха подредени закупени готови касети с порнофилми. Извади две от тях, но отново реши, че касетите са твърде

много, а той няма достатъчно време. Вниманието му беше привлечено от четирите касети, записани в дома.

Той пушна телевизора и видеото и провери дали вътре няма и друга касета. Нямаше. Зареди една от онези, поставени върху телевизора. Бяха само неподвижни снимки на пози. Превъртя я на бързи обороти и видя, че до края е само това. За петнадесет минути успя да прегледа и останалите три касети върху телевизора. Бяха празни.

„Интересна работа“ — помисли Бош. Ясно беше, че касетите са използвани поне веднъж, защото не бяха в целофанената си опаковка, както и ги продаваха по магазините. Макар че нямаше видео, той знаеше добре, че обикновено хората не изтриват филмите, които правят сами. Просто записват отгоре нещо друго. Защо Мора си е губил времето да трие онова, което е било записано върху тези ленти? Изкуши се да вземе една и да я даде за анализ, но прецени, че е твърде рисковано. Може Мора да забележи.

Последната касета, онази от чекмеджето, не беше празна. Виждаше се вътрешността на къща. Едно дете играеше с някаква играчка животинче. През прозореца зад момиченцето се виждаше заснежена поляна. После се появи някакъв мъж и прегърна момичето. Първоначално Бош помисли, че е Мора. После човекът каза: „Габриела, покажи на чичо Рей колко много обичаш кончето.“

Момичето прегърна плюшеното конче и извика: „Фанко, грозниче!“

Бош спря видеото, извади лентата и я върна в чекмеджето. После измъкна и двете чекмеджета, за да види дали няма нещо скрито отдолу. Нямаше нищо. Стъпи върху леглото, за да види какво има върху шкафа. И там нищо. Той изключи телевизора и видеото и подреди шкафа в същото състояние, в каквото го беше намерил. Погледна часовника си. Досега беше минал почти час.

В гардероба от двете страни бяха подредени дрехи на закачалки. На пода имаше осем чифта обувки, подравнени с носовете към стената. Не намери нищо интересно и се върна към спалнята. Погледна под леглото и в чекмеджетата на бюрото, но не намери нищо интересно. Върна се долу по стълбите и бързо огледа хола, но там нямаше телевизор. Нямаше нито в кухнята, нито в трапезарията.

Бош продължи по коридора след кухнята към задната страна на къщата. От коридора нанякъде водеха три врати. Това място беше или преустроен гараж, или допълнително направена пристройка. В тавана на коридора се виждаха тръби за климатична инсталация, а боровите дъски на пода бяха доста по-нови от издрасканите и потъмнели дъбови подове на останалата част на първия етаж.

Първата врата водеше към стая за пране и гладене. Бош бързо отвори шкафовете, но не намери нищо интересно. Следващата врата беше към баня с доста по-ново оборудване от това на онази на горния етаж.

Последната врата водеше към спалня с квадратно легло в центъра. Покривката беше розова и той имаше чувството, че спалнята е на жена. Разбра, че това иде от парфюма. И все пак стаята не изглеждаше обитавана. По-скоро приличаше на стая, която очаква обитателката си да се върне. Бош се зачуди дали Мора няма дъщеря, която да учи някъде в колеж в друг град, или тази стая е била на бившата му съпруга, преди да реши окончателно да го напусне.

В единия ъгъл върху шкаф тук имаше телевизор и видео. Той отиде до тях и отвори чекмеджето на шкафа под видеото, но то беше празно. Имаше само някакъв кръгъл метален предмет с размери на шайба за хоккей. Бош го взе и го разгледа, но не можа да разбере какво е. Помисли, че може да е тежест за щангите горе. Постави го обратно и затвори чекмеджето.

Отвори и чекмеджетата на бялата ракла, но не намери нищо, освен дамско бельо в най-горното. Във второто имаше кутия с гримове и различни четки. Имаше също и кръгла кутия с пудра. Кутиите с гримове бяха за домашна употреба, защото бяха твърде големи, за да се носят в чанта, и поради това не можеше да се предположи, че са принадлежали на някоя от жертвите на Последователя. Те бяха на жената, която ползваше тази стая.

Долните чекмеджета бяха съвсем празни. Той се погледна в огледалото над раклата и видя, че отново се е изпотил. Знаеше, че губи много време. Погледна часовника си. Вече бяха минали шестдесет минути.

Бош отвори вратата към гардероба и веднага я тресна обратно със спазъм от страх в гърдите. Прикри се встрани, докато вадеше пистолета си.

— Рей? Ти ли си?

Никой не отговори. Той разбра, че се е облегал на ключа за лампата, която светва вътре в гардероба. Той светна и посегна към вратата, наведен и с насочен пистолет към човека, който беше видял, когато отвори вратата.

Бързо се пресегна и изключи светлината. На рафта над дрехите имаше направена от стиропор поставка с форма на глава и с поставена отгоре ѝ перука с дълга черна коса. Бош затаи дъх и застана пред гардероба. Разгледа перуката, без да я пипа. „Как ли се връзва това?“ — чудеше се той. Извърна се надясно и видя още фино дамско бельо, както и няколко красиви копринени рокли на закачалки. Долу на пода под тях с пръстите към стената стояха чифт червени обувки с висок, тънък ток.

В другия ъгъл на гардероба под няколко облекла в найлонови пликове от химическо чистене имаше статив за видеокамера. Адреналинът на Бош започна бързо да се покачва. Той бързо вдигна очи и започна да оглежда кутиите по рафтовете над дрехите. Една от кутиите беше надписана с японски йероглифи и той я взе внимателно. Беше изненадващо тежка. Когато я отвори, намери видеокамера и записващо устройство.

Камерата беше голяма и той позна, че това не е нещо, купено от магазин. По-скоро приличаше на камерите, които Бош беше виждал да ползват телевизионните екипи. Имаше сменяема промишлена батерия. Беше свързана с около триметров коаксиален кабел със записващото устройство. То имаше малко екранче и контролно табло.

Фактът, че Мора притежава толкова скъпо оборудване, му се стори любопитен, но не знаеше за какво ли би могло да му служи. Зачуди се дали ченгето от нравствената не го е конфискувало от някой производител на порнофилми, а после е решил да не го предава в полицията. Натисна бутона за освобождаване на касетата, но мястото ѝ беше празно. Той опакова отново всичко в кутията и я сложи на мястото ѝ на рафта. Продължаваше да се чуди защо ли човек с такова оборудване има само празни касети. Сега, докато огледа още веднъж бързо вътрешността на гардероба, се сети, че лентите, които бе намерил, може би са били изтрити съвсем наскоро. Ако беше така, значи Мора е разбрал, че го следят.

Той погледна часовника си. Седемдесет минути. Трябваше да изчезва.

Докато затваряше шкафа и се обръщаше, с края на окото видя образа си в огледалото върху раклата. Той бързо се извърна към вратата, за да излезе. Едва тогава видя комплекта прожектори, поставени на шина, издигаща се високо на стената над вратата на стаята. Прожекторите бяха пет и не беше необходимо да ги пали, за да разбере, че лъчите им се фокусираха върху леглото.

За момент се вгледа в леглото и започна да схваща каква е работата. Отново погледна часовника си, макар че знаеше, че е време да си тръгва, и се насочи към вратата.

Докато пресичаше стаята, погледна към телевизора и видеото отново и се сети, че е забравил нещо. Бързо коленичи пред уредите и включи видеото. Натисна бутона за изхвърляне на видеокасетата и тя се показа. Той я бутна обратно и натисна бутона за превъртане. Пусна и телевизора и извади радиостанцията.

— Едно, какво правим сега?

— Филмът свърши. Гледам за него.

Бош знаеше, че това не е вярно. Никой пълнометражен филм не продължаваше толкова кратко време. А пък и знаеше, че в „Черупката“ прожекциите бяха единични. Значи Мора е влязъл след началото на филма. Ако наистина е влязъл. Изпълни го тревога.

— Сигурен ли си, че е свършил, Едно? Изминал е малко повече от час.

— Влизаме!

В гласа на Шийхан се чувстваше тревога. Тогава Бош разбра. „Влизаме.“ Оперт не е проследил Мора в киното. Бяха приели заповедта на Роленбергер да се разделят, но не бяха я изпълнили. Не са можели. Предния ден Мора бе видял Шийхан и Оперт пред закусвалнята на централното управление. Нямаше начин някой от тях да влезе в тъмното кино и да се оглежда за Мора, рискувайки полицаят да го види. Ако това се случеше, Мора моментално щеше да се досети, че го следят. Щеше да знае със сигурност. Шийхан беше приел заповедта на Роленбергер, защото иначе трябваше да каже на лейтенанта за провала предния ден.

Лентата спря да се превърта. Бош остана неподвижен с пръст, насочен към бутоните. Знаеше, че са разкрити. Мора беше ченге. Той

ги бе изиграл. Влизането в киното беше за заблуда.

Той натисна пусковия бутон.

Тази лента не беше изтрита. Качеството на картината беше по-добро, отколкото на онези клипове, които Бош беше гледал преди няколко вечери. Лентата носеше всички белези на порнофилм. На екрана се виждаше квадратното легло, върху което двама мъже и една жена се занимаваха със секс. Бош погледа минута и след това натисна копчето за бързо превъртане, като продължи да гледа екрана. Действието се забърза и изглеждаше почти смешно. Бош гледаше как позите се сменят непрекъснато. Най-накрая той се върна към нормална скорост и забеляза изпълнителите.

Жената не съответстваше на шаблона на Последователя. Тя беше с черна перука. Освен това беше много слаба и млада. Всъщност не беше жена — поне според закона. Бош се съмняваше тя да е на повече от шестнадесет години. Единият от партньорите също беше млад, може би на нейните години или дори по-малък. Бош не можеше да прецени сега. Но беше сигурен, че третият участник е Рей Мора. Лицето му беше извърнато настрани от камерата, но Бош беше сигурен. И освен това виждаше златния медальон със Светия дух, висящ на гърдите му. Той изключи видеото.

— Забравил съм тази лента, нали?

Все още коленичил пред телевизора, Бош се обърна. Зад него стоеше Рей Мора, с пистолет, насочен в лицето му.

— Хей, Рей.

— Благодаря, че ми напомни.

— Не бой се за това. Виж, Рей, недей да...

— Не ме гледай.

— Какво?

— Не искам да ме гледаш! Обърни се с лице към екрана. Бош се подчини и се загледа в тъмния екран.

— Левак си, нали? Сега измъкни с дясната ръка пистолета си и го бутни по пода насам.

Бош внимателно изпълни заповедта. Стори му се, че чува как Мора вдига пистолета от земята.

— Вие, копелета, си мислите, че аз съм Последователя.

— Виж какво, няма да те лъжа, Рей. Просто те проверяваме. Това е всичко... Сега знам, знам, че сме сгрешили. Ти...

— Онези момчета със сандвичите. Някой трябва да ги научи как се следи, мамка му. Те не знаят нищо... съвсем малко ми трябваше, за да разбера, че нещо става, след като ги зърнах.

— Значи сме се излъгали спрямо теб, нали така, Рей?

— Трябва ли да питаш, Бош? След това, което току-що видях? Отговорът е да, заврели сте си носа в лайната. Чия идея беше да ме проверяват? На Ейман ли? Или на Лейби?

Ейман и Лейби бяха заместник-началници в нравствената полиция.

— Не. Идеята беше моя. Аз реших.

Това признание бе последвано от дълго мълчание.

— Тогава може би ще трябва просто да ти пръсна главата тук? В правото си съм, нали?

— Виж какво, Рей...

— Недей!

Бош спря завъртането, което беше започнал, и отново се вгледа в екрана на телевизора.

— Ако направиш това, Рей, животът ти отива на кино. Знаеш го.

— Можех да го направя още като влезе, Бош. Защо трябва да върша всичко по законите на логиката? Можех да те гръмна и да изчезна.

— Защото си ченге, Рей.

— Така ли? И още ли ще бъда ченге, след като те пусна да си идеш? Ще седиш там на колене и ще ми кажеш какво си решил да правиш с мен.

— Рей, не знам какво да ти кажа. Тези деца на видеото са малолетни. Но аз го знам само защото съм ги видял, когато съм претърсвал незаконно. Ако ти веднага го изтриеш и махнеш този пистолет, можем да измислим нещо.

— Така ли, Хари? И всичко ще си остане така, както е било? Аз имам само значката си. Не мога да...

— Рей, аз...

— Млъкни! Просто млъкни! Опитвам се да мисля.

Бош усети как яростта го блъска в гърба като дъжд.

— Ти знаеш тайната ми, Бош. Как, по дяволите, се чувстваш сега?

Бош нямаше отговор. Умът му беше объркан. Опитваше се да реши какво да прави, какво да каже, когато трепна от звука на гласа на Шийхан, идващ от радиостанцията в джоба му.

— Изпуснахме го. Той не е в киното.

В гласа на Шийхан се усещаше ясна нотка на предупреждение. Бош и Мора слушаха мълчаливо.

— Какво искаш да кажеш, Екип едно? — каза гласът на Роленбергер.

— Кой е това? — попита Мора.

— Роленбергер от ОКУ — отговори Бош.

Гласът на Шийхан се обади:

— Филмът свърши преди десет минути. Хората излязоха, но той не. Аз влязох вътре. Няма го. Колата му е още тук, но той си е отишъл.

— Нали ви казах единият да влезе вътре? — изръмжа Роленбергер с изтънял от паниката глас.

— Влязохме, но го изгубихме — каза Шийхан.

— Лъжец — каза Мора. Последва дълго мълчание.

— Сега те сигурно ще започнат да проверяват хотелите, за да ме търсят — каза после той. — Защото мислят, че аз съм Последователя.

— Да — каза Бош. — Но те знаят, че аз съм тук, Рей. Трябва да им се обадя.

Като че ли по поръчка гласът на Шийхан се чу по радиото:

— Екип шест?

— Това е Шийхан, Рей. Аз съм шест.

— Обади му се. Внимавай, Хари.

Бош бавно извади радиото от джоба с дясната си ръка и го поднесе към устните си. Натисна бутона.

— Едно, намерихте ли го?

— Отрицателно. Изчезна. Какво има по телевизията?

— Нищо. Тази вечер не дават нищо.

— Тогава трябва да напуснеш къщата и да ни помогнеш навън.

— Вече тръгнах — каза бързо Бош. — Къде сте вие?

— А... хм, Екип шест, ръководителят е. Трябва да дойдеш. Изпращаме целевия екип да търси заподозрения. Всички екипи да се съберат на паркинга на „Черупката“.

— Ще съм там в десет. Край.

Той свали ръката си.

— Целевият екип, а? — попита Мора.

Бош наведе глава и кимна.

— Виж, Рей, всичко е закодирано. Те знаят, че съм в къщата ти. Ако не се явя при „Черупката“ след десет минути, те ще дойдат да ме търсят тук. Какво искаш да правим?

— Не знам... но предполагам, че това ми дава петнадесет минути, за да реша, нали?

— Да, Рей. Ползвай ги. Недей да правиш грешки.

— Късно е — каза той тъжно. После добави: — Знаеш ли какво. Извади лентата.

Бош я извади и я подаде през лявото си рамо към Мора.

— Не, не. Искам ти да направиш това вместо мен, Хари. Отвори горното чекмедже и извади магнита.

Ето за какво била хоккейната шайба. Бош сложи лентата до телевизора и взе магнита. Докато го повдигаше, усети тежестта му и се зачуди дали ако се обърне и го хвърли към Мора би могъл да го уцели, преди онзи да стреля.

— Ще си мъртъв, преди да опиташ — каза Мора, като че ли прочел мислите му. — Нали знаеш какво трябва да направиш с него?

Бош прекара магнита откъм горната страна на касетата.

— Хайде сега я сложи вътре да видим какво си направил — нареди Мора.

— Добре, Рей. Както кажеш.

Бош сложи касетата във видеото и натисна бутона. Екранът се изпълни със снежинки и освети в сиво седящия отпред Бош. Той превъртя бързо лентата. Сивотата на екрана не се промени. Лентата беше изтрита.

— Добре — каза Мора. — Това трябваше да се направи. Беше последната лента.

— Няма никакви веществени доказателства, Рей. Сега си чист.

— Но ти винаги ще знаеш. И ще им кажеш, нали, Хари? Ще кажеш на ОВР. Ще кажеш на всички. Аз никога вече няма да съм чист, така че не го казвай, мамка ти. Всички ще знаят.

Бош не отговори. След малко му се стори, че чува изскърцване на пода. Когато Мора заговори, той знаеше, че вече са много близо.

— Нека ти подсказва нещо, Хари... Никой на този свят не е такъв, какъвто казва, че е. Никой. Нито когато са насаме и вратата е

заклучена. И никой не познава никого, независимо какво си мисли... В най-добрия случай човек се надява, че познава поне сам себе си. А понякога, когато наистина се опознаеш и видиш какво представляваш в действителност, ти се налага да се извърнеш дори от себе си.

Няколко секунди Бош не чуваше нищо. Гледаше право в телевизионния екран и му се струваше, че вижда призраци, които се появяват и изчезват между снежинките. Усети, че тази сивота изгаря очите му и започва да го боли глава. Надяваше се да живее достатъчно дълго, за да усети наистина главоболието.

— Ти винаги си бил добър към мен, Хари. Аз...

От коридора се чу звук, а после вик:

— Мора!

Беше гласът на Шийхан, последван от ярка светлина, запълнила стаята. Бош чу тропота на няколко чифта крака върху дървения под, после вика на Мора и звук от сблъсък, като от нападение. Бош свали пръста си от бутона на радиото и започна да се придвижва надясно, извън обсега на борбата. Точно в този миг стаята се изпълни със звука на изстрел, който отекна като че ли по-силно от всякога.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Щом Бош освободи канала на радиото, Роленбергер се включи веднага.

— Бош, Шийхан, Екип едно! Какво става там. Какво... докладвайте веднага.

Мина една дълга минута и тогава Бош се обади спокойно:

— Тук е Шест. Ръководител на екипа, уведомявам ви, че трябва да се насочите към двайсетицата на обекта.

— Дома му? Какво... имаше ли изстрели?

— Ръководител на екипа, уведомявам ви да поддържате канала открит. И всички екипи на целевия отряд да игнорират други повиквания. Всички екипи да са на десет-седем до второ нареждане. Екип пет, на линия ли си?

— Пет слуша — отговори Едгар.

— Пет, можеш ли да дойдеш при мен в двайсетицата на обекта?

— Тръгвам.

— Шест, край.

Бош изключи радиото, преди Роленбергер да успее да се включи.

На лейтенанта му отне половин час идването от „Паркър сентър“ до къщата на „Сиера Линда“. Докато той дойде, Едгар бе вече там и те бяха съставили план за действие. Щом Роленбергер пристигна, Бош му отвори входната врата. Лейтенантът влезе бързо със зачервено от яд и объркване лице.

— Е, добре, Бош, какво, по дяволите, става тук? Ти нямаше право да отмениш повикванията и да се противопоставяш на моите заповеди.

— Реших, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Извиках Едгар. Реших, че това е достатъчно, за да се справим, и по този начин няма да знаят...

— Какво да знаят, Бош? С какво да се справите? Какво става тук?

Преди да отговори, Бош го загледа, а после заговори с равен глас:
— Един от хората под ваше командване е провел неразрешен обиск в жилището на заподозрения. Той бе хванат на местопрестъплението, когато заподозреният се е изплъзнал от наблюдението, което вие ръководите. Ето това се е случило.

Роленбергер реагира, като че ли му бяха ударили шамар.

— Да не си луд, Бош? Къде е телефонът? Искам...

— Ако се обадиш на Ървинг, ще трябва да забравиш, че някога си ръководил целевия екип. Ще трябва да забравиш и много други неща.

— Говняна работа! Аз нямам нищо общо с това. Ти си дошъл по собствена инициатива и си си пъхнал носа, където скърца вратата. Къде е Мора?

— Горе е в стаята вдясно, вързан е с белезници за един от спортните уреди.

Роленбергер огледа останалите, стоящи в хола. Шийхан, Опелт и Едгар. Всички го гледаха намръщено.

— Ако не си знаел нищо за това, „лейтенант“, ще трябва да го докажеш — каза Бош. — Всичко, което се е говорило по радиостанциите тази вечер, е записано в градския комуникационен център. Аз казах, че съм в къщата и ти слушахте. Даже говори с мен на няколко пъти.

— Бош, ти говореше с кодове. Аз не можех... да знам... хм... — Роленбергер изведнъж се хвърли към Бош, протегнал ръце към шията му. Бош беше готов и реагира по-агресивно. Той блъсна другия в гърдите към стената отсреща. Картината, висяща там, се откачи и падна с трясък на пода.

— Бош, глупак такъв, задачата е провалена — каза Роленбергер, подпрян на стената. — Всичко отиде по...

— Няма задача. Това не е човекът. Така мисля. Но трябва да сме сигурни. Искаш ли да ни помогнеш да претърсим мястото и да помислим как да се измъкнем от цялата работа, или ще се обадиш на шефа да му обясниш колко лошо си ръководил екипа си?

Бош се отдалечи и добави:

— Телефонът е в кухнята.

Претърсването на къщата отне повече от четири часа. Петимата работеха мълчаливо и методично, претърсиха всяка стая, шкаф и

килер. Малкото свидетелства за тайния живот на детектив Рей Мора бяха поставени на масата в трапезарията. През цялото време домакинът остана горе в стаята за спорт, вързан с белезниците към уреда за вдигане на тежести. Бяха му припомнили малкото права, които би имал убиец, арестуван в собствения си дом. Никакви телефонни обаждания. Никакъв адвокат. Никакви права. Така беше винаги, когато полицаите разследваха полицаи. Всяко ченге знаеше, че най-сериозните нарушения на полицейските норми се извършваха, когато полицаите се обръщаха против свой.

От време на време в началото те чуваха Мора да вика. Най-често викаше Бош, понякога Роленбергер. Но никой не му отвърна, докато накрая Шийхан и Оперлт, разтревожени, че съседите може да чуят и да извикат полиция, се качиха горе и завързаха устата му с пешкир от банята и черна лепенка.

Мълчанието при претърсването обаче нямаше нищо общо със съседите. Детективите работеха мълчаливо поради напрежението, което бе възникнало помежду им. Въпреки че Роленбергер беше видимо ядосан на Бош, по-голяма част от напрежението беше насочена към Шийхан и Оперлт, които бяха провалили наблюдението, което от своя страна бе довело до това, че Мора бе заварил Бош в къщата си. С изключение на Роленбергер никой не беше разтревожен от незаконното влизане на Бош в къщата. Собственият дом на Хари бе претърсван поне два пъти по същия начин, когато той самият беше обект на вътрешно разследване. Така както и полицейската значка, това си беше част от службата.

Когато завършиха обиска, масата в трапезарията бе затрупана с порносписания и порновидеокасети, закупени от магазините. Там беше перуката, дамското бельо и личният телефонен бележник на Мора. Телевизорът, засегнат от прякото попадение на изстрела на Мора също бе тук.

Докато свършиха, Роленбергер се беше поуспокоил, като, изглежда, беше използвал часовете по-скоро да обмисли ситуацията, отколкото да търси нещо.

— Добре — каза той, докато другите се събираха около масата и разглеждаха насъбраните предмети. — Докъде стигнахме? На първо място, сигурни ли сме, че Мора не е нашият човек?

Роленбергер огледа стаята и очите му се спряха на Бош.

— Какво мислиш ти, Бош?

— Ти вече чу разказа ми. Той отрича, а и онова, което видях върху последната лента, преди да ме накара да я изтрия, не отговаря на характерните действия на Последователя. Приличаше на съвсем обикновен акт, макар че момчето и момичето с него изглеждаха малолетни. Той не е Последователя.

— Тогава кой е той?

— Човек с проблеми. Мисля, че поради доста дългата служба в нравствената, леко е превъртял и се е захванал сам с филмчета.

— Продавал ли ги е?

— Не знам. Но се съмнявам. Няма доказателства за такова нещо. Пък и доколкото видях, той самият не се криеше като участник в действието. Мисля, че е било за лична употреба. Не го е правил за пари. Било е нещо по-дълбоко.

Никой не проговори и Бош продължи:

— Предполагам, че малко след като сме започнали да го следим, той е забелязал и е започнал да се освобождава от веществените доказателства. Тази вечер вероятно просто си е играл с нас и с преследването, за да разбере поради каква причина го следим. Той се е отървал от повечето доказателства, но ако се обадим на някой от телефоните от тефтерчето му, мога да се хвана на бас, че ще разберем всичко. От онези, на които са записани само първите имена... Ако ги проследим, ще открием, че са някои от дечурлигата, които е използвал за снимките.

Шийхан се пресегна да вземе бележника с телефоните.

— Остави го — каза Роленбергер. — Ако трябва някой да продължи да разследва този въпрос, ще бъде ОВР.

— И как ще го направят? — попита Бош.

— Какво искаш да кажеш?

— Това всичко е плод на незаконни действия. И обискът, и всичко останало. Всичко е незаконно. Не можем да обвиним Мора.

— Но не можем и да му позволим да носи значката, нали? — каза Роленбергер. — Този човек е за затвора.

Последвалата тишина беше нарушена от прегракналия, но силен глас на Мора откъм горния етаж. Той някак си се беше освободил от пешкира.

— Бош! Бош! Дай да се споразумеем, Бош. Аз ще ви дам... — Той започна да кашля. — Аз ще ви го предам, Бош. Чуваш ли ме! Чуваш ли ме!

Шийхан се насочи към стълбите, започващи от една ниша в трапезарията.

— Този път ще го затегна така, че ще го удуша — каза той.

— Чакай малко — нареди Роленбергер.

Шийхан спря пред първото стъпало.

— Какво каза той? — продължи Роленбергер. — Кого ще ни предаде?

Той погледна към Бош, който повдигна рамене. Изчакаха. Роленбергер гледаше нагоре към тавана, но Мора мълчеше.

Бош пристъпи към масата и взе бележника с телефонните номера.

— Мисля, че имам идея — каза той.

Миризмата от потта на Мора беше изпълнила стаята. Той седеше на пода с ръце, свързани с белезниците към стойката за вдигане на тежести. Пешкирът, който бе увит около устата му и залепен с лепенка, се беше смъкнал около врата и приличаше на якичка на свещеник. Отпред беше мокър и Бош предположи, че Мора е успял да го разхлаби, като е движил челюстта си.

— Бош, освободи ме от белезниците.

— Още не.

Роленбергер пристъпи напред.

— Детектив Мора, ти ще си имаш неприятности. Ти...

— Ти ще имаш неприятности. Казвам ти го. Цялата тази работа е незаконна. Как ще я обясниш? Знаеш ли какво ще направя? Ще наема оная кучка Мани Чандлър и ще осъдя управлението за един милион долара. Да, аз ще...

— Няма да можеш да похарчиш един милион в затвора, Рей — каза Бош. Той вдигна в ръка тефтерчето с телефонните номера, така че ченгето да може да го види. — Това ще отиде в ОВР и те сами ще загреят каква е работата. Всичките тези имена и номера все ще доведат до някого, който ще се реши да говори за теб. Може би някой непълнолетен. Да не мислиш, че ние ти създаваме неприятности? О,

почакай ОВР-то да се захване. Те ще ти видят сметката, Рей. И ще го направят, без да вземат предвид тазвечерния обиск. Ще се изправиш само със своите твърдения против нашите.

Бош видя трепването в очите на Мора и разбра, че е уцелил. Мора се боеше от имената в бележника.

— И така — продължи Бош. — Каква сделка предлагаш, Рей?

Мора отклони поглед от бележника и погледна първо Роленбергер, после Бош, а после пак Роленбергер.

— Вие ще се съгласите ли със сделката?

— Трябва първо да чуя какво предлагаш — каза Роленбергер.

— Добре. Ето какво. Вие ме пускате, а аз ви давам Последователя. Аз знам кой е той.

Бош веднага се настрои скептично, но не каза нищо. Роленбергер го погледна, а той само кимна веднъж.

— Знам — каза Мора. — Онзи „Томи“, за когото ти бях говорил. То не беше глупост. Днес го идентифицирах. Знам кой е.

Сега Бош прие думите му по-сериозно. Той скръсти ръце пред гърдите си и хвърли бърз поглед към Роленбергер.

— Кой е? — попита Роленбергер.

— Първо сделката.

Роленбергер отиде до прозореца и дръпна завесите. Остави Бош да се разправя. Следователят пристъпи напред и приклепна като баскетболист пред Мора.

— Ето я сделката: предлагам ти я сега, и единствено за момента. Или приемаш, или оставяме нещата да се развият по естествения им път. Ти казваш името на мен и предаваш полицейската си значка на Роленбергер. Подаваш си оставката в управлението веднага. Даваш съгласие да не съдиш управлението или когото и да било от нас. В замяна на това ние те оставяме на мира.

— А аз откъде да знам дали вие...

— Няма откъде. А ние откъде да знаем, че ти ще спазиш своята част? Аз обаче прибирам телефонния ти бележник, Рей. Ако се опиташ да ни натопиш, той отива в ОВР. Правим ли сделката?

Мора го гледа дълго, без да проговори. Най-после Бош се изправи и се обърна към вратата. Роленбергер също се насочи нататък.

— Откачи го оттам, Бош — каза той. — Закарай го в „Паркър сентър“ и го затвори за нападение на полицай, незаконен секс с

малолетни, сводничество и каквото друго измислиш...

— Ще направим сделката — измърмори Мора. — Но аз нямам гаранции.

Бош се обърна и го изгледа.

— Така е, нямаш. Името?

Мора отново премести поглед от Бош към Роленбергер.

— Освободи ме.

— Името, Мора — каза Роленбергер. — Това е.

— Локи е. Гадният психолог. Вие, тъпанари, се заехте с мен, а той през цялото време ви насочва и натиска копчетата.

Бош беше разтърсен, но в същия миг започна да се досеща как би могло да бъде точно така. Локи знаеше за шаблона на Майстора и съответстваше на характеристиката на Последователя.

— Той ли беше „Томито“?

— Да, той. Днес го идентифицирах чрез производителя. Той се е въртял наоколо и казвал, че пише книга и затова трябвало да се сближи с момичетата. А после ги убивал, Бош. През цялото време ти се е правил на доктор, Бош, а си е бил там и... убивал.

Роленбергер се обърна към Бош.

— Как мислиш? — каза той.

Бош излезе от стаята, без да отговори. Слезе по стълбите, излезе от къщата и отиде до колата си. Книгата на Локи беше на задната седалка, където я беше оставил, след като я купи. Докато се връщаше в къщата с книгата в ръка, забеляза, че първите лъчи на зората се появиха на хоризонта.

Бош отвори книгата върху масата в трапезарията на Мора. Запрелиства я, докато стигна до страницата със заглавие „Бележки от автора“. Във втория параграф прочете: „Материалът за тази книга бе събран в тригодишен период от разговори с многобройни порноактриси, голяма част от които пожелаха да останат анонимни или да бъдат споменати само с артистичния си псевдоним. Авторът благодари на тях и на продуцентите, които му осигуриха достъп до площадките и канцелариите, където бяха проведени тези разговори.“

Тайнственият мъж. Бош осъзна, че Мора може да е прав и Локи да е човекът, в когото бе казала, че се съмнява Галери, когато преди години бе позвънила на целевия екип. След това Бош прелисти на

страницата с индекса на книгата и проследи с пръст списъка на имената. „Каdifената кутия“ бе вписана.

Бяха записани и Холи Лер и Магна Кум Лауди.

Бош бързо си припомни за участието на Локи в разследването. Той определено отговаряше на характеристиката на заподозрения поради същите причини, поради които отговаряше и Мора. Имаше достъп и до двата „лагера“, точно както самият Локи бе описал убиеца. Допуснат бе до цялата информация за убийствата на Майстора и в същото време извършваше изследване заради учебника по психология за изпълнителките в порнографската филмова индустрия.

Бош се възхити, но всъщност беше ядосан. Мора беше прав. Локи бе натискал бутоните така, че да насочи ченгетата по погрешна следа. Ако Локи беше Последователя, значи бе изиграл перфектно Бош.

Роленбергер изпрати Шийхан и Опелт към къщата на Локи, за да го постави веднага под наблюдение.

— И този път да не се осерете — каза той, след като вече бе възстановил ръководната си роля. После съобщи, че в неделя на обяд, след по-малко от шест часа, свиква съвещание на целевия екип. Каза, че тогава ще дискутират изискването и получаването на заповед за обиск в дома и канцеларията на Локи и ще решат какви действия да предприемат. Когато тръгваше към вратата, се обърна към Бош и каза:

— Иди да го освободиш той горе. А после, Бош, по-добре върви да поспиш. Трябва да си отпочинал.

— А ти как ще се справиш с Ървинг по този въпрос?

Роленбергер беше свел поглед към златната полицейска значка, която държеше в ръката си. Беше на Мора. Той я стисна в юмрук и я сложи в джоба си. После погледна Бош.

— Това си е моя работа, нали, Бош? Не се притеснявай за това.

След като останалите си тръгнаха, Бош и Едгар се качиха в стаята за спорт. Мора мълчеше и не погледна към тях, когато го освободиха от белезниците. Те също не казаха нищо и го оставиха там с пешкира около врата, загледан в разчупения си образ в огледалото.

Когато отиде до колата, Бош погледна часовника си и запали цигара. Беше 6,20 и се усещаше твърде напрегнат, за да отива вкъщи да

спи. Влезе в колата и извади радиостанцията от джоба си.

— Франки, там ли си?

— Аха — отговори Шийхан.

— Нещо?

— Тъкмо стигнахме. Няма признаци на живот. Даже не знам тук ли е, или го няма. Вратата на гаража е затворена.

— Добре тогава.

На Бош му хрумна една идея. Той взе книгата на Локи, свали обвивката, сгъна я и я прибра в джоба си. После завъртя стартера.

След като спря да пие едно кафе при „Винчел“, Бош стигна към седем часа в „Сибил“. Поради ранния час трябваше да вземе разрешение от началника, за да разпита Джорджия Щерн.

Още щом я доведоха в стаята за разпит, той видя колко е болна. Тя седна прегърбена със скръстени пред себе си ръце, като че ли носеше торба със счупени чаши и се боеше да не загуби някое парче.

— Помниш ли ме? — попита той.

— Човече, трябва да ме измъкнеш оттук.

— Не мога. Но мога да ги накарам да те прехвърлят в болницата. Там ще ти дават метадон с портокалов сок.

— Трябва да изляза оттук.

— Ще те уредя в болницата.

Тя наведе примирено глава. Започна леко да се поклаща напред-назад. На Бош му домъчня за нея. Но знаеше, че не трябва. Имаше много по-важни неща, а нея не можеше да спаси.

— Помниш ли ме? — попита я пак. — От онази вечер?

Тя кимна.

— Ние ти показвахме снимки. Донесох още една. Той извади обвивката от книгата и я сложи на масата. Тя дълго гледа снимката на Локи.

— Е?

— Какво? Виждала съм го. Говори веднъж с мене.

— За какво?

— За филмите. Той беше... мисля, че беше журналист.

— Журналист ли?

— Ами нещо като писател. Викаше, че било за книга. Аз му казах да не използва името ми, ама не съм проверявала.

— Джорджия, припомни си. Мисли много. Това е много важно. Може ли той да е онзи, който те нападна?

— Майстора ли? Майстора умря.

— Знам. Аз мисля, че теб те нападна някой друг. Гледай снимката. Той ли беше?

Тя пак погледна снимката и поклати глава.

— Не знам. На мен ми казаха, че бил Майстора, така че след като го убиха, аз го забравих.

Бош се облегна на стола си. Беше безполезно да говори с нея.

— Ти ще ме уредиш ли в болницата? — попита тя срамежливо, след като видя, че настроението му се промени.

— Да. Искаш ли аз да им кажа, че си хванала вируса?

— Какъв вирус?

— СПИН.

— Защо?

— За да ти дават необходимите лекарства.

— Аз нямам СПИН.

— Виж, аз знам, че когато последния път са те затворили от нравствената във Ван Найс, си имала АЗТ в чантата.

— То е за предпазване. Взех го от един приятел, който е болен. Той ми даде шишето.

— За предпазване ли?

— Не искам да работя за някой сводник. Идва някой гадняр при теб и вика: „Сега аз съм твоят човек.“ Аз обаче му показвам шишето и викам, че съм хванала вируса. А той, нали знаеш, веднага се чупи. Не искат те момичета със СПИН. Лошо е за бизнеса им.

Тя леко се усмихна и Бош промени мнението си за нея. Тя все пак можеше да бъде спасена. Имаше инстинкт да си пази живота.

Детективското бюро в полицейското управление на Холивуд беше съвсем пусто, което не беше необичайно за девет сутринта в неделя. След като отмъкна чаша кафе от дежурната, докато сержантът разглеждаше картата, Бош отиде в отдела по убийствата и се обади на Силвия, но нея я нямаше. Той се зачуди дали тя не е отзад в градината и не чува телефона, или е излязла може би да купи неделния вестник, за да прочете статията за Беатрис Фонтено.

Бош се облегна на стола си. Не знаеше какво ще прави сега. Използва радиостанцията да се чуе с Шийхан и той пак му каза, че в къщата на Локи няма движение.

— Мислиш ли, че трябва да отидем да почукаме? — попита Шийхан.

Той не очакваше отговор и Бош си замълча. Но се замисли. Тогава се сети нещо. Реши да отиде до дома на Локи и да го надхитри. Да му разкаже историята с Мора и да види как Локи ще реагира и дали ще каже, че може би полицаят е Последователя.

Хвърли празната чашка от кафе в кошчето и погледна към мястото, където се събираше пощата за него. Видя, че има нещо. Стана и взе трите розови листчета с телефонни съобщения и белия плик. Върна се на бюрото си. Разгледа съобщенията и едно по едно ги прехвърли в кутията, за да се обади по-късно — не бяха важни. Две бяха от телевизионни репортери, а едното от прокурор, искащ показания по едно друго дело. Всичките бяха от петък.

После погледна плика и усети как го побиват тръпки, като че ли ледено топче се търкулна по тила му. Отгоре беше написано само неговото име с познатия печатно-ръкописен шрифт, който не можеше да бъде от никой друг...

Той пусна плика върху бюрото, отвори чекмеджето си и затършува между тефтери, моливи и кламери, докато намери чифт пластмасови ръкавици.

После внимателно разтвори бележката от Последователя.

*Тялото отдавна вече не трепти
а пък все за мен си мислиш ти.
Щото твоята блондинка безценна
отмъкнах аз от гадната сцена.*

*В кукличка ще я превърна,
щом насладата си върна,
а пък после ще я пратя
в райско кътче под земята.*

Ох, да диша веч' не може.

*Ти ме търсиш, ала... боже!
Смееш ли да ме последваш?...
Бошиш, накрая тя въздъхва,
както вятърът полъхва.*

Докато излизаше от управлението, той притича през приемната, като почти събори изплашения сержант и му изкрещя:

— Намери детектив Джери Едгар! Кажу му да се обади по радиостанцията. Той знае за какво.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Докато успее да излезе на магистралата, Бош вече толкова се беше притеснил, че чувстваше как кръвното му се повишава. Усещаше кожата около очите си опъната, а лицето — горещо. На стадиона в Холивуд имаше някакво сутрешно неделно представление и по „Хайланд“ чак до „Фонтана“ имаше задръстване. Бош се опита да мине по някои от страничните улици, но и те бяха пълни с хора. Вече беше попаднал почти в средата на задръстването, когато се наруга, задето не се сеца, че в колата си има лампа и сирена. Понеже отдавна не бе му се случвало да преследва някого, просто беше ги забравил.

След като сложи лампата на покрива и пусна сирената, колите пред него започнаха да се отстраняват и той си спомни колко лесно можеше да мине през задръстването. Тъкмо беше излязъл на холивудската магистрала и се засили на север към прохода Кахуенга, когато гласът на Джери Едгар се чу откъм радиостанцията, сложена на седалката:

— Хари Бош?

— Да, Едгар, слушай. Искам да се обадиш на шерифа в управлението на Валенсия и да му кажеш да изпрати кола към къщата на Силвия. Код три. Кажи им да се уверят, че с нея всичко е наред.

Код три означаваше светлини и сирени — спешен случай. Той даде на Едгар адреса.

— Звъни веднага и после пак се обади по радиото.

— Добре, Хари. Какво става?

— Обади се веднага!

След три минути гласът на Едгар отново се чу по радиото.

— Тръгнаха. Какво си открил?

— Аз също отивам там. Искам от теб да отидеш в управлението. На моето бюро съм оставил бележка. От Последователя е. Запази я, а после се обади на Роленбергер и Тървинг и им кажи какво става.

— Ама какво става?

Бош трябваше рязко да извие, за да избегне удара с колата пред себе си. Шофьорът не беше видял приближаването на Бош, пък и той знаеше, че кара много бързо — с над 140 километра в час. Затова сирената не успяваше да предупреди достатъчно отдалеч колите пред него.

— Бележката е нова поема. Той пише, че ще измъкне блондинката ми от сцената. Силвия. Тя не отговаря на телефона, но може би още има време. Мисля, че не е очаквал аз да намеря бележката преди понеделник, когато отида на работа.

— Тръгвам. Внимавай, приятел. Спокойно.

„Спокойно — помисли Бош. — Така е.“ Той си спомни какво му беше казал Локи. Че Последователя е ядосан и иска да му отмъсти, задето е убил Майстора. Но се надяваше, че няма да го направи чрез Силвия. Нямахше да може да го преживее... Отново включи радиото.

— Екип едно?

— Аха — отговори Шийхан.

— Влизайте. Ако е там, задръжте го.

— Сигурен ли си?

— Задръжте го.

Пред къщата на Силвия имаше една самотна полицейска кола. Когато Бош спря, той видя униформения полицай да стои на стъпалата с гръб към входната врата. Изглеждаше като че ли пази мястото. Като че ли пази местопрестъплението...

Когато тръгна да излиза от колата, Бош усети остра болка в лявата част на гърдите си. Остана неподвижен за миг и тя намаля. Заобиколи тичешком колата и пресече зелената площ, като извади значката от джоба си.

— Какво намери?

— Заключено е. Обиколих навсякъде. Всички врати и прозорци са заключени. Никой не отговаря. Изглежда, няма ни...

Бош мина покрай него и използва своя ключ, за да отвори вратата. Притича от стая в стая, като бързо оглеждаше за някакъв знак от борба. Нямахше нищо. Полицаят беше прав. Нямахше никой в къщата. Бош погледна в гаража. Черокито на Силвия го нямаше.

И все пак Бош огледа отново цялата къща, като отваряше шкафовете и килерите, поглеждаше под леглата, търсейки нещо необичайно. Полицаят стоеше в хола, когато най-после Бош излезе от крилото, където се намираха спалните на къщата.

— Сега мога ли да си отивам? Измъкнаха ме от случай, който изглежда по-спешен от този.

Бош забеляза раздразнението в гласа на полицаия и му кимна да си отива. Изпрати го навън и взе радиостанцията от колата си.

— Едгар, тук ли си?

— Какво има там, Хари?

В гласа му се различаваше истинска тревога.

— Тук — нищо. Нито следа от нея или от нещо друго.

— Аз съм в управлението. Искаш ли да обявя издирване?

Бош описа Силвия и черокито ѝ, за да се съобщи по всички патрулни коли.

— Сега ще го обявя. Свикахме целевия екип. Ървинг също. Ще се срещнем тук. Няма какво друго да правим, освен да чакаме.

— Аз ще изчакам тук известно време. Дръж ме в течение... Екип едно, там ли сте?

— Екип едно — каза Шийхан. — На вратата сме. Няма никой в къщата. Стоим тук. Ако се покаже, ще го задържим.

Бош седна в хола със събрани пред себе си ръце. Седя повече от час. Сега разбра защо Джорджия Щерн беше седяла така в „Сибил“. Имаше нещо успокояващо в тази поза. И въпреки това тишината в къщата беше изнервяща. Той гледаше към преносимия телефон, който бе сложил на масичката в хола и го чакаше да звънне, когато чу да се пъха ключ във входната врата. Скочи и се насочи нататък, когато вратата се отвори и вътре влезе един мъж. Не беше Локи. Не беше изобщо някой, когото Бош да познава, но имаше ключ.

Без да се колебае, Бош нахлу в антрето и залепи мъжа за вратата в момента, когато онзи се беше обърнал да я затвори.

— Къде е тя? — извика той.

— Какво? Какво! — изкрещя човекът.

— Къде е тя?

— Не можа да дойде. Аз ще чакам вместо нея. Тя има друг оглед в Нюхол. Моля ви!

Бош разбра какво се е случило тъкмо когато пейджърът му иззвъня. Той се отдалечи от мъжа.

— Вие сте от „Недвижими имоти“, така ли?

— Аз работя за нея. Какво правите вие? Очакваше се да няма никой тук.

Бош погледна пейджъра и на екрана видя домашния си телефонен номер.

— Трябва да се обадя по телефона.

Той се върна в хола. Зад гърба си чу гласа на мъжа.

— Добре де, обадете се. Какво, по дяволите, става тук?

Бош набра номера си и Силвия вдигна слушалката след първото позвъняване.

— Добре ли си?

— Да, Хари, ти къде си?

— У вас. Къде беше?

— Купих пай от „Мари Календар“ и го занесох заедно с цветята, които набрах на Фонтено. Просто исках да...

— Силвия, слушай ме сега. Вратата заключена ли е?

— Какво? Не знам.

— Сложи слушалката долу и иди провери. Провери и задната врата дали е заключена и вратата към гаража. Всичко да е заключено. Аз ще изчакам.

— Хари, какво...

— Отиди веднага!

Тя се върна след минутка. Гласът ѝ звучеше много смутено.

— Добре, всичко е заключено.

— Хубаво. Слушай сега. Аз идвам веднага. Ще ми трябва около половин час да стигна. Междувременно независимо кой ще дойде до вратата, няма да отваряш и няма да издаваш нито звук. Разбра ли?

— Ти ме плашиш, Хари.

— Знам. Разбра ли какво ти казах?

— Да.

— Добре.

Бош помисли малко. Какво друго би могъл да ѝ каже?

— Силвия, след като затвориш, искам от теб да отидеш до килера, който е до входната врата. На рафта има една бяла кутия.

Свали я и извади от вътре пистолета. В шкафа над мивката в червената кутия има патрони. Червената кутия, не синята. Зареди пистолета.

— Аз не мога... какво ми говориш ти?

— Да, можеш, Силвия. Зареди пистолета. После ме чакай. Ако някой влезе през вратата и не съм аз, защитавай се!

Тя не каза нищо.

— Аз тръгвам. Обичам те.

Докато Бош се движеше по магистралата на юг, Едгар се обади по радиото и му каза, че Шийхан и Опелт още не са намерили следа от Локи. „Президентите“ бяха изпратени в университета, но Локи го нямаше и там.

— Ще стоят и на двете места. Аз сега изготвям заповед за обиск на къщата. Но не мисля, че има смисъл.

Бош знаеше, че вероятно той е прав. Идентифицирането на Локи от Мора като мъжът, който се е навъртал около площадката за порнофилми, и имената на три от жертвите в книгата му не бяха съществена причина за обиск на къщата му.

Той каза на Едгар, че е намерил Силвия и сега се движи към нея. След като изключи връзката, той разбра, че отиването при Фонтено може би е спасило живота ѝ. В това видя някакво символично милосърдие. Отнет живот, спасен живот.

Преди да отвори вратата на дома си, на висок глас съобщи, че това е той, после отключи и попадна в треперещите ръце на Силвия. Той я притисна до гърдите си, каза по радиото: „Ние всички сме тук, на сигурно място“, и го изключи.

Те седнаха на канапето и Бош ѝ разказа всичко, което се беше случило, след като се бяха разделили. По очите ѝ разбра, че тя се изплаши много повече сега, когато знаеше какво става, отколкото преди, когато беше в неведение.

След това тя му каза, че е излязла, защото от агенцията за недвижими имоти щяха да показват къщата ѝ на евентуални купувачи. Затова след като беше посетила семейство Фонтено, беше дошла у Бош. Той ѝ обясни, че е забравил за посещенията за оглед на къщата.

— От утре може да трябва да наемеш друга агенция — каза той.

Двамата се засмяха и това малко ги освободи от напрежението.

— Съжалявам — каза той. — Не исках всичко това да засегне и теб.

След това двамата замълчаха. Тя се облегна на него, изморена от всичко случило се досега.

— Защо правиш това, Хари? Занимаваш се с толкова... с най-отвратителните хора и техните престъпления. Защо продължаваш да се занимаваш с това?

Той се замисли, но всъщност нямаше отговор. Пък и тя не очакваше.

— Не искам да оставаме тук — каза той след малко.

— В четири можем да идем в моята къща.

— Не, нека просто излезем оттук.

Апартаментът за двама в хотел „Лойвс“ в Санта Моника им предложи панорамен изглед към океана и широкия плаж. Беше от онези апартаменти, където на гостите се предоставяха дълги домашни халати и върху възглавниците ги очакваха опаковани в красив станиол шоколади. Вратата на апартамента се отваряше към пететажен атриум със стъклена стена, обърната към океана, която щеше да обхване цялата картина на залеза.

Имаше тераса с маса и два шезлонга, където те поръчаха да им донесат обяда. Бош си носеше радиостанцията, но я беше изключил. Щеше да се включи, когато започнат издирването на Локи, но сега беше се освободил за деня.

Бе се обадил и говорил с Едгар, а после с Ървинг. Каза им, че ще остане със Силвия, въпреки че не изглеждаше вероятно Последователя да се задейства точно сега. Така или иначе в момента нямаха нужда от присъствието му, тъй като целевият екип изчакваше. Чакаха да се появи Локи или да се случи нещо друго.

Ървинг бе казал, че „президентите“ са се свързали с декана на психологическия факултет, който от своя страна се обадил на една от асистентките на Локи. Тя казала, че в петък Локи бил споменал, че през уикенда ще бъде в „Звезден прах“ в Лас Вегас. Той нямаше часове в понеделник, така че можеше да се върне чак във вторник.

— Но ние проверихме в „Звезден прах“ — каза Ървинг. — Локи има резервация, обаче не е пристигнал изобщо.

— Какво става с постановлението за обиск?

— Досега трима съдии ни отказаха. Нали знаеш колко е трудно да изкопчиш от тях постановление за обиск, щом се отнася за нас. Ще трябва да поотложим за известно време. Междувременно ще наблюдаваме къщата и офиса му. Аз бих искал да оставим засега нещата така, докато той се появи и можем да говорим с него.

Бош схвана съмнението в гласа на Ървинг. Чудеше се как ли Роленбергер е обяснил прехвърлянето на разследването от Мора към Локи като заподозрян.

— Мислиш, че грешим ли?

Той усети, че и в неговия глас се прокрадва съмнение.

— Не знам. Проследихме бележката. Отчасти. Била е оставена в събота вечерта по някое време на гишето в приемната. Дежурният е отишъл около девет за кафе, началникът му го ангажирал е нещо и когато се върнал, пликът е бил на гишето. Той го сложил в твоята кутия. Единственото сигурно нещо, което можем да преценим от това, е, че сме сбъркали спрямо Мора. Освен това важното е, че може пак да сме на погрешен път. В момента работим само по предположения. Добри предположения, но това е всичко. Този път бих искал да действваме по-внимателно.

Намекът беше „ти ни омота с твоите съмнения спрямо Мора. Този път ще сме по-скепично настроени“. Бош го разбра.

— Ами ако пътуването до Вегас е прикритие? В бележката се казва нещо за пътуване. Може би Локи бяга.

— Може би.

— Можем ли, ако обявим издирване, да получим постановление за обиск?

— Аз мисля, че ще изчакаме поне до вторник, детектив. Да му дадем шанс да се върне. Само още два дни.

Ясно беше, че Ървинг не иска да отстъпи. Щеше да изчака събитията, за да реши как да постъпи.

— Добре. Ще се обадя по-късно.

Те дремаха в голямото легло, докато се стъмни, а после Бош пусна телевизора за новините, да види какво се е случило през последните двадесет и четири часа.

Нямаше нищо особено, но Бош спря на втори канал, където разказваха за убийството на Беатрис Фонтено. В дясната страна на екрана се появи снимка на момичето.

Русата говорителка каза:

— Днес полицията съобщи, че е идентифицирала вероятния убиец на шестнадесетгодишното момиче Беатрис Фонтено. Човекът, който се издирва, е заподозрян в пласиране на наркотици като съперник на по-големите братя на Беатрис, каза детектив Стенли Ханкс. Той заяви, че изстрелите по дома на Фонтено вероятно са били предназначени за братята. Вместо тях куршумът е убил Беатрис, отличничка в гимназията „Грант“ в Долината. Погребението е определено за по-късен ден през тази седмица.

Бош изключи телевизора и погледна към Силвия, която седеше облегната върху две възглавници: Не си казаха нищо.

След вечерята, която бе донесена в стаята и изядоха мълчаливо, те взеха по един душ. Бош влезе втори и докато водата го удряше по раменете, той реши, че е време да се открие пред нея. Напълно. Беше ѝ повярвал. Вярваше в желанието ѝ да знае всичко за него. И знаеше, че ако не го направи, с всеки изминат ден рискува да загуби онова, което бяха създали помежду си. Разбра, че като се разкрие пред нея, ще се разкрие и пред самия себе си. Имаше нужда да приеме себе си такъв, какъвто е, откъдето е тръгнал и докъдето е стигнал. Трябваше да го направи, ако искаше и тя да го приеме.

Бяха облечени в снежнобелите хавлии. Тя седеше на стола до плъзгащата се врата на терасата, а той стоеше до леглото. През вратата зад нея се виждаше пътеката, която пълната луна осветяваше по водите на Тихия океан. Той не знаеше как да започне.

Тя прелистваше хотелското списание, пълно с предложения за туристите в града. Никое от тях не беше нещо, което хората, живеещи в този град, биха направили. Тя затвори списанието и го сложи върху масата. Погледна го, а после отмести очи. Преди той да каже дума, тя заговори:

— Хари, искам да си ида у дома.

Той седна на края на леглото, сложи лакти върху коленете и прекара длани през косата си. Не знаеше какво ще последва.

— Какво искаш да кажеш?

— Твърде много смърт.

— Силвия?

— Хари, толкова много мислих през този уикенд, че не мога повече. Но знам едно. Че трябва да се разделим за известно време. Трябва да обмисля нещата. Твоят живот е...

— Преди два дни ти каза, че проблемът между нас е, че крия нещата от теб. Сега казваш, че не искаш да знаеш за мен. Твоето...

— Не говоря за теб. Говоря за работата ти.

Той поклати глава.

— Едно и също е, Силвия. Трябва да знаеш това.

— Виж, тези два дни бяха тежки. На мен просто ми е необходимо известно време, за да реша това добре ли е за мен. За нас. Повярвай ми, аз също мисля за теб. И не съм сигурна, че съм подходяща за теб.

— Аз съм сигурен, Силвия.

— Моля те, не говори така. Не го прави още по-трудно. Аз...

— Аз не искам да оставам без теб, Силвия. Сега съм съвсем сигурен в това. Не искам да бъда сам.

— Хари, не желая да те нараня и никога няма да поискам ти да се промениш заради мен. Познавам те и мисля, че ти не би могъл да се промениш даже и да беше го пожелал. Затова... аз трябва да реша дали мога да приема това и да живея с теб... Аз те обичам, Хари, но ми трябва малко време...

Сега тя плачеше. Бош я виждаше в огледалото. Искаше му се да отиде и да я прегърне, но знаеше, че сега не бива. Той беше причината за сълзите ѝ. Последва дълго мълчание. Всеки преживяваше собствената си мъка. Тя се взираше в скута си, където бе сплела пръсти. Той гледаше към океана и виждаше как една рибарска лодка пресича лунната пътека по пътя си към островите в Канала.

— Каж ми нещо — откъсна се от устата ѝ.

— Ще направя каквото поискаш — каза той. — Ти го знаеш.

— Аз ще вляза в банята, докато ти се облечеш и си отидеш.

— Силвия, трябва да съм сигурен, че си в безопасност. Искам да те помоля да ми разрешиш да спя в другата стая. На сутринта ще измислим нещо. Тогава ще си ида.

— Не. И двамата знаем, че нищо няма да се случи. Този човек, Локи, сигурно е далеч отук и бяга от теб, Хари. Аз ще съм в

безопасност. Утре ще взема такси до училището и пак ще съм в безопасност. Просто ми дай малко време.

— Време да решиш.

— Да. Да реша.

Тя стана и бързо отиде в банята. Той протегна ръка, но тя мина покрай него. След като вратата се затвори, той чу, че тя взема кърпички от кутията. После я чу да плаче.

— Моля те, иди си, Хари — каза тя след малко. — Моля те.

И пусна водата, за да не чува, ако той каже нещо. Бош се почувства глупаво, застанал тук, облечен в хавлия. Той я хвърли настрани.

Тази нощ той взе одеялото от багажника на колата и легна на плажа, на около стотина метра от хотела. Но не спа. Седеше с гръб към океана и с очи, вперени в завесите на вратата на балкона на четвъртия етаж, близо до атриума. През стъклената стена на атриума можеше да гледа и входа на апартамента, така че щеше да види, ако някой се приближи. На брега беше студено, но той нямаше нужда от свежестта на пронизващия вятър, за да стои буден.

ТРИДЕСЕТ

В понеделник сутринта Бош закъсня с петнадесет минути за съда. Беше изчакал, за да е сигурен, че Силвия се е качила в такси и е отпътувала в безопасност към училище, преди да отиде у дома си и да се облече в същия костюм, с който беше в петък. Но когато влезе бързо в залата, той видя, че съдията Кейес още не беше на мястото си, а Чандлър също я нямаше до масата на ищеца. Вдовицата на Чърч седеше сама и гледаше напред с набожен вид.

Хари седна до Белк.

— Какво става? — попита той.

— Чакахме теб и Чандлър. Сега чакаме само нея. Съдията е ядосан.

Бош видя, че секретарката на съда стана и почука на вратата на канцеларията. Тя пъкна само главата си в пролуката и той я чу да казва:

— Детектив Бош е тук. Секретарят на госпожица Чандлър още не може да я открие.

Тогава в гърдите му се появи отново онова усещане за стягане. Бош веднага почувства как се изпотпява. Как беше пропуснал това? Той се наведе напред и обхвана лицето си с длани.

— Ще отида да се обадя по телефона — каза той.

Белк се извърна, може би да му каже да не отива никъде, но замълча, защото вратата на кабинета се отвори. Съдията Кейес се появи.

— Останете по местата си — каза той.

После седна на мястото си и нареди на секретарката да покани заседателите. Бош седна.

— Ще продължим работата си. Започваме без госпожица Чандлър. Някой друг път ще се занимаем със закъснението ѝ.

Съдебните заседатели влязоха и съдията попита дали някой има да каже нещо. Някакъв въпрос, проблем или друго. Никой не се обади.

— Добре тогава. Ще ви изпратим да продължите разискванията си. По-късно служителят на съда ще дойде да му поръчат обяда си. Между другото госпожица Чандлър тази сутрин има малък проблем с програмата си и затова не я виждате зад масата на ищеца. Няма нужда да се занимавате с този въпрос. Много ви благодаря.

Те се оттеглиха отново. Съдията разпореди присъстващите лица от двете страни да бъдат в състояние да дойдат в съдебната зала в рамките на петнадесет минути след повикване, след което нареди на секретарката отново да се опита да намери Чандлър. После той стана и се оттегли в кабинета си.

Бош скочи веднага и излезе от съдебната зала. Той отиде до телефонните автомати и се обади в комуникационния център. След като каза името и служебния си номер, той накара операторката да направи спешно издирване за адреса на Хани Чандлър. Каза, че ще изчака на телефона.

Докато не излезе от подземния гараж на съдебната палата, радиостанцията му не можеше да работи. Но щом се намери на улица „Лос Анджелис“, той се свърза с Едгар. Даде му адреса на Чандлър в Брентуд, улица „Кармелина“.

— Чакай ме там.

— Тръгвам.

Той зави по Трета улица и излезе на крайбрежната магистрала. Тъкмо влизаше в магистралата за Санта Моника, когато пейджърът му се обади. Докато караше, той погледна екранчето, но номерът не му беше познат. Излезе от магистралата и паркира до един магазин в „корейския град“, където имаше телефон на стената.

— Съдебна зала четири — каза гласът на жената, която вдигна слушалката.

— Тук е детектив Бош. Някой търси ли ме?

— Да, ние ви търсим. Присъдата е готова. Трябва да се върнете веднага.

— Какво говорите? Та аз току-що бях там. Как успяха...

— Това не е необикновено, детектив Бош. Те вероятно са се споразумели в петък и са решили да изчакат уикенда, за да видят дали

някой не е променил становището си. Вижте, това освен всичко друго им осигурява още един ден работа, нали.

Той се върна в колата и включи отново радиото.

— Едгар, там ли си?

— Хм, още не. А ти?

— Аз трябва да се връщам. Има присъда. Ти ще можеш ли сам да повериш мястото?

— Няма проблеми. Какво да проверявам?

— Това е домът на Чандлър. Тя е руса. Днес не се яви в съда.

— Ясна ми е картинката.

Бош никога не беше и помислял, че ще се надява да намери Хани Чандлър в съдебната зала, седнала на масата срещу неговата. Но беше точно така. С ищцата сега седеше непознат за Хари мъж.

Докато отиваше към масата на ответника, Бош видя, че двама репортери, включително и Бремер, са вече в залата.

— Кой е този? — попита той Белк за мъжа до вдовицата.

— Дан Далей. Кейес го хвана в коридора, за да седи до жената, докато четат присъдата. Чандлър явно не може да бъде открита.

— Някой да е ходил до дома ѝ?

— Не знам. Но мисля, че са се обаждали. Какво ти пука? Ти трябва да се притесняваш за присъдата.

Съдията Кейес се появи и зае мястото си. Той кимна към секретарката и тя покани съдебните заседатели. Докато дванадесетте души заемаха местата си, никой от тях не погледна към Бош, но повечето огледаха мъжа, седнал до Дебора Чърч.

— Приятели — започна съдията Кейес, — госпожица Чандлър отново е възпрепятствана да се яви тук. Господин Далей, един много добър адвокат, се съгласи да я замести. От служителя на съда аз разбрах, че вие сте готови с присъдата.

Няколко от дванадесетте глави кимнаха. Бош най-после забеляза, че един от мъжете го гледаше. Но после отмести погледа си. Бош усещаше как сърцето му се блъска в гърдите, но не знаеше дали е, защото предстои да чуе присъдата, или поради изчезването на Хани Чандлър. Или заради двете.

— Мога ли да получа формулярите с присъдата, моля?

Отговорникът на заседателите подаде пачка листи на служителя на съда, който ги предаде на съдията. Чакането беше мъчително. Съдията сложи очилата си и се зае с изучаване на документите. Най-накрая той ги подаде на секретарката и каза:

— Прочетете присъдата.

Секретарката първо изчете всичко наум и след това започна.

— В по-горе разгледания проблем върху въпроса дали ответникът Йеронимус Бош е лишил Норман Чърч от гражданското му право за защита срещу незаконен обиск и задържане, ние вземаме решение в полза на ищеца.

Бош не се помръдна. Той огледа залата и установи, че сега всички съдебни заседатели го гледат. Очите му се обърнаха към Дебора Чърч и видяха как тя грабва ръката на мъжа, седнал до нея. И макар че не го познава, му се усмихва. Тя обърна триумфално усмихнатото си лице към Бош, когато Белк хвана неговата ръка.

— Не се бой — каза той. — Важни са обезщетенията.

Секретарката продължи:

— Поради това съдебният състав определя обезщетение в полза на ищеца за сумата от един долар.

Бош чу как Белк прошепна победоносно под носа си: „Да!“

— В рамките на наказателно обезщетение съдебният състав осъжда ответника да заплати сумата от един долар.

Белк отново прошепна същото, но този път достатъчно силно, за да бъде чуто в галерията. Бош погледна към Дебора Чърч точно когато триумфът изчезна от усмивката, а очите ѝ помръкнаха. Всичко изглеждаше на Бош сюрреалистично, като че ли гледаше пиеса, но от сцената, където бяха и актьорите. Присъдата не означаваше за него нищо. Той просто наблюдаваше всички останали.

Съдията Кейес започна благодарствената си реч към състава на съдебните заседатели. Каза как те са изпълнили своите конституционни задължения и как трябва да са горди, че служат и са американци. Бош не го слушаше. Просто седеше на мястото си. Сети се за Силвия и му се поиска да ѝ разкаже всичко.

Съдията удари с чукчето и съдебните заседатели се оттеглиха за последен път. После той напусна мястото си, а на Бош се стори, че лицето му изразява досада.

— Хари — каза Белк. — Това е дяволски добра присъда.

— Така ли? Не знам.

— Добре де, това е, така да се каже, смесена присъда. Но заседателите взеха решението, което ние им бяхме подсказали. Казахме им, че ти си сбъркал, като си влязъл там, но теб вече са те наказали за това от управлението. Заседателите решиха, че от гледна точка на закона ти не е трябвало да разбиваш вратата с крак. Но като определиха присъда само за два долара, те искаха да кажат, че ти вярват. Чърч е направил погрешно движение. И Чърч е бил Майстора.

Той потупа Бош по гърба. Може би очакваше Хари да му благодари, но той не го направи.

— Ами Чандлър?

— Е, там е белята, така да се каже. Присъдата е в полза на ищеца, така че ние ще трябва да й платим сметката. Тя може да поиска сто и осемдесет или двеста. Ние вероятно ще се съгласим на деветдесет. Не е лошо, Хари. Никак не е лошо.

— Аз трябва да тръгна.

Бош стана и се промъкна през тълпата зрители и репортери, за да излезе от съдебната зала. Той бързо се насочи към ескалатора и веднага затършува из пакета за последната цигара. Бремер скочи на стъпалото зад него с пригответен в ръка бележник.

— Поздравления, Хари — каза той.

Бош го погледна. Репортерът изглеждаше искрен.

— За какво? Те казаха, че съм нещо като нарушител на конституцията.

— Да, ама се отърва само с два кинта. Това не е лошо.

— Да, ами...

— Ами няма ли да кажеш нещо за публикуване? Ясно ми е, че „нарушител на конституцията“ не става, нали?

— Да, е, оценявам го... Хм... какво ли да ти кажа. Чакай да помисля малко. Трябва да вървя, но ще ти се обадя по-късно. Защо не се върнеш да поговориш с Белк? Той има нужда да види името си във вестника.

Навън запали цигара и извади радиостанцията от джоба си.

— Едгар, там ли си?

— Да.

— Как е?

— По-добре ела, Хари. Всички се бутат тука.

Бош хвърли цигарата в сандъчето.

Бяха сбъркали, като заградиха мястото. Докато Бош стигне до къщата на „Кармелина“, там отгоре вече кръжеше репортерски хеликоптер, а в близост се бяха строили и два телевизионни екипа. Съвсем скоро циркът щеше да е пълен. В заглавията щеше да има две големи ударения: Последователя и Хани Чандлър.

Наложи се Бош да паркира през две къщи поради навалищата от служебни коли и бусчета, спрели от двете страни на улицата. Пътната полиция тъкмо затваряше улицата, за да не минават коли оттам. Мястото беше оградено с жълти пластмасови ленти. Бош направи знак на униформения полицай, който пазеше, и се промъкна под лентата. Къщата беше стилизиран двуетажен дом, построен на склона на хълм. Бош знаеше, че огромните витринни прозорци на горния етаж предлагат красив панорамен изглед. Имаше два комина, значи две камини. Беше красива къща, на прекрасно място, в съседство все с преуспели адвокати и университетски професори. „И няма вече обитателка“ — помисли той. Когато се насочи към входа, му се прииска да имаше цигари...

Едгар стоеше отвътре до входната врата в постлано с мраморни плочи антре. Говореше по телефона и като че ли казваше на полицейския отдел за връзки с медиите да изпратят хора, за да се оправят с репортерите отвън. Той видя Бош и му посочи към стълбите.

Стълбището започваше направо от антрето и Бош се изкачи нагоре. Там имаше широк коридор с четири врати. Група детективи се беше струпала около най-далечната и от време на време някой от тях поглеждаше към нещо, което се намираще вътре в стаята. Бош отиде нататък.

Той знаеше, че по някакъв начин е успял да тренира ума си така, че да бъде почти като на психопат. Когато присъстваше на място с убит човек, той успяваше по психологически път да не персонифицира трупа. Умрелите не бяха хора. Те бяха обекти. Налагаше му се да оглежда труповете често. И това беше единственият начин да се справи с работата си. Беше единственият начин да се опази от лудост. Но естествено винаги беше по-лесно да го каже или помисли, отколкото да го направи така. Често и не успяваше.

Като член на първоначалния целеви екип по делото на Майстора, той бе виждал последните шест от жертвите, приписвани на серийния убиец. Беше ги виждал „ин ситу“, както се казваше — в ситуацията, в която ги бяха открили. Нито веднъж не му беше леко. В тези жертви имаше нещо толкова безпомощно, че то проваляше всичките му опити да гледа на тях като на обекти. А като знаеше, че те са работили на улицата, ставаше още по-зле. Беше чувство, като че ли мъчението, понесено от всяка от тях от страна на убиеца, е било само последното унижение в нещастния им живот.

Сега, вгледан в голото и измъчено тяло на Хани Чандлър, независимо от всички усилия, които полагаше в ума си, той не можеше да се предпази от обхваналия го ужас, който опари душата му. За пръв път в дългогодишната си служба на следовател по убийствата, той искаше да стисне очи и просто да се махне.

Но не можа. Остана с другите мъже, гледащи мрачно, застанали равнодушно. Като група серийни убийци. Нещо го накара да се сети за играта на бридж в „Сан Куентин“, за която му беше споменавал Локи. За четиримата психопати, седнали около масата, които бяха извършили общо повече убийства, отколкото карти имаше в тестето.

Чандлър бе с лицето нагоре и с разперени встрани ръце. Лицето ѝ беше изрисувано с ярък грим. Той скриваше голяма част от синината на лицето над шията. Около врата ѝ бе стегната кожена каишка, отрязана от чантата, захвърлена на пода. Възелът беше отдясно, като че ли завързан с лява ръка. Както и при предишните случаи, убиецът бе отнесъл със себе си куката или уреда, с който бе стягал примката.

Но тук имаше нещо, което беше извън програмата. Бош видя, че сега, когато Последователя вече не действаше скрит зад Майстора, той беше импровизирал. Тялото на Чандлър бе осеяно с белези от изгаряния с цигара и следи от ухапвания. Някои от тях бяха кървели, а някои бяха посинели и надути, което означаваше, че мъченията са били извършени, когато тя е била още жива.

Роленбергер беше в стаята и раздаваше команди дори и към фотографа, като му казваше под какъв ъгъл да снима. Никсън и Джонсън също бяха в стаята. Бош осъзна, както вероятно е разбрала и Чандлър, че последното унижение беше това, че непокритото ѝ тяло ще бъде изложено часове наред на показ пред хората, които през

живота ѝ я презираха. Никсън вдигна поглед, видя Бош в коридора и излезе от стаята.

— Хари, какво те накара да се досетиш за нея?

— Днес тя не се появи в съда. Помислих, че си заслужава да се провери. Сетих се, че тя беше руса. Много лошо, че не се усетих веднага.

— Даа...

— Знае ли се вече часът на смъртта?

— Да, приблизително. Техникът от моргата каза, че е преди около четиридесет и осем часа.

Бош кимна. Значи тя е била мъртва, преди той да получи бележката. Това малко го облекчи.

— Чували ли сте нещо за Локи?

— Нищо.

— Ти и Джонсън ли сте натоварени с този случай?

— Да, Ханс Пързалката ни инструктира. Едгар я откри, но той е зает на първо място със случая от миналата седмица. Аз знам, че откритието е твое, но, предполагам, Ханс Пързалката е решил, че ти си зает в съда и...

— Не се притеснявай за това. С какво искаш да ти помогна?

— Ти ще кажеш. Кажи какво искаш да правиш.

— Не ми се ще да влизам вътре. Не ми харесваше, но я харесвах.

Разбираш ли какво искам да кажа?

— Мисля, че да. Да... лоша работа. Ти забеляза ли промените? Той сега хапе. И изгаря.

— Да, забелязах. Друго нещо ново?

— Засега не може да се каже.

— Аз ще огледам останалата част от къщата. Там чисто ли е?

— Нямахме време да проверим за отпечатащи. Само огледахме набързо. Използвай ръкавици и ми кажи, ако намериш нещо.

Бош отиде до една от кутиите с материали, подредени до стената на коридора, и взе чифт пластмасови ръкавици.

Размина се мълчаливо с Ървинг на стълбите, като очите им се срещнаха за секунда. Когато слезе долу в антрето, видя двамата заместник-началници застанали отвън на стълбите. Не правеха нищо. Само стояха там, където щяха да ги хванат телевизионните камери и

ще ги покажат по телевизията сериозни и замислени. Бош видя как около лентата се събира все по-голяма тълпа репортери и оператори.

Той се огледа и откри домашния кабинет на Чандлър в малка стая до хола. Две от стените бяха изцяло с рафтове, пълни с книги. Стаята имаше един прозорец, който гледаше към суматохата точно пред тревната площ. Той сложи ръкавиците и започна да преглежда чекмеджетата на бюрото. Не намери онова, което търсеше, но можеше да се закълне, че бюрото е претърсено и от някой друг. В чекмеджетата нещата бяха разсипани, документите бяха извън папките. Не беше така подредено, както Чандлър бе държала нещата си на масата на ищеца.

Провери под поставката за писане. Бележката от Последователя не беше там. Върху бюрото имаше две книги. „Речник на законите за черни“ и „Наказателен кодекс на щата Калифорния“. Той прелисти набързо и двете, но и в тях нямаше писмо. Седна на кожения стол зад бюрото и се облегна. Огледа двете стени с книги.

Той си представи, че ще загуби два часа, за да прегледа всички книги, и пак може да не намери писмото. После забеляза начупения зелен гръб на една от книгите на втория рафт отгоре към тавана, на стената близо до прозореца. Позна книгата. Беше онази, от която Чандлър бе чела цитат по време на заключителния дебат. „Мраморният фавън“. Той стана и измъкна книгата от мястото ѝ.

Писмото беше там. Сгънато, по средата на книгата. Там беше и пликът, в който бе пристигнало. И Бош веднага разбра, че предположението му спрямо нея е било правилно. Бележката беше фотокопие на онази, която бе оставена в полицейския участък миналия понеделник — деня на встъпителните речи. Разликата беше, че тази бе сложена в плик. Не е била оставена. Била е изпратена по пощата. На плика имаше печат от пощата във Ван Найс от съботата преди началото на делото.

Бош разгледа марката и разбра, че ще бъде невъзможно да се опитва да намери каквато и да било следа по нея. Сигурно имаше и доста отпечатъци от многобройните пощенски служители, през чиито ръце е минало писмото. Реши, че бележката би имала невисока стойност като веществен доказателство.

Той напусна кабинета, като носеше бележката и плика, хванати за краищата с ръката си в ръкавицата. Трябваше да се качи горе и да намери техниците, които да приберат намереното в пластмасов плик.

През вратата надникна в спалнята и видя хората от моргата да разгъват пластмасов чувал върху пода. Публичният показ на Хани Чандлър беше към края си. Бош отстъпи настрана, за да не гледа. Едгар се приближи към него, след като прочете бележката, която техникът прибираще и надписваше.

— Същата бележка е изпратил и на нея ли? Защо?

— Предполагам, искал е да се подсигури, че ние няма да си замълчим за онази, която е оставил при нас. Ако бяхме го направили, той е разчитал, че тя ще съобщи за нея.

— Но ако тя е притежавала писмото през цялото време, защо тогава поиска нашата за доказателство? Можеше просто да занесе тази в съда.

— Аз смятам, че тя може би е мислила да спечели преднина. Като накара полицията да признае, това ще ѝ придаде по-голяма тежест в очите на заседателите. Ако беше представила своята, може би моят адвокат щеше да я отхвърли. Не знам. Само предполагам.

Едгар кимна.

— Между другото — каза Бош. — Как влезе вътре, когато пристигна?

— Входната врата беше отключена. Никакви драскотини по ключалката или други белези от насилствено влизане.

— Значи Последователя е дошъл тук и е бил приет... Тя не е била примамена от него. Нещо става... Той се променя. Хапе и причинява изгаряния. Прави грешки. Остава следи. Защо ще идва при нея, вместо да се придържа към шаблона си и да поръчва жертви от сексрекламите?

— Много е лошо, че проклетият заподозрян е Локи. Щеше да е много хубаво, ако можехме да го попитаме какво означава всичко това.

— Детектив Хари Бош! — гласът се чу откъм долния етаж. — Хари Бош!

Бош отиде в началото на стълбището и погледна надолу. Един млад полицай, същият, който пазеше от достъп на външни лица при лентата, стоеше в антрето и гледаше нагоре.

— Един тип там при лентата иска да влезе. Казва, че е психолог, който работи с теб.

Бош се извърна към Едгар. Очите им се срещнаха. После той погледна пък към патрулния.

— Как се казва?

Патрулният погледна към бележника си и прочете на глас: „Джон Локи от университета на Южна Калифорния“.

— Изпрати го тук.

Бош тръгна надолу по стълбите и махна с ръка на Едгар.

— Ще го въведе в кабинета ѝ — каза той. — Съобщи на Ханс Пързалката и после ела долу.

Бош каза на Локи да седне на стола пред бюрото, докато самият той остана прав. През прозореца зад гърба на психолога се виждаше гъстата група на репортерите, които се готвеха за брифинг с някого от отдела по връзки с пресата.

— Не пипай нищо — каза Бош. — Какво правиш тук?

— Дойдох веднага, щом чух — отговори Локи. — Нали ти ми беше казал, че следите заподозрения.

— Така е. Не беше той. Откъде чу?

— По радиото. Чух, докато карах, и пристигнах направо тук. Не казаха точния адрес, но като стигнах „Кармелина“, не беше трудно да го намеря. Просто следях хеликоптерите.

В този момент Едгар се вмъкна в стаята и затвори вратата.

— Детектив Джери Едгар, запознай се с доктор Джон Локи.

Едгар кимна, но не подаде ръка за поздрав. Остана прав и се облегна на вратата.

— Къде беше? От вчера се опитваме да те открием.

— Във Вегас.

— Във Вегас ли? Защо си отишъл във Вегас?

— За какво друго, освен да играя. Мисля да напиша книга за проститутките, които работят законно в градовете на север от... Ама не си ли губим времето тук? Бих искал да видя тялото „ин ситу“. После мога да ви дам тълкувание.

— Тялото вече е отнесено, док — каза Едгар.

— Вече! Мамка му. Може би ще може да видя мястото и...

— Точно сега там е пълно с хора — каза Бош. — Може би покъсно. Какво би казал за следи от ухапвания? За изгаряния с цигара?

— Да не казваш, че този път сте открили такова нещо?

— Освен това не е била мадама от сексрекламите — добави Едгар. — Той е дошъл тук, а не тя при него.

— Много бързо се променя. Прилича на пълно объркване. Или пък някаква неведома сила или причина го принуждава да действа така.

— Като например? — попита Бош.

— Не знам.

— Опитвахме се да се свържем с теб във Вегас. Но ти изобщо не си се регистрирал в хотела.

— О, в „Звезден прах“ ли? Ами като отидох, видях, че тъкмо са открили новия хотел на „Метро Голдуин“, и реших да проверя дали няма там свободни стаи. Имаше. Там бях.

— Някой да е бил с теб? — попита Бош.

— През цялото време? — добави Едгар.

Лицето на Локи се изкриви от объркване.

— Ама какво... — Сега той разбра. Поклати глава. — Хари, ти шегуваш ли се?

— Не. Ти тук просто така ли дойде?

— Аз мисля, че ти...

— Не, недей да ми отговаряш. Знаеш ли какво. Може би за всички нас ще бъде по-добре, ако преди да продължим, ти кажем какви са правата ти. Джери, донесе ли картоната?

Едгар бръкна в куфарчето си и извади бял картон в пластмасова обвивка, на който бяха написани правата на задържания. Той започна да ги чете на Локи. И Бош, и Едгар ги знаеха наизуст, но в специална заповед на управлението се казваше, че най-правилно е те да бъдат прочетени от картоната. Това по-късно не позволяваше на адвокатите да ги обвиняват в съда, че полицията не е предупредила техния клиент за правата му.

Докато Едгар четеше, Бош гледеше през прозореца към огромната тълпа репортери, заобиколила един от заместник-началниците на управлението. Видя, че сега там е и Бремер. Но думите на заместник-началника, изглежда, не го интересуваха кой знае колко. Репортерът не пишеше нищо. Той само стоеше отстрани и пушеше. Може би чакаше истинската информация от участниците в разследването — Ървинг и Роленбергер.

— Аз арестуван ли съм! — попита Локи, след като Едгар приключи с четенето.

— Още не — каза Едгар.

— Само искаме да изясним някои неща — каза Бош.

— Дяволски съм възмутен от всичко това.

— Разбирам. А сега искаш ли да се изясним по твоето пътуване до Вегас? Имаше ли някой с теб?

— От шест часа в петък, докато излязох от колата си на две пресечки отгук преди десет минути, с мен през цялото време, с изключение когато съм бил в банята, имаше друг човек. Това е смеш...

— И кой беше този друг човек?

— Приятел. Името ѝ е Мелиса Менкен.

Бош си спомни младата жена на име Мелиса, която беше в канцеларията пред тази на Локи.

— Детската психоложка ли? От твоя офис? Русата?

— Точно тя — отговори неохотно Локи.

— И тя ще ни каже, че сте били заедно през цялото време? В една и съща стая, в един и същ хотел, навсякъде заедно, така ли?

— Да. Тя ще потвърди всичко. Тъкмо се прибирахме, когато чухме по радиото за това. Тя е отвън, чака ме в колата. Идете и говорете с нея.

— Каква е колата?

— Син „Ягуар“. Виж какво, Хари, отиди и говори с нея и да приключваме с това. Ако вие не вдигнете шум, че съм бил със студентка, и аз няма да гъкна за тоя... разпит.

— Това не е разпит, докторе. Повярвай, ако бяхме те разпитвали, ти щеше да разбереш.

Той кимна на Едгар, който се измъкна през вратата и отиде да намери ягуара. Когато останаха сами, Бош бутна стола с висока облегалка по-далеч от стената и седна зад бюрото, докато изчаква.

— Какво се случи със заподозрения, когото щяхте да следите, Хари?

— Следихме го.

— И до какво достиг...

— Няма значение.

Останаха мълчаливи още почти пет минути, докато Едгар пъкна глава през откренатата врата и кимна на Бош да излезе.

— Проверено, Хари. Говорих с момичето и нейният разказ е същият. Освен това в колата има фактури. Били са в „Метро Голдуин“ в събота в три. Има и фактура за бензин от Викторвил с отбелязан час

— девет сутринта в събота. Викторвил е на около час път оттук. Изглежда, са били на път, когато се е случило това с Чандлър. Освен това момичето каза, че и петъка през нощта са били заедно в къщата му на хълмовете. Можем да проверим още, но аз мисля, че той е чист.

— Ами... — започна Бош, но още не беше успял да формулира мисълта си. — Защо не идеш горе да им кажеш, че той, изглежда, е чист. Искам да го кача да поогледа, ако все още желае.

— Ще го направя.

Бош се върна в кабинета. Седна на стола зад бюрото. Локи го изучаваше. — Е?

— Много е изплашена, Локи. Не смее да лъже. Тя ни каза истината.

— За какво говориш, твойта мама? — изрева Локи.

Сега Бош го изучаваше. Изненадата на лицето му, пълната уплаха бяха твърде искрени. Сега вече Бош беше сигурен. Вече съжаляваше и все пак усети някакво перверзно чувство за власт, след като успя да измами Локи.

— Ти си чист, доктор Локи. Просто трябваше да съм сигурен. Предполагам, че само във филмите престъпникът се връща на местопрестъплението.

Локи въздъхна дълбоко и сведе поглед към скута си. Бош си помисли, че той изглежда като шофьор, който току-що се е отбил от пътя, за да се успокои, след като е избягнал на косъм катастрофа с камион.

— Да те вземат мътните, Бош! За миг имах чувството, че сънувам лош сън, знаеш ли?

Бош кимна. Той добре познаваше лошите сънища.

— Едгар се качи горе да разчисти терена. Ще попита лейтенанта дали може да огледаш и да ни разтълкуваш сцената. Ако още искаш.

— Чудесно — каза той, но вече не толкова възбудено. След това седяха мълчаливо. Бош извади цигарите си, но пакетът беше празен. Той го сложи обратно в джоба си, като че ли за да не оставя вещественни доказателства в кошчето за боклук.

Не му се говореше повече с Локи. Гледаше през прозореца към движението по улицата. След брифинга тълпата репортери беше изчезнала. Сега само няколко телевизионни оператори записваха на лентата „къщата на смъртта“. Бош виждаше Бремер да разпитва

съседите от другата страна на улицата и да пише забързано в бележника си.

После влезе Едгар.

— Готови сме за него горе — обади се той.

Загледан през прозореца, Бош каза:

— Джери, можеш ли ти да го заведеш? Тъкмо се сетих за нещо, което трябва да свърша.

Локи стана и изгледа двамата детективи.

— Майната ви — каза той. — И на двамата. Да ви... Точно това трябваше да ви кажа. Хайде сега, да го забравим и да се хващаме на работа.

Той се насочи към Едгар. Бош го спря пред вратата.

— Доктор Локи?

Той се извърна към Бош.

— Като хванем този тип, той ще злорадства, нали?

Локи помисли малко.

— Да, той ще е много доволен от себе си — каза той. — Ще е доволен от работата си. Може би най-трудно за него е било да си мълчи и да се крие. Да. Ще злорадства.

После те излязоха, а Бош погледа още малко през прозореца, преди да стане от стола.

Някои от репортерите, които знаеха кой е, се натрупаха до жълтата лента, когато излезе, и започнаха да задават въпроси, като викаха към него. Той се наведе и мина под лентата, но каза, че няма да коментира и че началник Ървинг ще излезе скоро. Това временно ги успокои и той се запъти по улицата към колата си.

Знаеше, че Бремер е майстор на самостоятелните изяви. Той винаги оставяше групата да си свърши работата, а после се появяваше сам и получаваше онова, което искаше. Бош не сбърка. Бремер се появи при колата.

— Тръгваш ли си вече, Хари?

— Не, просто трябва да взема нещо.

— Гадничко е там, а?

— Това записваш ли го или не?

— Както кажеш.

Бош отвори вратата на колата.

— Ако не записваш, да, доста гадничко е там. А ако записваш, не коментирам.

Той се наведе и се направи, че търси нещо в жабката на колата и не го намира.

— Как го наричате той вие, а? Искам да кажа, че след като Майстора вече го няма, на тоя как му викате?

— Последователя. Това не се записва също. Ясно? Питай Ървинг.

— Ясно.

— Да... мисля, че на вас репортерите името ще ви хареса.

Бош извади празния пакет цигари от джоба си, смачка го, хвърли го вътре в колата и затвори вратата.

— Дай една цигара, а?

— Готово.

Бремер извади от джоба на самото си пакет „Марлборо“ и го тръсна да се покажат цигарите, след което го поднесе към Бош. После му запали цигарата със своята „Зипо“. С лявата ръка.

— В адски град живеем, Хари, не е ли така?

— Да. Този град...

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

В 7,30 събота вечер Бош седеше в колата си на паркинга зад „Вибиана“ в центъра на града. От мястото си той можеше да наблюдава половината пресечка нагоре по Втора улица до ъгъла със „Спринг“. Но не виждаше сградата на „Таймс“. Сега това нямаше значение. Той знаеше, че всеки служител на „Таймс“, който няма привилегията да оставя колата си в служебния гараж, трябва да пресече ъгъла на „Спринг“ и „Втора“, за да стигне до някой от гаражите за служещите, намиращи се на около половин пресечка надолу по „Спринг“. Чакаше Бремер.

След като напусна къщата на Хани Чандлър, където бе извършено поредното убийство, той се прибра у дома си и спа два часа. После се разхожда из къщата си на хълма и мисли за Бремер. Едва сега осъзна колко идеално пасваше той на шаблона. Обади се на Локи и му зададе още няколко общи въпроса за психологията на Последователя. Но не каза на Локи за Бремер. Не каза на никого всъщност, защото си помисли, че ако сгреши за трети път, просто ще бъде вън от играта. Състави си план, после мина през управлението в Холивуд да зареди колата си и да вземе необходимото му оборудване.

И сега чакаше. Наблюдаваше плътната процесия бездомни хора, които се движеха надолу по Втора улица. Като че ли подчинени на повика на сирена, те се насочваха към сградата на мисионерската организация на Лос Анджелис, намираща се на две пресечки оттук, за да получат храна и легло за през нощта. Много от тях носеха или бутаха пред себе си в колички от супермаркети цялото си имущество.

Бош не отклоняваше поглед от пресечката, но мислите му бяха далеч оттук. Мислеше за Силвия и се чудеше какво ли прави тя сега, за какво мисли. Надяваше се, че няма да ѝ е необходимо много време, за да реши, защото знаеше, че собствените му защитни реакции бяха започнали да действат. Той вече обмисляше положителните страни на живота си, ако стане така, че тя не се върне при него. Казваше си, че тя го е направила слаб. Нали, когато намери бележката от Последователя,

помисли първо за нея? Да, тя го бе направила уязвим. Казваше си: „Нека си иде, тя не е подходяща за мисията на моя живот.“

Когато видя Бремер да излиза иззад ъгъла и да се насочва към гаражите, сърцето му засили ритъма си. След това човекът се скри зад една от сградите. Бош бързо завъртя стартера, излезе от Втора улица и се насочи нагоре по „Спринг“.

Малко по-нататък Бремер влезе в новопостроения гараж, а Бош остана да наблюдава изхода и да чака. След пет минути от вратата се показа синя „Тойота Селика“ и забави ход, докато шофьорът се огледа и тръгне по „Спринг“. Бош ясно видя, че това е Бремер, и подкара след него.

Бремер се насочи на запад към Бевърли и Холивуд. Спря веднъж във „Вонс“ и излезе след петнадесет минути с торба с храна. После се насочи към квартала с еднофамилни къщи на север от студиото „Парамаунт“. Паркира колата си в гаража зад една малка къща с гипсова мазилка. Бош паркира на тротоара пред съседната къща и зачака.

Всички къщи в околността бяха приблизително еднакви. Кварталът се бе появил след победата във Втората световна война, когато тук бяха построили домове за завръщащите се от армията. За да се купи тук място, сега сигурно човек трябваше да има генералска заплата. Но през осемдесетте, не беше толкова скъпо.

На всяка полянка пред къщите имаше малка табела. Бяха от различни фирми за охрана, но надписът гласеше едно и също: „Въоръжена защита“. Беше епитафия на града. Понякога Бош си мислеше, че надписът „Холивуд“ трябва да бъде свален от хълма и на негово място да се сложат тези две думи.

Бош чакаше или Бремер да излезе и да вземе пощата си от пощенската кутия, или да запали лампите в къщата. Когато след пет минути не се случи нито едното, нито другото, той излезе от колата и се приближи до входа. Ръката му несъзнателно потупваше спортното сако отстрани, за да провери дали си е на място неговия „Смит и Уесън“.

Беше там, но той го остави в кобура.

Пътеката не беше осветена и в слабата светлина откъм гаража Бош виждаше само отражението от червените стопове на колата на Бремер. Но от журналиста нямаше следа.

Отдясно на пътеката към гаража имаше около двуметрова дървена преграда, разделяща имота на Бремер от този на съседите. Върху нея бяха надвесени цъфналите клони на тропически храст. Откъм съседната къща се чуваха приглушени звуци от телевизор.

Докато минаваше между оградата и къщата на Бремер към гаража, Бош знаеше, че е абсолютно уязвим. Но знаеше също, че дори и да извади оръжието си, тук то няма да му помогне. Като избра страната на пътеката в близост до къщата, той стигна до гаража и спря пред тъмния му вход. Застанал под стар и изкривен баскетболен кош, той каза:

— Бремер?

Освен пукането от изстиването на двигателя на колата в гаража, не се чуваше никакъв звук. После Бош чу зад гърба си леко изскърцване на обувка по бетона. Обърна се. Бремер стоеше там, с торбата в ръка.

— Какво правиш? — попита Бош.

— Аз би трябвало да те попитам.

Когато заговори, Бош гледеше ръцете му.

— Ти не се обади. Затова дойдох.

— За какво да се обаждам?

— Искаше коментар относно присъдата.

— Ти беше този, който трябваше да ми се обади. Не си ли спомняш? Няма значение. Сега тази история ще почака. Освен това присъдата няма да е толкова важна в сравнение с другите случки през деня, ако се сещаш за какво говоря. Историята за Последователя... И Ървинг използва това име в интервюто... Тя отива начело.

Бош направи няколко крачки към него.

— Тогава как така ти не си в „Червеният вятър“? Мисля, ти ми каза, че винаги отиваш да пийнеш там, когато хванеш място на първа страница.

Като държеше торбата в дясната си ръка, Бремер бръкна в джоба на самото си, но Бош чу звъна на ключове.

— Тази вечер не ми се ходеше. Хани Чандлър все пак ми харесваше, знаеш ли? Какво правиш тук всъщност, Хари? Видях, че ме

проследи.

— Ще ме поканиш ли вътре? Може би ще се чукнем с по бира за репортажа ти на първа страница? „Едно-А“ — нали така го наричате помежду си вие, репортерите?

— Да. Този ще излезе веднага под главата.

— Под главата. Харесва ми.

Те се гледаха в тъмнината.

— Е, к'во ще кажеш? За бирата.

— Готово — каза Бремер. Той се обърна, отиде до задната врата на къщата и отключи. Посегна и запали светлините над вратата и в кухнята. После отстъпи и покани с ръка Бош да влезе първи.

— След теб. Влез в хола и седни. Ще взема две бутилки и ще дойда веднага.

Бош мина през кухнята и късия коридор и влезе в хола, който беше и трапезария. Не седна, а предпочете да иде до завесата, дръпната пред единия от прозорците. Разтвори я и погледна към улицата и къщите отатък. Нямаше къщи на отсрещния тротоар. Никой не беше го видял да идва тук. Зачуди се дали не е сбъркал.

Погледна към старинния радиатор под прозореца и го пипна с ръка. Беше студен. Железните ребра бяха боядисани в черно.

Постоя там няколко секунди, а после се обърна и огледа помещението. Беше обзаведено красиво в черно и сиво. Бош седна на черния кожен диван. Знаеше, че ако арестува Бремер в къщата, ще има възможност да направи едно бързо претърсване на помещенията. Ако намереше нещо с уличаващ характер, само трябваше да се върне после със заповед за обиск.

Бремер сигурно също го знаеше, след като беше репортер по престъпления и съдебни дела. „Защо той ме пусна вътре? — чудеше се Бош. — Дали не съм направил грешка?“ Започна да губи увереност в плана си.

Бремер донесе две бутилки без чаши и седна в коженото кресло отдясно на Бош. Хари разглежда дълго време своята бутилка. От гърлото ѝ се беше показала пяна. Той вдигна бутилката и каза:

— Под главата.

— Под главата — отвърна на тоста Бремер. Той не се усмихна.

Изпи глътка от бутилката си и я сложи на масичката.

Бош отпи голяма глътка от своята бутилка и я задържа в устата си. Беше леденостудена и някои от зъбите го заболяха. В историите на Майстора и Последователя нямаше случай, в който да се знаеше, че са прилагали лекарства или наркотик върху жертвите си. Погледна към Бремер, очите им се срещнаха за момент и той преглътна. Бирата се плъзна приятно по гърлото му.

Като се наведе напред и подпря лакти върху коленете си, той задържа бутилката в дясната си ръка и загледа Бремер, който не отклони очи от него. От разговора с Локи знаеше, че съвестта на Последователя няма да го накара да признае нищо. Той нямаше съвест. Единственият начин беше измамата да предизвика неговата гордост. Почувства увереността да се възвръща. Гледаше Бремер свирепо, с пронизващ поглед.

— Какво има? — бързо попита репортерът.

— Кажу ми, че си го направил заради статиите или заради книгата. Да хванеш мястото под главата, да издадеш бестселър, каквото и да е. Но не ми казвай, че си онзи болен страхливец, какъвто психологът казва, че си.

— Ама за какво говориш?

— Изплюй камъчето, Бремер. Ти си и знаеш, че аз знам, че си ти. За какво иначе ще си губя времето тук?

— Майст... Последователя? Казваш, че аз съм Последователя? Да не си луд?

— А ти? Ето това искам да знам.

Бремер мълча дълго. Като че ли се изучаваше, също като компютър, който пресмята сложно уравнение и на монитора му само просветва надписа: „Моля, изчакайте.“ Най-после намери отговора и очите му отново се впериха в Бош.

— Мисля, че трябва да си идеш, Хари. — Той стана. — Съвсем очевидно е, че след като си бил под напрежение с това дело и новия случай и... Аз мисля...

— Ти си онзи, който греша, Бремер. Направи много грешки. Много.

Бремер изведнъж се хвърли върху Бош, като се извъртя така, че лявото му рамо удари Хари в гърдите и го събори върху дивана. Бош усети как въздухът напусна гърдите му и остана безпомощен, докато

Бремер бъркаше с ръце под сакото му и взе пистолета. После Бремер отскочи, щракна затвора и насочи оръжието към лицето на Бош.

След близо минута мълчание, през която двамата мъже просто се гледаха, Бремер каза:

— Признавам само едно нещо. Ти ме изигра, Хари. Но преди да продължим този разговор, има нещо, което аз трябва да направя.

Тялото на Бош се изпълни с очакване и чувство на облекчение. Той се опита да не го показва. Опита се да изобрази ужас на лицето си. Гледаше към пистолета с широко отворени очи. Бремер се наведе над него и прекара тежката си ръка по гърдите на Бош, между чатала и после отстрани. Не намери кабел.

— Извинявай за интимността — каза той. — Но ти не ми вярваш и аз на теб също, нали?

Бремер се изправи, отстъпи и седна.

— Сега. Не ми е работа да ти напомням, но ще го направя. Тук предимството е на моя страна. Така че отговаряй на въпросите ми. Какви грешки? Какви грешки съм допуснал? Каж ми къде съм сгрешил, Хари, или ще ти пръсна черепа с първия куршум.

Бош го измъчи няколко секунди с мълчание, докато мислеше как да действа.

— Добре — започна най-после той. — Нека първо се върнем към началото. Преди четири години ти знаеше всичко по случая на Майстора. Като репортер. От самото начало. Твоите статии за първите случаи накараха управлението да създаде целевия екип. Като репортер ти имаше достъп до разследването на заподозрените, вероятно си чел и докладите от аутопсиите. Ти също така си имаше източници за информация като мен и вероятно половината от хората в целевия екип и в моргата. Тоест ти си знаел какво е правел Майстора. Чак до кръстчето на нокътя на крака. Знаел си. После след смъртта на Майстора ти го описа в книгата си.

— Да, знаех. Но това нищо не значи, Бош. Много хора знаеха.

— О, вече сме на Бош. Няма вече Хари? Да не би изведнъж да съм ти паднал в очите? Или пистолетът ти дава чувството, че вече не сме равни?

— Майната ти, Бош. Ти си глупак. Нищо не си открил. Я кажи, какво друго разбра? Знаеш ли, това е страхотно. Определено си

заслужава да му отдели една глава в книгата, която пиша за Последователя.

— Какво друго открих? Открих бетонената блондинка. И бетона. Знаеш ли, че си хвърлил пакета от цигарите, когато си наливал бетона? Спомняш ли си това? Тръгваше си вече към къщи, искаше да запалиш и бръкна в джоба си, а там нямаше нищо... Виждаш ли, точно както и Беки Камински, пакетът беше там. Чакаше ни. „Марлборо“ — пакет. Това е твоята марка, Бремер. Това е грешка номер едно.

— Много хора ги пушат. Пожелавам ти късмет с това откритие пред шефовете.

— И много хора са леваци като теб и Последователя. И като мен. Но има още. Искаш ли да го чуеш?

Бремер отклони поглед към прозореца и не каза нищо. „Може би е трик“ — помисли Бош. Може би искаше Бош да посегне към пистолета.

— Хей, Бремер! — почти изкрещя той. — Има още.

Лицето на Бремер се обърна и очите му светнаха към Бош.

— Днес, след произнасянето на присъдата, ти каза, че аз трябва да съм щастлив, защото тя ще оцети града само с два кинта. Но когато пихме с теб миналата вечер, спомняш ли си колко нашироко ми обясни как Чандлър ще отмъкне от общината на града поне стотина хиляди, ако спечели дори и един долар присъда от съда? Спомняш ли си? И така, това ме кара да мисля, че когато тази сутрин ти ми каза, че присъдата ще струва само два долара, ти си бил сигурен, че наистина ще са само два, защото си знаел, че Чандлър е мъртва и няма да си поиска хонорара. Ти си го знаел, защото ти си я убил. Грешка номер две.

Бремер поклати глава, като че ли се разправяше с дете. Мерникът на пистолета падна към гърдите на Бош.

— Виж какво, мой човек. Днес, когато ти казвах това, аз се опитвах да ти повдигна настроението, ясно? Не знаех дали тя е жива или мъртва. Никой съд няма да повярва на твърдението ти.

Бош му се усмихна бляскаво.

— Е, значи поне ме прехвърли от моите шефове към съда. Предполагам, че разказът ми става интересен, нали?

Бремер му отвърна със студена усмивка и пак вдигна пистолета.

— Това ли е всичко, Бош? Само това ли знаеш?

— Запазих най-хубавото за края.

Той запали цигара, без да отклонява за миг погледа си от Бремер.

— Спомняш ли си как преди да убиеш Чандлър, си я измъчвал? Трябва да си го спомняш. Ти си я хапал. И си я горил с цигара. Е, добре, всички, които бяха днес там, в тази къща, се чудеха защо Последователя се е променил. Защо е правил тези нови неща. Защо е променил шаблона си. Локи, психологът, беше най-объркан от всички. Ти наистина му разгони фамилията, мой човек. На мен даже ми хареса това, Бремер. Но виждаш ли, той просто не знаеше това, което аз знаех.

Той остави последните си думи да увиснат във въздуха. Знаеше, че Бремер ще се хване на въдицата.

— И какво си знаел ти, Шерлок?

Бош се усмихна. Сега вече бе възвърнал контрола си изцяло.

— Знаех защо си й го направил. Беше просто. Ти си искал да си вземеш писмото, нали? Но тя не е пожелала да ти каже къде е. Виждаш ли, тя е знаела, че независимо дали ще ти го даде или не, ще е мъртва. Затова е решила да понесе всичко, което си й сторил. Понесла го е, но не ти е казала. Тази жена имаше силна воля и в края на краищата тя те победи, Бремер. Тя те хвана. Не аз.

— Какво писмо? — обади се едва-едва Бремер след дълго мълчание.

— Същото, което ти разгони фамилията. Ти не го намери. Къщата е голяма, за да се претърси, особено когато върху леглото лежи мъртва жена. Трудно би било да се дадат свестни обяснения, особено ако някой вземе да се отбие там. Но ти не се бой. Аз го намерих. Аз го взех. Много е лошо, че ти не си чел Хоторн. То беше там, в книгата му. Много лошо. Но както вече казах, тя те победи. Може би все пак понякога има правосъдие на тоя свят.

Бремер вече не беше така оживен. Бош го гледаше и помисли, че се справя добре. Почти постигаше целта си.

— Тя бе запазила и плика също, за твое учудване. Аз намерих и него. И така, аз също започнах да се чудя. Защо той ще я измъчва за тази бележка, след като тя е същата, като онази, която е оставил на мен? Тя беше просто фотокопие. И тогава загреях. Ти не си искал бележката. Ти си искал плика.

Бремер сведе поглед към ръцете си.

— Е, как се справям? Пропускам ли нещо?

— Нямам представа — каза Бремер, като отново вдигна очи. — Ти така бълнуваш, че започвам да се тревожа.

— Добре де, аз имам само да се притеснявам дали шефовете ще ми повярват, не е ли така? И аз ще им обясня, че стихотворението в писмото е написано в отговор на репортажа, който се появи в пресата в понеделник, деня, в който започна процесът. Но печатът върху плика е от предната събота. Видя ли? Ето къде е загадката. Откъде ще знае Последователя два дни преди статията да излезе във вестника, че да пише за това в стихотворението си? Отговорът, разбира се, е, че той, Последователя, е знаел предварително за статията. Той я е написал. Това също обяснява и откъде ти си знаел за бележката, спомената в статията ти на следващия ден. Ти сам си си бил информатор, Бремер. И това ти е грешка номер три. Три грешки, и си вън от играта.

Тишината, която последва, беше толкова пълна, че Бош чуваше тихото съскане, идващо откъм бутилката с бира на Бремер.

— Ти забравяш нещо, Бош — най-накрая каза Бремер. — Аз държа пистолета. Я кажи сега, на кого друг си разказал тази шантава история?

— Чакай само да приключа докрай — каза Бош. — Новото стихотворение, което остави за мен сега през почивните дни, беше само прикритие. Ти искаше да накараш психолога, а и всички останали да си помислят, че си убил Чандлър, за да направиш услуга на мен или в пристъп на лудост, нали?

Бремер не каза нищо.

— По този начин никой нямаше да се сети за истинската причина, поради която си я убил. За да си вземеш бележката и плика... По дяволите, ти като репортер се познаваше с нея. Тя вероятно те е поканила да влезеш, когато си почукал на вратата ѝ. Така както и ти ме покани да вляза тук. Познанствата крият опасности, Бремер.

Бремер пак не каза нищо.

— Отговори ми на един въпрос, Бремер. Любопитен съм да знам защо си оставил при нас едната бележка, а другата си изпратил по пощата. Знам, че като репортер ти си можел да влезеш в участъка, да я оставиш на гишето и никой нямаше да си спомни за това. Но защо си ѝ я изпратил по пощата? Очевидно това е било грешка... затова си отишъл и си я убил. Но защо си го направил?

Репортерът дълго гледа към Бош. После погледна пистолета, като че ли да се убеди, че владее положението и ще се измъкне. Революерът беше мощна примамка. Бош разбра, че сега вече го държи в ръцете си.

— Статията трябваше да излезе онази събота. Така беше по план. Но някой от тъпите редактори я е задържал и я пусна в понеделник. Аз бях изпратил писмото, преди да погледна вестника онази събота. Това беше единствената ми грешка. Но голямата грешка я допусна ти.

— О, така ли? Коя е тя?

— Че дойде тук сам...

Сега Бош запази мълчание.

— Защо дойде тук сам, Бош? По същия начин ли постъпи и с Майстора? Отиде сам, за да можеш хладнокръвно да го убиеш?

Бош се замисли.

— Това е хубав въпрос.

— Е, добре, това пък е твоята втора грешка. Да си помислиш, че аз съм също така безпомощен срещу теб като него. Той беше едно нищо. Ти го уби и той затова си заслужаваше да умре. Но сега ти си този, който си заслужи смъртта.

— Дай ми пистолета, Бремер.

Той се засмя, като че ли Бош му казва някаква глупост.

— Да не мислиш...

— Колко бяха? Колко жени са погребани там?

Очите на Бремер горделиво светнаха.

— Достатъчно. Достатъчно, за да задоволят моите специални изисквания.

— Колко? Къде са те?

— Никога няма да узнаеш, Бош. Това ще бъде твоята мъка, последната ти мъка. Никога да не узнаеш. И да загубиш.

Бремер вдигна пистолета, така че мерникът да сочи сърцето на Бош. Дръпна спусъка.

Бош го гледаше в очите, докато отшумяваше металическият звук. Бремер дръпна спусъка отново и отново. Същият резултат. В очите му се надигна ужас.

Бош се пресегна към чорапа си и извади пълнителя, зареден с петнадесет патрона. Той сви юмрука си около него и с едно бързо движение скочи от дивана и уцели с юмрук Бремер в челюстта. Ударът и изненадата отхвърлиха репортера в креслото. Под силата на тежестта

му и на удара то се преобърна назад и той падна на пода. Изпусна смита и Бош бързо го грабна, изхвърли празния пълнител и зареди пълния.

— Стани! Стани, твойта мамка!

Бремер се подчини.

— Сега ще ме убиеш ли? Това ли е то, още едно убийство за стрелеца?

— Зависи от теб, Бремер.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че много ми се иска да ти пръсна черепа, но за да го сторя, ти пръв трябва да ме предизвикаш, Бремер. Точно като Майстора. Играта беше в неговите ръце. Сега е в твоите.

— Виж, Бош, аз не искам да умирам. Всичко, което казах... аз просто си играех с теб. Ти правиш грешка. Нека се разберем. Моля те, само ме заведи в участъка и всичко ще се оправи. Моля те.

— Те така ли се молеха, когато увиваше вратовете им с каишката? А? Караше ли ги да ти се молят за живота си? Или за смъртта си? Ами Чандлър? Накрая тя молеше ли те да я убиеш?

— Заведи ме в участъка. Арестувай ме и ме заведи.

— Тогава застани с лице към стената, дебело копеле такова, и си сложи ръцете зад гърба.

Бремер се подчини. Бош хвърли цигарата си в пепелника на масата и последва Бремер до стената. Когато заключи белезниците около китките на репортера, раменете на Бремер се отпуснаха, защото той, изглежда, се почувства в безопасност. Започна да извива ръцете си и опъна китките си в белезниците.

— Виждаш ли? — каза той. — Виждаш ли, Бош? Аз правя белези по китките си. Ако ме убиеш, те ще видят белезите и ще разберат, че е било екзекуция. Аз не съм тъпак като Чърч, когото ти уби като животно.

— Да, така е, ти знаеш всички параграфи, нали?

— Всичките. А сега ме заведи в участъка. И още преди да се събудиш утре, аз ще съм на свобода. Знаеш ли сега какво си постигнал? Просто едно откачено предположение на един полицай мошеник. Дори и федералният съд се съгласи, че ти отиваш твърде далеч, Бош. Тая няма да я бъде. Нямах доказателства.

Бош го обърна към себе си, така че лицата им бяха на не повече от шестдесет сантиметра и биреният им дъх се смесваше.

— Ти го направи, нали? И мислиш, че ще се отървеш, така ли?

Бремер го гледаше и Бош отново видя блясъка на гордост в очите му. Локи беше прав по отношение на него. Той злорадстваше. И не можеше да млъкне вече, макар да знаеше, че животът му може да зависи от това.

— Да — каза той с нисък, странен глас. — Аз го направих. Аз съм този човек. И да, аз ще се измъкна. Почакай и ще видиш. А когато бъда на свобода, ти ще мислиш за мен всяка нощ до края на живота си.

Бош кимна.

— Но аз никога не съм ти казвал това, Бош. Това ще бъде само твое твърдение срещу моето. Полицай мошеник — това никога няма да стигне до съда. Те няма да посмеят да те пуснат там срещу мен.

Бош се наведе по-близо до него и се усмихна.

— Тогава предполагам, че съм направил добре, като съм записал всичко.

Бош отиде до радиатора и измъкна миникасетофона измежду две от ребрата. Той го вдигна на дланта си, за да може Бремер да го види. Очите на Бремер се изпълниха с ярост. Беше измамен. Беше надхитрен.

— Бош, този запис е недопустим. Това е измамничество. Аз не съм бил уведомен. Аз не съм уведомен!

— Сега аз те уведомявам за правата ти. Досега ти не беше арестуван. Нямахте защо да те уведомявам, докато не те арестувам. Нали знаеш полицейската процедура.

Бош му се усмихваше и го побутваше.

— Хайде да тръгваме, Бремер — каза той, след като се измори да се чувства победител.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

По ирония на съдбата Бош почувства наслада, когато във вторник сутринта прочете статията на Бремер за убийството на Хани Чандлър. Тя бе публикувана точно под главата на първа страница във вестника. Беше оставил репортера в районния затвор без право на освобождаване под гаранция малко преди полунощ и не беше съобщил в отдела за връзки с медиите. Така светът не беше научил за последните събития и сега във вестника на първа страница се мъдреше статия за убийство, написана от убиеца. Това се хареса на Бош. Докато четеше, той се усмихваше.

Единственият човек, на когото Бош каза, бе Ървинг. Беше му се обадил чрез комуникационния център по телефона и в половинчасовия разговор бе разказал на заместник-началника за всяка стъпка, която бе предприел, и всички доказателства, които бяха довели до ареста. Ървинг нито поздрави, нито се скара на Бош за това, че е извършил ареста сам. Едното или другото щеше да дойде по-късно, когато се разбере дали арестуването отговаря на законните основания. И двамата мъже знаеха това.

В девет часа сутринта Бош беше седнал пред бюрото на чиновника в канцеларията на районния съдия. За втори път в продължение на осем часа той внимателно обясняваше подробностите от случилото се и пускаше записа от разговора с Бремер. Заместник районният съдия, който се казваше Чап Нюел, докато слушаше, си водеше записки в жълтия бележник. Той често повдигаше вежда или поклащаше глава, тъй като звукът не беше добър. Гласовете от хола на Бремер резонираха в металните ребра на радиатора и от лентата се чуваше слабо ехо. Но най-важните думи се разбираха добре.

Бош само гледеше, без да каже дума. Нюел изглеждаше млад. Вероятно не бяха минали и три години, откак е завършил университета. Тъй като арестът още не беше вдигнал шум нито във

вестниците, нито по телевизията, той не получи вниманието на някой от по-старшите адвокати. По силата на рутинната практика беше отишъл при Нюел.

Когато лентата свърши, Нюел написа още няколко реда, като че ли да покаже, че си знае работата, и вдигна поглед към Бош.

— Не сте казали нищо за това какво сте намерили в къщата.

— Снощи претърсих набързо и не съм намерил нищо. Сега там има други хора със заповед, които претърсват внимателно.

— Е, надявам се да намерят нещо.

— Защо, тук вие имате всичко на лентата.

— Да, добра работа, Бош. Наистина добра.

— Като го чувам от вас, за мен значи много.

Нюел го погледна, но после сведе очи. Не беше сигурен, че му говори сериозно.

— Но... хм...

— Но какво?

— Е, няма съмнение, че можем да го задържим заради това. Тук има много...

— Но, какво?

— Преценявам го от гледна точка на адвоката по защитата. Всъщност с какво разполагаме ние? С много съвпадения. Той е левак, пуши, знаел е детайлите по случая на Майстора. Но всичко това няма тежест като доказателство. Защото може да бъде казано за много други хора.

Бош започна да пали цигара.

— Моля ви, недейте да...

Той вдъхна дима и го издуха към адвоката.

— ... няма значение.

— Ами бележката и печата на плика?

— Това е добре, но е сложно и трудно да се заловим само за него. Един добър адвокат може да накара съдебните заседатели да погледнат на него като на още едно съвпадение. Опитвам се да ви обясня, че изходът на делото може да бъде доста затруднен.

— Ами записът, Нюел? От записа се чува как той си признава. Какво повече иск...

— Но и по време на признанието той отрича самото признание.

— Но не и в края.

— Виж, аз не смятам да ползвам записа.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш добре какво искам да кажа. Той е признал, преди да го уведомиш за правата му. Това предизвиква предположения за измама.

— Тук няма измама. Той знае, че съм ченге, и независимо дали съм го уведомил или не, си знае правата. При това беше насочил проклетия револвер към мен. Той направи тези изказвания без принуда. А когато бе арестуван официално, аз го уведомих.

— Но той те е претърсил за кабел. Това е ясен знак за желанието му да не бъде записван. Плюс това той пуска бомбата — най-сериозното си признание, — след като си му сложил белезниците, но преди да го уведомиш. Това може да донесе риск.

— Ти ще използваш записа.

Нюел го гледа дълго. На младежките му бузи се появиха червени петна.

— Не си ти този, който ще ми казва какво да използвам, Бош. А и ако това е всичко, с което разполагаме, то може да ни заведе в апелационния съд, ако го използваме. Защото, щом Бремер наеме каквото и да е адвокат, той ще ни докара точно там. Тук ние ще спечелим делото, защото половината от съдиите са работили в канцеларията на районния съд по едно или друго време. Но когато стигне до апелационния или до върховния съд на щата в Сан Франциско, можем само да предпологаме как би могло да бъде решено. Това ли искаш? Да чакаме две години и после да загубим? Или искаш всичко да приключи както трябва още от самото начало?

Бош се наведе напред и погледна ядосано младия адвокат.

— Виж какво, ние все още работим по другите направления. Не сме свършили. Ще се съберат още доказателства. От снощи насам разполагаме с четиридесет и осем часа, за да ги търсим! Но ако не получим веднага разрешение за задържане без право на излизане под гаранция, той ще си наеме адвокат и ще получи това право. И ако сега не попълниш поне един формуляр за повдигане на обвинение, никой съдия няма да уважи арест без право на освобождаване под гаранция. Затова седни и пиши веднага. А ние ще съберем всички необходими доказателства, за да го подкрепим.

Нюел кимна, като че ли със съгласие, но каза:

— Проблемът е, че аз искам да имам целия пакет — всичко, което можете да дадете, когато попълня формуляра. По този начин ние ще знаем как ще изработим обвинителния акт още от самото начало. Ще сме наясно дали ще се пледира за компромисно решение, или ще искаме направо най-тежка присъда.

Бош стана и отиде до отворената врата на канцеларията. Той излезе в коридора и погледна името на пластмасовата табелка, закачено до вратата. После влезе отново.

— Бош, какво правиш?

— Смешно. Аз мислех, че ти си само пълномощник по регистрацията. Не знаех, че си също пълномощник по делата.

Нюел изпусна молива си върху бележника. Лицето му стана още по-червено, а петната се разпространиха чак по челото му.

— Виж, аз съм пълномощник по регистрацията. Но в моите отговорности влиза и осигуровката, че делото ще бъде решено по най-добрия начин. Аз мога да регистрирам всяко дело, но не това е важното. Важното е да разполагаме с добри и достоверни доказателства, и то много. Дела, които няма да се провалят. Затова настоявам, Бош. Аз...

— Колко си годишен?

— Какво?

— На колко години си?

— Двадесет и шест. Какво значение...

— Слушай тогава, цирей такъв. Да не си посмял повече да ме наричаш по име. Аз съм разследвал дела като това още преди ти да си отворил първата си книга по право, и ще ги разследвам дълго след като ти преместиш своя „Сааб“ и бялата си ризка в някоя лъскава кантора. Ще ме наричаш детектив, или детектив Бош. Можеш да ми викаш и Хари. Но никога повече да не си ме нарекъл само Бош, ясно ли е?

Нюел зяпна.

— Разбра ли?

— Да.

— Още нещо. Ние ще намерим още доказателства и ще ги открием колкото е възможно по-бързо. Но междувременно ти ще попълниш един формуляр за обвинение първа степен. За убийство. Против Бремер. И то без право на гаранция, защото ние трябва да сме сигурни още от самото начало, господин Нюел, че това долно копеле

няма никога повече да види светлината на деня. А после, когато имаме доказателствата, ако все още си прикрепен към това дело, ти ще попълваш многобройни формуляри за връзката му с различните убийства. Ако се колебаеш понякога за така наречения „пакет доказателства“, ти ще отиваш при съдията да питаш. Той ще взема решенията. Защото ние и двамата с теб знаем, че всъщност ти си само един чиновник. Писар, който попълва онова, което му наредят. Ако ти знаеше достатъчно поне, за да седиш близо до съдията, не би бил тук. Имаш ли някакви въпроси?

— Не — каза бързо той.

— Не какво?

— Нямам въпроси. Нямам... детектив Бош.

Бош се върна в заседателната зала на Ървинг и използва остатъка от сутринта, за да разработи приложение към заповедта за обиск за вземане на проби от косата, кръвта и слюнката, заедно с отпечатъци от зъбите от Бремер.

Преди да го занесе в съда, той участва в кратко съвещание на целевия екип, където всички докладваха за изпълнението на възложените им задачи.

Едгар съобщи, че е бил в „Сибил“ и е показал на Джорджия Щерн, която е още там, снимка на Бремер. Но тя не е могла да го идентифицира като нападателя. Дори вече не можела и да го опише.

Шийхан каза, че той и Опелт са показали моментална снимка на Бремер на управителя на складовете на Бинг и човекът смятал, че Бремер би могъл да е един от наемателите отпреди две години, но не е сигурен. Казал, че е минало много време, за да си спомня добре, та да изпрати почти непознат човек в газовата камера.

— Тоя тип е мухльо — каза Шийхан. — Имам чувството, че позна Бремер, но беше много изплашен, за да каже истината. Утре пак ще го питаме.

Роленбергер извика „президентите“ по радиото и те докладваха от дома на Бремер, че още нищо не са намерили. Никакви ленти, никакви трупове, нищо.

— Аз викам да вземем разрешение за обиск и за разкопаване на зелената площ и пода на къщата — каза Никсън.

— Може да направим и това — отговори Роленбергер. — Междувременно вие продължавайте търсенето.

Най-накрая по радиото се обади и Айд и докладва, че те с Мейфилд са обиколили адвокатите на „Таймс“, но още не са получили разрешение за нищо, освен да се доближат до бюрото на Бремер.

Роленбергер докладва, че Хейкес и Ректор проучват миналото и произхода на Бремер. След това той каза, че Ървинг е свикал пресконференция в пет следобед, за да разисква случая с представителите на медиите. Ако се разкрие нещо ново, то трябва да се съобщи на Роленбергер преди това.

— Това е — каза лейтенантът.

Бош стана и излезе.

Медицинският блок, намиращ се на етаж със засилена охрана на районния затвор, напомняше на Бош за лабораторията на Франкенщайн. На всяко легло имаше вериги и халки, циментирани в покритите с плочки стени, за да се връзват пациентите. Осветяващите всяко легло крушки бяха зад метална решетка, за да не могат пациентите да се доберат до тях и да ги използват като оръжие. Вероятно плочките някога са били бели, но с годините бяха придобили унило жълт цвят.

Бош и Едгар стояха на входа на една от залите, където имаше шест легла, и наблюдаваха Бремер, който лежеше на шестото легло. Биеха му инжекция с натриев пентотал, за да го успокоят и да го направят по-покорен. Той бе отказал да даде проби от кръвта, слюнката и косата си, както и отпечатъка от челюстта, разпоредени от съда.

След като лекарството започна да действа, лекарят отвори устата на репортера, сложи две скоби, за да я държат, и притисна малко квадратно парафинено блокче към предните горни зъби. Когато приключи, извърши същата процедура и с долните зъби. След като свърши, той освободи скобите. Бремер изглеждаше заспал.

— Ако сега му зададем въпрос, той ще ни каже истината, така ли е? — попита Едгар. — Това, което му биха, е „серумът на истината“, нали?

— Вероятно — каза Бош. — Обаче това може да провали делото в съда.

Малките сиви блокчета с отпечатъци от зъбите бяха поставени в пластмасови кутийки.

Докторът ги затвори и ги подаде на Едгар. После взе кръв, намокри тампон памук в устата на Бремер и отрязва кичурчета коса от главата, гърдите и слабините на заподозрения. Сложи всяко поотделно в найлоново пликче, а после подреди всичко в малка картонена кутия, подобна на онези, в които поднасяха храната в закувалните на крак.

Бош взе кутията и двамата с Едгар си тръгнаха. Бош отиде в моргата да се срещне с Амадо, а Едгар — в Нортридж да види съдебния антрополог, който им бе помогнал с реконструкцията на лицето на бетонената блондинка.

В пет без петнадесет всички, освен Едгар се бяха събрали в заседателната зала. Бяха се струпали да наблюдават пресконференцията на Ървинг. От обяд досега нямаше никакъв прогрес в работата им.

— Хари, къде мислиш, че е трупал той всичко? — попита Никсън, докато си наливаше кафе.

— Не знам. Вероятно си има тайно място някъде. Ако е правил видеоленти, аз се съмнявам, че той би се лишил от тях. Сигурно ги е скрил някъде. Ще ги намерим.

— Ами останалите жени?

— Тук са някъде, под земята в града. Но единствено късметът би могъл да ни помогне да ги открием.

— Или ако Бремер проговори — каза Ървинг. Той тъкмо беше влязъл.

В помещението се чувстваше доброто настроение. Въпреки бавния напредък всички бяха сигурни, че са хванали истинския убиец. И това със сигурност ги удовлетворяваше. Дори и Ървинг.

В пет без пет, когато Ървинг отиваше да се срещне с няколкото репортери, на които бе съобщено да дойдат, преди случая да достигне до всички медии, Едгар се обади по радиото. Роленбергер веднага отговори.

— Какво има при теб, Екип пет?

— Хари там ли е?

— Да, Екип пет, Екип шест присъства. Какво откри?

— Готов съм с доказателството. Абсолютно съответствие между зъбите на заподозрения и отпечатъците върху жертвата.

— Прието, Екип пет.

В заседателната зала стана шумно. Колегите се поздравяваха и пляскаха по дланите.

— Хванахме го — възкликна Никсън.

Ървинг взе документите и се насочи към вратата за коридора. Искаше да бъде точен. На прага мина до Бош.

— Златен си, Бош. Благодаря.

Бош само кимна.

След няколко часа Бош пак отиде в районния затвор. Беше вече след работно време, така че надзирателите нямаше да доведат Бремер за свиждане. Затова той трябваше да влезе в модула с повишена охрана, където надзирателите го следяха с подвижна камера. Той мина покрай килиите, стигна до номер 6–36 и погледна през замреженото тридесетсантиметрово прозорче на масивната стоманена врата.

Бремер беше на „строг“ режим и затова беше сам в килията. Той не забеляза, че Бош го гледа. Лежеше на горното легло по гръб с ръце под главата. Очите му бяха отворени и гледаха право нагоре. Бош разпозна отнесеното състояние, в което го бе видял за момент предишната нощ. Като че ли не беше тук. Бош приближи устни към прозорчето.

— Бремер, играеш ли бридж?

Бремер погледна към него, без да се помръдне.

— Какво?

— Казах, играеш ли бридж? Онази игра на карти, нали знаеш?

— Какво, по дяволите, искаш, Бош?

— Само минах да ти кажа, че преди малко се добавиха още три към онова от сутринта. Разкрития. Току-що си получи бетонената блондинка и двете отпреди, онези, които първоначално бяхме приписали на Майстора. Получи си и опит за убийство на спасилата се.

— Е и какво, каква е разликата? Имаш една, открил си и другите. На мен ми трябва само да спечеля делото за Чандлър, а другите ще се катурнат като плочки от домино.

— Само дето няма да се получи тая. Взехме ти отпечатъци от зъбите, Бремер. Точно толкова добри, колкото и от пръстите. И сега

получихме всичко. Тъкмо идвам от моргата. Сравниха космите от слабините ти с мострите, които имаме от жертвите — номер седем и единадесет, — онези, които приписахме на Майстора. Налага се да помислиш за сделка, Бремер. Кажеш къде са останалите и може би ще те оставят да живееш. Затова те попитах дали играеш бридж.

— Че каква връзка има?

— Ами чух, че в отделението за смъртните има няколко типа, които са си съставили хубаво каре за бридж. Винаги се надяват на свежа кръв. Може би ще ти харесат, имате доста общи черти.

— Защо не ме оставиш на мира, Бош?

— Ще те оставя. Ще те оставя. Но само искам да знаеш, мой човек, че те си чакат реда да мрат. Обаче ти не се бой. Когато идеш там, ще имаш много време за игра на карти. Какъв е средният срок, докато ти дойде редът? Осем или десет години минават, преди да отиде някой в газовата камера? Не е лошо. Освен естествено, ако поговорим за сделка.

— Няма сделка, Бош. Махай се.

— Отивам си. Повярвай, много е хубаво да можеш да си идеш от това място. Ще се видим пак, нали? Знаеш ли, след осем или десет години аз пак ще съм си там, Бремер. Когато теб те задушат. И аз ще гледам през стъклото, когато газът нахлуе. А после ще изляза и ще разкажа на репортерите как си умрял. Ще им кажа, че си скимтял и не си приличал твърде на човек.

— Мамка ти, Бош.

— Да, мамка ми. Довиждане, Бремер.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

След повдигането на обвинението към Бремер във вторник сутринта Бош получи разрешение да ползва останалата част от седмицата като компенсация за извънредните часове, които бе изработил по време на разследването.

Той прекара времето, като се въртеше из къщи, захващаше се с това-онова и си почиваше. Замени дървените перила пред задната врата с нови дъбови летви. Докато обикаляше магазина за домашно обзавеждане, когато отиде да купи летвите, взе и нови възглавнички за столовете и шезлонга пред вратата.

Отново започна да чете спортната рубрика в „Таймс“. Нямахте съществени промени в класациите на отборите и играчите.

Веднъж случайно прочете една от многото статии, които „Таймс“ публикуваше в рубриката за новините от града за случая, който бе станал известен в цялата страна под името „Делото на Последователя“. Но всъщност не й обърна голямо внимание. Той вече знаеше твърде много по това дело. Единственото, което го интересуваше в тези статии, бяха подробностите за самия Бремер, които излизаха на бял свят. „Таймс“ бе изпратил свой служител в Тексас, където в покрайнините на Остин бе израснал Бремер, и репортерът се беше върнал с разкази, събрани от стари доклади от полицейския отдел за работа с деца и със съседските клюки. Той бил отгледан само от майка си. Виждал баща си — странстващ музикант — веднъж или два пъти годишно. Майката бе описана от бившите съседи като строга и много праволинейна жена, особено що се отнасяше до сина й.

Най-лошото, което бе донесъл оттам репортерът по отношение на Бремер, бе, че на тринадесетгодишна възраст е бил заподозрян в подпалването на бараката за инструменти на един от съседите, но така и не било повдигнато обвинение срещу него. Съседът разказал, че майката въпреки това го наказала, все едно че наистина бил извършил престъплението. Забранила му да излиза от къщи през останалите дни на лятото. Съседите казали, че горе-долу по същото време в квартала

започнали да изчезват домашни животни, но това никога не е било свързано с личността на младия Бремер. Поне досега. А сега съседите като че ли бяха склонни да обвиняват Бремер за всяко страдание, постигнало улицата им през онази година.

Една година след пожара майката на Бремер починала от алкохолизъм и след това момчето било отгледано в държавен пансион за момчета, където младите повереници носели бели ризи със сини вратовръзки и блейзери в училище дори и когато термометърът удрял тавана. В статията се казваше, че той работел като репортер към един от ученическите вестници, като всъщност така започнала кариерата, която после го довела в Лос Анджелис.

Статията беше от полза по-скоро за хора като Локи, които да използват информацията, за да преценят как от детето Бремер е израснал възрастният човек, способен да извърши подобни неща. Тя само натъжи Бош. Той, без да иска, се вгледа за дълго в снимката на майката, която „Таймс“ бе намерил отнякъде. На нея тя стоеше пред вратата на къщата в стил ранчо с избеляла от слънцето боя и държеше ръката си върху рамото на младия Бремер. Тя беше с изрусена коса и провокираща фигура с голям бюст. „Много силно гримирана“ — помисли Бош, докато гледаше снимката.

Освен статиите за Бремер той препрочете на няколко пъти един репортаж от броя в четвъртък. Той беше за погребението на Беатрис Фонтено. В него бе спомената Силвия и се описваше как учителката от гимназията „Грант“ е прочела някои от съчиненията на момичето по време на погребалния ритуал. Имаше и снимка от погребението, но на нея не се виждаше Силвия. Беше изображение на майката, застанала твърдо, но с лице, обляно в сълзи. Бош остави страницата от вестника на масичката до шезлонга и я четеше всеки път, когато сядаше там.

Когато му омръзна да се занимава с къщата, той се качи на колата и излезе да се разходи. Спусна се по хълма и се насочи към Долината. Кара около петнадесет минути и спря да си купи хамбургер. Израснал в този град, той обичаше да се разхожда с кола из него, за да опознае всяка от улиците и всяко ъгълче. Веднъж в четвъртък и после в петък сутринта пътят му мина покрай гимназията „Грант“, но той не можа да види Силвия на някой от прозорците на класните стаи. Чувстваше

болка в сърцето си, когато мислеше за нея, но знаеше, че най-много може да минава покрай училището, за да е по-близо до нея. Тя щеше да го потърси и затова той беше длъжен да чака, докато тя реши.

В петък следобед, когато се върна от разходката, той видя да святка лампичката на телефонния секретар и гърлото му се сви с надежда. Помисли, че тя може би е видяла колата му и е решила да се обади, защото е разбрала колко му е мъчно. Но когато прослуша съобщението, разбра, че просто Едгар иска да го чуе.

Той се обади.

— Хари, всичко ли ще пропуснеш?

— Да, какво?

— Ами вчера тук идваха от „Пийпъл“.

— Ще чакам да те видя на корицата.

— Шегувам се. Всъщност има голямо развитие.

— Така ли, и какво?

— Цялата тази гласност, която дадохме на случая, беше за добро. Някаква дама от „Калвър сити“ се обади и каза, че е познала Бремер и че той имал при нея ангажирана складова стаичка, но под името Удуърд. Взехме заповед за обиск и тази сутрин веднага го претърсихме.

— Аха.

— Локи беше прав. Той е правил видеозаписи. Намерихме видеолентите. Трофеите му.

— Исусе.

— Да. И да е имало някакво съмнение, сега вече го няма. Взехме седем ленти и камерата. Той трябва да не е записвал първите две. Онези, които мислехме, че е убил Майстора. Но имаме ленти за седем други, включително Чандлър и Маги Кум Лауди. Копелето е записвало всичко. Ужасна работа. Сега се прави официална идентификация на останалите пет жертви от лентите, но, изглежда, ще излязат онези, които Мора ни даде. Галери и другите четири момичета от порното.

— Какво друго имаше в помещението?

— Всичко. Намерихме белезници, каиши, запушалки за уста, нож и пистолет. Целия му комплект за убиване. Трябва да е използвал пистолета, за да ги кара да му се подчиняват. Затова нямаше следи от борба у Чандлър. Използвал е пистолета. Предполагаме, че го е държал насочен към тях, докато ги закопчае с белезниците и им запуши устата.

От видеолентите изглежда, като че ли всичките убийства са извършени в къщата на Бремер. В спалнята откъм двора. С изключение на Чандлър, разбира се. Тя си го е получила у дома... Тези ленти, Хари... не бих могъл да ги гледам.

Бош можеше да го разбере. Представи си сцените и почувства как сърцето му се свива, като че ли се извъртя вътре в него и се заудря в ребрата като птичка, която се опитва да се измъкне от клетката си.

— И така, в районния съд получиха всичко, а най-голямата новина е, че Бремер ще говори.

— Така ли?

— Да. Той разбра, че сме намерили лентите и всичко останало. Предполагам, че е казал на адвоката си да действа. Исква да получи доживотен, без възможност за амнистия, като в замяна ще ни каже къде са трупите и ще позволи психолозите да го изучават, за да разберат какво му хлопа. Ако питаш мен, трябва да го смачкат като въшка, но предполагам, че те ще предпочетат да изследват генетиката му заради науката.

Бош мълчеше. Значи Бремер щеше да живее. Първоначално не знаеше как да приеме това. После разбра, че и той може да приеме тази „сделка“. Онова, което го тормозеше, бе, че тези жени няма никога да бъдат открити. Затова беше посетил Бремер в затвора първия ден след арестуването му. Независимо дали жертвите имаха семейства или не, той не искаше да ги остави там, в черната бездна на неизвестното.

Накрая Бош реши, че това не е лоша сделка. Бремер ще бъде жив, но няма да живее. Това би могло да бъде дори по-зле за него от газовата камера. И наистина щеше да е справедливо, помисли той.

— Е — каза Едгар, — помислих си, че би искал да знаеш.

— Да.

— Знаеш ли, гадна е такава странна съдба, нали? Да си Бремер. Много по-гадна, отколкото на Мора. Репортер! И... аз също го познавах, човече!

— Да... Е, много от нас го познаваха. Предполагам, че никой не познава никого така, както си мисли, че го знае...

— Да... До скоро, Хари.

В късния следобед той стоеше на площадката зад къщата, подпрян на новите дъбови перила, гледаше дефилето и мислеше за черното сърце. Неговият ритъм бе толкова силен, че можеше да спре пулса на целия град. Знаеше, че винаги ще го чувства, ще усеща ритъма му през целия си живот. Бремер щеше да бъде осъден сега, скрит надалеч завинаги, но той знаеше, че след него ще дойде друг. И друг след другия. Черното сърце не бие само.

Той запали цигара и си помисли за Хани Чандлър, като изхвърли от ума си онази картина, в която я бе видял за последен път. Спомни си я как ораторства в съда. Това завинаги щеше да бъде нейният образ в паметта му. Имаше нещо толкова чисто и ясно в нейната ярост. Като синия пламък на клечката кибрит, преди да изгасне от само себе си. Дори и насочена към него, той я разбираше.

В ума му се появи статуята над стълбите на съдебната палата. Още не можеше да се сети за името ѝ. Чандлър я беше нарекла „бетонена блондинка“. Бош се чудеше какво ли си бе мислила Чандлър за правосъдието, за справедливостта накрая... Дали все още е имала някаква надежда? Вярваше, че е имала. Тя беше още тук, тази надежда. Като чистото синьо пламъче, изчезващо в нищото. Все още беше гореща. Тя беше тази, която ѝ бе дала сили да победи Бремер.

Той не чу Силвия чак докато тя не излезе през вратата. Погледна и я видя там, и поиска веднага да се приближи до нея, но се въздържа. Тя бе обута в сини джинси и тъмносиня риза. Той ѝ беше купил тази риза за рождения ден и сега си помисли, че щом я е облякла, това е добър знак. Предположи, че тя вероятно е дошла направо от училище, където часовете в края на седмицата свършваха по-рано.

— Обадих се в службата ти и ми казаха, че си в отпуска. Реших да дойда да видя как си. Четох всичко за делото.

— Добре съм, Силвия. Ти как си?

— Чудесно.

— Какво става с нас?

Тя леко се усмихна.

— Звучи ми като ония лепенки по броните, знаеш ли ги? „Как карам?“... Хари, не знам какво става с нас. Предполагам, че затова съм тук.

Последва неловко мълчание, докато тя оглеждаше площадката и дефилето по-нататък. Бош смачка цигарата си и я хвърли в старата кутия от кафе, която стоеше до вратата.

— Хей, нови възглавнички.

— Да.

— Хари, ти трябва да разбереш защо ми трябваше известно време. То е...

— Разбирам.

— Остави ме да свърша. Аз го обмислях много пъти. Бих искала да имам възможност да ти го кажа. Просто исках да кажа, че за мен ще бъде много трудно... и за нас... ако продължим. Ще бъде трудно да се справим всеки със своето минало, тайни и с повечето от онова, с което ти се занимаваш и донасяш у дома със себе си, с мислите си...

Бош я чакаше да продължи. Знаеше, че не е свършила.

— Знам, че не бива да ти напомням, но аз съм минала през това преди с мъж, когото обичах. И видях колко зле върви и... ти знаеш как свърши. И за двама ни имаше много мъка. Затова ти трябва да разбереш защо ми беше необходимо да се отдръпна и да погледна всичко отстрани. Да погледна към нас с теб.

Той кимна, но тя не гледаше към него. Отнесеният ѝ вид го тревожеше повече от думите ѝ. И въпреки това не можеше да каже нищо. Не знаеше какво би могъл да каже.

— Ти живееш в непрекъсната, тежка борба, Хари. Такъв е твоят живот. На ченге. И въпреки всичко това аз знам, че в теб има голямо благородство.

Сега тя го погледна.

— Аз те обичам, Хари. Искам да запазя тази обич жива, защото тя е едно от най-прекрасните неща в живота ми. Едно от най-прекрасните неща, които познавам. Знам, че ще е трудно. Но това може да я направи още по-прекрасна. Кой знае?

Тогава той се приближи до нея.

— Кой знае? — каза той.

И те стояха прегърнати дълго време. Лицето му бе до нейното и той вдишваше аромата на косата и кожата ѝ. Погали тила ѝ нежно, като че ли беше крехка порцеланова ваза.

След малко те се отделиха, но само колкото да се приближат и седнат заедно в шезлонга. Седяха мълчаливо прегърнати дълго време,

докато небето започна да потъмнява и да се зачервява над „Сан Габриел“. Бош знаеше, че все още носи своите тайни и ще ги запази засега. Но той щеше да заобикаля тази черна самота само още известно време.

— Искаш ли да отидем някъде този уикенд? — попита той. — Да се махнем от града? Бихме могли да прескочим до „Лон Пайн“. Да преспим в бунгалото утре вечер.

— Това би било чудесно. Бих могла... Бихме могли да го направим.

Няколко минути по-късно тя добави:

— Може да не успеем да наемем бунгало, Хари. Те са толкова малко и обикновено ги заемат още от петък.

— Аз вече имам резервирано едно.

Тя се извърна, така че да може да го погледне в лицето. Усмихна се лекичко.

— О, значи ти през цялото време си знаел — каза тя. — Само си се въртял тук и си чакал аз да дойда! Нямало е безсънни ноци, никаква изненада?

Той не се засмя. Поклати глава и известно време гледа към отблясъка на умиращия ден над западния склон на „Сан Габриел“.

— Не знаех, Силвия — каза той. — Надявах се.

Издание:

Майкъл Конъли. Блондинка в бетона

Първо издание

Преведе от английски Рени Димитрова

Библиотечно оформление и корица — Тандем G

Рисунка Досю Досев

Предпечатна подготовка „Атика“

Печат „Образование и наука“, ЕАД

Шрифтове на SoftPlus

Формат 32/84/108

23 печатни коли

Всички права на българското издание са запазени за „АТИКА“,
ЕТ „Ангел Ангелов“.

София, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.